

Des by Mạc Y Phi

T
Â
Y
T
Ử
T
Ự

Gặp được
em thật
hưng phần

EDIT + BETA:
LIỆT HỎA CÁC

GẶP ĐƯỢC EM THẬT HƯNG PHẤN

- Tác giả: Tây Tử Tự
- Thể loại: Ngôn tình hiện đại, oan gia, sủng
- Độ dài: 59 chương
- Edit + Beta: Liệt Hỏa Các
- Poster & Ebook: Mạc Y Phi
- Truyện được edit và đăng tải độc quyền tại <https://liethoacac.com/>
- Văn án:

Lục Nhãn Đông bách chiến bách thắng trong tình yêu gặp Tô Đàm lạnh lùng.

Tất cả mọi người đều cho rằng Tô Đàm sẽ chìm sâu trong đó, nhưng chỉ có hai người bọn họ biết rõ, Lục Nhãn Đông mới là người không thể kiểm chế.

Lục Nhãn Đông: Anh thích em.

Tô Đàm: Ừ.

Lục Nhãn Đông: Anh thật sự thích em.

Tô Đàm: Ủ?

Lục Nhãn Đông: Anh thật sự, thật sự...

Tô Đàm: Được rồi được rồi, em biết rồi, em cũng rất yêu bản thân mình.

Tô Đàm tỏ vẻ, cho dù anh trêu chọc, động lòng, mưu tính như nào thì đều thua em thôi.

♥ Mục Lục ♥

[Chương 1: Mới quen](#)

[Chương 2: Đọc sách](#)

[Chương 3: Hoa quỳnh](#)

[Chương 4: Ở chung](#)

[Chương 5: Giết người](#)

[Chương 6: Tình tiết vụ án](#)

[Chương 7: Cuối kỳ](#)

[Chương 8: Hoa tươi](#)

[Chương 9: Giao thừa](#)

[Chương 10: Gia đình](#)

[Chương 11: Thắp hương](#)

[Chương 12: Đi ăn](#)

[Chương 13: Dạy học](#)

[Chương 14: Chuyện cũ](#)

[Chương 15: Bóng tối](#)

[Chương 16: Tên tục](#)

[Chương 17: Chó lớn](#)

[Chương 18: Thức ăn cho chó](#)

[Chương 19: Ăn mạng](#)

[Chương 20: Mặt trời](#)

[Chương 21: Lễ tình nhân](#)

[Chương 22: Bữa ăn](#)

[Chương 23: Nhan sắc của chó](#)

[Chương 24: Tọa đàm](#)

[Chương 25: Manh mối](#)

[Chương 26: Bị ốm](#)

[Chương 27: Bệnh viện](#)

[Chương 28: Người chết](#)

[Chương 29: Chuyện xưa](#)

[Chương 30: Cuối cùng](#)

[Chương 31: Tình cũ](#)

[Chương 32: Nói rõ](#)

[Chương 33: Đài thiên văn](#)

[Chương 34: Eo nhỏ](#)

[Chương 35: Trong phòng](#)

[Chương 36: Lưu manh](#)

[Chương 37: Bắt người](#)

[Chương 38: Đu quay khổng lồ](#)

[Chương 39: Vương Miện Quân](#)

[Chương 40: Vườn](#)

[Chương 41: Anh trai](#)

[Chương 42: Đi cùng](#)

[Chương 43: Đùi gà](#)

[Chương 44: Mâu thuẫn](#)

[Chương 45: Thương lượng](#)

[Chương 46: Cuộc thi](#)

[Chương 47: Tương lai](#)

[Chương 48: Nghĩa trang](#)

[Chương 49: Đi công tác](#)

[Chương 50: Bất ngờ](#)

[Chương 51: Lâu dài](#)

[Chương 52: Hôn nhân](#)

[Chương 53: Giáo dục](#)

[Chương 54: Vạch trần](#)

[Chương 55: Say rượu](#)

[Chương 56: Hưng phấn](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58: Cầu hôn](#)

[Chương 59: Kết thúc](#)

Chương 1: Mới quen

Editor: Bee

Beta: An Hiên

Tháng mười một, tuyết đầu mùa rơi.

Những bông hoa tuyết nhẹ nhàng rơi xuống, chậm rãi hạ cánh trên phiến đá xanh, chỉ có điều trong nháy mắt liền tan ra.

Tô Đàm vừa đi vừa gọi điện thoại, cô không kiên nhẫn ừ vài câu rồi trả lời: "Chị biết, chị biết rồi mà, sẽ trở về ngay đây, vé đã mua xong rồi."

Đá lát đường bị tuyết phủ đầy nên khá trơn, Tô Đàm không thể không đi chậm lại, nhưng đầu óc của cô còn đang tập trung ở đâu bên kia điện thoại cho nên hoàn toàn không thấy một chiếc xe Porsche màu đen mất phương hướng đang lao về phía mình.

"Tránh ra, cô đừng nói nữa!" Bỗng nhiên đầu xe Porsche ngoặt sang một bên, khó khăn tránh được Tô Đàm đang đứng ở trên đường nhỏ, sau đó phát ra một tiếng nổ rất to, tiếp đó đâm vào một cây phong lớn.

Cây phong vốn đã không còn mấy chiếc lá, giờ thì rơi hết xuống, trong đó có một chiếc lá vừa vụn rơi trên đầu Tô Đàm.

Chiếc Porsche đã tắt máy nhưng lại không có người xuống xe.

Tô Đàm đứng trước xe, khuôn mặt bởi vì hoảng sợ mà trở nên trắng bệch, cô nhìn xuyên qua cửa sổ xe thì thấy được bên trong là một đôi tình nhân đang cãi nhau.

À không, thay vì nói là cãi nhau thì không bằng nói là một người đang trút giận.

Ngồi ở ghế bên cạnh ghế lái là một người phụ nữ có mái tóc rối tung, lớp trang điểm trên mặt mờ đi vì nước mắt, cô ta vừa khóc vừa hét lên, dường như đang cầu xin điều gì đó.

Mà ngồi trên ghế lái lại là một người đàn ông với vẻ mặt không chút thay đổi, anh nhìn thấy ánh mắt luống cuống của Tô Đàm thì liền đưa tay hạ cửa sổ xe xuống.

Cửa sổ xe hạ xuống để lộ khuôn mặt khô ngô tuấn tú nhưng lại rất lạnh lùng, người đàn ông mặc vest, áo sơ mi và caravat đen khá phù hợp với phong cách lạnh lùng của anh.

Anh thò đầu ra, dùng giọng nói vừa thấp vừa trầm lên tiếng: "Xin lỗi cô, có thể làm phiền cô gọi cảnh sát giúp tôi không?"

Tô Đàm thở ra một hơi, tinh thần hoảng sợ từ cú sốc bất ngờ lúc nãy cuối cùng cũng trở về, cô nói: "Hai người lái xe như vậy là muốn xảy ra án mạng sao?"

Trong mắt người đàn ông hiện lên vẻ bất đắc dĩ, anh nói: "Nếu có thể thì làm phiền cô gọi giúp tôi một chiếc xe cứu thương."

Người phụ nữ trên ghế lái phụ thấy anh không để ý đến mình thì hành động càng thêm điên cuồng, đưa tay bấu vào tay anh, vừa khóc vừa lớn tiếng nói: "Lục Nhẫn Đông, chúng ta không chia tay được không? Em thích anh, thật sự thích anh mà."

Nhưng người đàn ông vẫn không dao động, gương mặt toát lên vẻ thien ý khi đối mặt với Tô Đàm cũng đông cứng lại thành băng. Trên tóc anh vẫn còn phủ đầy tuyết, từ từ quay đầu, mặt không biểu cảm nhìn về phía người phụ nữ kia.

Sau đó Tô Đàm nghe thấy anh lạnh lùng nói: "Trình Vọng Dao, chúng ta kết thúc rồi."

Tiếng khóc của người phụ nữ lại vang lên.

Tô Đàm đang gọi điện báo cáo với cảnh sát về vụ tai nạn, thuận tiện còn gọi luôn 120 (1), tuy rằng cô rất tò mò câu chuyện thú vị của hai người này là như nào nhưng hình như đứng ở chỗ này lâu sẽ rất xấu hổ.

(1) 120: số xe cứu thương của Trung Quốc.

Ngay sau đó Tô Đàm tự giác nhẹ nhàng nói một tiếng: "Tôi đi trước đây."

Người đàn ông nghe vậy liền quay đầu nhìn về phía cô, khẽ nói: "Xin lỗi cô."

Tô Đàm lấy chiếc lá trên đầu mình xuống, tiện tay bỏ vào thùng rác bên cạnh, cô nói: "Chú ý an toàn, đừng cãi nhau ở trên xe."

Người đàn ông nở nụ cười bất đắc dĩ: "Có thể phiền cô để lại cách liên lạc không? Tôi xử lý xong chuyện này sẽ đến xin lỗi cô."

Tô Đàm từ chối yêu cầu của anh, thật ra trong lòng cô hơi sợ hãi với kiểu đàn ông mạnh mẽ thế này, cho nên sau khi từ chối liền cắt điện thoại rồi xoay người rời đi.

Tô Đàm vốn nghĩ rằng đây chỉ là cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên, sẽ không gặp lại.

Nhưng chuyện khiến cô không ngờ đến đó là ba ngày sau, cô lại một lần nữa gặp lại người đàn ông này.

Địa điểm lần này là bệnh viện, khi Tô Đàm đi vào phòng bệnh thì nhìn thấy anh đang nằm trên giường với cái chân phải được treo cao, có thể nhận ra là bị gãy xương.

Bàn tay của người đàn ông đang cầm một cuốn sách, lông mày hơi nhíu lên, có vẻ như tâm trạng anh không tốt lắm.

Sau đó giáo sư của Tô Đàm lớn tiếng: "Lục Nhẫn Đông, cậu muốn tìm người, tôi đã đưa tới rồi đây."

Lục Nhẫn Đông nhìn qua, đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Tô Đàm.

Giáo sư của Tô Đàm nói: "Đây là một trong những sinh viên tôi yêu thích nhất, cậu cũng đừng trêu chọc quá mức..."

Sau khi Lục Nhẫn Đông xác định đây là người mình vô tình gặp hôm trước thì bật cười: "Khéo quá."

Tô Đàm không biết phải làm gì, cô thấy hơi buồn cười liền nhếch miệng, cũng cúi đầu nói: "Khéo quá."

Các giáo sư đều biết hoàn cảnh nhà cô nên thường sẽ giới thiệu một số công việc part-time nhẹ nhàng cho Tô Đàm.

Lần này, giáo sư nói rằng một người bạn của anh ta bị thương, ở trong bệnh viện nằm rồi đến mức phát điên, nhất định muốn mời người đến đọc sách cho mình nghe, mà cái giá đưa ra còn cực kỳ cao.

Loại chuyện tốt này, chắc chắn giáo sư phải gọi Tô Đàm đầu tiên.

Trước khi tới, giáo sư có nói qua một chút về tình hình của người bạn này, đã hơn ba mươi tuổi, vẫn chưa kết hôn, giàu có, là kiểu mẫu điển hình của người đàn ông độc thân hoàng kim, trước mắt đã có bạn gái, giáo sư cũng không biết nguyên nhân khiến Lục Nhẫn Đông bị thương.

Mặc dù giáo sư đã rất khéo léo nhưng Tô Đàm cũng nghe ra được hàm ý sâu xa trong đó.

Đối với việc này, Tô Đàm hoàn toàn không có suy nghĩ không an phận, khi nghĩ đến gánh nặng trên vai, ngay cả thở cô cũng cảm thấy khó khăn, đâu còn thời gian mà quan tâm đến tình cảm nam nữ chứ.

Giáo sư nhìn thấy hai người chào hỏi thì khá ngạc nhiên: "Hai người quen nhau à?"

Lục Nhẫn Đông thở dài một tiếng, anh nói: "Dư Khởi Nhiên, cậu cũng biết chọn người phết đấy."

Giáo sư Dư Khởi Nhiên bối rối: "Là sao?"

Sau đó Lục Nhẫn Đông kể lại đơn giản chuyện ngày ấy một lần, Dư Khởi Nhiên nghe xong thì bật cười: "Lục Nhẫn Đông, cậu cũng có ngày hôm nay!"

Lục Nhẫn Đông nghiêng rằng: "Tôi không nên đồng ý với mẹ tôi, người phụ nữ kia quả thực là kẻ điên, tại sao cô ta lại có thể nắm lấy tay lái của tôi chứ, suýt thì đâm vào sinh viên của cậu."

Dư Khởi Nhiên nói: "Ông trời của tôi, đây là nguyên nhân khiến cậu bị thương sao?"

Lục Nhẫn Đông nhướn mày: "Nếu không cậu nghĩ là vì sao?"

Dư Khởi Nhiên đáp: "Tôi còn tưởng rằng vì cậu muốn chia tay nên cô ta tìm người đến đánh gãy chân cậu."

Lục Nhẫn Đông không nói nên lời.

Nhìn hai người nói chuyện, trong mắt Tô Đàm thấp thoáng ý cười, cô không nghĩ vụ tai nạn xe kia sẽ làm Lục Nhẫn Đông bị gãy chân. Nhìn vẻ mặt anh lúc đó bình tĩnh như vậy, cô còn tưởng rằng anh không bị thương.

Dư Khởi Nhiên nói: "Tính tình của Tô Đàm rất tốt, cậu đừng bắt nạt cô ấy."

Lục Nhẫn Đông hừ khê: "Ở trong mắt của cậu, tôi chính là một người xấu xa."

Xem ra hai người bọn họ có mối quan hệ rất tốt, chắc là bạn cũ lâu năm.

Dư Khởi Nhiên lại chế giễu Lục Nhẫn Đông vài câu sau đó mới rời đi, để Tô Đàm ở chỗ này, lúc đi anh ta còn trêu chọc: "Tô Đàm, em phải cố gắng chống đỡ nhé, người bạn này của tôi tuy có dáng vẻ đẹp đấy nhưng thật ra là tên cặn bã."

Lục Nhẫn Đông không thể nhịn được nữa lên tiếng mắng.

Tô Đàm nghe vậy chỉ cười, cũng không để những lời dạn dò của Dư Khởi Nhiên trong lòng, dù sao thì cô chẳng những không có hứng thú tiếp cận Lục Nhẫn Đông mà trong lòng còn có vài phần e ngại.

Dư Khởi Nhiên đi rồi, trong phòng bệnh trở nên yên tĩnh.

Lục Nhẫn Đông trực tiếp ném một cuốn sách cho Tô Đàm: "Cô đọc phần tiếp theo đi, đọc xong chương hai thì được tan ca."

Tô Đàm mở ra thì phát hiện ra đây là một cuốn tiểu thuyết trinh thám của Nhật Bản.

Lục Nhẫn Đông không thúc giục, chỉ nằm ở trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tô Đàm lật cuốn sách trong tay ra, nhẹ nhàng đọc chữ viết trên trang bìa sách: "Không có mặt trời trên bầu trời của tôi, trời luôn tối, nhưng trời cũng không tối, bởi vì có thứ gì đó đã thay thế mặt trời."

Tô Đàm là người phương Nam, giọng nói không hoàn toàn là tiếng phổ thông, trong giọng của cô có sự dịu dàng đặc trưng của người con gái phương Nam, tựa như hồ nước mùa xuân, có thể làm tan băng giá và lay động lòng người.

Tô Đàm đọc rất cẩn thận, chỉ sợ đọc sai một chữ.

Nhưng có lẽ vì quá căng thẳng khiến cô đọc sai liên tục hai ba lần một cái tên, khuôn mặt cũng vì thế mà đỏ lên.

Lục Nhẫn Đông thở dài: "Tôi đáng sợ vậy sao?"

Tô Đàm vội vàng đáp không phải.

Lục Nhẫn Đông: "Tôi biết suýt nữa đã đâm vào cô... Thật sự xin lỗi cô."

Tô Đàm lắp bắp: "Tôi, tôi chỉ hơi căng thẳng thôi."

Lục Nhẫn Đông: "Cô căng thẳng cái gì, cứ tùy tiện đọc thôi, đọc sai cũng không sao, sẽ không trừ tiền cô." Anh nói xong liền cười.

Tô Đàm phát hiện Lục Nhẫn Đông cũng không phải lạnh lùng như lần đầu tiên gặp mặt, thậm chí có thể thấy dáng vẻ và giọng nói vô cùng gần gũi, sự căng thẳng từ nãy đến giờ cuối cùng cũng được buông lỏng, giọng đọc vì thế mà dần dần tốt hơn.

Lục Nhẫn Đông lắng nghe, hô hấp theo nhịp đọc của Tô Đàm mà trở nên chậm hơn, đầu đón ở chân cũng đỡ dần.

Trong hai tiếng Tô Đàm đã đọc xong chương hai, cô đọc rất cẩn thận, lúc ngừng lại ngẩng đầu lên mới phát hiện Lục Nhẫn Đông hình như đang ngủ.

Lục Nhẫn Đông quả thật rất đẹp trai, lông mày lười mác, mũi cao thẳng, hơi thở đầy nam tính làm cho phụ nữ cảm thấy thật yên lòng, cũng khó trách tại sao lại có nhiều người thích anh đến vậy.

Tô Đàm đọc xong, hơi do dự không biết nên đọc tiếp hay không.

Nhưng khi cô đang phân vân thì Lục Nhẫn Đông đột nhiên tỉnh dậy, mở to mắt, thản nhiên nói: "Về đi, hôm nay đến đây thôi."

Tô Đàm chần chừ: "Thế nhưng mới có hai tiếng..."

Lục Nhẫn Đông: "Hai tiếng ngắn lắm sao? Nếu đọc tiếp làm sao cổ họng cô chịu được?"

Tô Đàm nuốt một ngụm nước bọt: "Tôi..."

Cô chưa dứt lời đã nghe thấy Lục Nhẫn Đông không kiên nhẫn: "Đi đi, hai giờ chiều ngày mai lại đến."

Tô Đàm còn đang chần chừ, vẫn không hề nhúc nhích.

Lục Nhẫn Đông đe dọa: "Còn không đi tôi sẽ trừ tiền lương."

Anh đã nói vậy, Tô Đàm đành phải đặt cuốn tiểu thuyết trinh thám xuống, đứng dậy tạm biệt.

Lục Nhẫn Đông nhìn bóng dáng của cô, còn không quên dặn: "Cô bé, ngày mai đừng đến muộn nhé."

Tô Đàm không nhịn được xoay người lại trả lời: "Tôi không phải cô bé, anh có thể gọi tôi là Tô Đàm."

Lục Nhẫn Đông hét lên: "Được, tôi biết rồi cô bé."

Tô Đàm: "...". Quên đi, cô cảm thấy để người đàn ông này thay đổi suy nghĩ không phải chuyện dễ dàng.

Chương 2: Đọc sách

Editor: Bee

Beta: An Hiên

Ngày hôm sau Tô Đàm đến rất đúng giờ.

Khi cô tới, Lục Nhẫn Đông đang tức giận gọi điện thoại ở trong phòng bệnh, nhìn thấy Tô Đàm bước vào liền gật đầu với cô.

"Con và cô ta không thể tiếp tục, mẹ có hiểu là không có khả năng không hả?" Lục Nhẫn Đông nhíu mày, toàn thân đều tỏa ra áp suất thấp: "Những lời này con sẽ không nói lần nữa đâu."

Không biết đầu bên kia điện thoại nói gì, tâm trạng Lục Nhẫn Đông còn tệ hơn, anh nói: "Cô ta đang ở bên cạnh mẹ? Đừng để cô ta nói chuyện."

Tuy nhiên lời của Lục Nhẫn Đông chỉ mới nói được một nửa thì ngay cả Tô Đàm đang đứng cách xa anh cũng có thể nghe thấy tiếng khóc nức nở vang lên trong điện thoại: "Lục Nhẫn Đông! Đừng chia tay em!!"

"Bộp" một cái, Lục Nhẫn Đông trực tiếp ném điện thoại đi.

Tô Đàm nhìn chiếc điện thoại nằm trên sàn nhà, hơi không nỡ.

Lục Nhẫn Đông lên tiếng: "Ngồi đi."

Tô Đàm ngoan ngoãn ngồi xuống.

Sắc mặt Lục Nhẫn Đông không chút thay đổi đưa cuốn sách đã đọc hơn một nửa ngày hôm qua cho Tô Đàm, khẽ bảo: "Tiếp tục."

Tô Đàm nhận lấy, lật đến vị trí đánh dấu rồi tiếp tục đọc.

Lục Nhẫn Đông nghe được giọng của Tô Đàm, tâm trạng vốn đang xấu rất cuộc cũng được xoa dịu, anh im lặng lắng nghe khiến cho bầu không khí trong phòng bệnh vô cùng hài hòa.

Tô Đàm đọc hết một chương, đang chuẩn bị tiếp tục thì chợt nghe giọng Lục Nhẫn Đông vang lên: "Chúng ta nói chuyện phiếm đi."

Tô Đàm hơi khó xử, nhưng lại ngại Lục Nhẫn Đông là ông chủ trả tiền cho mình, yêu cầu nói chuyện phiếm này hình như cũng không có gì quá đáng.

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Cô học ở đại học A sao? Chuyên ngành gì?"

Tô Đàm trả lời: "Tôi học kinh tế tài chính..."

Lục Nhẫn Đông: "Tôi nhớ không nhầm thì chuyên ngành kinh tế tài chính của trường học cô rất nổi tiếng trong giới, cô có dự định học nghiên cứu sinh không?"

Tô Đàm mỉm cười: "Vâng, tôi dự định thi." Chẳng qua là khi học nghiên cứu sinh còn phải tìm một vài việc vặt để làm thêm.

Ánh mắt Lục Nhãn Đông quét một vòng trên người Tô Đàm rồi nói:
"Đúng là những đứa trẻ thích học vẫn đáng yêu hơn."

Tô Đàm chỉ cười, cũng không trả lời.

Lục Nhãn Đông hỏi: "Ngày hôm đó cô có bị dọa không?"

Tô Đàm mím môi: "Cũng bình thường."

Lục Nhãn Đông thấy Tô Đàm hơi mất tự nhiên nên cũng không làm cô khó xử, anh kết thúc chủ đề câu chuyện và yêu cầu Tô Đàm tiếp tục đọc sách.

Lông mi Tô Đàm rủ xuống, bắt đầu đọc từng chữ trong cuốn sách trên tay.

Lục Nhãn Đông từ từ nhắm mắt, trong phòng bệnh chỉ còn lại tiếng đọc sách khe khẽ của Tô Đàm.

Ban đầu, Tô Đàm cho rằng sẽ hơi khó khăn khi ở chung với Lục Nhãn Đông, nhưng trên thực tế người đàn ông này lại vô cùng trầm tĩnh, anh thấy Tô Đàm không muốn nói chuyện thì không hỏi thêm gì, cũng cách Tô Đàm một khoảng khá thoải mái.

Bình thường chương trình học của Tô Đàm toàn vào buổi sáng, hơn nữa đều tập trung vào mấy ngày trước. Nên từ khi cô đồng ý nhận công việc này thì bắt đầu hàng ngày chạy vào bệnh viện.

Bạn cùng phòng của Tô Đàm không thấy cô đi thư viện còn tò mò hỏi một câu: "Tô Đàm, mấy ngày nay cậu bận rộn gì thế?"

Tô Đàm trả lời: "Đang nhận một công việc."

Bạn cùng phòng hỏi: "Cậu lại đi làm part-time à?"

Tô Đàm suy nghĩ một chút rồi khẽ ừ.

Bạn cùng phòng nói: "Ồ, vậy cậu nhớ trở về sớm một chút, gần đây an ninh không được tốt lắm, phòng bên cạnh có cô bạn vừa bị cướp đấy."

Tô Đàm nói cảm ơn, sau đó mới đi ra ngoài.

Lục Nhân Đông đã nằm ở trong bệnh viện gần một tuần, có vẻ như nằm đến nỗi lông cũng sắp dài ra rồi. Nhưng không may là chân anh còn ít nhất một tháng nữa mới được xuất viện.

Trong một tuần Tô Đàm đã đọc xong hai cuốn sách, đều là thể loại trinh thám, nội dung rất thú vị nên Tô Đàm cũng không thấy nhàm chán.

Hôm nay Tô Đàm ăn xong cơm chiều mới đến, cô mở cuốn thứ ba ra thì nhìn thấy là một câu chuyện kinh dị.

Động tác cầm sách của Tô Đàm hơi ngừng một chút, lại bị Lục Nhân Đông nhìn thấy, anh hỏi: "Thế nào, sợ cái này à?"

Tô Đàm đáp: "Không sợ..."

Lục Nhân Đông cười: "Thật sao?"

Đương nhiên là giả rồi, Tô Đàm sợ nhất chính là những thứ này, nhưng cô giấu biểu cảm trên mặt đi, khẽ mỉm cười: "Thật đấy."

Lục Nhẫn Đông gật đầu: "Vậy cô đọc đi."

Thế là Tô Đàm bắt đầu đọc.

Đây là một câu chuyện rất dọa người, trang bìa có hình quỷ treo cổ, Tô Đàm càng đọc càng cảm thấy phía sau lưng hơi lạnh, dường như không khí cũng lạnh hơn, cô nhẹ nhàng xoa xoa hai bàn tay, động tác lật sách có phần cứng ngắc.

Lục Nhẫn Đông làm như không có việc gì xảy ra khẽ nói: "Nghe nói phòng bệnh này đã từng có người chết."

Động tác Tô Đàm ngừng lại một chút.

Lục Nhẫn Đông lên tiếng: "Buổi tối cô nhớ phải đi thang bộ xuống, ở đây khi vận chuyển xác chết đều dùng thang máy..." Giọng của anh thật ra rất êm tai nhưng lúc này lại mang theo chút khàn khàn, Tô Đàm nghe xong tóc gáy đều dựng ngược hết lên, cuối cùng ngoài mặt cô mỉm cười nhưng trong lòng khá sợ: "Thật sao?"

"Đúng vậy." Lục Nhẫn Đông cười tủm tỉm.

Mùa đông trời tối sớm, vừa mới khoảng sáu giờ, trên bầu trời đã bị bao phủ bởi những đám mây đen. Từng bông tuyết rơi xuống, phát ra âm thanh sột soạt.

Trong phòng bệnh có lò sưởi cho nên cũng không quá lạnh.

Tô Đàm đọc gần một nửa thì đã đến tám giờ tối.

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Tôi muốn uống chút nước ấm, cô có thể lấy giúp tôi không?"

Tô Đàm cầm cốc đi đến bên cạnh bình nước trong phòng, ấn công tắc xuống lại phát hiện không có nước, giọng của Lục Nhẫn Đông vang lên: "Phòng trực ban ở cuối hành lang có nước đấy."

Tô Đàm vâng một tiếng rồi cất bước đi ra ngoài.

Ngọn đèn trên hành lang rất mờ nhạt, nhìn qua phòng bệnh cuối cùng có vẻ khác thường. Tô Đàm mím môi, chậm rãi đi về hướng đó, nhưng khi cô còn chưa đi được hai bước, chợt nghe phía sau có người gọi tên cô: "Tô Đàm."

Đột nhiên bị gọi, tóc gáy sau lưng Tô Đàm trong nháy mắt dựng đứng lên, cô cố gắng đè nỗi sợ hãi xuống, vừa quay đầu, tự nhiên thấy giáo sư đại học của cô - Dư Khởi Nhiên.

"Ơ thầy, sao thầy lại ở đây?" Sau một hồi sợ bóng sợ gió, Tô Đàm thở ra một hơi.

"Lục Nhẫn Đông bảo mượn rồi nên để tôi đến đón em quay về trường học." Dư Khởi Nhiên hỏi: "Sao sắc mặt em tệ thế?"

"Không có việc gì không có việc gì đâu ạ." Tô Đàm vừa nói không có việc gì xong liền nghe thấy tiếng cười truyền ra từ trong phòng bệnh.

Lục Nhẫn Đông: "Sợ à?"

Tô Đàm không lên tiếng, nắm chặt cốc xoay người đi lấy nước.

Đợi cô lấy nước trở về, Dư Khởi Nhiên cũng đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, anh ta hỏi: "Lục Nhẫn Đông, cậu là đứa trẻ ba tuổi à?"

Lục Nhẫn Đông rất thẳng thắn thừa nhận: "Tôi chán."

Tô Đàm đặt nước ấm lên đầu giường của anh, còn chưa nói lời nào, Lục Nhẫn Đông đã chỉ vào Tô Đàm nói: "Cô ấy cũng không dám nói chuyện với tôi, chắc chắn là do cậu nói xấu tôi."

Dư Khởi Nhiên tức giận: "Cậu còn cần tôi nói xấu sao?" Anh ta quay đầu nhìn về phía Tô Đàm, nói: "Chúng ta đi thôi, đừng để ý đến cậu ấy."

Tô Đàm nhìn vẻ mặt oan ức của Lục Nhẫn Đông, cuối cùng không nhịn được, cúi đầu nở nụ cười.

Dư Khởi Nhiên nói: "Em còn cười, cậu ấy thấy em dễ bắt nạt nên mới trêu chọc em đấy." Nói xong liền thúc giục Tô Đàm ra cửa, ngay cả sách cũng không kịp cất.

Vì Dư Khởi Nhiên lái xe đến nên hai người từ từ đi tới bãi đỗ xe.

Bình thường Tô Đàm đều ngồi xe buýt về, hôm nay Dư Khởi Nhiên cố ý đến đón cô, đương nhiên cô hơi ngỡ ngàng đồng thời lại khá nghi ngờ, vì sao hôm nay Dư Khởi Nhiên bỗng nhiên đến đây?

"Cậu ấy gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi đến." Dư Khởi Nhiên giải thích: "Nói hôm nay đọc xong hơi trễ, sợ em một mình về thì không an toàn."

Tô Đàm lên tiếng: "Em cảm ơn thầy."

Dư Khởi Nhiên bảo không cần cảm ơn rồi khởi động xe.

Tuyết càng rơi càng lớn, gió lạnh thổi mạnh.

Dư Khởi Nhiên chợt mở miệng: "Tô Đàm."

Tô Đàm trả lời: "Dạ?"

Dư Khởi Nhiên thở dài: "Lục Nhẫn Đông, cậu ấy..."

Tô Đàm thắc mắc: "Anh ấy làm sao ạ?"

Dư Khởi Nhiên nói: "Em không nên cảm thấy cậu ấy khá dễ gần, tuy rằng tôi và cậu ấy là bạn bè nhưng phải nói rằng, tính tình của người này hơi thất thường."

Đây đã là lần thứ hai Dư Khởi Nhiên nhắc về chuyện này, Tô Đàm còn nhớ rõ vẻ mặt nghiêm túc của anh ta khi giới thiệu cho mình công việc này.

Tô Đàm khó hiểu: "Thầy?"

"Tôi nói với em vậy." Dư Khởi Nhiên dừng đèn đỏ, dường như bắt đầu hối hận khi giới thiệu công việc này cho Tô Đàm, anh ta cất lời: "Tôi biết

cậu ấy ba năm, cậu ấy đã thích người phụ nữ nào thì không có chuyện không theo đuổi được.”

Tô Đàm đã hiểu.

Dư Khởi Nhiên tiếp tục: "Cậu ấy rất dễ dàng nhìn ra người phụ nữ cậu ấy thích thích người đàn ông như thế nào..." Anh ta cảm thấy hơi khó xử, không biết nên diễn đạt như thế nào, cảm thấy nếu nói nhiều thì sợ Tô Đàm cảm thấy phiền, nói ít lại lo lắng Tô Đàm nghe không lọt tai. Tóm lại, thái độ của Dư Khởi Nhiên hoàn toàn như trường bối đang sợ con của mình đi sai đường.

Tô Đàm không nhịn được nở nụ cười, cô đáp: "Vâng... em biết rồi ạ."

Dư Khởi Nhiên căn nhắc một chút: "Tôi biết em rất thông minh nhưng vẫn sợ em bị lừa." Anh ta thở dài: "Hãy, nói dài dòng khiến tôi chẳng khác gì một lão già 45 tuổi..."

Tô Đàm hiểu hết, cô nhận ra được người khác có ý tốt hay ý xấu, cũng không ngại việc nghe người ta lái nhai một chút.

Xe chạy được 20 phút thì đến dưới tầng kí túc xá. Tô Đàm xuống xe, nói tạm biệt với Dư Khởi Nhiên. Anh ta bảo cô đi nghỉ ngơi sớm, đừng để quá mệt.

Tô Đàm cảm ơn rồi xoay người vào hàng lang.

Trong phòng ngủ đang mở lò sưởi, các bạn cùng phòng có người đang xem video, có người đang nói chuyện điện thoại.

Tô Đàm rửa mặt xong thì lấy cuốn sách ra và trèo lên giường.

Ting ting, âm thanh của tin nhắn điện thoại vang lên, Tô Đàm cầm lên nhìn, phát hiện là Lục Nhẫn Đông gửi đến.

[Lục Nhẫn Đông]: Về kí túc xá chưa?

[Tô Đàm]: Tôi về rồi.

[Lục Nhẫn Đông]: Lúc tối không phải tôi cố ý dọa cô đâu, xin lỗi cô.

Không thể không thừa nhận, theo một mức độ nào đó thì Lục Nhẫn Đông thật sự rất đúng theo miêu tả của Dư Khởi Nhiên, trong thời gian ở chung rất ngắn mà anh đã nhìn ra Tô Đàm sợ vẻ mạnh mẽ của anh, đêm nay còn cố ý bày ra bộ mặt thân thiện. Đàn ông trưởng thành đôi khi thật trẻ con và đặc biệt đáng yêu.

Tô Đàm nhìn tin nhắn rồi nhắn lại: *"Anh khách sáo quá rồi, tôi nên cảm ơn anh mới đúng."*

Dường như Lục Nhẫn Đông cũng không để ý đến sự xa lánh của Tô Đàm, chỉ nhắn lại: *"Chờ đến khi chân tôi khô thì có thể mời cô ăn bữa cơm không?"*

[Tô Đàm]: Được, chúc anh có một giấc mơ đẹp.

Lục Nhẫn Đông cũng chúc cô ngủ ngon.

Để điện thoại xuống bên cạnh, Tô Đàm đeo tai nghe vào, qua mùa hè năm nay là sinh nhật 23 tuổi của cô, trong hai mươi ba năm này cô chưa

bao giờ thích người nào, ngay cả theo đuổi cũng chưa từng có. Nhưng Tô Đàm không để ý việc đó, có lẽ cảm giác như vậy sẽ còn kéo dài rất lâu.

Ngày hôm sau, Tô Đàm không có tiết vào buổi chiều, vì thế khi đến chỗ của Lục Nhẫn Đông vẫn còn hơi sớm.

Ai biết rằng cô còn chưa đi vào phòng bệnh đã mơ hồ nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong truyền ra.

Lục Nhẫn Đông: "Tôi không muốn nhận vụ án này."

Người còn lại khó hiểu: "Vì sao không nhận? Hiện tại không phải cậu vô cùng rảnh rỗi sao?"

Lục Nhẫn Đông đáp: "Bởi vì tôi tìm được một chuyện thú vị hơn."

Người kia đang muốn hỏi chuyện gì thì Lục Nhẫn Đông đã lên tiếng chào: "Tô Đàm, cô đến rồi à?"

Tô Đàm sửng sốt, không nghĩ tới Lục Nhẫn Đông có thể phát hiện cô đứng ở cửa, cô chậm rãi đẩy cửa vào: "Vâng, tôi đến rồi."

Chương 3: Hoa quỳnh

Editor: Bee

Beta: An Hiên

Tô Đàm vào phòng, thấy ngoài Lục Nhẫn Đông nằm ở trên giường thì còn có một người đứng bên cạnh anh. Trong tay người kia cầm một xấp tài liệu đang định đưa cho Lục Nhẫn Đông xem, nhưng dường như Lục Nhẫn Đông cũng không hứng thú lắm, sau khi lật xem qua loa thì thuận tay ném sang một bên.

"Chuyện thú vị? Là chuyện thú vị gì?" Người kia hỏi.

Lục Nhẫn Đông không trả lời, anh không có ý định tiếp tục nhận vụ án này nên từ chối: "Tôi sẽ không nói với cậu, nhờ cậu cũng cảm thấy hứng thú thì làm sao bây giờ?"

Lời này khiến sắc mặt người kia lúc trắng lúc xanh: "Vậy cậu xem video trước đi, lúc đó quyết định có nhận hay không cũng chưa muộn."

Lục Nhẫn Đông không trả lời mà quay đầu về phía Tô Đàm: "Ngồi đi."

Tô Đàm ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Lục Nhẫn Đông, vẻ mặt vô tội nhìn hai người.

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Video có đấm máu không?"

"Không." Người kia trả lời: "Không chụp lại ảnh nạn nhân."

Lục Nhấn Đông: "Được rồi, nhưng mà Tào Tử Húc này, tôi phải nói rõ ràng với cậu, nếu sau khi xem xong tôi vẫn không có hứng thú, vậy thì cậu cũng đừng cố gắng thuyết phục tôi nữa."

Người đàn ông mà Lục Nhấn Đông gọi là Tào Tử Húc nghiêng rặng nghiêng lợi đáp một tiếng được: "Lục Nhấn Đông, cũng may là tính tình tôi đã tốt hơn, nếu đổi lại là ba năm trước...."

Lục Nhấn Đông nói: "Đừng đùa, ba năm trước cậu thậm chí còn không vào được nhà tôi."

Tào Tử Húc hừ một tiếng, lấy laptop trong túi mình mang theo ra, nhập mật mã vào sau đó ném cho Lục Nhấn Đông: "Video thứ ba bên phải." Anh ta nói xong lời này liền liếc mắt nhìn Tô Đàm.

Tô Đàm rất tự giác đứng lên: "Tôi sẽ đi ra ngoài một lúc."

Lục Nhấn Đông lại thản nhiên bảo không cần.

Tô Đàm hỏi: "Thật sự không sao chứ?" Cô là người cực kỳ nhạy cảm với cảm xúc của người khác, vừa vào phòng đã cảm thấy người tên là Tào Tử Húc không dễ gần cho lắm, toàn thân anh ta đều tỏa ra hơi thở cao ngạo.

Lục Nhấn Đông: "Không có việc gì, cứ ngồi đi." Anh nói xong liền mở video ra.

Lục Nhẫn Đông dựa vào đầu giường, từ phía của Tô Đàm có thể thấy vô cùng rõ ràng nội dung được chiếu trên laptop. Tào Tử Húc đứng ở bên cạnh, không nhịn được nói: "Cẩn thận một chút, video này hơi đáng sợ."

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Đáng sợ?" Anh nhú mày, "Máu sao?"

"Không." Tào Tử Húc cố ý thấp giọng, nặng nề đáp, "Nhưng rất kỳ quái."

"Ồ, rất tốt." Lục Nhẫn Đông nhấn nút chạy video.

Tô Đàm ngồi ở bên cạnh nghĩ thầm, tốt cái gì, lại định hù dọa cô sao? Tuy rằng biết video này hình như không phải thứ gì tốt nhưng Tô Đàm vẫn tò mò, đảo mắt nhìn sang.

Đầu video là cảnh một người phụ nữ mặc bộ đồ ngủ, đang cầm theo túi rác trong tay đi bộ trên hành lang.

Cô ta đang cúi đầu xem điện thoại, diện mạo đã bị mái tóc dài che hơn phân nửa, không nhìn rõ khuôn mặt. Ánh sáng trên hành lang hơi u ám, cô ta đi vài bước rồi rẽ vào một góc, đặt túi rác ở giữa cầu thang. Tuy nhiên, ngay tại thời điểm cô ta xoay người lại, cánh cửa nhà cô ta ban đầu đang khép hờ từ từ được đẩy ra bởi một bàn tay trắng như tuyết.

Nếu như chỉ nhìn hình dáng, bàn tay kia đúng là một bàn tay đẹp, đầu ngón tay thon dài, vênh lên hình Lan Hoa Chi (1). Nhưng nhìn kỹ lại sẽ phát hiện ra bàn tay trắng kia căn bản không giống màu da người bình thường.

(1) Lan Hoa Chi: ngón tay cái chạm vào ngón tay giữa. Đây là kiểu tay dùng trong khi múa cổ điển Trung Quốc và hát hí khúc.

Vẻ mặt Tô Đàm cứng đờ, cô liếm môi một cái, nhỏ giọng hỏi: "Này, đây là video kỳ quái sao?"

Lục Nhẫn Đông không để ý: "Đương nhiên không phải." Dường như anh đã có chút hứng thú với video này, thậm chí vẻ mặt cũng nghiêm túc hơn, anh ngược mắt nhìn Tô Đàm, cặp mắt xinh đẹp hoa đào kia cong lên, "Trên thế giới này làm gì có ma chứ."

Tô Đàm nở nụ cười, cô từ tốn đáp: "Cũng đúng."

Video nhạt nhẽo vẫn còn tiếp tục, người phụ nữ đổ rác xong liền bước ra khỏi cầu thang với bàn tay trống không, tuy nhiên khi cô ta quay trở lại hành lang lần nữa lại thấy cửa phòng mình bị mở ra.

Tô Đàm nhìn thấy bước chân của người phụ nữ hơi dừng một chút, dường như đang nghi ngờ rốt cuộc tại sao cánh cửa kia lại được mở ra, nhưng cô ta cũng không do dự quá lâu, cất bước từ từ đi vào cánh cửa đang mở.

Tuy nhiên, sau khi cô ta bước vào nhà vẫn không có hành động đóng cửa lại. Hình ảnh trên video dường như cứ dừng lại như vậy, ngoại trừ thời gian góc trên bên phải vẫn đang trôi qua, cũng không có sự thay đổi gì.

Lục Nhẫn Đông ấn vào thanh tua video, trực tiếp kéo đến cuối video.

Tô Đàm thấy đến cuối video vẫn là bàn tay trắng như tuyết kia kéo cửa cho người phụ nữ, chỉ là lúc này bàn tay kia đã được sơn móng tay màu đỏ

tươi.

Xem xong video clip, toàn bộ căn phòng bệnh đều chìm vào yên lặng.

Lục Nhẫn Đông đang suy nghĩ, Tào Tử Húc thì đợi câu trả lời của Lục Nhẫn Đông, mà Tô Đàm lại hối hận vì sự tò mò của mình. Trong đầu cô lúc này đều là hình dáng của bàn tay mềm yếu không xương kia, nhiệt độ trong phòng cũng giảm xuống một chút.

Lục Nhẫn Đông ấn vào màn hình: "Có bao nhiêu người chết?"

"Một." Tào Tử Húc đáp, "Đây là tài liệu chi tiết."

Lần này Lục Nhẫn Đông không từ chối tài liệu Tào Tử Húc đưa nữa, anh nhận lấy, sau khi lật xem cẩn thận mới hỏi: "Đã có đối tượng nghi ngờ chưa?"

"Có mấy người." Tào Tử Húc nhú mày, "Nhưng vài người phiền phức tương đối đáng ngờ."

"Ừ." Lục Nhẫn Đông cũng không tiếp tục hỏi, "Chọn thời gian đi, chúng ta sẽ nói riêng về chuyện này sau."

Nhận được lời hứa hẹn của Lục Nhẫn Đông, Tào Tử Húc dường như thở một hơi dài, gật đầu: "Được, vậy tôi đi trước đây."

"Không tiễn." Lục Nhẫn Đông nói, "Cậu mang tài liệu đi đi."

Tào Tử Húc ừ một tiếng rồi bắt đầu thu dọn tài liệu. Sau khi thu dọn xong, anh ta liếc nhìn Tô Đàm - người này giờ vẫn rất yên lặng đến mức

không có cảm giác tồn tại, lên tiếng khen: "Dễ thương thật."

Lục Nhẫn Đông: "Cút đi, cậu nói nhiều thế."

Tào Tử Húc nhún vai rồi cầm túi của mình đi ra ngoài.

Tô Đàm giả vờ như không nghe thấy gì cả, bưng cốc nước lên từ từ uống từng ngụm một.

Lúc này Lục Nhẫn Đông mới nhìn về phía Tô Đàm: "Tôi không nghĩ video này lại dọa cô như vậy, cô có sợ không?"

Tô Đàm lắc đầu: "Không đâu."

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Thật sự không sợ?"

Tô Đàm khẳng định: "Thật mà." Cô giơ tay lên vuốt sợi tóc rơi xuống bên tai, "Video này là video giám sát sao? Tôi xem không có vấn đề gì chứ?"

Lục Nhẫn Đông lắc đầu: "Không sao đâu." Anh nói, "Cho dù người bình thường nhìn thấy cũng không nhìn ra được cái gì."

Tô Đàm nghe vậy thì khẽ cười: "Cũng đúng, hôm nay anh muốn nghe gì nào?"

Lục Nhẫn Đông tùy tiện lấy một cuốn sách: "Vậy thì nghe cái này đi."

Vì vậy Tô Đàm cầm lấy rồi mở sách ra, nhẹ nhàng đọc cho anh nghe.

So với sự tập trung của mấy ngày trước, dường như hôm nay Lục Nhẫn Đông hơi mất tập trung, ánh mắt lướt qua Tô Đàm nhìn ra ngoài. Lúc này ngoài cửa sổ đúng lúc trời quang mây tạnh, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên những ngọn cây phủ đầy tuyết.

Lục Nhẫn Đông chột mở miệng: "Thời tiết bên ngoài thật tốt."

"Đúng vậy, tối qua còn có tuyết rơi." Tô Đàm nói.

Lục Nhẫn Đông thở dài: "Hầy, tôi nằm đến nỗi sắp mốc meo rồi."

Tô Đàm suy nghĩ một chút mới lên tiếng: "Nếu như anh không ngại, tôi có thể đẩy anh đi dạo trong vườn hoa."

Lục Nhẫn Đông liếc mắt nhìn Tô Đàm, cười hỏi: "Cô đối xử với ai cũng đều dịu dàng như vậy sao?"

Tô Đàm nghiêm túc: "Không đâu, đối xử với ông chủ trả lương cho mình thì đại khái tôi sẽ dịu dàng hơn."

Lục Nhẫn Đông cười ha ha: "Vậy làm phiền cô rồi."

Ngồi trên xe lăn, Tô Đàm đẩy Lục Nhẫn Đông vào thang máy, trong thang máy còn có một cô y tá, cô ấy mỉm cười và chào hỏi bọn họ: "Anh Lục, anh muốn xuống dưới đi dạo sao?"

Lục Nhẫn Đông đáp: "Đúng vậy, nằm lâu mệt mỏi lắm."

Hai người lại trò chuyện hai câu, xem ra có mối quan hệ khá quen thuộc.

Nếu không phải Tô Đàm biết Lục Nhẫn Đông mới vào bệnh viện, sợ rằng cũng tưởng anh là khách quen của nơi này.

Vườn hoa trong bệnh viện vô cùng đẹp, các loại hoa mai được trồng bên đường đang đung đưa theo gió và tuyết, Tô Đàm ngửi được hương thơm ngào ngạt, cô ngước mắt thấy tuyết trắng phủ đầy trên ngọn cây mai vàng.

"Vì sao tên cô lại là Tô Đàm?" Lục Nhẫn Đông ngồi trên xe lăn, trên đùi đắp một tấm chăn, tuy vậy cũng không ảnh hưởng chút nào đến phong thái của anh. Anh có một đôi mắt hoa đào khá đẹp và dài, nhưng đôi môi lại cực mỏng, khi cười lộ lên thì ngọt ngào như tuyết mùa xuân tan ra, nhưng lúc khóe miệng hạ xuống lại có thể biến thành mùa đông lạnh lẽo ngay lập tức.

"Bởi vì mẹ tôi thích hoa quỳnh (2)." Tô Đàm trả lời, "Cho nên lấy tên này cho tôi."

(2) Trong từ hoa quỳnh (昙花) có từ đàm (曇)

"Minh nguyệt u đàm (3), quả thật là cảnh đẹp." Lục Nhẫn Đông cười, "Con người cô cũng như tên vậy."

(3) Minh nguyệt u đàm: Trăng sáng mây khuất.

Tô Đàm chỉ cười, cũng không đáp lại.

Khuôn mặt của Tô Đàm không phải là vẻ đẹp phổ biến nhất hiện nay. Cô giống như một lầu gác ẩn giấu vẻ đẹp của mình trong vùng sông nước Giang Nam, giấu mình trong một con ngõ nhỏ quanh co khúc khuỷu. Trên

cửa sổ chạm khắc những hoa văn rườm rà, mở ra có thể thấy được phía dưới lầu gác là những phiến đá xanh, phía góc còn có giếng xưa. Tính tình bình tĩnh, không phô trương của cô cũng không dễ dàng hấp dẫn sự chú ý, nhưng chỉ những người từng trải nhất mới có thể khám phá và thưởng thức vẻ đẹp độc đáo của Tô Đàm.

Chỉ là lúc này Tô Đàm cũng không biết bản thân có gì đặc biệt, gia thế của cô không coi là quá tốt. Khi những người khác có thể buông bỏ tất cả, tha hồ vui chơi ở đại học thì cô vẫn phải dành thời gian để giải quyết vấn đề kế sinh nhai của bản thân. Được Lục Nhẫn Đông khen ngợi, Tô Đàm cũng không để trong lòng. Từ lâu cô đã hiểu được lời hứa hẹn và lời khen ngợi của đàn ông có lẽ là những điều không đáng tin nhất trên thế giới này từ cuộc hôn nhân của bố mẹ mình.

Hôm qua tuyết rơi nhưng hôm nay bầu trời lại rất trong.

Tô Đàm nhìn cành mai vàng, hơi cắn môi dưới một cái.

Lục Nhẫn Đông nhìn thấu tâm tư của Tô Đàm, cười hỏi: "Cô bé muốn trộm hoa sao?"

Tô Đàm ngại ngùng: "Không, chỉ là cảm thấy rất thơm thôi."

Lục Nhẫn Đông: "Hái một cành đi, không sao đâu."

Tô Đàm lắc đầu: "Thôi, sẽ tốt hơn nếu để nó sinh trưởng ở đây, hái xuống mang về thì một vài ngày đã héo."

Lục Nhẫn Đông không quan tâm, hờ hững nói: "Những bông hoa ở bên ngoài cũng sẽ héo thôi."

Tô Đàm cũng không tranh cãi với Lục Nhãn Đông, cho tới bây giờ cô không phải là một người thích bắt người khác đồng ý với ý kiến của mình, ngược lại người khác cũng rất khó làm cho cô thay đổi suy nghĩ.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói: Truyện không có yếu tố tâm linh, chỉ có một chút điều tra phá án thôi nhưng sẽ không nhiều. Nói đến hoa kim ngân và hoa quỳnh là vì hoa kim ngân là biệt danh của Nhãn Đông, Tô Đàm chính là hoa quỳnh. Ha ha ha.

Tô Đàm: Anh cứ trêu chọc như vậy thì phần dưới của cơ thể có thể đứt đấy.

Lục Nhãn Đông: ...

Chương 4: Ở chung

Editor: Bee

Beta: An Hiên

Ngày hôm sau, trong phòng bệnh của Lục Nhẫn Đông lập tức xuất hiện hương thơm ngào ngạt tươi mới của mai vàng.

Tô Đàm đùa: "Không phải anh trộm nó trong vườn hoa đấy chứ?"

Lục Nhẫn Đông: "Đúng vậy, tối hôm qua thừa dịp bốn bề vắng lặng, tôi ngồi xe lăn đi trộm hoa."

Tô Đàm không nhịn được khẽ cười: "Đúng là làm khó anh rồi."

Lục Nhẫn Đông rất nghiêm túc: "Đúng vậy, nếu không phải tôi đẩy xe lăn nhanh thì suýt nữa đã bị y tá phát hiện và phạt tiền rồi."

Anh nói xong lời này, cả hai đều bật cười.

Ngày hôm đó, khi Tô Đàm đọc xong sách chuẩn bị về thì Lục Nhẫn Đông bảo cô cầm theo cành mai vàng.

Tô Đàm ngạc nhiên: "Anh không cần để trong phòng bệnh sao?"

Lục Nhẫn Đông nói: "Không cần, hôm nay sẽ có người đưa hoa mới đến đây."

Tô Đàm suy nghĩ rồi mới lên tiếng: "Cảm ơn lòng tốt của anh Lục, nhưng hình như trong kí túc xá của tôi có một cô gái bị dị ứng với phấn hoa, mặc dù tôi rất thích mai vàng nhưng vẫn không nên mang về."

Lục Nhẫn Đông quan sát vẻ mặt của Tô Đàm, cười như không cười: "Được thôi."

Tô Đàm cười rồi cầm cuốn sách lên tiếp tục đọc.

Chuyện hoa mai này chẳng qua chỉ là bài hát đệm nho nhỏ, mấy ngày sau, quả nhiên như lời Lục Nhẫn Đông nói, mỗi ngày đều có người đưa một bó hoa mới đến phòng bệnh.

Có lúc là hồng mai tươi đẹp, khi lại là mai vàng thuần khiết, nói chung là hoa được thay đổi mỗi ngày.

Lại nói kể từ ngày đó, sau khi người tên là Tào Tử Húc đến tìm Lục Nhẫn Đông thì anh trở nên bận rộn hơn.

Trong phòng bệnh bắt đầu có những người mặc đồng phục cảnh sát ra ra vào vào, nhưng dù vậy, mỗi ngày Lục Nhẫn Đông vẫn sẽ dành vài tiếng cho Tô Đàm.

Tô Đàm càng ngày càng tò mò hơn về nghề nghiệp của Lục Nhẫn Đông, vì vậy vào một buổi chiều, sau khi Tô Đàm đặt cuốn sách xuống liền hỏi: "Nếu không ngại, có thể cho tôi hỏi nghề nghiệp của anh là gì không?"

Lục Nhấn Đông mỉm cười: "Tôi còn tưởng rằng cho đến khi kết thúc công việc cô cũng sẽ không hỏi chứ." Anh đã gặp không ít cô gái ở tuổi Tô Đàm, tính tình luôn tò mò, trẻ trung lại hoạt bát, nếu như đổi lại là cô gái khác, chỉ sợ ngày đầu tiên đã không tìm được mà hỏi anh rồi, nhưng Tô Đàm chịu đựng lâu như vậy, lâu đến mức chính anh cũng nghĩ rằng sự chờ đợi của mình là vô dụng.

Tô Đàm sợ Lục Nhấn Đông khó xử: "Nếu không tiện..."

Lục Nhấn Đông: "Không có gì không tiện cả." Anh nghiêm túc trả lời, "Tôi cũng không ngại nói cho cô biết, thật ra tôi là thầy bói."

"Thầy bói?" Tô Đàm nhú mày, dường như không tin lắm.

"Đúng vậy." Lục Nhấn Đông nói, "Nếu cô không tin thì để tôi xem bói cho cô nhé?"

Tất nhiên là Tô Đàm không tin, cô là kiểu người khá mâu thuẫn, mặc dù sợ ma nhưng lại tin tưởng chủ nghĩa duy vật, bình thường ngay cả chuyện đổi cá KOI (1) cũng chưa từng tin.

(1) Chuyển đổi cá KOI là một biểu tượng của sự tốt lành.

"Đưa tay phải của cô cho tôi." Lục Nhấn Đông bảo.

Tô Đàm hơi do dự nhưng vẫn đưa tay mình cho Lục Nhấn Đông.

Lục Nhấn Đông cầm tay Tô Đàm lên cẩn thận quan sát.

Một người đàn ông đẹp trai quan sát tay mình ở khoảng cách gần như vậy, là con gái dù sao vẫn thấy hơi xấu hổ, nhưng Tô Đàm vẫn giữ nguyên nụ cười nhàn nhạt, tùy tiện để Lục Nhẫn Đông nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay cô.

"Cô khoảng 22 tuổi, chắc là sinh vào tháng bảy âm lịch." Lục Nhẫn Đông nhìn lòng bàn tay của Tô Đàm, hơi nhíu mày, giọng điệu khá nghiêm túc: "Từ khi còn nhỏ bố mẹ đã ly hôn, bố không biết tung tích, mẹ thì tái hôn, còn có một người em trai cùng mẹ khác cha..."

Ánh mắt Tô Đàm lộ ra vẻ kinh ngạc: "Anh nói không sai."

"Lại nhìn đường sinh mệnh của cô, khi cô 18 tuổi chắc là đã gặp phải một kiếp nạn lớn." Lục Nhẫn Đông nói, "Có phải trong gia đình và bạn bè có người mất không?"

Nụ cười trên khuôn mặt Tô Đàm nhạt dần: "Đúng, là bà nội tôi mất."

Lục Nhẫn Đông tiếp tục: "Kiếp nạn này đã làm thay đổi cuộc sống của cô." Anh buông lỏng tay Tô Đàm ra, "Năm đó, chắc là cô vừa mới thi đại học xong."

Tô Đàm không biết tại sao Lục Nhẫn Đông nhìn ra được, nhưng chuyện được kể lại trong miệng Lục Nhẫn Đông quả thật là của cô.

Từ nhỏ Tô Đàm đã biết chỉ có học tập mới có thể thay đổi cuộc sống của mình, cho nên thành tích luôn rất tốt. Kể từ khi bắt đầu học cấp hai, cô đã nhận được học bổng từ trường học, mỗi năm cấp ba cũng thế. Dựa vào thành tích của cô, gần như năm chắc việc thi đỗ đại học, thế nhưng trước kỳ thi đại học một tháng, trong nhà gặp phải biến cố lớn. Bà nội đã nuôi dưỡng

Tô Đàm từ bé đột nhiên qua đời, Tô Đàm bị đả kích. Vì vậy thành tích thi đại học cũng bị ảnh hưởng, chỉ trên trung bình một chút.

"Nhưng không sao hết." Lục Nhẫn Đông nói tiếp, "Mấy năm này cô sẽ gặp được quý nhân trong cuộc đời, giàu có cả đời, không lo cơm áo, còn muốn hỏi gì nữa không?"

Tô Đàm nhìn tay của mình, nghiêm túc hỏi: "Anh thật sự chỉ xem tay đã nhìn ra được?"

Lục Nhẫn Đông chớp mắt mấy cái: "Tất nhiên."

Tô Đàm nói: "Vậy anh còn nhìn ra được gì nữa không?"

Lục Nhẫn Đông đáp: "Tôi nhìn thấy rằng cô đã ăn gì đó có hành lá vào buổi trưa."

Tô Đàm sửng sốt.

Lục Nhẫn Đông cười nói: "Ừ... Trên răng nanh của cô có một miếng hành lá."

Tô Đàm bối rối, trong nháy mắt mặt đỏ tới mang tai, cô vội vàng quay đi, lấy một chiếc gương từ trong túi xách ra soi vào chính mình. Vậy mà răng nanh của mình trong gương lại sạch bong, chẳng có gì cả.

"Lừa cô thôi." Giọng nói mang theo ý cười của Lục Nhẫn Đông vang lên từ đằng sau.

"Vậy làm sao anh biết tôi đã ăn gì đó có hành?" Tô Đàm quay đầu lại hỏi.

Lục Nhẫn Đông nói: "Chính cô nói với tôi mà."

Tô Đàm nhú mày, cô chưa từng nói với Lục Nhẫn Đông hôm nay cô ăn gì.

Lục Nhẫn Đông cười nói: "Trước đây không phải cô nói với tôi rồi sao, cô thích nhất là bánh rán hành được bán ở căn tin của trường, tiếc là nó chỉ được bán vào thứ tư."

Tô Đàm không nhớ rõ là mình đã nói hay chưa, nhưng chuyện này là sự thật, cô gật đầu: "Được rồi, anh thật lợi hại." Lục Nhẫn Đông quả thật rất lợi hại, ngay cả lời cô thuận miệng nói lúc trước cũng nhớ rõ.

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Ồ, giọng điệu này của cô miễn cưỡng quá nhỉ?"

Tô Đàm bất đắc dĩ lên tiếng: "Vậy tôi nên nói như thế nào?"

Lục Nhẫn Đông: "Cô phải che miệng, hai mắt trừng lớn một chút, biểu hiện phải hơi khoa trương."

Tô Đàm rất phối hợp làm biểu hiện khoa trương, sau khi Lục Nhẫn Đông nhìn xong đành thở dài: "Thôi thôi."

Tô Đàm bỏ tay đang che miệng mình xuống: "Anh yêu cầu quá cao rồi."

Lục Nhẫn Đông bất lực: "Ừ, chỉ trách tôi."

Tô Đàm nghe vậy cuối cùng không nhịn được khẽ cười: "Nhất định là anh được rất nhiều cô gái săn đón nhỉ?"

Lục Nhấn Đông gật đầu: "Đúng vậy, cô không thấy cái chân này của tôi bị gãy cũng do các cô gái à?"

Tô Đàm cười ha hả.

Ở chung với Lục Nhấn Đông rất thú vị, chỉ tiếc Tô Đàm lại luôn nhớ rõ lần đầu tiên cô gặp mặt anh, người đàn ông ngồi trên ghế lái có vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng.

Có lẽ khi yêu nhau thì dịu dàng, vui vẻ, khi chia tay thì lại lạnh lùng, dứt khoát, khiến đối phương tổn thương, Tô Đàm mỉm cười nghĩ.

Thời gian đọc sách hôm nay không còn nhiều lắm, Tô Đàm cũng không lưu luyến, cô đứng dậy nói tạm biệt.

Lục Nhấn Đông hỏi: "Hay là cô chờ một chút? Lát nữa Tào Tử Húc sẽ đến bệnh viện đưa tài liệu cho tôi, tôi nhờ anh ta đưa cô về trường học."

"Không cần đâu." Tô Đàm lắc đầu, "Thật ngại khi làm phiền anh ta."

"Thật ra không phiền phức lắm." Lục Nhấn Đông nói, "Cô còn không biết sao? Người chết trong đoạn video cô đã xem lúc trước là sinh viên trường cô, anh ta đúng lúc muốn đi tìm hiểu một chút tình hình."

Tô Đàm nghe vậy thì khá hoảng sợ: "Là sinh viên của trường tôi?"

"Đúng." Lục Nhãn Đông gật đầu: "Tôi cũng cảm thấy rất khéo, cô ta là sinh viên khoa múa của trường cô."

Tô Đàm và khoa múa cũng không quen biết, ngày đó sau khi xem xong video, trong đầu cô toàn là bàn tay trắng bóng u ám và móng tay sơn màu đỏ, vốn cô đã không muốn nhớ lại nữa rồi. Với lại cô cũng nhận thức sâu sắc được rằng việc tham gia vào những chuyện này không có gì tốt cho bản thân mình

Tô Đàm hơi do dự, chần chừ nói: "Hung thủ kia... Tìm được rồi sao?"

"Đã xác định được kẻ tình nghi... Trên thế giới đúng là không có ma." Lục Nhãn Đông lạnh nhạt trả lời, tuy anh dùng thái độ chắc chắn như vậy nhưng thật ra là để trấn an Tô Đàm, "Tôi thấy nhiều người chết rồi nhưng ma thì chưa từng thấy một con."

Tô Đàm cũng biết trên thế giới đúng là không có ma, nhưng cô sợ những thứ đó cũng là một loại phản ứng sinh lý bình thường, giống như có người bị dị ứng với hoa, có người trời sinh lại sợ bóng tối.

Tô Đàm hỏi: "Không có ma... Vậy có điều thần kỳ gì đó tồn tại không?"

Lục Nhãn Đông: "Ví dụ như?"

Tô Đàm nhin cười: "Ví dụ như xem bói."

Lục Nhãn Đông không ngờ rằng Tô Đàm lại đào hố cho anh, anh cảm thán: "Ôi, cô bé này, cô vẫn không tin tôi à?"

Tô Đàm: "Những chuyện anh nói, tùy tiện hỏi người khác một chút sẽ biết thôi."

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Vậy tôi nói cái những người khác không biết nhé?"

Tô Đàm thấy thú vị: "Anh nói đi."

Lục Nhẫn Đông cố ý thấp giọng: "Ví dụ như hiện tại trong túi xách của cô còn giấu hai cái bánh rán hành..."

Tô Đàm: "..."

Không sai, cô đã lặng lẽ đặt hai cái bánh rán hành vào trong túi xách, còn dùng túi nilon gói kỹ, dự định ăn vào buổi tối hôm nay, không ngờ lại bị Lục Nhẫn Đông phát hiện.

Cuối cùng Tô Đàm cũng hiểu được vì sao Lục Nhẫn Đông biết về chuyện hành lá, cô nói: "... Anh ngửi thấy mùi đúng không?"

Lục Nhẫn Đông đáng thương nhìn Tô Đàm, một người đàn ông vậy mà lại có thể không biết xấu hổ bắt đầu làm nũng: "Cô không biết những gì tôi đã trải qua mấy ngày ở bệnh viện đâu, buổi trưa cô không đến nên không nhìn thấy bọn họ cho tôi ăn cơm với..."

Tô Đàm nhú mày nhìn anh, ý bảo Lục Nhẫn Đông tiếp tục bịa đặt đi, coi như cô thua.

Lục Nhẫn Đông: "Tôi nghiêm túc mà, cơm của tôi chẳng có hương vị gì cả, Tô Đàm, chúng ta thương lượng một chút được không?"

Tô Đàm hỏi: "Thương lượng cái gì?"

Lục Nhẫn Đông: "Chia cho tôi một cái bánh rán hành..."

Tô Đàm: "..."

Lục Nhẫn Đông năn nỉ: "Đi mà, nửa cái cũng được."

Tô Đàm để lộ vẻ mặt bất đắc dĩ nhưng vẫn xoay người lấy cái bánh rán hành còn nóng hổi trong túi của mình ra đưa cho Lục Nhẫn Đông: "Anh ăn đi."

Lục Nhẫn Đông vô cùng cảm động, nhận lấy bánh ăn như hổ đói.

Tô Đàm nhìn anh ăn: "Chẳng lẽ anh thật sự bị người ta ngược đãi à?"

Lục Nhẫn Đông gật đầu: "Cô tới đây ăn hai ngày sẽ biết, bệnh viện này đối xử với bệnh nhân chẳng tốt chút nào." Khẩu vị chua cay gì cũng đều phải kiêng kỵ khiến bánh rán hành bỗng trở thành bữa tiệc lớn.

Tô Đàm đáp qua loa: "Được được được, tôi tin anh." Có quỷ mới tin, Lục Nhẫn Đông là kiểu người khiến người ta không biết câu nào của anh là thật, câu nào là giả.

Lục Nhẫn Đông vừa ăn vừa cảm thán: "Ngon thật đấy."

Đúng lúc này Tào Tử Húc bước vào, thấy Lục Nhẫn Đông đang lau miệng thì cất giọng hỏi: "Lục Nhẫn Đông, cậu đang làm gì vậy?"

Lục Nhãn Đông đáp: "Gặm bánh."

Tào Tử Húc ngạc nhiên: "Gặm bánh?"

Lục Nhãn Đông gật đầu: "Ừ, gặm bánh."

Nhìn vẻ mặt của Tào Tử Húc, Lục Nhãn Đông và Tô Đàm không nhịn được mà bật cười.

Sắc mặt Tào Tử Húc đen sì: "...". Trong lòng thầm mắng, mẹ nó, Lục Nhãn Đông, cậu khẳng định sẽ chết không yên ổn.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Tôi đã ăn cái bánh rán hành này.

Tô Đàm: ?

Lục Nhãn Đông: Cho nên tôi sẽ là người của cô...

Tô Đàm: ... Trả lại cho tôi.

Nữ chính kém nam chính 8 tuổi.

Chương 5: Giết người

Editor: Bee

Beta: An Hiên

Lục Nhấn Đông ăn bánh xong, nhận lấy tài liệu từ trong tay Tào Tử Húc rồi bảo: "Không phải cậu muốn đến đại học A sao, tiện đường đưa cô bé này về nhé."

Tào Tử Húc đồng ý rồi lại hỏi Lục Nhấn Đông có nghĩ ra cái gì không.

Lục Nhấn Đông: "Suy nghĩ thì có, nhưng hiện tại còn thiếu chứng cứ quan trọng." Anh mở tài liệu ra, hiển nhiên là chuẩn bị làm việc, "Lần này cậu đi hỏi một chút về chuyện tôi và cậu nói hôm trước đi."

Tào Tử Húc gật đầu.

Sau đó hai người lại trao đổi chuyện công việc, Tô Đàm nghe cái hiểu cái không, cũng không quan tâm quá nhiều.

Nói chuyện mất khoảng mười phút đồng hồ, Tào Tử Húc tạm biệt Lục Nhấn Đông, Tô Đàm đi theo sau Tào Tử Húc xuống tầng và ngồi lên xe anh ta đỗ trong gara.

Đọc đường đi hai người bọn họ cũng không nói chuyện gì với nhau, Tào Tử Húc rất khác so với Lục Nhấn Đông, cả người đều bộc lộ sự kiêu ngạo

khó gần. Lần đầu khi Tô Đàm gặp Lục Nhãn Đông, trên người anh cũng sinh ra loại cảm giác này, nhưng khi Tô Đàm ở chung với anh, sự kiêu ngạo lạnh lùng ấy cũng trở thành một ngón tay mềm mại.

Sau khi cắm chìa khóa vào, khởi động xe và lái xe ra khỏi bệnh viện, Tào Tử Húc mới không mẫn không nhạt hỏi một câu: "Cô tên là Tô Đàm à?"

Tô Đàm đáp: "Vâng."

Tào Tử Húc hỏi: "Lục Nhãn Đông và cô đang yêu nhau?"

Tô Đàm lắc đầu.

"Không phải?" Câu trả lời này hình như khiến Tào Tử Húc hơi kinh ngạc, anh ta nhíu mày, ngẩng đầu lên nhìn Tô Đàm qua gương chiếu hậu.

Tô Đàm từ từ giải thích về mối quan hệ của cô và Lục Nhãn Đông, nói mình chỉ đến làm việc, Lục Nhãn Đông là sếp của cô.

Tào Tử Húc gật đầu: "À ra thế, vậy cô có biết vì sao chân cậu ấy bị gãy không?"

Tô Đàm nhin cười, thầm nghĩ rằng xe cứu thương còn nhờ cô gọi đó, sao lại không biết được nên cô gật đầu.

Không ngờ Tào Tử Húc tiếp tục nói bằng giọng điệu âm u: "Lục Nhãn Đông bảo mình bị tai nạn xe à? Tôi nói cho cô biết, cậu ấy nói dối cô đấy, chân cậu ấy là do bạn gái cũ của cậu ấy thuê người đến đánh gãy..."

Tô Đàm: "Ồ..." Nghe Tào Tử Húc miêu tả khá sống động, cô chỉ có thể cố gắng lặng lẽ véo đùi mình mới không bật cười thành tiếng.

Tào Tử Húc còn đang siêng năng nói xấu Lục Nhấn Đông, bảo người này có tính tình tệ hại, tính nết càng chẳng ra gì, còn một chuyện đặc biệt khác...

Tô Đàm nghe suốt dọc đường đi, cuối cùng cũng đến trường học, lúc xuống xe cô nói: "Anh ấy có nhiều khuyết điểm như vậy mà anh còn bằng lòng đi tìm anh ấy, chắc là anh thật sự rất thích anh ấy."

Tào Tử Húc suýt bị sặc chết vì lời nói của Tô Đàm, anh ta ho khan, mặt đỏ tới tận mang tai, khoa tay múa chân với Tô Đàm muốn giải thích.

Tô Đàm ra vẻ sâu xa: "Tôi hiểu mà." Cô nói xong lời này, cũng không cho Tào Tử Húc cơ hội giải thích đã nhẹ nhàng rời đi.

Tào Tử Húc tức gần chết, sau khi vất vả bình tĩnh lại, trở về chỗ cũ thì không khỏi thầm mắng trong lòng. Anh ta còn tưởng rằng Tô Đàm này là một đóa hoa nhỏ đáng thương, hiện tại xem ra cô nào có yếu điệu như vậy, làm mình suýt sặc chết chỉ bằng một câu nói.

Những người bên cạnh Tào Tử Húc đều biết anh ta rất ghét Lục Nhấn Đông, nếu trước mặt anh ta có một cái nút cứ ấn một lần thì Lục Nhấn Đông nổ tung một lần, vậy có thể anh ta sẽ vui vẻ ấn đến nổi tay phải tàn phế luôn.

Mấy ngày sau hôm Tào Tử Húc đưa cô về trường, Tô Đàm trở về ký túc xá liền nhìn thấy mấy người bạn cùng phòng của cô đang hưng phấn xì xào bàn tán.

Thông thường, tình huống này nhất định là các cô nàng có tin đồn gì thú vị, Tô Đàm tò mò hỏi: "Xảy ra chuyện gì thế?"

Một cô bạn cùng phòng tên là Đường Tiểu học khoa Lý nắm bắt tin tức vô cùng nhanh nhạy, mở miệng: "Đàm Đàm, cậu không biết sao? Chiều nay khoa múa xảy ra chuyện lớn đấy."

"Chuyện gì vậy?" Tô Đàm thắc mắc.

"Có một cô nàng tên là Chu gì đó đã bị bắt đi." Đường Tiểu nói, "Nghe nói là giết người..."

Tô Đàm sửng sốt mất một lúc rồi nhanh chóng phản ứng lại, có lẽ chuyện này có liên quan đến video lúc trước cô xem ở chỗ Lục Nhãn Đông.

"Đúng đúng đúng." Một cô nàng bên cạnh nói tiếp, "Hình như nghe nói là giết bạn thân của mình."

Tô Đàm ngạc nhiên: "Thật hay giả thế?"

Đường Tiểu lập tức kể câu chuyện của ba cô gái vì người đàn ông mà quan hệ rạn nứt, vừa ly kỳ vừa rối rắm, không thua gì cuốn tiểu thuyết ngôn tình máu chó.

Tô Đàm nghe thế liền thở dài, không nói ra lời.

Đường Tiểu thấy vẻ mặt của Tô Đàm, thở dài vỗ vai cô: "Đàm Đàm thân ái của tớ, cậu nhìn dáng vẻ kinh ngạc của cậu kìa, hãy... Cũng đã bảo với

cậu lên đại học phải bắt đầu yêu đương rồi, cậu xem chúng ta đều đã học năm ba đại học, nếu vẫn không có thì thật sự rất chán.”

Tô Đàm bất đắc dĩ đáp: "Nhưng tớ không có thời gian."

Đường Tiểu: "Yêu đương có thể tốn bao nhiêu thời gian hả..."

Nhưng Tô Đàm cực kỳ nghiêm túc: "Một tiếng tám mươi tệ đấy."

Đường Tiểu không nói nên lời, chuyện này chỉ có thể tạm thời bỏ qua.

Tô Đàm rửa mặt xong thì nằm sưởi ấm trên giường. Bên ngoài tuyết rơi, trên cửa sổ phát ra tiếng sột soạt, cô nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ một cách nặng nề.

Khoa múa của trường có người bị cảnh sát bắt đi, chuyện này nhanh chóng truyền khắp trường đại học của Tô Đàm, ngay cả khi lên lớp cô cũng có thể nghe được không ít tin đồn về chuyện này.

Tất cả mọi người đều rất kích động, bởi vì mấy ngày qua còn có đài truyền hình đến trường học phỏng vấn, dường như cuộc sống đại học nhàm chán cuối cùng cũng vì chuyện này mà dậy sóng.

Ngược lại, cuộc sống của Tô Đàm vẫn nhàm chán như vậy, mỗi ngày lên lớp xong thì dành hai tiếng đi đọc sách cho Lục Nhãn Đông, sau đó buổi tối lại đến thư viện tự học đến khi thư viện đóng cửa.

Lục Nhãn Đông vốn cho rằng nghe được tin tức này, ít nhất Tô Đàm sẽ tò mò một chút, không ngờ Tô Đàm vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên như trước, ngay cả hỏi cũng không định hỏi một câu.

Cuối cùng vẫn là Lục Nhãn Đông không nhịn được mở miệng trước: "Vụ án mà cô xem video mấy hôm trước đã được phá rồi đấy."

Tô Đàm ngạc nhiên: "Nhanh vậy sao?"

Lục Nhãn Đông đáp: "Nhanh ư? Ba tháng cũng không tính là nhanh."

Tô Đàm hỏi: "Hung thủ đã bị bắt rồi à?"

Lục Nhãn Đông: "Cô ở trường học không nghe được tin tức sao?"

Thật ra Tô Đàm đã sớm biết chuyện này, nhưng vẫn cố ý bày ra vẻ mặt cân nhắc: "Ừm, hình như không có."

"Cô lừa tôi." Lục Nhãn Đông thấy vẻ mặt giả vờ giả vịt của Tô Đàm thì cười mắng, "Kẻ lừa đảo nhỏ."

Tô Đàm hơi xấu hổ cũng cười theo, lầm bầm vài câu: "Tôi sợ ma, nhắc tới vụ án đã nghĩ ngay đến cặp móng tay đỏ kia... Đáng sợ như vậy, tôi cũng không muốn hỏi."

Lục Nhãn Đông cười như không cười, rõ ràng cũng không tin lời Tô Đàm nói, nhưng anh không muốn vạch trần suy nghĩ của Tô Đàm: "Vậy hiện tại cô có muốn hỏi không?"

Tô Đàm nhún vai: "Nếu anh bằng lòng giải thích thì tất nhiên là tôi muốn nghe."

Lục Nhẫn Đông: "Thật ra vụ án này cũng không có gì để nói, ngay cả một chuỗi bằng chứng quan trọng cũng không có mối liên hệ với nhau."

Tô Đàm cực kỳ tò mò.

Lục Nhẫn Đông miêu tả đơn giản lại tình tiết vụ án, nạn nhân của vụ án này là một cô gái sống một mình, bỗng nhiên bị người khác sát hại. Nhưng mà theo video giám sát trên hành lang thì quả thực cô gái này ở nhà một mình, mãi đến ngày hôm sau bạn thân của cô ta đến tìm mới phát hiện cô ta chết trong nhà.

"Thật sự là cô ta ở nhà một mình à?" Tô Đàm hỏi, "Vậy bàn tay kia của ai?"

Lục Nhẫn Đông đáp: "Tất nhiên là của người, mà còn là người sống."

Tô Đàm kinh ngạc: "Video theo dõi bị người khác động tay động chân à? Nếu không sao có thể không quay được ai đã đến nhà cô gái đó..."

Lục Nhẫn Đông nhìn vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của Tô Đàm thì khẽ nở nụ cười: "Tất nhiên video này không bị người khác động tay động chân, nhưng cô gái này có ở nhà một mình hay không vẫn còn phải bàn bạc."

Anh nói xong thì lập tức cầm lấy chiếc máy tính được đặt trên đầu giường, nhập mật mã vào rồi cho Tô Đàm xem vài đoạn video.

Đoạn video này có lẽ được ghi lại khoảng một tuần trước khi vụ án xảy ra, Tô Đàm nhìn thấy một cô gái thường xuyên đến nhà của nạn nhân, xem ra hai người họ trông có vẻ thân mật, nếu không sai thì chắc là bạn thân.

Tuy vậy khi xem xong video, Tô Đàm cũng không phát hiện có gì khác thường, nhưng nhìn dáng vẻ bọn họ vào nhà còn cầm theo túi lớn túi nhỏ thì dường như định đi du lịch ở đâu đó.

"Nhìn ra cái gì rồi?" Lục Nhẫn Đông hỏi.

Tô Đàm nghi ngờ nói: "Không có... Bọn họ định đi đâu chơi sao?"

"Đúng vậy, bọn họ đã đặt một chuyến bay vào sáng hôm sau, chuẩn bị ra nước ngoài du lịch." Lục Nhẫn Đông giải thích, "Cô gái này tạm thời gọi là A đi, là người bạn rất tốt của nạn nhân, theo cách nói của nữ sinh chính là bạn thân."

Dường như nạn nhân là người có tính cách hơi lầm lì, ngoại trừ những người này ra thì không có ai khác ra vào nhà cô ta. Rõ ràng vì vậy cô A này là đối tượng tình nghi lớn nhất.

"A không phải là hung thủ, cô ta có đầy đủ bằng chứng chứng minh mình vắng mặt, thậm chí ngay cả thi thể cũng do cô ta phát hiện." Lục Nhẫn Đông nói.

Tô Đàm suy nghĩ rồi mới đáp lời: "Vậy thì tôi không đoán được người nào có thể là hung thủ." Nhưng cô lập tức nhớ lại bạn cùng phòng của mình đã từng nói hình như có hai người bị cảnh sát bắt đi, vì thế mới lên tiếng, "Không đúng, có phải còn có người thứ ba..."

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Vì sao cô lại nói thế?"

Tô Đàm cười: "Bởi vì các anh bắt hai người."

Lục Nhẫn Đông cũng không nhịn được bật cười: "Không sai, hung thủ quả thật có hai người."

Tô Đàm nói: "Tôi có thể xem video sau khi vụ án xảy ra không?"

Lục Nhẫn Đông đưa video cho Tô Đàm xem.

Sau khi Tô Đàm xem xong thì càng khó hiểu, đúng là nữ sinh kia phát hiện án mạng, nhưng nhìn bộ dạng thì chắc cô ta đi vào sau khi cô gái kia đã chết rồi.

Mà từ đó cho đến khi cảnh sát tới, cô gái kia vẫn ngồi xõm ở cửa, cũng không có người khác từ trong nhà đi ra.

Nếu nói hung thủ trốn ở trong phòng thì thế nào cũng sẽ bị cảnh sát lục soát ra.

Tô Đàm: "Thật là dọa người." Hơn nữa video này còn có một đoạn vô cùng kỳ lạ, giống như tất cả sự việc đều do ma quỷ gây ra, người bình thường cho dù là ai nhìn thấy cũng sẽ nghĩ đến khía cạnh kỳ quái kia, chỉ sợ ngay cả cảnh sát cũng không ngoại lệ.

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Muốn biết câu trả lời sao?"

Tô Đàm gật đầu.

Lục Nhẫn Đông: "Được."

Tô Đàm mong đợi nhìn anh, hiện tại cô cảm thấy vụ án này quả thực rất thú vị, hơn nữa hung thủ đã bị bắt, biết một chút tình tiết vụ án chắc là

không có vấn đề gì đâu.

Đối mặt với ánh mắt nai con đầy mong chờ của Tô Đàm, Lục Nhãn Đông: "Tôi đột nhiên lại không muốn nói nữa..."

Tô Đàm: "...". Hình như cô đã hiểu vì sao Tào Tử Húc lại ghét Lục Nhãn Đông như vậy rồi.

Lục Nhãn Đông nheo mắt lại, dường như rất vui vẻ khi nhìn thấy vẻ mặt đen sì hiem có của Tô Đàm: "Muốn biết sao, vậy mời tôi ăn bánh rán hành đi." Anh vươn hai ngón tay ra, "Tôi muốn ăn hai cái!"

Tô Đàm giả vờ tức giận: "Anh không sợ tôi phun nước bọt lên bánh rán hành à?"

Lục Nhãn Đông bình tĩnh nói: "Phun nhiều chút, lần trước cảm thấy còn hơi khô."

Tô Đàm: "...". Cô thua.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Tôi muốn làm ăn với cô.

Tô Đàm: Kinh doanh bánh rán hành à?

Chương 6: Tình tiết vụ án

Editor: Bee

Beta: An Hiên

Cuối cùng Lục Nhẫn Đông và Tô Đàm cũng đạt được thỏa thuận, ngày mai Tô Đàm sẽ mang một cái bánh rán hành của căn tin đến đây để trao đổi với Lục Nhẫn Đông về câu trả lời của vụ án này.

Tô Đàm vừa bực mình vừa buồn cười: "Sớm biết như vậy tôi đã không nghe, còn mất hai cái bánh."

Lục Nhẫn Đông: "Cô không nghe chẳng phải là muốn tôi ghen chết ư?"

Tô Đàm đáp: "Ghen chết thì càng hay."

Lục Nhẫn Đông chỉ ra vấn đề quan trọng: "Ghen chết rồi ai trả lương cho cô?"

Tô Đàm suy nghĩ một chút, hình như cái này cũng có lý, chợt cô lại nghĩ tới điều gì đó: "Một tháng trôi qua nhanh như vậy, anh Lục sắp xuất viện rồi sao?"

Lục Nhẫn Đông đáp: "Cũng không còn lâu nữa." Tuy rằng được ra viện nhưng vẫn phải chống gậy mới đi được. Cũng may là chân anh không bị gãy quá nặng, nếu không còn rắc rối hơn.

"Thật đúng là tốt quá rồi." Tô Đàm híp mắt nở nụ cười.

Lục Nhẫn Đông gật đầu: "Có thể nhận được tiền lương đúng là rất vui."

Tô Đàm cười ngại ngùng, Lục Nhẫn Đông trả tiền lương cho cô rất cao, một tháng này gần như bằng lương cô làm việc vặt ba tháng. Cũng vì vậy mà lúc trước khi giáo sư đề nghị cô đến đây, cô cũng không do dự nhiều đã đồng ý.

Lục Nhẫn Đông lại hỏi: "Sắp đến cuối kỳ à?"

Tô Đàm gật đầu.

Lục Nhẫn Đông: "Đúng lúc cô sẽ có nhiều thời gian để ôn tập hơn."

Tô Đàm vâng một tiếng, cầm lấy cuốn sách đặt bên cạnh tiếp tục đọc. Qua khoảng thời gian ở chung này, cô phát hiện hầu hết các sách Lục Nhẫn Đông cảm thấy hứng thú đều là thể loại trinh thám, trong đó có một số anh đã xem qua trước đây, nhưng vẫn để cho Tô Đàm đọc kỹ lại một lần nữa. Ban đầu trong những cuốn sách này có trộn lẫn cả đề tài kinh dị, nhưng hình như bởi vì biết cô sợ điều này nên Lục Nhẫn Đông đã loại bỏ số sách đó đi.

Tô Đàm đọc khoảng hai tiếng thì Lục Nhẫn Đông bảo dừng.

Lục Nhẫn Đông: "Hôm nay tuyết rơi, cô về sớm đi."

Tô Đàm gật đầu một cái rồi đứng dậy chào tạm biệt. Trước khi đi, cô ngẩng đầu ngắm nhìn bình hoa đặt trên đầu giường Lục Nhẫn Đông, chỗ để

hoa mai đã trở thành một bó hoa hồng kiều diễm, trên cánh hoa còn đọng những giọt nước trong suốt như pha lê, chắc là mới được thay ngày hôm nay. Có thể là ai đưa đến nhỉ, một ý nghĩ xẹt qua trong đầu Tô Đàm.

Sắp đến tháng mười hai, bầu không khí cuối kỳ từ từ bao trùm, những sinh viên ngày thường không làm gì cũng cùng bạn học bắt đầu tụ tập tới thư viện.

Tô Đàm thường đến phòng nghiên cứu để tự học và đọc sách, với thành tích của cô thì việc bảo vệ đồ án tuyệt đối không thành vấn đề, chỉ là cô có mục tiêu khác nên phải càng cố gắng thêm.

Tự học xong, về tới phòng ngủ, sau khi Tô Đàm rót cho mình một cốc nước nóng thì chuông điện thoại vang lên.

Cô nhìn màn hình điện thoại, do dự một chút mới ấn phím nghe.

"Alo, chị à." Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của một người con trai còn khá trẻ tuổi.

Tô Đàm nói: "Có chuyện gì thế Tiểu Duệ?" Người gọi điện thoại là em trai cùng mẹ khác cha của cô - Hứa Lăng Duệ.

Hứa Lăng Duệ hỏi: "Chị ơi, kỳ nghỉ tết này chị lại không về ạ?"

Tô Đàm trả lời: "Không về." Nước nóng trong cốc để lại một lớp hơi nước trên mặt kính trước mắt cô, cô dùng một ngón tay nhẹ nhàng lau đi, "Chị bận quá, không có thời gian."

Hứa Lăng Duệ: "Nhưng mà..."

Tô Đàm lặng lẽ lắng nghe.

Cuối cùng Hứa Lăng Duệ vẫn không nói thêm, chỉ dặn dò cô: "Được rồi, chị ở đây mạnh khỏe, nhớ chú ý an toàn nhé."

Tô Đàm đáp: "Được."

Hình như Hứa Lăng Duệ còn có rất nhiều lời muốn nói nhưng khi đối diện với sự lạnh nhạt của Tô Đàm, những lời này đều bị mắc kẹt trong cổ họng, cuối cùng cậu không nói gì nữa, chỉ nhiều lần dặn dò Tô Đàm chú ý thân thể, không nên quá mệt mỏi.

Tô Đàm trả lời từng câu, thái độ không lạnh không nóng.

Thật ra cô không hề ghét Hứa Lăng Duệ, nhưng thân thiết với cậu thì cô không làm được, nhiều nhất cũng chỉ có thể đối xử như một người bạn thường xuyên tâm sự mà thôi. Khi đó bố của Tô Đàm bỗng nhiên mất tích, sau khi chờ đợi một năm mẹ cô liền tái hôn, còn cô lại do bà nội chính tay nuôi lớn. Thật ra Tô Đàm cũng không oán hận mẹ, nhưng ngoại trừ bà nội thì tình cảm của cô với mọi người đều khá lạnh nhạt, ngay cả hận cũng lười hận.

Chỉ tiếc bây giờ người thân duy nhất mà cô quan tâm đã rời bỏ thế giới này.

Cúp điện thoại, Tô Đàm xem sách chuyên ngành một lúc, đợi đến khi toàn bộ phòng ngủ đã tắt đèn thì mới lên giường ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, Lục Nhẫn Đông được ăn bánh rán hành mà anh nhớ nhưng như mong muốn.

Tô Đàm ngoan ngoãn chờ anh ăn xong mới mở miệng hỏi: "Ăn xong rồi sao?"

Lục Nhẫn Đông gật đầu: "Ăn xong rồi."

Tô Đàm hỏi: "Ngon không?"

Lục Nhẫn Đông đáp: "Ngon lắm."

Tô Đàm: "Vậy anh có thể nói chưa?"

Lục Nhẫn Đông nhin cười: "Có thể... Tô Đàm, cô không biết vẻ mặt cô đáng yêu thế nào khi chờ tôi ăn bánh đâu."

Tô Đàm: "Lục Nhẫn Đông, anh có biết chân đang lạnh mà lại gây đau như thế nào không?"

Lục Nhẫn Đông nhanh chóng đồng ý: "Được rồi, tôi nói mà!"

Sau đó anh lấy chiếc máy tính bảng ra, bấm vào video giám sát: "Cô nhìn kỹ video trong hai ngày này đi."

Tô Đàm cầm lấy xem cẩn thận, hơi chần chừ: "Có vấn đề gì sao?" Video trong hai ngày này theo thứ tự là một ngày trước khi nạn nhân chết và sáng sớm hôm sau, nội dung video cũng rất đơn giản, chính là người bạn thân A đến xem tình hình trong nhà nạn nhân, cô xem xong thì thật sự không nhìn ra manh mối gì.

Ngón tay của Lục Nhẫn Đông ấn vào màn hình: "Không cảm thấy đột nhiên có cái gì kỳ lạ và không đúng lắm sao?"

Tô Đàm nhìn thêm: "Kỳ lạ và không đúng..." Được Lục Nhẫn Đông gợi ý, cuối cùng cô cũng mơ hồ nghĩ ra gì đó, do dự hỏi, "Là cái túi cô ta cầm theo sao?"

Lục Nhẫn Đông khen: "Thông minh."

Chắc là trong tâm trí cô vẫn luôn nhớ cô gái này và nạn nhân muốn cùng nhau đi du lịch nước ngoài, cho nên trong tiềm thức cũng không có quá nhiều sự chú ý đến chiếc túi mà cô ta cầm trong tay.

Bây giờ được Lục Nhẫn Đông gợi ý, đúng là Tô Đàm phát hiện chiếc túi này hơi kỳ quái.

Nhìn qua thì cái túi này rất lớn, hơn nữa hình như đựng được khá nhiều thứ, bởi vì khi cô A bước vào phòng cũng phải dùng cả hai tay cố hết sức mới mang được túi vào trong. Còn trên đoạn đường ở hành lang kia, cái túi gần như đều dùng ròng rọc phía dưới để di chuyển.

"Bên trong chứa người sao?" Đáp án quan trọng nhất đã được giải quyết, Tô Đàm có cảm giác bỗng nhiên bừng tỉnh, nhưng cô lập tức nghi ngờ suy nghĩ của mình, "Thế nhưng có vẻ thể tích của cái túi này không phải quá lớn, sao có người lại trốn bên trong được?"

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Cô đã quên bọn họ học khoa gì rồi à?"

Tô Đàm: "Khoa múa..." Cô trợn tròn mắt, "Thì ra là vậy, thật đáng sợ."

Lục Nhấn Đông gật đầu, móc nối tất cả chứng cứ lại thành một chuỗi vô cùng rõ ràng: "Hung thủ cao 1m62, cân nặng hơn 35kg, cơ thể vô cùng mềm dẻo."

Tô Đàm vừa nghĩ đến việc có người trốn ở trong túi thì cảm thấy sợ đến mức nổi hết da gà.

Lục Nhấn Đông tiếp tục thản nhiên kể lại: "Cô ta dùng chiếc túi này để bước vào trong nhà của nạn nhân, trốn trong cái tủ bình thường không được mở ra, ngày hôm sau lại dùng chiếc túi này rời khỏi hiện trường."

Mà cô A là đồng lõa thực hiện những việc này, khi cô A rời khỏi nhà cũng mang theo cái túi kia, chỉ là hình như cái túi nhẹ hơn khá nhiều, cô ta có thể vác luôn túi trên lưng. Ngày hôm sau biểu hiện càng thêm rõ hơn, khi bước vào thì vác cái túi trên lưng, đến khi ra lại kéo túi...

Chẳng qua chi tiết này rất nhỏ, đúng là dễ dàng bị người ta bỏ qua.

Tô Đàm cảm thán: "Điều này anh cũng có thể phát hiện... Anh lợi hại quá."

Lục Nhấn Đông: "Có lẽ hơn so với hai cái bánh rán hành không?"

Tô Đàm ngoan ngoãn gật đầu: "Lớn lớn."

Lục Nhấn Đông: "Vậy cô..."

Tô Đàm cảnh giác: "Tôi không muốn nghe những câu chuyện khác."

Lục Nhẫn Đông lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ: "Chỉ là hai cái bánh, cần gì phải như vậy?"

Tô Đàm: "Đó là anh không biết để lấy được bánh rán hành khó khăn như thế nào thôi..."

Lục Nhẫn Đông chịu thua: "Được rồi, đừng nói về bánh nữa."

Không nói đến chuyện bánh rán hành, hai người còn có thể miễn cưỡng làm bạn bè. Tô Đàm lại hỏi một số chi tiết trong vụ án, Lục Nhẫn Đông đều trả lời, khi cô hỏi đến động cơ gây án, Lục Nhẫn Đông thở dài: "Bọn họ là cuộc tình tay ba."

Tô Đàm ngẩn người, còn tưởng rằng mình nghe nhầm.

Lục Nhẫn Đông: "Cô không nghe nhầm đâu... Hung thủ thích cô A, cô A cũng thích hung thủ, nhưng nạn nhân lại thích cô A, hơn nữa còn uy hiếp bọn họ nếu dám ở bên nhau thì sẽ lôi chuyện của bọn họ ra ánh sáng."

Tô Đàm mờ mịt lắng nghe khiến Lục Nhẫn Đông phải nói hai lần mới nghe rõ ràng, cô cảm thán: "Cái này cũng phức tạp quá rồi."

Lục Nhẫn Đông dở khóc dở cười: "Chỉ vậy mà phức tạp sao?"

Tô Đàm gật đầu: "Tôi còn tưởng rằng bọn họ vì tranh giành người yêu là đàn ông cơ."

Lục Nhẫn Đông buông tay: "Theo phương diện nào đó mà nói thì cũng được coi là tranh giành người yêu."

Đối với người chưa bao giờ yêu như Tô Đàm, khái niệm giết người vì tình vô cùng khó hiểu.

Lục Nhẫn Đông tiếp tục: "Trong vụ án này còn có chút chi tiết nhỏ chưa được làm rõ, tất nhiên những chi tiết đó không ảnh hưởng nhiều đến tình tiết chủ yếu của vụ án." Anh nói qua loa toàn bộ vụ án cho Tô Đàm, cô nghe đến nỗi choáng váng, nếu phân tích từng cái một, có lẽ Tô Đàm càng không hiểu.

Từ khi bắt đầu tiếp xúc với Tô Đàm, Lục Nhẫn Đông rất nhạy cảm với tâm trạng của phụ nữ, anh phát hiện vẻ ngoài của Tô Đàm không giống người khác, những chuyện về tình cảm đều rất chậm chạp. Chỉ là trước mắt, anh còn chưa xác định được loại chậm chạp này là vô tình hay cố ý.

Tô Đàm nghe xong lời giải thích chi tiết của Lục Nhẫn Đông thì khẽ thờ dãi: "Đáng giá lắm, cho anh thêm một cái bánh rán hành cũng được."

Lục Nhẫn Đông cười: "Vậy cô nhớ đến tiếp tế cho tôi."

Tô Đàm: "Giao dịch đã kết thúc, tôi không có ý định thanh toán cái cuối cùng."

Lục Nhẫn Đông: "..."

Làm như không thấy hai mắt đang trợn tròn của Lục Nhẫn Đông, Tô Đàm ra vẻ chưa có chuyện gì xảy ra, cầm lấy cuốn sách bắt đầu đọc.

Lục Nhẫn Đông tủi thân than thở một câu, thấy Tô Đàm không để ý đến mình cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhân Đông: Cô dùng hai cái bánh là có thể đổi được tôi rồi.

Tô Đàm: Không thể nhiều hơn nửa cái.

Lục Nhân Đông: Đồng ý.

Tô Đàm: ... (Không tốt, trúng kế rồi!)

Chương 7: Cuối kỳ

Editor: Bee

Beta: An Hiên

Tóm lại, dùng bánh rán hành trao đổi là một chuyện thú vị, Tô Đàm nghĩ là mình đã lãi lớn suốt mấy tháng. Cho đến một ngày nào đó, cô nhìn thấy anh trên một chương trình về pháp luật.

Trong TV, Lục Nhẫn Đông mặc một bộ âu phục đơn giản được cắt may rất tinh xảo, tôn lên dáng vẻ vai rộng eo nhỏ và đôi chân thon dài của anh. Chắc hẳn anh đã từng đi lính, anh ngồi ở trên ghế phỏng vấn, sống lưng thẳng tắp, tràn đầy khí khái anh hùng, vô cùng đẹp trai. Giọng nói hết sức dễ nghe còn nổi bật hơn người dẫn chương trình bên cạnh.

Tất nhiên Tô Đàm không quan tâm về điều đó, cái cô quan tâm là Lục Nhẫn Đông đang trình bày chi tiết vụ án trong chương trình này, tỉ mỉ kể lại từ đầu đến cuối một lần, còn kết hợp thêm các loại hình ảnh và video.

Khi đó Tô Đàm đang ăn cơm, động tác của cô ngừng lại, đặt đũa xuống.

Em trai đang ăn cơm với cô thấy thế lập tức hỏi cô làm sao vậy.

Tô Đàm cười: "Không có gì, chỉ là phát hiện mình bị lừa mất hai cái bánh rán hành thôi."

Vẻ mặt em trai đầy khó hiểu, nhưng thấy Tô Đàm không có ý định giải thích thì cũng không tiếp tục hỏi.

Mùa đông càng ngày càng lạnh, tháng mười hai vừa qua, chớp mắt đã đến cuối năm.

Còn Lục Nhẫn Đông - người nằm trong bệnh viện gần một tháng cuối cùng cũng có thể xuất viện.

Vài ngày trước khi xuất viện, Lục Nhẫn Đông trả tiền lương cho Tô Đàm.

"Sao lại nhiều hơn vài trăm?" Tô Đàm đếm con số trong tin nhắn trên điện thoại, phát hiện đúng là nhiều hơn.

"Không phải vẫn còn vài ngày sao?" Lục Nhẫn Đông trả lời, "Vài ngày còn lại cũng phải làm chứ."

Tô Đàm suy nghĩ một chút mới gật đầu: "Được rồi."

"Có ảnh hưởng đến việc thi cuối kỳ của cô không?" Lục Nhẫn Đông chợt nhớ tới chuyện này, lên tiếng hỏi một câu.

"Không sao." Bình thường cô rất chăm chỉ, ôn thi cuối kỳ thiếu hai tiếng cũng không sao, dù gì thì tất cả thời gian học đại học của cô đều trải qua ở chỗ làm thêm hoặc trong thư viện, "Không ảnh hưởng gì đâu."

"Vậy thì tốt rồi." Lục Nhẫn Đông nói, "Sắp đến kỳ nghỉ, cô mua vé xe về nhà chưa?"

Tô Đàm yên lặng một lát mới nhẹ nhàng trả lời: "Năm nay hơi bận, tôi không định về nhà."

Lục Nhẫn Đông nghe được câu trả lời của Tô Đàm nhưng cũng không có vẻ kinh ngạc, không giống như những người khác ra vẻ thương hại với Tô Đàm, anh khẽ nở nụ cười dịu dàng: "Nếu trong kì nghỉ đông có cơ hội tìm việc, tôi sẽ để ý giúp cô."

"Cảm ơn anh." Tô Đàm cảm kích.

"Không có gì." Lục Nhẫn Đông đáp.

Ngày hôm sau, người nhà Lục Nhẫn Đông đến làm thủ tục xuất viện cho anh, lúc ấy Tô Đàm gặp được em trai anh.

Không giống như Lục Nhẫn Đông, em trai anh nhìn rất ngay thẳng, vừa vào phòng bệnh liền chào hỏi Tô Đàm, hỏi cô gái này từ đâu tới, còn khen cô đáng yêu.

Lục Nhẫn Đông: "Lục Thiên Nhật, khi em nói chuyện với anh sao miệng không ngọt như vậy nhỉ?"

Lục Thiên Nhật thản nhiên: "Tại anh xấu tính."

Lục Nhẫn Đông: "Em nghĩ anh gãy chân nên không thể đánh em đúng không?"

Lục Thiên Nhật nhanh chóng chuyển đề tài câu chuyện.

Có lẽ là do tài năng thiên phú của người nhà họ Lục nên dù là Lục Nhẫn Đông hay Lục Thiên Nhật đều sẽ tìm ra đề tài để trò chuyện, dù ở chung với người lạ cũng không hề cảm thấy lúng túng.

Lục Thiên Nhật nhỏ hơn Lục Nhẫn Đông năm tuổi, mới 26 tuổi, đang học nghiên cứu.

Tô Đàm trò chuyện với Lục Thiên Nhật trong phòng bệnh một lát liền đứng dậy chuẩn bị tạm biệt, Lục Thiên Nhật nói rằng muốn lái xe đưa cô về trường học, nhưng Tô Đàm từ chối ý tốt của anh ta.

"Tôi có một số việc." Tô Đàm nói, "Tạm thời không về trường học, cảm ơn anh."

"Thế sao?" Lục Thiên Nhật có vẻ hơi tiếc nuối, "Vậy cô hãy chú ý an toàn."

Tô Đàm gật đầu, cầm lấy túi đi ra khỏi phòng bệnh, thuận tay đóng cửa phòng bệnh lại.

Sau khi Lục Thiên Nhật xác định Tô Đàm đã đi rồi mới quay đầu nhìn về phía anh trai nhà mình còn nằm trên giường, khẽ hỏi: "Anh à, chừng nào thì anh mới có thể ổn định đây?"

Lục Nhẫn Đông tiện tay cầm cuốn sách bên cạnh lên lật ra: "Anh chưa nghĩ đến việc đấy."

Lục Thiên Nhật: "Vậy anh sẽ còn chia tay?"

Lục Nhẫn Đông đáp: "Nếu em là anh, em cũng sẽ làm thế."

Lục Thiên Nhật than thở: "Cũng chưa chắc."

Lục Nhấn Đông nhíu mày: "Lục Thiên Nhật, em chờ chân anh lành..."

"Được được được, em sẽ giúp anh xem bao lâu nữa có thể xuất viện."
Lục Thiên Nhật không dám nhiều lời với Lục Nhấn Đông, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Tô Đàm đi phỏng vấn ở quán cà phê bên cạnh trường học. Cô dự định trong kỳ nghỉ đông sẽ ở đây làm nhân viên part-time để kiếm tiền sinh hoạt cho năm sau.

Cô luôn luôn không có cảm giác an toàn về vấn đề tiền bạc trong cuộc sống, dù chỉ một giờ.

Chị chủ quán cà phê có vẻ mới ba mươi tuổi, thật sự không nhận ra là một người phụ nữ đã có chồng, cô ấy chỉ hỏi Tô Đàm mấy vấn đề liên nhận cô.

"Mỗi ngày làm ba tiếng, đến lúc đó chị sẽ sắp xếp lịch làm cho em." Chị chủ nói, "Em là sinh viên ở đây à?"

Tô Đàm gật đầu: "Vâng ạ, năm nay là năm thứ ba."

Chị chủ: "Nghỉ Tết cũng không về sao?"

Tô Đàm nói dối bừa: "Em không mua được vé xe."

Chị chủ nghe vậy thì nở nụ cười: "Thật trùng hợp, chị cũng không mua được vé xe."

Vì thế sự việc liền quyết định như vậy, Tô Đàm thở phào nhẹ nhõm bước ra từ quán cà phê. Lúc này tuyết vừa mới ngừng rơi, để lộ bầu trời xanh thẫm sau tầng mây.

Không khí giá lạnh xâm nhập vào phổi khiến cô cảm thấy hơi đau. Tô Đàm dùng khăn quàng cổ che kín miệng và mũi, chậm rãi quay về kí túc xá.

Sau khi Lục Nhẫn Đông xuất viện, cuộc sống của Tô Đàm rất nhàn rỗi.

Tới gần cuối kỳ, phần lớn chương trình học đều đã kết thúc, không khí căng thẳng tràn ngập khắp trường.

Tất cả chỗ ngồi trong thư viện đều có người và thậm chí cả phòng tự học có hệ thống sưởi ấm cũng toàn là những học sinh đang điên cuồng ôn tập.

Tô Đàm tạm thời dồn tất cả năng lượng của mình vào việc học tập, dù sao thành tích cuối kỳ cũng liên quan đến học bổng năm sau.

Trong phòng ngủ, bầu không khí vui đùa bình thường cũng trở nên căng thẳng hơn nhiều, bạn cùng phòng Đường Tiểu khóc sướt mướt tìm Tô Đàm xin giúp đỡ.

Tô Đàm hỏi rõ môn học mà cô ấy muốn ôn tập rồi đưa cho cô ấy một cuốn sổ tay.

Sau khi Đường Tiểu lật một trang ra xem liền hét: "Oa, Tô Đàm, cậu ghi chép lại trên lớp sao?"

Tô Đàm lắc đầu: "Không phải ghi chép trên lớp, là một ít ý chính trong sách, tớ sắp xếp lại thôi."

Đường Tiểu: "Yêu cậu quá, yêu cậu chết mất, cậu quả thực là báu vật của phòng chúng ta." Nói xong còn hôn Tô Đàm một cái.

Mặt Tô Đàm đầy vui vẻ: "Được rồi, nhanh đi học đi, năm nay đừng trốn học nữa."

Đường Tiểu gật đầu rồi cầm sổ tay đi ôn tập.

Năm nay tổng cộng có tám môn học, thi trong vòng một tuần lễ. Có khi còn thi vào buổi tối.

Mỗi ngày lúc sáu giờ bốn người trong phòng bắt đầu rời giường rửa mặt, thúc giục nhau ra ngoài tự học. Học đại học mà gặp được những người bạn cùng phòng hợp nhau như vậy cũng là chuyện vô cùng may mắn.

Tô Đàm không phải một người may mắn nhưng đôi khi ông trời lại lặng lẽ thiên vị cô một chút.

Sau khi kỳ thi kết thúc chóng vánh, tất cả mọi người mới có thời gian thư giãn, bạn học trong lớp hẹn nhau ra ngoài ăn cơm ca hát, Tô Đàm cũng đi.

Giống như bình thường, cô không thích nói chuyện trên bàn ăn, ngoại trừ mấy cô bạn bên cạnh, cô gần như không nói gì cả.

Cơm nước xong xuôi, mọi người còn nói muốn đi chơi mát chược.

Tô Đàm không muốn đi, các bạn cùng phòng cũng biết tình hình tài chính của cô nên liền nói muốn về kí túc xá với cô.

Ai ngờ trong khoa có một cô nàng tên là Chu Nịnh quái gở bắt đầu xia xói: "Tô Đàm, tớ cũng biết là cậu thích học, nhưng không phải bây giờ thi xong rồi sao, mọi người cùng nhau chơi một lúc không vui à? Cậu không nên làm mất hứng như vậy chứ?"

Tô Đàm cũng không nhớ rõ tên cô nàng này, đến khi Đường Tiểu nhắc cô mới nhớ ra.

Bạn cùng phòng Đường Tiểu nghe xong thì rất khó chịu: "Chu Nịnh, cậu nói thế là sao?"

Chu Nịnh: "Xin lỗi nhé, tính tình tớ thẳng thắn, nói chuyện cứ như vậy thôi, nếu làm cậu mất hứng thì tớ xin lỗi." Rõ ràng là cô ta cố ý nói như vậy, nếu đám Đường Tiểu còn tiếp tục truy cứu tiếp, ngược lại có vẻ là bọn họ không rộng lượng.

Tô Đàm chớp chớp mắt rồi chậm rãi lên tiếng: "Được rồi, thế thì chơi với mọi người một lát vậy."

Đường Tiểu tức giận, còn muốn nói gì đó thì đã bị Tô Đàm ngăn lại.

Một nhóm hơn ba mươi người nhanh chóng tìm được một quán trà và tụ tập lại thành mấy bàn, nếu không chơi mát chược thì có thể sang KTV bên cạnh ca hát.

Lúc đầu Đường Tiểu muốn kéo Tô Đàm đi hát, Tô Đàm cười: "Nếu Chu Nịnh muốn chơi mạt chược như vậy thì chúng ta chơi cùng cậu ta không phải tốt hơn sao?"

Đường Tiểu lẩm bẩm nói mình không thích, Tô Đàm xoa tay cô ấy: "Cậu đi hát đi, đợi đến khi hát mệt rồi thì quay lại đây là được."

Đường Tiểu vẫn hơi lo lắng cho Tô Đàm, nhưng thái độ của Tô Đàm rất kiên quyết, cô ấy cũng không tiện khuyên nữa, chỉ nói nhỏ nếu không muốn chơi nữa thì nhớ gửi tin nhắn cho cô ấy, cô ấy sẽ tìm một cái cớ để về cùng Tô Đàm.

Tô Đàm gật đầu, nhận lòng tốt của Đường Tiểu.

Trước khi đi, Đường Tiểu nhìn thấy ba người cùng bàn với Tô Đàm, trong lòng càng lo lắng, nhà trên là bạn trai của Chu Nịnh, nhà dưới là một nam sinh bình thường không thích giao tiếp nhiều, còn Chu Nịnh sắc mặt không tốt ngời đối diện Tô Đàm.

Lòng bàn tay Đường Tiểu đỏ mề hôi, trong lòng hối hận vì đã không khuyên cô, nhưng nếu hiện tại lại chạy ra khuyên Tô Đàm thì chắc chắn sẽ bị Chu Nịnh chế giễu. Chỉ có thể quay lại đây sớm, nếu tình hình không ổn thì kéo Tô Đàm về.

Bởi vì chuyện này nên Đường Tiểu ở KTV cũng không tập trung hát, thỉnh thoảng lại nhìn điện thoại, chỉ sợ bỏ lỡ tin nhắn của Tô Đàm.

Ai ngờ thời gian trên chiếc đồng hồ trong KTV trôi qua nhanh như vậy, bên Tô Đàm vẫn không có tin tức gì, cuối cùng Đường Tiểu thực sự không thể ngồi yên, vội lén lút chạy qua quán trà chơi mạt chược.

Kết quả cô ấy còn chưa bước vào đã nghe thấy tiếng gào thét của Chu Nịnh.

Ban đầu Đường Tiểu còn tưởng rằng Chu Nịnh và Tô Đàm cãi nhau, vén tay áo lên chuẩn bị đi vào, vừa nghe kĩ thì lại phát hiện ra Chu Nịnh và bạn trai cô ta đang cãi nhau.

"Rốt cuộc anh có biết chơi mặt chược không vậy?" Rõ ràng Chu Nịnh tức muốn chết, không để ý hình tượng mà gào thét, "Anh là heo à? Sao có thể đánh quân Tam Đồng này?"

Lúc đầu bạn trai của Chu Nịnh còn chịu đựng, về sau không nhịn được nữa cũng gào lên: "Con mẹ nó, tôi vốn dĩ đã chơi không giỏi, cô cứ nhất định phải kéo tôi vào, giờ thua lại trách tôi?"

Chu Nịnh: "Ai ngờ anh ngu xuẩn như vậy?"

Bạn trai cô ta đen mặt: "Chu Nịnh! Con mẹ nó chứ, tôi chịu cô đủ rồi!"

Nói xong bạn trai Chu Nịnh xông ra ngoài, đập mạnh vào cửa. Tiếng vang kia làm Đường Tiểu đứng ở cửa sợ hết hồn, cô ấy nhanh chóng vào phòng, chứng kiến cảnh tượng gào khóc của Chu Nịnh và Tô Đàm với vẻ mặt vô tội đứng bên cạnh.

Đường Tiểu đi đến chỗ Tô Đàm: "Đàm Đàm, cậu không sao chứ?"

Ánh mắt Tô Đàm cong lên, khẽ nở một nụ cười vô hại: "Không có việc gì hết."

Nghe tiếng khóc của Chu Nịnh, Đường Tiểu đột nhiên cảm thấy cô nàng Tô Đàm này thật sự dễ thương muốn chết.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Tô Đàm: Anh xem, tất cả mọi người đang nói anh là người xấu, làm thế nào để tôi tin anh là người tốt đây?

Lục Nhãn Đông: Bọn họ ghen tị tôi nên mới nói tôi là người xấu.

Tô Đàm: Ghen tị anh cái gì?

Lục Nhãn Đông hợp tình hợp lý nói: Ghen tị tôi đẹp trai.

Tô Đàm: ...

Chương 8: Hoa tươi

Editor: Bee

Beta: An Hiên

Tiếng khóc của Chu Nịnh vang lên khắp nơi, khuôn mặt vốn được trang điểm đẹp đẽ cũng trở nên lem nhem.

Trong phòng, có một nữ sinh khá thân thiết với Chu Nịnh đưa khăn giấy cho cô ta lại bị cô ta hung dữ hất ra.

Cô nàng kia trợn tròn mắt hỏi: "Cậu làm gì vậy Chu Nịnh?"

Chu Nịnh khóc: "Đừng làm phiền tôi!" Nói xong cô ta quay người muốn đi, Đường Tiểu đứng phía sau cô ta thêm mắm thêm muối: "Vội vã đi như vậy làm gì, trở lại chơi thêm vài ván trả nợ đi chứ."

Chu Nịnh trực tiếp đóng sập cửa.

Đường Tiểu nở nụ cười giễu cợt, khẽ lẩm bẩm: "Bắt nạt Tô Đàm nhà tôi ư? Đánh đến nỗi mẹ cô cũng không nhận ra luôn."

Tô Đàm: "Tiểu Tiểu, chúng ta về thôi."

"Đi nào, chán chết đi được." Đường Tiểu chào hỏi các bạn cùng lớp rồi đi ra cửa với Tô Đàm.

Đường Tiểu ra ngoài liền lén lút hỏi Tô Đàm: "Đàm Đàm, rốt cuộc hôm nay cậu thắng được bao nhiêu?"

Tô Đàm: "Không nhiều... đủ tiền sinh hoạt một tháng."

Đường Tiểu bật cười lớn, cũng không biết vì sao Chu Nịnh luôn ngửa mắt Tô Đàm. Cũng may bởi vì Tô Đàm khá bận rộn, không tham gia hoạt động lớp nhiều nên cũng không gặp mặt cô ta. Không ngờ hôm nay cô ta đột nhiên cố ý làm khó dễ.

Đường Tiểu: "Sắc mặt cô ta chắc là khó coi lắm nhỉ?"

Tô Đàm cũng cười theo: "Đúng là rất khó coi."

Hai người đi tới quán trà sữa, mỗi người gọi một cốc trà sữa rồi vừa uống vừa đi về kí túc xá.

Đường Tiểu nhai trân châu, hỏi: "Đàm Đàm, cậu học chơi mạt chược từ bao giờ thế, sao ba năm đại học cũng không thấy cậu chơi bao giờ?"

Tô Đàm chậm rãi đáp: "Trước đây tớ làm thêm ở một quán đồ ăn nhanh, ông chủ buôn bán không tốt nên cứ có thời gian rảnh thì thích chơi mạt chược, có đôi khi không tìm đủ người, tớ phải vào chơi thay nên học được chút bản lĩnh."

Đường Tiểu: "Ồ, ra vậy ..."

Hai cô gái vừa đi vừa cười đến dưới kí túc xá, những bông hoa tuyết lại bắt đầu tung bay trên bầu trời.

Tô Đàm ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt, giơ tay ném cốc trà sữa vào thùng rác.

Sau cuộc ăn uống vui chơi cuối kỳ, các cô gái trong phòng bắt đầu lần lượt rời đi.

Đường Tiểu là người rời khỏi cuối cùng, do cô ấy biết Tô Đàm muốn ăn Tết một mình ở trường học nên nhiều lần khuyên cô về ăn Tết cùng mình.

Tô Đàm cảm ơn lòng tốt của Đường Tiểu rồi kiên quyết từ chối.

Đường Tiểu thấy không khuyên được, chỉ có thể than thở: "Một mình cậu trong trường học phải chú ý an toàn đấy."

Tô Đàm gật đầu: "Cậu cũng cẩn thận trên đường đi nhé."

Đường Tiểu: "Được rồi, tớ đi đây, bye bye."

Tô Đàm vẫy tay với cô ấy, nhìn cô nàng có tính tình nóng nảy này xách theo vali dần khuất bóng ở cuối hành lang.

Tất cả các phòng trong kí túc xá đều trở nên yên tĩnh, giống như một căn nhà bỗng nhiên bị sơ tán, chỉ còn lại Tô Đàm lẻ loi một mình. Cô ngồi yên lặng một lúc liền đứng dậy đi ra ban công cầm chổi, nghiêm túc quét dọn lại phòng kí túc hơi lộn xộn.

Cô đứng ở bên cửa sổ nhìn thế giới đang bị phủ đầy tuyết trắng qua cửa kính, bỗng nhiên cảm thấy hơi cô đơn.

Nhưng Tô Đàm lại khá thích kiểu cô đơn này.

Cô rửa sạch tay rồi rót cho mình một cốc trà nóng, sau đó mở màn hình máy tính ra, bắt đầu làm luận văn tốt nghiệp.

Bởi vì năm thứ tư đại học phải chuẩn bị thi nghiên cứu sinh nên Tô Đàm và giáo sư đã bàn trước chủ đề luận văn, bắt đầu viết từ sớm rồi. Giáo sư nói nếu viết tốt còn có thể được đăng trên các tạp chí khoa học, đối với việc thi nghiên cứu sinh của cô sẽ có nhiều lợi ích.

Tô Đàm đang gõ bàn phím thì chuông điện thoại di động vang lên. Cô cầm lên xem, phát hiện là một dãy số lạ.

"A lô." Tô Đàm do dự một chút nhưng vẫn nghe máy.

"Tô Đàm." Giọng nói của Lục Nhãn Đông truyền đến.

Tô Đàm hỏi: "Anh Lục, có việc gì sao?"

Lục Nhãn Đông lên tiếng: "Cô đã thi cuối kỳ xong chưa?"

Tô Đàm khẽ đáp: "Xong rồi."

Lục Nhãn Đông: "Có rảnh không, lúc trước không phải nói chờ sau khi tôi bình phục sẽ mời cô ăn cơm để tỏ lòng cảm ơn sao?"

Tô Đàm suy nghĩ một lúc: "Anh thật sự bình phục rồi à?"

Lục Nhãn Đông hỏi: "Ý cô là sao?"

Tô Đàm cười: "Mấy ngày trước không phải anh than phiền cây nạng dùng không ổn à..."

Lục Nhẫn Đông: "..."

Tô Đàm ngược nhìn cửa sổ: "Hôm nay thì thôi nhé, bên ngoài tuyết rất lớn."

Lục Nhẫn Đông: "Được rồi, đành hẹn hôm khác vậy."

Tô Đàm thản nhiên ừm một tiếng, bảo mình còn có chút chuyện, sau đó cúp điện thoại.

Lục Nhẫn Đông vừa mới nói "Được" thì chợt nghe đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng tút tút, anh nhú mày, cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, ngón tay thon dài dừng lại ở trên hai chữ Tô Đàm, nhẹ nhàng vuốt một cái.

Phần lớn sinh viên đều về nhà sau khi kết thúc kỳ thi cuối kỳ vài ngày, năm nay Tết đến sớm, chỉ còn hơn mười ngày nữa là giao thừa.

Tô Đàm xuống tầng đúng lúc dì quản lý kí túc xá đang đi lên.

Dì quản lý kí túc xá nhận ra Tô Đàm, cô gái này có dáng vẻ ngoan ngoãn, tính cách cũng dịu dàng ít nói, rất dễ làm người ta có thiện cảm. Bà thấy Tô Đàm đến đăng ký thì mới hỏi: "Năm nay Tết cũng không về sao?"

Tô Đàm đã hai năm không về quê, nghỉ hè lẫn nghỉ đông đều ở lại trong kí túc xá, cô viết tên mình vào cuốn sổ ghi chép, đáp lại: "Đúng ạ."

Dì quản lý kí túc xá bảo: "Con bé này, nếu không cháu đến nhà của dì ăn Tết đi? Trong nhà dì rất náo nhiệt, thêm một người nữa cũng không sao..."

Khóe mắt Tô Đàm cong cong, cô nói cảm ơn nhưng vẫn từ chối ý tốt của dì quản lý kí túc xá giống như đã nói với Đường Tiểu. Dì quản lý thờ dài nhưng cũng không ép buộc, chỉ là trong ánh mắt nhìn về phía Tô Đàm có vài phần thương yêu. Sau khi cầm lấy cuốn sổ ghi chép nhìn một lượt, còn nói vài câu khen chữ Tô Đàm đẹp.

Chữ Tô Đàm không giống vẻ bề ngoài của cô mà mạnh mẽ có lực, không thanh tú, ngược lại hơi giống chữ của đàn ông.

"Một mình cháu nhất định phải chú ý an toàn, trở về kí túc xá sớm hơn." Bà dặn dò, "Bên cạnh trường đang thi công, nhân viên hỗn loạn, thời gian trước còn có một sinh viên bị cướp..." Lời của bà rất giống Đường Tiểu.

Tô Đàm gật đầu, tiếp thu lời bà dặn.

Sau khi các sinh viên rời trường, ngôi trường vốn náo nhiệt bỗng nhiên trở nên yên lặng. Căn tin ngày thường đông nghịt sinh viên cũng chỉ còn lại hai ba người.

Buổi sáng Tô Đàm đọc sách một lúc, buổi trưa sau khi ăn cơm trưa xong thì đi làm ở quán cà phê đã phỏng vấn hôm trước. Buổi tối lại ở trong kí túc xá làm luận văn hoặc nghỉ ngơi.

Ngày qua ngày cứ thế trôi qua, thật ra cũng rất phong phú.

Chỉ là gần đây thời tiết càng ngày càng tệ, dự báo thời tiết nói mấy ngày tiếp theo đều có tuyết lớn.

Không gian trong quán cà phê cũng rất thoải mái, lò sưởi luôn được mở, trong phòng bật nhạc nhẹ.

Bình thường chị chủ đều ở trên tầng, thỉnh thoảng mới xuống dưới pha một cốc cà phê.

Trong quán cà phê, tổng cộng cũng chỉ có bốn người, một cô gái thu ngân, một chàng trai xay cà phê, còn lại là Tô Đàm và chị chủ xinh đẹp nhìn như không có việc gì có thể làm chị ấy hứng thú nổi. Chẳng qua có vẻ chị chủ rất có hứng thú với Tô Đàm, hỏi cô học chuyên ngành gì, thành tích như thế nào.

Nhưng những chuyện chị chủ tán gẫu cũng trong khuôn phép, không làm cho Tô Đàm cảm thấy việc riêng bị xâm phạm.

Quán cà phê mở suốt một ngày, hầu như không có khách tiến vào, Tô Đàm tò mò hỏi: "Chị chủ, chị không sợ lỗ vốn ạ?"

Chị chủ cầm quyển sách trong tay, đáp: "Sợ chứ." Cô ấy biết Tô Đàm muốn hỏi gì, khẽ cười: "Nhưng nếu không ra quán chị cũng ở nhà cả ngày, rảnh rồi muốn chết."

Tô Đàm không ngờ là vì nguyên nhân này: "Ồ ra vậy..."

"Nếu em không có việc gì thì cầm sách đến đây đọc cũng được." Chị chủ bảo, "Dù sao tất cả mọi người đều rảnh rồi."

Vì thế ngày hôm sau Tô Đàm cầm theo một cuốn sách đến.

Chị chủ còn tưởng rằng cô đọc tiểu thuyết gì, không ngờ lại phát hiện toàn là sách tiếng Anh chuyên ngành, cô ấy chống cằm, bất đắc dĩ nói: "Hầy... Tô Đàm, em yêu học tập quá rồi."

Tô Đàm nghiêm túc: "Không học tập sẽ không có cơm ăn."

Chị chủ cười: "Cũng phải."

Trước Tết mấy ngày, Tô Đàm nhận được một ít tin nhắn chúc mừng, trong đó cũng có Lục Nhẫn Đông, nội dung tin nhắn vô cùng nghiêm túc, ít nhất có thể nhìn ra không phải anh gửi hàng loạt.

Tô Đàm đọc qua, cũng khách sáo gửi lại một tin rồi thuận tay xóa đi.

Dường như biết chắc cô sẽ không về nên mẹ cô cũng không hỏi, nhưng em trai Tô Đàm lại gọi mấy cuộc điện thoại đến, tất cả đều bị Tô Đàm trả lời qua loa vài câu rồi cúp máy.

Tuy rằng trong khoảng thời gian này tuyết luôn rơi nhưng đến mấy ngày Tết thì tuyết lại ngừng.

Vào một buổi sáng nào đó, đột nhiên có người chuyển phát nhanh tới cửa, Tô Đàm đi xuống thì thấy được một bó hoa mai vàng thanh khiết.

"Xin chào, cho hỏi cô là cô Tô phải không ạ?" Người chuyển phát nhanh hỏi.

Tô Đàm gật đầu.

Người chuyên phát nhanh: "Phiền cô ký vào đây."

Tô Đàm nhận lấy bút, viết tên mình xong thì hỏi: "Nhân viên chuyên phát nhanh còn chưa được nghỉ phép à?"

Anh ta chà xát tay rồi cười: "Không đâu, năm nay không nghỉ, tiền lương gấp ba cơ mà, đâu bỏ được."

Tô Đàm: "Vâng, cảm ơn anh." Cô ôm bó hoa vào trong ngực, cả người giống như được bao phủ bởi một mùi hương thơm ngát, nhưng nếu hái một bông xuống, cẩn thận gửi một chút thì lại không có hương thơm gì.

Tô Đàm trở về phòng ngủ, đặt bó hoa sang một bên, lấy điện thoại di động ra gọi cho Lục Nhẫn Đông.

"Anh Lục, cảm ơn hoa của anh nhé." Tô Đàm cất lời.

Lục Nhẫn Đông cười: "Cũng biết là tôi tặng à?"

Tô Đàm đáp: "Đúng vậy, tôi không nghĩ được còn có ai khác ngoại trừ anh ra."

"Năm mới vui vẻ." Lục Nhẫn Đông nói, "Chờ sang năm sẽ lại mời cô ăn cơm, ngoài ra có thể đừng gọi tôi là ngài (1) được không?" Từ hồi còn ở bệnh viện, anh vốn cho rằng mình và Tô Đàm đã thân thiết hơn một chút, nhưng không nghĩ rằng cô nàng này xoay người một cái liền coi anh như người lạ.

(1) Bình thường Tô Đàm đều gọi Lục Nhãn Đông là Lục tiên sinh. Theo nghĩa thuần việt thì tiên sinh là ngài. Nhưng khi edit mình để anh Lục thay vì ngài Lục cho hợp lý hơn. Giờ giải thích chút để phòng mọi người thấy khó hiểu.

"Đương nhiên có thể." Tô Đàm nói, "Anh Lục năm mới vui vẻ nhé."

Cúp điện thoại, Tô Đàm tìm cái chai rồi cắm bó hoa mai vàng đẹp đẽ vào. Cái chai bằng nhựa bình thường, phía trên lại cắm bó hoa được đóng gói rất tinh tế, nhìn qua không hợp nhau cho lắm.

Tô Đàm nhìn vài lần, dứt khoát lấy mai vàng ra, bỏ cái chai xuống. Về phần bó hoa có thể tươi được mấy ngày mà không có nước thì cô cũng không quan tâm lắm.

Tô Đàm hiểu rằng, hoa đã bị hái thì nhất định sẽ nhanh chóng héo tàn.

Người cũng như vậy thôi.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Đàm Đàm rất lạnh nhạt với tôi hu hu hu.

Tô Đàm: Còn khóc nữa sẽ đánh anh.

Lục Nhãn Đông: Rất kích thích, tôi cũng thích cô như vậy, dùng sức nhiều lên càng tốt.

Tô Đàm: ... ???

Chương 9: Giao thừa

Editor: Bee

Beta: An Hiên

Vào ngày giao thừa, chị chủ quán cà phê cho Tô Đàm nghỉ sớm.

Mấy ngày nay, cô gái ở quầy lễ tân và anh chàng pha cà phê đều không đi làm, có lẽ cũng đã về nhà chuẩn bị ăn Tết.

Chị chủ cũng hỏi Tô Đàm có về không?

Tô Đàm trả lời: "Em đi rồi trong quán không phải chỉ còn một mình chị sao?"

Chị chủ lật trang sách trên tay, chậm rãi nói: "Dù sao cũng không có khách, không sao đâu."

Tô Đàm suy nghĩ một chút, vẫn quyết định ở lại, cho đến khoảng hai giờ chiều, chị chủ bảo: "Về thôi, đóng cửa hàng đi."

Lúc này Tô Đàm mới thu dọn đồ đạc rời đi. Thay vì vội vã trở về kí túc xá, cô đến một siêu thị gần đó mua chút nguyên liệu nấu ăn tươi, dự định buổi tối một mình ở kí túc xá sẽ làm vài món ăn.

Thời tiết rất lạnh, hơn nữa tối nay lại là giao thừa, cả sân trường yên tĩnh đến đáng sợ. Đi trên đường chỉ có thể nghe được tiếng bước chân trên tuyết.

Khuôn mặt cô lạnh buốt vì những cơn gió thổi qua, bước chân Tô Đàm không tự chủ được ngày càng nhanh hơn.

Cô về đến kí túc xá, giữ sạch sẽ tuyết trên người mới từ từ đi lên tầng, nhưng khi cô còn chưa tới được cửa phòng mình thì điện thoại trong túi rung lên.

Tô Đàm lấy điện thoại ra nhìn, phát hiện là em trai cô gọi điện thoại tới, sau khi hơi do dự, cô vẫn ấn phím nghe.

"Chị ơi." Hứa Lăng Duệ giống như vừa mới vận động mạnh xong, khi nói chuyện còn mang theo tiếng thở dốc nặng nề, "Chị ơi, chị đang ở đâu vậy?"

"Chị đang ở đâu?" Tô Đàm nhíu mày, "Đương nhiên là trong trường học..." Cô cảm thấy câu hỏi của Hứa Lăng Duệ hơi khó hiểu.

"À... Ý em là ở đâu trong trường?" Hứa Lăng Duệ hỏi.

"..." Tô Đàm im lặng một lát mới nói, "Chị ở chỗ nào không quan trọng, Hứa Lăng Duệ, em đừng nói với chị là hiện tại em đang ở trong trường chị."

Vậy mà Hứa Lăng Duệ cũng thẳng thắn thừa nhận, cậu trả lời: "Đúng vậy, em đang ở dưới kí túc xá của chị."

Tô Đàm: "..."

Hứa Lăng Duệ lại gọi một tiếng chị.

Tô Đàm hít một hơi thật sâu, kìm nén lời trách móc lại: "Em ở dưới tầng chờ chị, chị lập tức xuống ngay." Cô vội vã lấy chìa khóa ra mở cửa, để đồ ăn trong tay xuống, lúc này mới xoay người xuống tầng.

Lúc đi xuống dưới, trong lòng Tô Đàm âm thầm cầu nguyện đây chỉ là trò đùa quái đản của Hứa Lăng Duệ. Nhưng khi cô bước ra khỏi cửa kí túc xá, nhìn thấy cậu con trai cao lớn đang đứng ở cổng thì lời cầu nguyện của Tô Đàm đã thất bại.

Hứa Lăng Duệ khoác áo lông màu sẫm, trên mặt mang theo nụ cười tươi, khẽ gọi một tiếng chị với cô. Chắc là đã đi vài vòng trong trường học nên trên đầu và vai cậu đều là tuyết, tay phải còn kéo theo một cái vali.

"Hứa Lăng Duệ." Tô Đàm thở dài: "Em muốn làm mẹ tức điên à?"

Từ sau khi mẹ của Tô Đàm tái hôn cũng ít khi liên lạc với cô. Mà Tô Đàm cũng biết rằng mình không được chào đón, khi còn bé ngoại trừ phải đi nhận tiền sinh hoạt hàng tháng ra thì gần như không bao giờ cô gặp mẹ. Sau khi Tô Đàm lên cấp 3, mẹ cô thậm chí trực tiếp gửi tiền vào thẻ ngân hàng, vì vậy ngay cả một lần gặp mặt mỗi tháng cũng không còn.

Khi Hứa Lăng Duệ mười mấy tuổi mới biết đến sự tồn tại của Tô Đàm, từ khi biết mình có một người chị như vậy, cậu liền giống như bị trúng tà, rất muốn thân thiết với Tô Đàm.

Nhưng mà cho tới bây giờ thái độ Tô Đàm đều vô cùng xa cách, đối xử khách sáo với cậu giống như người ngoài bình thường.

"Chị ơi..." Hứa Lăng Duệ cúi đầu gọi, "Em nhớ chị." Được di truyền vẻ đẹp của bố mẹ, gương mặt Hứa Lăng Duệ rất anh tuấn. Năm nay cậu mới học năm nhất đại học, nhỏ hơn Tô Đàm hai tuổi, trên mặt còn mang theo chút ngây thơ của trẻ con, nhưng cũng đã mơ hồ thấy được sự thay đổi thành người đàn ông trưởng thành hơn.

"Hứa Lăng Duệ." Tô Đàm hơi đau đầu, "Em chạy tới đây như vậy, nếu để cho mẹ biết..."

"Mẹ biết rồi." Hứa Lăng Duệ thản nhiên đáp, "Em nói với mẹ mà."

Tô Đàm: "Vậy mẹ nói như thế nào?"

Vẻ mặt Hứa Lăng Duệ đầy vô tội: "Mẹ kêu em cút đi, đừng trở về nữa."

Tô Đàm: "...Vậy em cút thật?"

Hứa Lăng Duệ gật đầu: "Vâng."

Tô Đàm dở khóc dở cười: "Em đến đây lúc nào?"

Hứa Lăng Duệ: "Em đi chuyến bay tối hôm qua, sáng sớm hôm nay mới đến." Cậu than thở, "Vẫn may là tuyết ngừng rơi, bằng không chuyến bay bị hoãn thì chắc chắn em sẽ bị bắt trở về."

Tô Đàm thở dài: "Em đấy! Tìm được chỗ ở rồi sao?"

Hứa Lăng Duệ gật đầu, nói mình đã thuê nhà trước khi đến, cũng lấy chìa khóa rồi.

Tô Đàm nhìn thấy thời gian cũng không còn sớm thì lên tiếng hỏi: "Buổi tối cùng nhau ăn một bữa cơm nhé?"

Hứa Lăng Duệ gật đầu: "Được, chúng ta đi siêu thị mua chút thức ăn về tự nấu... Chị ơi, em muốn ăn sủi cảo chị làm."

Chuyện đã như vậy thì cũng không thể bắt Hứa Lăng Duệ quay về, Tô Đàm bảo: "Được rồi, em chờ chị một lát, chị còn thức ăn vừa mua để trong kí túc xá." Cô lên tầng xách đồ ăn xuống dưới.

Hứa Lăng Duệ rất tự nhiên giúp Tô Đàm cầm lấy đồ ăn trong tay cô: "Để em làm."

Tô Đàm cũng không giành với cậu.

Tính cách của Hứa Lăng Duệ và Tô Đàm khác nhau một trời một vực, cậu sôi nổi hướng ngoại, hay nói theo cách khác, nếu Tô Đàm là hoa quỳnh nở rộ vào ban đêm thì cậu chính là hoa hướng dương theo đuổi ánh nắng mặt trời.

Cả hai người đi ra ngoài trường học, Hứa Lăng Duệ mở miệng kể về sinh hoạt trong đại học và chuyện trong nhà, còn nói rằng mình nhớ Tô Đàm bao nhiêu.

Trên thực tế từ sau khi Tô Đàm lên đại học, cô gần như không về nhà, lúc này nghiêm túc tính lại, cô và Hứa Lăng Duệ đã không gặp nhau gần ba năm.

Ba năm, có vẻ như cũng đủ cho Hứa Lăng Duệ từ một cậu bé thay đổi thành một người đàn ông.

Tô Đàm hơi ngẩn người, suy nghĩ của cô trôi rất xa, cho đến khi Hứa Lăng Duệ gọi vài tiếng mới khiến cô hoàn hồn.

"Chị ơi chị đang nghĩ gì vậy?" Hứa Lăng Duệ than thở.

"Sao vậy?" Tô Đàm hỏi, "Vừa rồi em nói gì?"

"Em nói đã gọi xe..." Hứa Lăng Duệ đáp.

Tô Đàm đáp: "Gọi xe rồi hả? Được."

Hai người ở chỗ này chờ một lát, xe Hứa Lăng Duệ gọi nhanh chóng tới. Sau khi lên xe, Hứa Lăng Duệ báo địa chỉ, Tô Đàm nghe vậy thì lên tiếng: "Đi siêu thị gần đó trước đã, chỗ đồ ăn này không đủ cho hai người ăn."

Hứa Lăng Duệ bảo được.

Ngồi trong xe, Tô Đàm ngẩng đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Khắp nơi được trang trí rất đẹp, cây cối bên đường được treo đầy những chiếc lồng đèn đỏ, còn có đủ loại đèn với màu sắc khác nhau, trên hầu hết các ngọn cây đều phủ đầy tuyết trắng, điều này làm cho những đồ trang trí màu đỏ càng thêm nổi bật hơn.

Hứa Lăng Duệ còn đang nói chuyện, thật sự là cậu có quá nhiều chuyện muốn tâm sự với Tô Đàm, cậu bảo rằng ở quê đã mấy năm không có tuyết rơi, trận tuyết gần đây nhất đã là bốn năm trước.

Tô Đàm nhẹ nhàng đáp: "Chị vẫn còn nhớ."

Hứa Lăng Duệ đang muốn hỏi tại sao chị lại có thể nhớ thì lại chợt nghĩ tới điều gì đấy, năm bà Tô Đàm qua đời, trong thành phố họ thật sự có trận tuyết rất lớn.

Hứa Lăng Duệ cũng nhớ, cậu càng nhớ rõ cảnh Tô Đàm kéo vali, bóng lưng gầy yếu dần biến mất ở trạm xe lửa. Không khí giữa hai người cứ như vậy chợt trầm xuống.

Không khí im lặng kéo dài cho đến khi xe đến nơi, Hứa Lăng Duệ bảo Tô Đàm đến siêu thị gần nhất. Ở trong siêu thị, Hứa Lăng Duệ mua rất nhiều thứ, cuối cùng lúc trả tiền, Tô Đàm lấy thẻ của mình ra trước.

"Chị!" Hứa Lăng Duệ vội ngăn lại, "Để em trả, chị đừng giành với em."

"Không cần." Tô Đàm bảo, "Em đến đây một chuyến rất vất vả, hơn nữa chị còn là chị, đừng giành với chị."

Hứa Lăng Duệ còn muốn nói gì đó nhưng thấy vẻ mặt cố chấp của Tô Đàm, khóe miệng cậu giật giật, cuối cùng không tiếp tục giành trả với Tô Đàm nữa.

Mua đồ xong, Hứa Lăng Duệ và Tô Đàm cùng nhau vào ngôi nhà đã được đặt trước.

Chủ của căn nhà hình như đã đi nước ngoài nên cho thuê ngôi nhà ở trên mạng, nhìn cách trang trí bên trong có thể thấy giá thuê một ngày cũng không hề rẻ.

Không giống với Tô Đàm, từ nhỏ Hứa Lăng Duệ đã không phải chịu khổ gì, không cần suy nghĩ nhiều mà tiêu tiền như nước.

Tô Đàm vào phòng liền mở máy sưởi, cởi áo khoác ra.

Hứa Lăng Duệ than thở: "Chị à, có phải chị không ăn cơm đều đặn không thể, tại sao lại gầy như vậy..."

Tô Đàm nhìn cậu, khẽ đáp lời: "Chị không gầy, là do em cao hơn thôi."

Hứa Lăng Duệ gật đầu: "Đúng đúng đúng, em cao thêm 20 cm." Hiện tại cậu cao 1m83, còn có xu hướng tiếp tục cao lên.

Tô Đàm: "Ừ, em mở bình nóng lạnh lên đi, chị rửa thức ăn." Cô tùy tiện buộc tóc đuôi ngựa lên rồi đeo tạp dề gọn gàng.

Hứa Lăng Duệ ở bên cạnh nhìn, ánh mắt không rời khỏi người Tô Đàm.

Tô Đàm: "Nhìn cái gì, còn không mau lại đây nhào bột."

Hứa Lăng Duệ vâng dạ.

Thực ra thường ngày Hứa Lăng Duệ rất ít khi làm việc nhà, động tác vụng về không thành thạo bằng Tô Đàm, nhào bột khi thì nước nhiều hơn khi thì bột nhiều hơn, tóm lại là tay chân khá hậu đậu.

Thấy thế, vẻ mặt Tô Đàm cực kỳ bất đắc dĩ: "Thôi, hay là em ở bên cạnh xem đi, để chị làm."

Chân tay Hứa Lăng Duệ hơi luống cuống: "Nếu không chị cho thêm nước, còn em nào nhé?"

Tô Đàm: "Cũng được..."

Hứa Lăng Duệ vừa nhào bột vừa trò chuyện với Tô Đàm: "Chị không yêu đương khi học đại học à?"

"Yêu đương ư?" Tô Đàm lắc đầu, "Không."

Hứa Lăng Duệ hỏi tiếp: "Cũng không thích người con trai nào sao?"

Tô Đàm suy nghĩ một lúc, trong đầu lại hiện lên bộ dạng của Lục Nhẫn Đông ngồi trên ghế lái ngày hôm ấy, cả người toát ra vẻ lạnh lùng. Thậm chí Tô Đàm cũng có thể nhớ rõ cô gái khóc đến nổi lem hết lớp trang điểm ngồi cạnh anh, cô ta khóc đau lòng như vậy, dáng vẻ như có thể chết bất cứ lúc nào.

Chắc là sự việc này để lại ấn tượng quá sâu với Tô Đàm, cô hơi hoang mang: "Yêu đương có gì tốt?"

Hứa Lăng Duệ trả lời rằng: "Yêu đương thì sẽ có người bảo vệ chị."

Tô Đàm cười: "Nhưng chị có thể bảo vệ bản thân rất tốt."

Hứa Lăng Duệ thở dài.

Tô Đàm: "Hãy, yêu đương cũng không tốt như em nghĩ đâu."

Hứa Lăng Duệ nghe được chính xác những gì Tô Đàm nói thì khá khó hiểu: "Vì sao chị lại nói vậy? Chẳng lẽ có trường hợp xấu nào ạ?"

Tô Đàm nghĩ đến bộ dạng nhếch nhác chống gậy của Lục Nhẫn Đông thì nhin cười, ra vẻ nghiêm túc: "Chị biết một người, đang yêu đương thì lại muốn chia tay, kết quả..."

Hứa Lăng Duệ hỏi: "Kết quả?"

Tô Đàm: "Bị người ta đánh gãy chân."

Hứa Lăng Duệ: "..."

Tô Đàm tiếp tục: "Năm bệnh viện hơn một tháng."

Hứa Lăng Duệ rơi vào im lặng, hình như không biết nên nói cái gì thì tốt.

Tô Đàm tổng kết: "Cho nên..."

Hứa Lăng Duệ tiếp lời: "Cho nên khi yêu đương nhất định phải tìm cô gái dịu dàng một chút."

Tô Đàm liếc Hứa Lăng Duệ: "Chị mà dịu dàng ư?"

Hứa Lăng Duệ nhanh chóng gạt đầu.

Tô Đàm: "Nếu như ai dám vô duyên vô cớ bỏ rơi chị..."

Hứa Lăng Duệ hỏi: "Thì sẽ thế nào?"

Tô Đàm trả lời: "Chị sẽ đánh gãy chân thứ ba (1) của hắn."

(1) Chân thứ ba là cái ấy ấy của đàn ông.

Hứa Lăng Duệ: "... " Chị à, trước đây chị không như vậy mà.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Không gặp Đàm Đàm ngày thứ nhất, nhớ cô. Không gặp Đàm Đàm ngày thứ hai, nhớ cô nhớ cô. Không gặp Đàm Đàm ngày thứ ba, nhớ cô nhớ cô nhớ cô.

Tô Đàm: Không gặp Lục Nhãn Đông ngày thứ nhất, suýt thì quên luôn mặt mũi anh ta.

Lục Nhãn Đông: ...

Chương 10: Gia đình

Editor: Bee

Beta: An Hiên

Khi Hứa Lăng Duệ đến tìm Tô Đàm thì đã khoảng bốn giờ chiều, hai người họ mua đồ làm cơm xong, thoáng chốc đã tám giờ tối.

Trên TV, Xuân Vân đã bắt đầu sôi động, Tô Đàm nhìn sủi cảo trong nồi, chuẩn bị làm thêm một ít thức ăn.

Hứa Lăng Duệ ngoan ngoãn đứng bên cạnh Tô Đàm hỏi: "Chị ơi, có thể ăn sủi cảo chưa?"

Tô Đàm đáp lại: "Chờ một chút nữa." Cô dừng một chút mới tiếp tục, "Hình như điện thoại của chị ở trong phòng khách đang đổ chuông, em mang ra đây hộ chị."

Hứa Lăng Duệ chạy đi lấy điện thoại cho Tô Đàm, nhìn thấy ba chữ Lục Nhẫn Đông trên màn hình thì bảo: "Tên cô gái này thật là dễ nghe."

Tô Đàm hơi sững sờ rồi mới phát hiện chắc là Hứa Lăng Duệ hiểu sai giới tính của Lục Nhẫn Đông, cũng không trách được, Nhẫn Đông nghĩa là hoa kim ngân (1) mà, cái tên vừa dịu dàng vừa đẹp như vậy, ai lại nghĩ là một người đàn ông chứ?

(1) Nhẫn Đông (忍冬) nghĩa là hoa kim ngân.

Tô Đàm nghĩ đến điều này thì thấy hơi buồn cười, vì thế khi nhận điện thoại khoe miệng cũng hơi cong lên.

"Cô đang làm gì thế?" Giọng nói của Lục Nhẫn Đông quả thật rất dễ nghe, âm điệu trầm thấp, lời chào hỏi đơn giản nhất nghe cũng như đang nói lời âu yếm, khiến người ta không khỏi mặt đỏ tai hồng.

Tô Đàm đáp: "Tôi đang làm sủi cỏ."

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Một mình à?" Anh nghe thấy rất nhiều tiếng động khác từ trong điện thoại nên biết Tô Đàm chắc chắn không phải đang ở trong ký túc xá.

Tô Đàm trả lời: "Không, em trai tôi đến." Cô cũng không định giấu giếm, "Năm mới vui vẻ."

"Năm mới vui vẻ." Lục Nhẫn Đông hỏi tiếp, "Tôi nghe nói cô đang tìm việc làm thêm trong kỳ nghỉ đông, đã tìm được việc phù hợp chưa?"

"Tôi tìm được rồi." Tô Đàm kẹp điện thoại, vớt sủi cỏ trong nôi lên, "Ở quán cà phê bên cạnh trường..."

"Cô có định nhận thêm việc khác không?" Bên Lục Nhẫn Đông hơi ồn ào, hình như có rất nhiều người đang chúc mừng, có lẽ nhà họ Lục là một gia đình náo nhiệt.

"Khác à? Việc gì khác?" Tô Đàm hỏi.

"Tôi có một cô cháu gái cũng đang học tài chính, thi trượt ba môn nên bị giáo sư gọi điện thoại báo về nhà." Lục Nhẫn Đông nói, "Nếu cô rảnh rỗi, mỗi tuần có thể rút ra ba buổi tối đến dạy thêm cho con bé không?"

Tô Đàm nghe xong, do dự một lát rồi khéo léo từ chối đề nghị của Lục Nhẫn Đông, cô cảm thấy rằng bản thân mình chưa có tư cách làm gia sư cho người khác.

Hình như Lục Nhẫn Đông đoán được lý do Tô Đàm từ chối nên anh bảo: "Tôi đã xem sách giáo trình của con bé, rất đơn giản, chắc chắn không thành vấn đề đối với cô. Dĩ nhiên cô cũng đừng ngại tôi, tiền lương không phải do tôi trả cho cô."

Tô Đàm mím môi.

Lục Nhẫn Đông tiếp tục: "Nếu như cô không nhận, tôi cũng chỉ có thể đi tìm người khác."

Nói tới đây, Tô Đàm hơi động lòng: "Được... Trước tiên để tôi thử một chút xem sao nhé?"

"Có thể." Lục Nhẫn Đông nói, "Chờ qua Tết tôi sẽ tới tìm cô, tiện thể trả nợ bữa cơm kia luôn."

Tô Đàm mỉm cười: "Được."

Cúp điện thoại, Tô Đàm lại chú ý tới ánh mắt nghi ngờ của Hứa Lăng Duệ.

Hứa Lăng Duệ hỏi: "Chị à, cô gái này là ai?"

Tô Đàm suy nghĩ rồi mới trả lời cậu: "Còn nhớ vừa rồi chị có nhắc người con trai bởi vì muốn chia tay mà bị một cô gái đánh gãy chân không?"

Hứa Lăng Duệ gật đầu.

Tô Đàm bắt đầu bịa chuyện: "Đây là cô gái kia."

Vẻ mặt Hứa Lăng Duệ ngưỡng mộ: "Không nghĩ tới người tên nho nhã như vậy lại là một nữ trung hào kiệt."

Tô Đàm nghe thế, không nhịn được cười đến nỗi hai vai run rẩy, trái ngược với vẻ mặt mờ mịt của Hứa Lăng Duệ.

Sùi cỏ, Xuân Vãn, tiếng pháo hoa âm ì ngoài cửa sổ, còn có Hứa Lăng Duệ ở bên cạnh lái nhái.

Tô Đàm ngồi trên ghế sofa mềm mại, chặm rãi thưởng thức hương vị chưa từng cảm nhận được trong một khoảng thời gian dài. Ánh sáng trong phòng khách cũng là màu ấm, điều này mơ hồ cho Tô Đàm một ảo giác, giống như nơi này chính là nhà của cô.

Nhưng mà ảo giác này chỉ trong nháy mắt thì Tô Đàm lập tức bị chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên kéo về hiện thực.

Hứa Lăng Duệ cảm di động của mình, sau khi hơi do dự mới nghe máy, cậu lên tiếng: "Mẹ."

Thì ra là mẹ gọi điện thoại tới, Tô Đàm nhìn cậu rồi rời mắt đi, đặt lực chú ý vào chương trình trên TV. Mọi đứa trẻ khi còn bé đều mong nhận

được sự chú ý của bố mẹ, Tô Đàm cũng không ngoại lệ. Cô thậm chí còn hỏi bà nội mình rằng có phải do cô làm gì không đúng mới khiến mẹ không thích không. Bà nội vuốt đầu cô, nghiêm túc trả lời rằng: "Tô Đàm, không phải ai cũng xứng làm mẹ."

Tô Đàm không hiểu, mãi đến sau này cô mới hiểu được ẩn ý trong câu nói của bà nội.

Đúng là không phải ai cũng xứng làm mẹ, đến khi sinh Hứa Lăng Duệ, chắc là mẹ của Tô Đàm mới chính thức hiểu rõ hàm nghĩa của chữ mẹ. Nhưng cũng may, khi đó Tô Đàm đã không còn cần nữa.

"Chị ơi, mẹ muốn nói vài lời với chị." Giọng nói của Hứa Lăng Duệ truyền đến.

Tô Đàm bước qua cầm điện thoại.

"Đàm Đàm." Đầu kia điện thoại là tiếng nói xa lạ của người phụ nữ, trong giọng nói cũng hơi chút lúng túng, bà chào hỏi khách sáo rồi hỏi việc học và sinh hoạt của Tô Đàm.

Tô Đàm trả lời từng câu một, giọng nói không lạnh cũng không nóng.

Hứa Lăng Duệ mượn ánh sáng ấm nhìn người chị Tô Đàm của mình. Chắc là di truyền từ mẹ, da Tô Đàm trắng nõn mịn mà như loại tơ lụa tốt nhất. Cô mặc một chiếc áo len cổ thấp, chỉ để lộ cần cổ mảnh mai và xinh đẹp. Sau cổ, mái tóc đen được buộc lên qua loa, còn có vài sợi rơi ở bên tai khiến Hứa Lăng Duệ muốn vươn tay giúp cô vén ra sau. Giọng nói của cô cũng rất dễ nghe, lành lạnh mềm mại, giống như suối nước chảy róc rách

trong rừng trúc, thu hút mọi người đi qua, khiến họ muốn cúi xuống vốc nước uống thử để nếm được vị ngọt.

Hứa Lăng Duệ được nuôi lớn với thân phận gần như là con một, khi còn nhỏ cậu đã biết đến sự tồn tại của Tô Đàm. Nhưng không giống như những đứa trẻ khác lo lắng chị sẽ tranh giành tình cảm với mình, cậu lại vô cùng hy vọng thân thiết với Tô Đàm, cậu rất yêu thích Tô Đàm, hơn nữa từ sâu trong lòng luôn khát vọng có một người chị như cô vậy.

Hiển nhiên ở phương diện này Tô Đàm không có suy nghĩ giống với Hứa Lăng Duệ. Mẹ Tô nói vài câu trong điện thoại rồi cũng hết chủ đề để trò chuyện.

Mà Tô Đàm cũng rất hiểu chuyện bảo rằng mình muốn đi rửa bát nên phải cúp điện thoại.

"Đàm Đàm." Chắc là mẹ Tô muốn nói gì đó, nhưng sau khi hai chữ Đàm Đàm bật ra khỏi miệng thì một lúc lâu sau cũng không thể nói tiếp.

Tô Đàm: "Con cúp trước đây."

Mẹ Tô nhỏ giọng: "Được rồi, con... chú ý sức khỏe."

Tô Đàm cúp điện thoại, trả di động cho Hứa Lăng Duệ.

Hứa Lăng Duệ hỏi: "Chị ơi, mẹ nói gì vậy?"

Tô Đàm biết Hứa Lăng Duệ đang lo lắng điều gì, cô cười: "Không có gì, chỉ dặn dò chị chú ý sức khỏe thôi."

"Ồ..." Hứa Lăng Duệ cúi đầu, "Chị à, hàng năm em đều đến đây ăn Tết cùng chị được không?"

Tô Đàm nhìn màn hình TV, lông mi vừa dày vừa dài khẽ run, cuối cùng cũng không đáp lại lời của Hứa Lăng Duệ.

Tối hôm đó, hai người ngồi trong phòng khách đến 12 giờ đêm.

Tiếng chúc mừng năm mới truyền ra từ TV, ngoài cửa sổ cũng bắt đầu vang lên tiếng pháo hoa bùm bùm. Tô Đàm đứng trên ban công, nhìn nhà bên cạnh đang ra ngoài bắn pháo hoa.

Hứa Lăng Duệ nhắc nhở: "Chị mặc nhiều vào, cẩn thận lạnh." Cậu đưa áo khoác trong tay cho Tô Đàm.

Tô Đàm nhận lấy rồi nói cảm ơn.

"Chị, chờ tốt nghiệp đại học xong, chị sẽ quay về à?" Hứa Lăng Duệ hỏi.

Tô Đàm lắc đầu: "Chị không về."

Hứa Lăng Duệ không nói thêm gì nữa, chỉ là trên khuôn mặt trước giờ luôn đầy ánh mặt trời lại ẩn chứa chút buồn bã.

Tô Đàm không phát hiện ra vẻ mặt của Hứa Lăng Duệ, cô nhìn xuống dưới tầng, thấy vài đứa trẻ đang bắn pháo hoa ở trên mặt tuyết rồi bảo: "Không còn sớm nữa, đi ngủ đi."

"Năm mới vui vẻ." Hứa Lăng Duệ cúi đầu.

"Năm mới vui vẻ." Khóe mắt Tô Đàm cong cong.

Có lẽ do không quen với giường ở nơi này, mãi mà Tô Đàm vẫn không ngủ được, mắt thấy đã ba giờ sáng, cô còn ở trên giường lăn qua lộn lại.

"Hầy." Thở dài, Tô Đàm chấp nhận đứng dậy khỏi giường, định đi vệ sinh rồi lại tiếp tục ngủ.

Không ngờ đi đến phòng khách lại thấy Hứa Lăng Duệ, người vốn nên ngủ trên giường đang đứng ở ban công, Tô Đàm khá kinh ngạc, đi tới gõ vào cửa kính một cái, khẽ hỏi: "Sao còn chưa ngủ?"

Hứa Lăng Duệ vừa quay đầu lại, Tô Đàm mới phát hiện trong miệng cậu đang ngậm một điếu thuốc.

Nhìn thấy Tô Đàm, Hứa Lăng Duệ vội vàng dập tắt điếu thuốc: "Em mất ngủ..."

"Ừ." Tô Đàm nói, "Chị đi ngủ đây."

"Vâng." Hứa Lăng Duệ gật đầu.

Tô Đàm nhắc nhở: "Em cũng nên đi ngủ sớm một chút đi." Cô xoay người đi vệ sinh, sau đó lại ngang qua phòng khách, khi ấy đã không còn thấy Hứa Lăng Duệ nữa.

Chắc là đã đi ngủ rồi, Tô Đàm nghĩ vậy. Cô lại về giường nằm lần nữa, dứt khoát bắt đầu học từ đơn tiếng Anh, mãi gần đến bốn giờ mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Thật may là ngày hôm sau không cần thức dậy sớm, Tô Đàm ngủ một giấc đến giữa trưa.

Cô ngáp, dụi mắt đi đến phòng khách thì phát hiện Hứa Lăng Duệ đã chuẩn bị xong cơm trưa, Tô Đàm nhìn thấy một bàn đồ ăn này, kinh ngạc hỏi: "Do em làm sao?"

Hứa Lăng Duệ ngượng ngùng: "Em gọi ở bên ngoài..."

Tô Đàm bật cười: "Làm chị giật mình, còn tưởng rằng em đột nhiên nâng cao kỹ năng nấu ăn trong một đêm..." Rõ ràng ngày hôm qua còn không biết nhào bột.

Hứa Lăng Duệ nhức đầu: "Chị có ăn không đây?"

Tô Đàm: "Ăn chứ."

Cô đi rửa mặt cho hết buồn ngủ, lại thay quần áo khác xong mới ngồi xuống bàn.

Hứa Lăng Duệ xới cho Tô Đàm một bát cơm.

"Chị có thể đi chơi với em vài ngày." Tô Đàm mở lời, "Nhưng sau ngày nghỉ, chị phải bắt đầu đi làm."

Hứa Lăng Duệ đồng ý: "Không sao, chị cứ đi làm việc của chị đi, không cần phải quan tâm đến em."

Tô Đàm: "Nói đi, em muốn đi chơi chỗ nào?"

Hứa Lăng Duệ đáp: "Không biết..."

Tô Đàm suy nghĩ một lát: "Chị biết một ngôi chùa vô cùng linh nghiệm, nếu không thì buổi chiều chúng ta đi nhé?"

Có thể ở bên Tô Đàm nhiều hơn, Hứa Lăng Duệ cầu còn không được, cậu gật đầu, đồng ý với đề nghị của Tô Đàm: "Được, đều được."

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Vì Đàm Đàm tôi bằng lòng hy sinh tất cả...

Tô Đàm: Cho dù là chân thứ ba của anh?

Lục Nhãn Đông: Em yêu à, không có nó chúng ta sẽ không hạnh phúc.

Tô Đàm: Cũng chưa chắc.

Lục Nhãn Đông: ...

Chương 11: Thấp hương

Editor: Bee

Beta: An Hiên

Đường trong thành phố rất vắng vẻ, lượng người đi xe trên đường vô cùng ít. Nhưng đến vùng ngoại thành thì bầu không khí lại đầy náo nhiệt.

Hứa Lăng Duệ vốn định chạy xe đến nhưng bị Tô Đàm cản lại, cô nói: "Dù sao cũng có thời gian cả một ngày, không vội." Vì thế hai người ngồi xe buýt đến vùng ngoại thành.

Trong xe buýt có rất ít người, tính luôn cả tài xế cũng chỉ có năm người. Tô Đàm ngồi sát cửa sổ, Hứa Lăng Duệ ngồi bên cạnh cô.

Hoa tuyết đang rơi ngoài cửa sổ, gió từ khe hở thổi đến. Hứa Lăng Duệ lẩm bẩm vài câu, Tô Đàm nghe không rõ, quay đầu nhìn cậu: "Sao vậy?"

Hứa Lăng Duệ cúi đầu nói: "Chị ơi tay chị có lạnh không?"

Tô Đàm trả lời: "Không lạnh."

Hứa Lăng Duệ không tin: "Chị lại lừa em."

Bàn tay đẹp đẽ kia của Tô Đàm rõ ràng đã lạnh đến nỗi đầu ngón tay cũng đỏ lên, cô còn nói là không lạnh.

Tô Đàm bất đắc dĩ bảo: "Được rồi, hơi lạnh thôi."

Hứa Lăng Duệ cởi găng tay của mình, dùng bàn tay ấm áp bọc bàn tay của Tô Đàm, cho đến khi tay cô ấm lên mới lấy găng tay của mình đeo lên tay Tô Đàm rồi nói: "Rõ ràng đã bảo chị chăm sóc bản thân mình thật tốt..."

Găng tay rất rộng, chất liệu len lông cừu quả thực khá ấm. Trong lòng Tô Đàm khê than thở, cô nói: "Cảm ơn."

Hứa Lăng Duệ mím môi: "Chị không cần khách khí với em như vậy."

Ánh mắt Tô Đàm dịu đi: "Được rồi."

Xe buýt chạy một đường thẳng về phía trước, một tiếng sau, bọn họ đã đến đích. Tuy rằng vẫn còn tuyết rơi nhưng đã có dấu hiệu trời quang mây tạnh.

Hứa Lăng Duệ nhìn thấy rất nhiều xe đỗ ở đây, còn có rất nhiều người đi lên đỉnh núi.

Tô Đàm giải thích: "Ngôi chùa này rất linh nghiệm nên khá nhiều người đến. Nghe nói ngày đầu năm mới là lúc linh nghiệm nhất, rất nhiều người đều đổ xô lên đây thắp hương."

Hứa Lăng Duệ hỏi: "Lợi hại vậy sao? Hồi trước chị đã từng đến đây rồi à?"

Tô Đàm gật đầu: "Chị đến hồi năm ngoái."

Hứa Lăng Duệ hỏi: "Có linh nghiệm không chị?"

Trong mắt Tô Đàm thấp thoáng ý cười: "Của chị không linh nghiệm, nhưng bạn học đi cùng chị lại linh nghiệm."

Hứa Lăng Duệ hỏi: "Vì sao của chị lại không linh nghiệm? Như vậy không phải là thần tiên thiên vị người ta sao?"

Tô Đàm: "Có lẽ bởi vì chị là một đảng viên chăng?"

Hứa Lăng Duệ: "..."

Tô Đàm khẽ cười, loại chuyện này vốn tin thì có, không tin thì không có, cô không tin nên thần tiên cũng không tồn tại. Không có thần tiên thì ai sẽ thực hiện nguyện vọng của cô?

Con đường núi quanh co khúc khuỷu lại vừa nhỏ vừa hẹp, bởi vì bị phủ một lớp tuyết nên càng trở nên khó đi. Hứa Lăng Duệ đi đằng trước, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn Tô Đàm, cô thấy thế chỉ có thể nói: "Em đừng lo lắng cho chị, chị cũng không phải làm bằng giấy, sao có thể dễ dàng ngã như vậy, em nên chú ý bản thân ấy."

Hứa Lăng Duệ lẩm bẩm mình làm sao có thể ngã, kết quả lời mới vừa ra khỏi miệng liền đứng không vững, suýt thì đập mông ngồi dưới đất, ngược lại nhờ Tô Đàm đưa tay kéo cậu lại.

"Nhìn đi." Tô Đàm vỗ lưng cậu.

Hứa Lăng Duệ giống như một quả bóng bị xì hơi, cực kỳ ủ rũ, trên đoạn đường tiếp theo đều ngoan ngoãn đi, không dám phân tâm nói chuyện với

Tô Đàm. Cho đến khi đi hết đoạn đường núi, đặt chân vào chỗ coi như bằng phẳng trong chùa, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Tô Đàm thấy bộ dạng ủ rũ của cậu, hơi không đành lòng: "Nơi này bán kẹo mạch nha khá ngon, chị đi mua cho em hai cái ăn nhé?"

Hứa Lăng Duệ: "Chị à, em cũng không phải là trẻ con, không cần giả vờ dỗ em đâu."

Tuy rằng cậu nói vậy nhưng khi ăn kẹo lại rất vui vẻ, khoe miệng mừng rỡ để lộ hai lúm đồng tiền nho nhỏ.

Đến cùng vẫn là trẻ con, Tô Đàm nhìn cậu, lại có cảm giác chị gái như mẹ.

Sau khi ăn kẹo, Hứa Lăng Duệ khôi phục sức sống, chủ động đi đến chỗ bán nhang đèn bên cạnh mua nhang đèn, hai người cùng nhau vào chùa.

Ngôi chùa này quả thật là hương khói dồi dào, người xếp hàng dài đến cửa.

Hứa Lăng Duệ thở dài: "Ôi, nhiều người như vậy sao?"

Tô Đàm: "Đúng vậy, thế này vẫn còn ít, năm ngoái lúc chị đi còn phải xếp hàng ra tận ngoài cửa."

Hứa Lăng Duệ ngạc nhiên: "Nhiều thế ạ?"

Tô Đàm khẳng định: "Đúng vậy."

Hứa Lăng Duệ: "Lát nữa em phải nghiêm túc cầu nguyện mới được."

Hai người bọn họ đang nói chuyện thì bên cạnh có người gọi tên Tô Đàm, cô quay đầu thì thấy Lục Thiên Nhật - em trai của Lục Nhẫn Đông.

Lục Thiên Nhật chào hỏi: "Không nghĩ có thể gặp cô ở chỗ này!"

"Thật trùng hợp." Tô Đàm gật đầu.

Lục Thiên Nhật hỏi: "Cô tới cầu nguyện?"

"Đúng rồi." Tô Đàm cười, "Anh đi một mình à?"

Lục Thiên Nhật: "Không, anh trai tôi còn ở bên trong đấy, tôi không tin cái này nên đi ra trước."

Hứa Lăng Duệ đứng một bên hỏi: "Chị, người này là...?"

"À, đây là em trai ông chủ lúc trước của chị, anh Lục." Tô Đàm giới thiệu nói, "Anh Lục, đây là em trai tôi, Hứa Lăng Duệ."

Lục Thiên Nhật: "Cần gì khách khí như vậy, gọi tôi Lục Thiên Nhật là được." Mắt anh ta nhìn về phía sau, "Ồ, anh tôi ra rồi."

Tô Đàm nhìn theo hướng của Lục Thiên Nhật thì thấy Lục Nhẫn Đông đang đứng trong tuyết.

Ở giữa chùa này có rất nhiều hồng mai, cánh hoa mai bay bay theo gió mà rơi xuống, Lục Nhẫn Đông từ từ đi về phía họ. Ánh mặt trời lộ ra sau

tầng mây chiếu lên người anh tạo một màu vàng ấm áp, anh nhìn Tô Đàm, ánh mắt như tình cảm ấm áp ngày xuân vậy.

"Tô Đàm." Lục Nhẫn Đông lên tiếng.

Người đàn ông đẹp trai như vậy, dùng giọng nói nhẹ nhàng gọi tên mình, cho dù là Tô Đàm, trong lòng cũng khẽ run lên.

"Chân của anh lành rồi sao anh Lục?" Tô Đàm thấy anh không dùng nạng thì mở miệng hỏi.

"Đã lành rồi." Lục Nhẫn Đông nói, anh liếc mắt nhìn Hứa Lăng Duệ rồi rời đi.

Hai người bọn họ mới nói vài câu thì những người khác của nhà họ Lục cũng lần lượt đi ra, xem ra bọn họ là khách quý được tiếp đãi đi vào từ cửa sau, không cần xếp hàng dài.

"Trụ trì nơi này xem quẻ rất chuẩn." Lục Nhẫn Đông nói, "Cô có muốn đi cửa sau không?"

Tô Đàm cười: "Không cần."

"Thật sự không cần à?" Lục Nhẫn Đông hỏi lần nữa.

"Thật sự không cần." Bản thân Tô Đàm cũng không tin mấy cái này, cần gì phải vì vậy mà nợ Lục Nhẫn Đông nhân tình chứ.

"Vậy được rồi, ít nhất hãy để tôi giúp cô chen vào hàng. Không phải đến cái này cô cũng muốn từ chối tôi chứ?" Lục Nhẫn Đông cười với Tô Đàm,

tay ra dấu đi bên này.

Nói đến nước này, nếu Tô Đàm lại từ chối thì hình như hơi không phải. Cô khẽ gật đầu, dẫn theo Hứa Lăng Duệ và Lục Nhãn Đông cùng nhau đi đến cánh cửa nhỏ trong góc.

Lục Thiên Nhật đứng tại chỗ nhìn Lục Nhãn Đông và Tô Đàm biến mất trong đám người. Trong lòng anh ta đang cảm thán kỹ thuật của anh trai mình thật sự càng ngày càng thành thạo thì chợt có người vỗ lưng từ phía sau.

"Nhìn gì thế? Anh con đâu?" Người đến là mẹ của Thiên Nhật, bà đã hơn năm mươi tuổi, nhưng bởi vì chăm sóc tốt nên nhìn qua như chỉ mới ba mươi.

"Đang đi dụ dỗ con gái rồi mẹ." Lục Thiên Nhật nói thật.

Mẹ Lục trợn tròn mắt: "Dụ dỗ con gái? Trong chùa này còn có thể dụ dỗ con gái?"

Lục Thiên Nhật: "Ôi, mẹ à, mẹ đừng hiểu lầm rằng trong chùa nay tất cả đều là hòa thượng."

Mẹ Lục: "Lỡ như có một vị ni cô thì sao?"

Lục Thiên Nhật nhin cười: "Mẹ à, anh con cũng xui xẻo, mẹ xem lúc trước mẹ tìm người nào cho anh kìa."

Mẹ Lục đáp: "Được rồi được rồi, không nói đến cô ta nữa, nói đến cô ta mẹ lại đau đầu. Nói đi nói lại, lần này anh con xem quẻ tình duyên, bên

trong viết gì thế?”

Lục Thiên Nhật trả lời: "Con không biết, anh không chịu cho con xem."

Mẹ Lục thở dài: "Thôi, mẹ cũng lười quản anh con." Cho dù bà nói vậy xong thì vẫn hỏi, "Vừa rồi anh con và cô gái ấy thế nào?"

Lục Thiên Nhật cười: "Mẹ à, người ta còn không thèm nhìn anh con đâu."

Mẹ Lục: “Ồ, anh con còn không dụ dỗ được cơ à? Cô gái này không tệ."

Lục Thiên Nhật cố nhịn cười khiến bả vai liên tục run rẩy, thật sự là không nhịn được, lại bị mẹ anh ta vỗ một cái, nói anh ta cười anh trai mình cái gì, anh của anh ta hồi tiểu học đã có mối tình đầu, còn anh ta, hơn 20 tuổi còn chưa có nổi một cô bạn gái.

Lục Thiên Nhật nhanh chóng viện cớ đi chỗ khác.

Lục Nhấn Đông giúp Tô Đàm chen vào hàng rồi dắt bọn họ vào bên trong.

Nơi này dành cho những vị khách đặc biệt đến thắp hương, trong phòng có mùi của gỗ đàn hương, bên cạnh đệm hương bồ (1) còn có một cái bình thủy tinh chứa nước, trong bình cắm một bó hồng mai tươi. Ở giữa căn phòng trưng bày một pho tượng có tạo hình phong cách cổ xưa như tượng Phật Di Lặc, xem ra đã có từ rất lâu. Bầu không khí tĩnh mịch trong căn phòng hoàn toàn khác hẳn với tiếng ồn bên ngoài.

(1) Đệm hương bồ là loại đệm ngồi thiền.

"Chỉ cần thành tâm thì sẽ hiệu nghiệm." Lục Nhẫn Đông đốt nhang rồi đưa cho Tô Đàm.

Tô Đàm nhận lấy, quỳ xuống đệm hương bồ. Chắc là những ước muốn của cô so với người bình thường hơi tẻ nhạt, mặc dù quỳ gối xuống cầu nguyện nhưng trong lòng lại không có suy nghĩ muốn ước điều gì.

Hứa Lăng Duệ cũng quỳ bên cạnh cô, vẻ mặt vô cùng thành kính, trong miệng lẩm bẩm vài từ sau đó vái lạy, tiếp đó mới cắm nhang lên lư hương trước mặt.

Tô Đàm đứng lên trước, cô đi đến bên cạnh Lục Nhẫn Đông, nói lời cảm ơn với anh.

"Tô Đàm." Lục Nhẫn Đông cúi đầu hỏi: "Cô cầu nguyện điều gì?"

Tô Đàm cười: "Không phải nói ra thì sẽ không linh nghiệm sao?"

Lục Nhẫn Đông cười không đáp, chỉ nhìn chăm chăm vào Tô Đàm.

Tô Đàm bị ánh mắt của anh nhìn chăm chú thì không khỏi hơi ngại, khẽ hỏi: "Anh nhìn tôi như vậy làm gì?"

Lúc này Lục Nhẫn Đông mới nhìn chỗ khác, giọng nói lại thấp đi vài phần, chỉ có Tô Đàm đứng bên cạnh anh mới có thể nghe thấy: "Đồ lừa đảo, rõ ràng cô không cầu nguyện gì cả."

Tô Đàm kinh ngạc mở to hai mắt, cũng không rõ vì sao Lục Nhẫn Đông biết khi quỳ trên đệm hương bồ thì suy nghĩ của cô hoàn toàn trống rỗng,

không cầu xin bất cứ nguyện vọng nào. Cô chần chừ hỏi: "Anh... Làm sao mà anh biết được?"

Lục Nhẫn Đông im lặng, vẻ mặt của anh hiện lên vẻ buồn bã, vào lúc Tô Đàm cho rằng anh sẽ không nói gì, anh lại đưa tay chỉ vào mắt của Tô Đàm: "Nơi đó không có gì cả."

Tô Đàm thấy buồn cười, Lục Nhẫn Đông quả thật là thông minh đến mức hơi quá đáng.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhẫn Đông: Phát hiện bí mật nhỏ của Đàm Đàm.

Tô Đàm: Vui không?

Lục Nhẫn Đông: Vui chứ.

Tô Đàm: Ăn kẹo mạch nha không?

Lục Nhẫn Đông: Ăn chứ.

Tô Đàm: Không cho anh đâu.

Lục Nhẫn Đông: ...

Hứa Lăng Duệ: Hu hu hu, chị ơi, người này cướp kẹo mạch nha của em!

Chương 12: Đi ăn

Editor: Bee

Beta: An Hiên

Tô Đàm còn muốn hỏi lại một lần nữa thì Hứa Lăng Duệ cũng đã cầu nguyện xong, đứng dậy đi về phía hai người, vì thế Tô Đàm chỉ có thể tạm thời từ bỏ, tạm ngừng chủ đề này.

Nhang đã cắm vào lư, lúc này lại cầu xin thêm điều gì cũng là chuyện không nên làm, Lục Nhãn Đông mở miệng: "Chúng ta ra ngoài đi."

Tô Đàm gật đầu, ba người đang đi ra ngoài thì thấy một cụ già chậm rãi bước tới từ con đường nhỏ bên cạnh căn phòng, nhìn cách ăn mặc của ông cụ, hẳn là hòa thượng trong chùa này, thậm chí địa vị không thấp.

Quả nhiên, Lục Nhãn Đông dừng bước lại, lễ phép chào ông cụ: "Đại sư Tuệ Minh."

Hai tay ông cụ tạo thành chữ thập, khẽ hỏi: "Lục thí chủ còn có chuyện gì ở đây nữa sao?"

Lục Nhãn Đông trả lời: "Tôi và bạn vào trong thắp một nén nhang thôi."

Ông cụ nhìn Tô Đàm một chút rồi lại nhìn Lục Nhãn Đông: "Thì ra là thế."

"Vậy chúng tôi đi trước." Lục Nhấn Đông nói với ông cụ.

Ông cụ gật đầu: "Lục thí chủ, lời giải cho quẻ bói trước của thí chủ sợ rằng có chỗ không đúng."

Lục Nhấn Đông kinh ngạc, anh không ngờ ông cụ sẽ đột nhiên nhắc tới việc này, anh hỏi: "Chỗ nào không đúng ạ?"

Ông cụ đáp: "Không phải tháng mà là ngày."

Cuộc đối thoại của hai người chẳng có đầu đuôi, Tô Đàm hoàn toàn không hiểu, nhưng cô thấy rõ ràng khi Lục Nhấn Đông nghe thấy câu kia, đồng tử chợt co lại, sau đó anh cất lời: "Cảm ơn đại sư đã giải thích nghi hoặc."

Ông cụ lắc đầu, hai tay tạo thành chữ thập hơi cúi lưng với ba người rồi xoay người đi.

Lục Nhấn Đông: "Chúng ta đi thôi."

Lúc này ba người mới từ trong chùa đi ra.

Thật lâu sau đó Tô Đàm mới biết được, ngày ấy ở chùa Lục Nhấn Đông cầu một quẻ bói về tình duyên của mình: Vân khai sương tráo sơn con đường phía trước, vạn vật viên trung nguyệt lại viên. (1) Không phải tháng mà là ngày trong mệnh Tuệ Minh, nghĩa là chữ tháng trong quẻ bói được thay thế bằng chữ ngày, một ngày một mây, đó là chữ Đàm. (2)

(1) *Mây mờ sương mù che khuất con đường phía trước, vạn vật sẽ quy lại giữa tháng.*

(2) *Chữ ngày (日) và chữ mây (云) ghép lại thành chữ Đàm (曇).*

Có một số việc, có mối nhân duyên đã được định sẵn từ trước.

Ra bên ngoài chùa, Lục Nhãn Đông nói muốn đưa bọn họ về.

Tô Đàm vốn định từ chối, lại thấy thái độ kiên quyết của anh, vì thế đành phải đồng ý.

Lục Nhãn Đông lái xe chở Tô Đàm và Hứa Lăng Duệ đi đường nhỏ, anh biết Hứa Lăng Duệ là em trai của Tô Đàm, lại là lần đầu tiên đến thành phố này nên vừa lái xe vừa giải thích cảnh sắc xung quanh và một ít truyền thuyết có liên quan đến chùa cho cậu nghe, còn xứng đáng làm chị hơn Tô Đàm.

Hứa Lăng Duệ lắng nghe đầy thích thú, thỉnh thoảng còn hỏi một vài câu.

Cuối cùng lúc xuống xe, Hứa Lăng Duệ đã đổi giọng bắt đầu gọi Lục Nhãn Đông bằng anh Lục. Tô Đàm thấy buồn cười, nghĩ rằng quả thực Hứa Lăng Duệ vẫn là đứa trẻ nhỏ, vô cùng dễ dụ.

Lục Nhãn Đông nhìn hai người bọn họ xuống xe cũng không vội rời đi, anh ở trong xe đốt một điếu thuốc, nhìn bóng dáng Tô Đàm dần biến mất trong hành lang. Sương khói lượn lờ cùng bông tuyết tung bay trong tầm mắt của Lục Nhãn Đông, môi mỏng khẽ mở rồi phun ra một làn khói, trong miệng lẩm bẫm tên Tô Đàm.

Cô gái này tuy rằng tên là Tô Đàm nhưng lại khác một vạn tám ngàn dặm đóa hoa quỳnh yếu đuối.

Tô Đàm vốn cho rằng Lục Nhẫn Đông đã đi, không ngờ sau khi lên rồi còn thấy xe của anh đỗ ở bên dưới. Cô nhìn qua cửa kính ở ban công, thấy Lục Nhẫn Đông đứng ở dưới hơn mười phút mới quay đầu xe rời khỏi đây.

Hứa Lăng Duệ hỏi: "Chị nhìn gì vậy?"

Tô Đàm hà hơi trên cửa kính rồi vẽ đóa hoa nhỏ, khẽ nói: "Không có gì đâu."

Hứa Lăng Duệ đi tới, nhìn thấy Tô Đàm vẽ hoa thì rất vui vẻ: "Ha ha ha, chị, chị đáng yêu quá, lại còn vẽ hoa như thế này, em vẽ cho chị xem."

Cậu hưng phấn hà một hơi lớn, sau khi nghiêm túc vẽ xong thì chợt thấy hơi xấu hổ.

Tô Đàm ở bên cạnh nhìn: "Em vẽ gì vậy?" Tại sao hình dạng lại kỳ lạ thế này?

Hứa Lăng Duệ xấu hổ: "Em muốn vẽ một cái tên lửa..."

Tô Đàm cảm thấy không nên chê cậu, cố nhin cười: "Tên lửa này hơi kỳ lạ."

Hứa Lăng Duệ than thở, Tô Đàm đứng gần nghe thấy cậu tủi thân lắm lắm: "Không ngờ bức tranh này lại thành một con voi..."

Cuối cùng Tô Đàm không nhịn nổi nữa, bật cười thành tiếng, Hứa Lăng Duệ xấu hổ đến nổi đỏ mặt, nhanh chóng lấy tay lau toàn bộ bức tranh, khó khăn đi tới phòng bếp nấu cơm.

Tối nay ăn lẩu, nguyên liệu chính của nước lẩu là gói gia vị chế biến sẵn mua ở siêu thị.

Hứa Lăng Duệ ăn đến nổi đỏ bừng cả mặt, ra sức khen ngợi tài nấu nướng của Tô Đàm. Tô Đàm bất đắc dĩ, tài nấu nướng của cô rất bình thường, cũng do Hứa Lăng Duệ chỉ biết nấu mì ăn liền mới có thể khen ngợi khoa trương như vậy.

Cô bỏ miếng đậu phụ vào miệng, khẽ hỏi: "Khi nào em đi?"

Hứa Lăng Duệ âm ờ: "Qua mừng năm ạ."

Tô Đàm gật đầu.

Mấy ngày tiếp theo, buổi sáng Tô Đàm đi làm, buổi chiều đi dạo ở một số nơi quanh thành phố với Hứa Lăng Duệ. Chỉ chớp mắt đã đến lúc Hứa Lăng Duệ trở về.

Dạo gần đây, mẹ của Tô Đàm cũng gọi điện thoại đến vài lần, đương nhiên đều gọi cho Hứa Lăng Duệ.

Đôi lúc Hứa Lăng Duệ sẽ hỏi Tô Đàm có muốn nói vài câu với mẹ không, Tô Đàm đều lắc đầu từ chối.

Một ngày trước khi về, tâm trạng Hứa Lăng Duệ rất tệ, cậu hỏi Tô Đàm: "Chị thật sự không về sao?"

Tô Đàm lắc đầu: "Không về."

Hứa Lăng Duệ: "Thế còn bà..."

Tô Đàm đang nấu cơm, động tác thái rau chợt khựng lại, cô nói: "Chờ chị tốt nghiệp, chị sẽ chuyển bà lên đây."

Hứa Lăng Duệ cúi đầu, không còn đề cập đến chuyện này nữa.

Hứa Lăng Duệ lên máy bay vào buổi sáng, Tô Đàm phải đi làm nên không đi tiễn cậu. Cậu chạy lại ôm Tô Đàm một cái thật chặt, khẽ nói: "Chị phải chờ em quay lại."

Tô Đàm hoảng sợ trước lời nói của cậu: "Hứa Lăng Duệ, em đừng náo loạn nữa." Năm đó vào thời điểm Hứa Lăng Duệ điền nguyện vọng thi đại học đã âm ỉ một hồi, dựa vào thành tích của cậu vốn có thể học ở một nơi vô cùng tốt, nhưng nhất định phải đòi đến trường học của Tô Đàm. Cuối cùng cũng nhờ Tô Đàm gọi vài cuộc điện thoại cho cậu, nói nặng lời mới có thể khuyên cậu dừng lại.

"Em đã trưởng thành rồi, em biết mình đang làm gì." Hứa Lăng Duệ đáp.

Tô Đàm gắt lên: "Hứa Lăng Duệ!"

Hứa Lăng Duệ đổi chủ đề: "Chị à, chị tìm bạn trai nhớ phải nói cho em biết trước đấy, không thể xấu càng không thể thấp, ít nhất phải cao hơn em, còn phải đối xử với chị thật tốt, nếu sau này anh ta dám bắt nạt chị..." "

Tô Đàm dở khóc dở cười: "Được rồi, mau đi đi, đừng để muộn..." "

Lúc này Hứa Lăng Duệ mới không tình nguyện lên taxi.

Tô Đàm nhìn xe taxi chở Hứa Lăng Duệ biến mất trong tầm mắt của mình, trong lòng thở phào nhẹ nhõm rồi ngồi xe buýt về trường học.

Ngày thứ ba khi Hứa Lăng Duệ đi, Lục Nhẫn Đông gọi điện thoại cho Tô Đàm, hỏi cô có rảnh không, có thể đi ăn một bữa cơm không, tiện thể bàn bạc lại chuyện học thêm của cháu gái anh.

Tô Đàm đồng ý lời mời của Lục Nhẫn Đông.

Vì thế, tối đó Lục Nhẫn Đông lái xe đến trường học đón Tô Đàm, anh nhìn Tô Đàm ngồi ở ghế lái phụ, cài dây an toàn xong mới mở miệng: "Cô muốn ăn gì?"

Tô Đàm trả lời: "Gì cũng được." Trên phương diện ăn uống cho tới bây giờ cô đều không hề kén chọn, cái gì cũng có thể ăn được.

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Cô có thể ăn cay không?"

Tô Đàm suy nghĩ một chút mới đáp: "Có thể ăn được." Thật ra cô rất thích ăn cay, chỉ là căn tin trường làm thức ăn khá nhạt, không giống quê cô, đến cải trắng cũng phải cho hạt tiêu.

"Được rồi." Lục Nhẫn Đông nói, "Dẫn cô đi ăn món ăn kích thích."

Tô Đàm nghe vậy thì khẽ cười: "Kích thích đến mức nào?"

Lục Nhẫn Đông suy nghĩ một lát: "Khá kích thích..."

Đến nhà hàng, ngồi vào phòng đã đặt trước, một lát sau món thứ nhất đã nhanh chóng được bưng lên. Món ăn này toàn là màu đỏ, miếng thịt nhỏ nhỏ kẹp ở bên trong trái lại không nổi bật lắm.

Tô Đàm nhìn xong thì cười hỏi: "Cái này gọi là kích thích à?"

Lục Nhẫn Đông không động đũa mà gọi thêm vài bát canh ngọt, cười tủm tỉm với Tô Đàm: "Cô thử xem?"

Tô Đàm tự nhận bản thân không sợ cay, hồi cấp hai, tiền sinh hoạt của cô không đủ, đến cả cơm trộn hạt tiêu cũng có thể nuốt trôi, cho nên mặc dù Lục Nhẫn Đông biểu hiện như vậy nhưng cô cũng không do dự lắm liền cầm đũa lên.

Tô Đàm gấp thịt, nhanh chóng bỏ vào trong miệng. Trước đấy cô vẫn cười, chỉ là miếng thịt vừa vào miệng, nụ cười trong nháy mắt liền cứng lại, khuôn mặt trắng nõn bắt đầu đỏ lên, trên chóp mũi xinh xắn cũng toát đầy mồ hôi.

Hương vị cay quá, mà mùi vị của thịt lại cực kỳ ngon, da thịt có chút bơ, thịt vừa mềm lại vừa dai, nhai ở trong miệng đầy mùi thơm, vị cay lại làm tăng lên sự tươi ngon của thịt. Rõ ràng cay đến nước mắt cũng rơi xuống nhưng Tô Đàm lại không khống chế nổi mà gấp miếng thứ hai.

Lục Nhẫn Đông nhìn con người màu đen như nước kia của Tô Đàm, vành mắt cũng bắt đầu đỏ lên, thỉnh thoảng lại khịt mũi, nếu ai không biết sẽ cho rằng cô vì tủi thân mới để lộ bộ dạng này. Lục Nhẫn Đông nhìn dáng

vẻ này của cô, vẻ mặt sâu xa, dường như sô cô la bị kẹt ở trong tim được người khác mở ra, chất lỏng ấm áp ngọt ngào bao phủ cả lồng ngực.

"Ngon quá..." Nước mắt Tô Đàm rơi xuống, cô hỏi, "Đây là thịt gì vậy?"

Lục Nhẫn Đông đáp: "Thịt gà, thịt gà ở đây là gà rừng đặc biệt, vừa mềm vừa dai, thích hợp xào với rau."

Tô Đàm gật đầu, lại khịt khịt mũi.

Đúng lúc này canh ngọt được bưng lên, Lục Nhẫn Đông đẩy bát đến trước mặt Tô Đàm, bảo cô: "Mau uống đi."

Tô Đàm bưng canh ngọt lên uống hơn một nửa, vành mắt vẫn còn ướt nhẹp, nhìn qua khá điềm đạm đáng yêu: "Tôi muốn ăn nữa..."

Lục Nhẫn Đông nhìn bộ dạng này của cô, nghĩ rằng ngay cả ý chí sắt đá cũng có thể trở nên mềm mại, huống chi anh cũng không như vậy, khẽ lên tiếng: "Ăn đi, canh ngọt cũng đã chuẩn bị sẵn cho cô rồi."

Vì thế Tô Đàm lại cầm đũa lên.

Mấy món tiếp theo gần như toàn là đồ cay, Tô Đàm vừa lau nước mắt vừa ăn rất nghiêm túc.

Lục Nhẫn Đông ở bên cạnh cười: "Người khác không biết nhìn dáng vẻ này của cô, khẳng định sẽ cho rằng tôi bắt nạt cô."

Tô Đàm dừng đũa, quay đầu nhìn Lục Nhẫn Đông: "Vậy anh và tôi cùng nhau ăn, nếu chúng ta đều khóc, vậy người khác sẽ không hiểu lầm anh."

Lục Nhẫn Đông im lặng, một lát sau mới bất đắc dĩ nói, "Nhưng tôi không biết ăn cay."

Tô Đàm: "Anh có thể ăn được bao nhiêu?"

Lục Nhẫn Đông uống một ngụm canh ngọt, từ tốn đáp: "Chỉ cần ăn một miếng, người bị bắt nạt kia khẳng định sẽ biến thành tôi, nếu bị người khác hiểu lầm cô phải chịu trách nhiệm với tôi đấy."

Tô Đàm nhìn Lục Nhẫn Đông, bình tĩnh đáp trả: "Thế thì anh vẫn nên uống canh ngọt đi."

Lục Nhẫn Đông: "... "Đàm Đàm, em thật vô tình.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhẫn Đông: Đàm Đàm... Em chịu trách nhiệm với tôi được không...

Tô Đàm: Anh ăn hết một chậu ớt tôi sẽ chịu trách nhiệm với anh.

Lục Nhẫn Đông: Nhưng tôi sẽ chết mất.

Tô Đàm: Tôi chịu trách nhiệm cho.

Lục Nhẫn Đông: ...

Hoa kim ngân đang từ từ rơi vào bẫy mà hoa quỳnh không hề dao động, thậm chí còn muốn cười.

Chương 13: Dạy học

Editor: Bee

Beta: An Hiên

Cơm mới ăn được một nửa mà canh ngọt đã uống đến ba bát.

Hai mắt của Tô Đàm đăm lẹ vì cay, không ngừng hít hơi, nhưng lại không dừng được chiếc đũa trong tay. Lục Nhãn Đông ở bên cạnh lặng lẽ đưa khăn giấy cho cô, hơi lo lắng: "Nếu không được thì ăn ít một chút, đừng ăn cay quá mức."

Tô Đàm: "Nhưng không ăn càng cay..."

Lục Nhãn Đông dờ khóc dờ cười: "Tôi gọi thêm cho cô một ít đồ ngọt để giải cay vậy, cô có thể ăn đồ lạnh không?"

Tô Đàm gật đầu.

Một lát sau, đĩa kem tuyết dâu tây tươi đẹp vừa mới làm xong được bưng đến trước mặt Tô Đàm. Lớp ngoài của kem tuyết trắng nõn, dùng thìa nhẹ nhàng tách ra có thể thấy bơ sữa và dâu tây đỏ tươi ở bên trong. Chắc là mới được đem từ tủ lạnh ra, còn hơi lạnh, Tô Đàm ăn một miếng, lúc này mới cảm giác như lửa trong miệng dần dịu bớt.

"Ăn từ từ thôi." Lục Nhãn Đông nhẹ giọng nhắc.

Tô Đàm gật đầu: "Từ khi lên đại học, tôi chưa bao giờ được ăn món cay như vậy."

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Lúc nhỏ cô thường xuyên ăn như vậy sao?"

Khóe mắt Tô Đàm cong lên, cười nói: "Đúng rồi, hạt tiêu do bà tôi làm có mùi vị rất ngon." Tâm trạng không tệ nên cô nói chuyện về đồ ăn rất lâu.

Lục Nhẫn Đông im lặng lắng nghe, đợi sau khi Tô Đàm nói xong mới hỏi: "Sau khi học xong cô không định về à?"

Tô Đàm cup mắt, giọng nói khá nhỏ nhưng rất kiên định: "Không về."

Thành phố kia đã không có gì để cô lưu luyến nữa rồi.

Lục Nhẫn Đông không hỏi Tô Đàm vì sao, ngược lại bỏ qua chủ đề này.

Tô Đàm vừa ăn kem tuyết vừa nghe Lục Nhẫn Đông nói về chuyện của cháu gái anh, cô nghe được một nửa thì do dự nói: "Tôi đi dạy cô ấy thật sự không có vấn đề gì chứ? Tôi cũng là sinh viên... Bằng không anh vẫn cứ lên mạng tìm gia sư chuyên nghiệp tại nhà đi?"

Lục Nhẫn Đông: "Tìm cũng vô ích, hầu như năm nhất đại học nó không học gì cả, trượt ba môn bắt buộc."

Tô Đàm sững sờ: "Ba môn?"

Lục Nhẫn Đông thở dài: "Ba môn, tôi và chủ nhiệm của nó có quen biết nên anh ta trực tiếp gọi điện thoại cho tôi."

Tô Đàm suy nghĩ, hỏi: "Tổng cộng cô ấy có mấy môn học?"

Lục Nhẫn Đông đáp: "Có bảy môn bắt buộc, bốn môn còn lại là thể dục, tiếng Anh, tin học và toán cao cấp."

Tô Đàm nghe xong thì dở khóc dở cười: "Vậy chẳng phải là toàn bị trượt môn chuyên ngành sao?"

Lục Nhẫn Đông bất đắc dĩ: "Đúng, trượt hết." Anh lại bổ sung thêm một câu, "Cho nên tôi chỉ muốn tìm người đến dạy một chút nền tảng chương trình học cho nó, học kỳ mới phải thi lại, tôi sợ nó sẽ không tốt nghiệp được."

Tô Đàm đồng ý: "Được... Tôi sẽ thử một lần vậy, nếu không được, tôi sẽ nói cho anh biết."

Lục Nhẫn Đông thấy thái độ của Tô Đàm dịu xuống thì gật đầu nói được.

Ăn cơm xong, Lục Nhẫn Đông lái xe đưa Tô Đàm về ký túc xá.

Bên trong xe mở điều hòa nên vô cùng ấm áp, Lục Nhẫn Đông bật một bài hát nhẹ nhàng, anh quay đầu thì thấy Tô Đàm cuộn tròn ở trên ghế lái phụ, hai mắt đã nhắm nghiền.

Chiều cao Tô Đàm khoảng 1m64, so với con gái phương Bắc cũng không tính là cao, hơn nữa dáng người hơi gầy, cơ thể nhìn qua khá yếu ớt. Mái tóc của cô dài đến vai, có lúc buông xoã, có lúc lại buộc gọn gàng

thành một cái đuôi ngựa. Theo góc nhìn của Lục Nhãn Đông, vừa khéo có thể nhìn thấy cái cổ trắng nõn của cô và lỗ tai nhỏ hơi đỏ lên.

Lục Nhãn Đông chỉ nhìn thoáng qua rồi thu hồi ánh mắt, khởi động ô tô.

Trong lúc đó Tô Đàm nằm nửa ngủ nửa tỉnh.

Trong xe độ ẩm rất thoải mái, hơn nữa vừa ăn cơm no nên cô cũng hơi buồn ngủ. Nhưng lý trí lại cố gắng đánh thức cô, bảo cô phải kiên trì.

Vì thế lúc Lục Nhãn Đông lái xe, chỉ thấy đầu Tô Đàm từng chút từng chút một muốn gục xuống rồi ngay lập tức lại cố gắng ngẩng lên.

Nhìn một lát, Lục Nhãn Đông không nhịn cười được hỏi: "Cô mệt sao?"

Tô Đàm dụi mắt, nhẹ giọng vâng một tiếng.

Lục Nhãn Đông hỏi: "Buổi sáng cô dậy lúc mấy giờ?"

Tô Đàm đáp: "Hơn bảy giờ..."

Lục Nhãn Đông: "Sớm vậy à?"

Trong nhà anh cũng có mấy đứa cháu đang học đại học, chỉ cần được nghỉ thì liền ngủ không quan tâm trời đất gì. Đương nhiên, không chỉ bọn họ, vẻ vang hơn là em trai anh - Lục Thiên Nhật đang học nghiên cứu cũng như vậy.

Tô Đàm: "Khi còn sống sao lại phải ham ngủ làm gì, sau khi chết sẽ an giấc ngàn thu mà."

Lục Nhẫn Đông nghe vậy thì cười: "Tô Đàm, cô cũng thật thú vị."

Tô Đàm không trả lời, cô nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe, ngón tay đang bị đông lạnh chạm vào cửa sổ xe, cúi đầu nói một câu: "Tuyết lại rơi rồi."

Lục Nhẫn Đông: "Đúng vậy, qua trận tuyết này thì mùa xuân sẽ tới."

Đoạn đường kế tiếp, bên trong xe đều vô cùng yên lặng.

Cho đến lúc tới cửa ký túc xá, Lục Nhẫn Đông nhìn Tô Đàm xuống xe, anh nói: "Buổi đầu tiên sẽ bắt đầu vào tối mai, tôi đến đón cô nhé."

Tô Đàm đồng ý rồi khách khí nói lời cảm ơn với anh, xoay người vào ký túc xá.

Lục Nhẫn Đông nhìn cô biến mất ở cửa mới lái xe rời đi.

Sau khi Tô Đàm về đến phòng ngủ thì rót cho mình cốc nước ấm. Nhìn theo hơi nóng đang bốc lên, Tô Đàm chợt thấy bó hoa mai vàng bị cô thuận tay ném trong góc.

Đã mấy ngày không tưới nước, hoa mai đã trở nên khô héo đúng như dự đoán. Cánh hoa thuần khiết và mềm mại ban đầu trở nên vàng khô, rơi rớt lẻ tẻ xuống bàn. Vào lúc này phần đóng gói đẹp đẽ càng làm nổi bật bộ dạng thê thảm chường mắt của đóa hoa.

Tô Đàm đứng dậy cẩn thận quét dọn bàn học, chuẩn bị ném bó hoa vào thùng rác.

Lúc dọn bó hoa, cô chợt phát hiện một tấm thẻ nhỏ trong bó hoa, trên thẻ viết: *Hoa quỳnh không triển đình hương kết, cùng hướng xuân phong đều tự khai. (1)*

(1) Hoa quỳnh không mở nụ đình hương, cùng nở dưới gió xuân.

Tô Đàm nhìn bài thơ này, khẽ nở nụ cười.

Lục Nhấn Đông thật thú vị. Bản gốc đúng của câu thơ này là: chuỗi tây không triển đình hương kết, cùng hướng xuân phong đều tự buồn, rõ ràng miêu tả về nỗi buồn ly biệt mà lại bị anh sửa lại hai chữ, biến thành câu thơ đầy cảm hứng.

Tô Đàm than nhẹ một tiếng, cầm tấm thẻ nhỏ lên kẹp vào cuốn sách của mình như thẻ đánh dấu trang. Cô có thể như lời chúc của Lục Nhấn Đông, nở rộ vào mùa xuân không?

Buổi tối ngày hôm sau, Lục Nhấn Đông lái xe đến trường học đón Tô Đàm.

Tô Đàm ra khỏi thư viện rồi lên xe của Lục Nhấn Đông.

Lục Nhấn Đông hỏi cô: "Cô ăn cơm chưa?"

Tô Đàm đáp: "Tôi ăn rồi."

Lục Nhấn Đông: "Ăn ở căn tin sao?"

Tô Đàm gật đầu.

Lục Nhẫn Đông thấy thế thì không hỏi nữa.

Xe ra khỏi trường học, chạy đến một tiểu khu xa hoa ở trung tâm thành phố. Tô Đàm cũng không quen thuộc nơi này, nhưng từ điều kiện có thể đoán ra người ở nơi này không phú cũng quý.

Lục Nhẫn Đông dừng xe ở gara rồi dẫn theo Tô Đàm lên tầng.

"Tính cách của cháu gái tôi không tệ, chỉ là rất ham chơi." Lục Nhẫn Đông giới thiệu, "Nó tên là Lục Nghiên Kiềm, nhỏ hơn cô hai tuổi."

Tô Đàm chợt nhớ tới cái gì đó, cô hỏi: "Cháu gái anh học trường nào?"

Lục Nhẫn Đông: "Đại học C."

Tô Đàm nghe vậy thì cứng người lại trong phút chốc, lát sau mới dờ khóc dờ cười nói: "Đại học C còn tốt hơn trường tôi... Bảo tôi tới dạy cô ấy, cô ấy có thể đồng ý sao?"

Lục Nhẫn Đông: "Không thể không đồng ý, ai bảo nó trượt nhiều môn như vậy."

Lục Nhẫn Đông ấn chuông cửa, một lát sau, có một cô gái mặc bộ đồ ở nhà, đeo cặp kính đen với mái tóc rối bù ra mở cửa.

Cô gái này không phải là Lục Nghiên Kiều trong miệng Lục Nhãn Đông đấy chứ, sau khi mở cửa cô nàng liền kêu gào thảm thiết: "Chú út, chú đến sao không báo trước cho cháu?!"

Lục Nhãn Đông cất giọng: "Ngày hôm qua không phải chú đã gọi điện thoại cho cháu rồi à?"

Lục Nghiên Kiều trả lời: "Ôi, cháu tưởng chú chỉ nói đùa thôi!"

Lục Nhãn Đông cười mỉa: "Từ bao giờ thì chú nói đùa với cháu vậy?"

Lục Nghiên Kiều nhìn Tô Đàm đứng bên cạnh Lục Nhãn Đông, khẽ hỏi: "Đây là chị gia sư chú tìm cho cháu sao? Ồ, thật xinh đẹp... Cháu nhất định sẽ cố gắng học tập..."

Lục Nhãn Đông lên tiếng: "Cháu đừng hòng nghĩ linh tinh, năm nay nếu lại trượt một môn nữa thì chờ bố cháu cho ăn đòn đi."

Lục Nghiên Kiều lập tức ủ rũ.

Tô Đàm nhìn hai chú cháu ở bên cạnh, thầm nghĩ không ngờ Lục Nhãn Đông có thể uy nghiêm như vậy, trái ngược với vẻ ngoài nhã nhặn trước mặt cô.

Dễ thấy cô nàng Lục Nghiên Kiều này hẳn là rất hoạt bát, vẻ mặt khá sợ Lục Nhãn Đông, có lẽ trước đây đã từng bị dạy dỗ.

Tô Đàm vào phòng, nhìn sofa trong phòng khách chất đầy quần áo khắp nơi, trên bàn bày rất nhiều đồ ăn vặt, trong thùng rác bên cạnh cũng chứa đủ các loại rác.

Lục Nghiêן Kiêu phụng phịu, Tô Đàm thấy vẻ mặt của cô bé như sắp khóc đến nơi.

Lục Nhãn Đông mặt lạnh như băng, anh chỉ vào sofa: "Lục Nghiêן Kiêu, chú cho cháu nủa tiếng."

Lục Nghiêן Kiêu hờn dỗi đi sắp xếp lại căn phòng.

Tô Đàm vốn muốn giúp đỡ lại bị Lục Nhãn Đông trực tiếp cản lại, anh nói: "Chúng ta lên sân thượng ngồi một lát, cứ để cho nó dọn dẹp."

Tô Đàm khẽ mở miệng, cuối cùng cũng không nói gì rồi cùng Lục Nhãn Đông đi lên sân thượng. Cô chỉ là người ngoài, Lục Nhãn Đông xử lý chuyện nhà, cô cũng không có tư cách xen vào.

Lên sân thượng, Tô Đàm nhìn thấy trên sân có một căn phòng nhỏ với bức tường bằng kính, bên trong đặt một chiếc sofa mềm mại, ngồi ở bên trong sưởi ấm, lại có thể nhìn thấy cảnh tượng tuyết rơi bên ngoài.

Lục Nhãn Đông ngồi xuống, hỏi Tô Đàm có muốn uống chút gì không.

Tô Đàm nói không cần.

Lục Nhãn Đông cũng không ép buộc, chỉ nói: "Lục Nghiêן Kiêu bị nuông chiều quá, trong nhà này chỉ có tôi và bố nó quản được nó, bố nó quanh năm suốt tháng đều ở trong quân đội, không gặp nó được vài lần."

Tô Đàm nghĩ đến căn phòng bừa bộn dưới nhà, cũng không biết phản bác thế nào.

Hai mươi phút sau, Lục Nghiên Kiều vội vội vàng vàng lên tầng, mồ hôi đầy đầu báo: "Chú út, cháu dọn dẹp xong rồi!"

Lục Nhẫn Đông: "Cháu chắc không?"

Lục Nghiên Kiều gật đầu như già tởi: "Cháu chắc chắn!"

Khuôn mặt Lục Nhẫn Đông lúc này mới dịu xuống: "Lục Nghiên Kiều, chú thật sự không muốn giận cháu."

Tô Đàm nhìn vào mắt Lục Nhẫn Đông, cuối cùng cũng có chút dịu dàng. Nhưng mà vô cùng đáng tiếc là chút dịu dàng này, sau khi Lục Nhẫn Đông đặt mông ngồi trên ghế sofa bị dính sô cô la liền đông cứng thành băng.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhẫn Đông: Đàm Đàm... Tôi bị người ta bắt nạt!!!

Tô Đàm: Ai bắt nạt anh?

Lục Nhẫn Đông: Cháu gái tôi! Nó đặt sô cô la dưới mông tôi!

Tô Đàm: Thay tôi cảm ơn cháu gái anh.

Lục Nhẫn Đông: ...

Lục Nghiên Kiều: Hu hu, chú út thật đáng sợ, đừng giết cháu...

*Lục Nhãn Đông lạnh mặt với người khác hoàn toàn khác hoa kim
ngân dịu dàng trước mặt Tô Đàm.*

Chương 14: Chuyện cũ

Editor: Bee

Beta: An Hiên

Lục Nghiên Kiều bật khóc nức nở, Tô Đàm thấy cô ấy dứt khoát quỳ xuống dưới đất, kéo ống quần Lục Nhẫn Đông: "Chú út, chú út, không phải cháu cố ý..."

Ngoài mặt Lục Nhẫn Đông vẫn cười nhưng trong lòng không cười: "Cháu chắc chắn là đã dọn xong rồi chứ?" Phía sau quần anh dính một mảng sô cô la lớn, những người khác nhìn thấy màu của vết bẩn này cũng không biết sẽ nảy sinh ý nghĩ kỳ quái gì nữa.

Lục Nghiên Kiều thấy làm nũng với Lục Nhẫn Đông không thành, nhanh chóng chuyển mục tiêu, quay đầu về phía Tô Đàm nói: "Chị Đàm Đàm, giúp em với, chú út sẽ đánh chết em mất."

Tô Đàm dở khóc dở cười: "Nào có kinh khủng như vậy?"

Lục Nghiên Kiều khóc lóc thảm thiết nhưng trên mặt không có một giọt nước mắt, cô ấy cố gắng chớp chớp mắt, muốn tìm cách ép nước mắt ra, nhưng rốt cuộc cũng thất bại, cuối cùng chỉ có thể than thở: "Trước đây chú đã từng dùng roi đánh em..."

Lông mày Lục Nhãn Đông nhíu lại, cười mỉa: "Lục Nghiên Kiều, chú thấy rõ ràng hôm nay cháu đã có kế hoạch từ trước?"

Lục Nghiên Kiều nghe vậy lập tức nín khóc, đứng thẳng dậy, nói thật nhỏ: "Cháu sai rồi chú út."

Lục Nhãn Đông: "Chú cho cháu mười phút, nếu không dọn sạch đồng hồ cô la này thì tối nay cháu ngủ bên ngoài đi."

Lục Nghiên Kiều xoay người chạy như điên đến phòng bếp cầm khăn lau và nước ấm, xem ra không hề coi lời Lục Nhãn Đông chỉ là dọa dẫm.

Lục Nhãn Đông đau đầu xoa mắt.

Tô Đàm hỏi: "Quần anh... Không cần lau sạch sao?" Lục Nhãn Đông mặc quần màu trắng nên vết sô cô la càng thêm nổi bật.

Lục Nhãn Đông xua tay: "Không có việc gì, tôi về nhà tự làm là được rồi."

Tô Đàm: "Được rồi, nên dùng nước giặt quần áo bôi ở chỗ dính, ngâm mười mấy phút, như vậy sẽ dễ tẩy hơn."

Lục Nhãn Đông gật đầu.

Lục Nghiên Kiều đã cầm đồ trở về, gắng sức lau dọn sofa. Cô ấy như con mèo nhỏ lấm lét nhìn về phía Lục Nhãn Đông, bị anh phát hiện lại vội vàng quay sang lau dọn tiếp.

Vì thế Tô Đàm thấy cô nàng Lục Nghiên Kiều này giống như con rùa, cố rứt đến mức muốn rúc vào trong mai luôn.

Tô Đàm không hiểu, rốt cuộc Lục Nhẫn Đông dạy dỗ Lục Nghiên Kiều thế nào mà khiến cô nàng sợ đến vậy?

Sau khi sofa được lau chùi sạch sẽ, Lục Nhẫn Đông liền rời đi rồi bảo Lục Nghiên Kiều ngoan ngoãn nghe lời Tô Đàm.

Lục Nghiên Kiều gật đầu như già tởm, giọng nói như đang bịa đặt: "Chú út, chú đi thông thả, cháu sẽ đối xử thật tốt với chị Đàm Đàm."

Lục Nhẫn Đông cất giọng lạnh lẽo: "Nói năng kiểu gì thế?"

Lục Nghiên Kiều lập tức thay đổi giọng, thấp giọng đáp: "Vâng."

Lục Nhẫn Đông: "..."

Tô Đàm ở bên cạnh nhin cười đến nỗi vai run rẩy, nghĩ rằng những người ở nhà này thật sự đều rất biết pha trò.

Vốn ánh mắt Lục Nhẫn Đông nhìn Lục Nghiên Kiều rất lạnh lẽo, khi chuyển sang Tô Đàm lại dịu xuống, anh nói với cô: "Tôi đi trước, 9 giờ sẽ đến đón cô, có việc gì cứ gọi cho tôi."

Tô Đàm gật đầu.

Sau đó Lục Nhẫn Đông đẩy cửa đi ra, may mắn thay áo khoác anh là áo khoác dài, vừa vặn che được chỗ bị bắn kia.

Lục Nghiêu Kiêu thấỵ Lục Nhẫn Đơng đi rồi, rón ra rón rén đi tới mắt mèu ở cửa nhìn, sau đó mới nhẹ nhàng thở ra: "Rốt cuộc cũng đi rồi..."

Tô Đầm cười hỏi: "Tại sao em lại sợ anh ấy như vậy?"

Lục Nghiêu Kiêu thở dài, vẫ tay với Tô Đầm: "Chị Đầm Đầm, chị lại đây, em cho chị xem cái này rồi chị sẽ biết vì sao em sợ chú ấy."

Sau đó cô dẫn Tô Đầm lên tầng hai.

Tầng hai hình như là phòng ngủ, Lục Nghiêu Kiêu đi một đường về phía trước, đi tới cuối hành lang bên phải, sau đó lấy chìa khóa ra mở cửa căn phòng kia.

Tô Đầm vốn cho rằng trong phòng sẽ có cái gì đó kinh khủng, không nghĩ tới sau khi cửa phòng mở ra thì chỉ là một phòng đọc sách bình thường. Tuy nhiên độ sạch sẽ ngăn nắp của căn phòng này và phòng khách vừa loạn vừa bẩn hoàn toàn là một trời một vực.

Lục Nghiêu Kiêu đi vào phòng, chỉ vào một mặt vách tường, dùng giọng u ám nói: "Chị xem..."

Tô Đầm quay đầu thì thấy được một cái roi treo trên tường. Nhìn độ dày của roi, hẳn là roi ngựa, vỏ ngoài thô ráp có thể khiến người ta tưởng tượng ra được khi nó đánh trên thân người sẽ đau bao nhiêu.

Tô Đầm thoáng kinh ngạc: "Anh ấy thật sự dùng roi đánh em?"

Lục Nghiêu Kiêu gật đầu: "Vâng."

Tô Đàm nhíu mày, cảm thấy việc này hơi quá.

Không ngờ hành động tiếp theo của Lục Nghiên Kiều là đi đến trước chỗ đặt roi, cầm roi xuống sờ sờ, vẻ mặt đầy đau thương: "Thời điểm chú út không tức giận rất đẹp trai."

Tô Đàm: "Cho nên vì sao anh ấy đánh em?"

Cô nàng Lục Nghiên Kiều cười ngây ngô: "Bởi vì năm lớp 11 em đã cắn thuốc."

Tô Đàm: "Thuốc?"

Lục Nghiên Kiều nói: "Thuốc lắc."

Tô Đàm: "...". Cô chợt cảm thấy việc Lục Nhẫn Đông dùng roi đánh Lục Nghiên Kiều chẳng còn quá đáng như vậy nữa.

Lục Nghiên Kiều cất roi xong, quay lại bên cạnh Tô Đàm, ôm cánh tay của cô: "Chị Đàm Đàm, đi nào, chúng ta đi lên tầng thôi, em và chị từ từ nói..."

Tô Đàm cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng nhất thời lại không tìm ra chỗ không đúng.

Vì vậy, cả tối hôm đó Tô Đàm không phát hiện ra vấn đề, ngồi trên sofa trong phòng ngủ nghe Lục Nghiên Kiều kể chuyện xưa đặc sắc của nhà họ Lục suốt hai tiếng, từ khi Lục Nhẫn Đông học tiểu học đến khi anh xuất ngũ, vẻ mặt Tô Đàm cũng hoảng hốt theo.

Cuối cùng đến chuyện bạn gái của Lục Nhẫn Đông, Lục Nghiên Kiều nói: "Chú út của em có số đào hoa, nhưng tất cả đều là hoa đào nát, mẹ em thấy chú ấy ba mươi tuổi còn chưa kết hôn nên giới thiệu một cô gái cho chú ấy."

Lò sưởi ấm áp khiến Tô Đàm hơi buồn ngủ, cô ậm ừ đáp.

Lục Nghiên Kiều: "Chị đoán xem, cuối cùng vì sao bọn họ chia tay?"

Tô Đàm hỏi: "Cái gì?"

Lục Nghiên Kiều bắt đầu hát: "Em nghe thấy giọt mưa rơi trên bãi cỏ xanh..."

Tô Đàm sững sốt một lát rồi bật cười thành tiếng.

Lục Nghiên Kiều cũng cười ha ha, cô ấy nói: "Em thật sự không biết cô gái kia nghĩ như thế nào, chú út đã định tiến tới với cô ta, cô ta lại cảm thấy không an toàn với chú út em, nhất định phải đi tìm người đàn ông khác thử xem chú út em rốt cuộc có yêu cô ta không."

Tô Đàm: "..."

Lục Nghiên Kiều: "Sau đó thì thử đến nỗi bùng cháy luôn."

Tô Đàm chần chừ: "Đợi chút, hình như chúng ta..." Cô đang muốn nói có phải chúng ta nói chuyện lâu quá rồi không, lại bị Lục Nghiên Kiều ngắt lời lần nữa.

Lục Nghiên Kiều: "Việc này chẳng qua cũng là báo ứng, trêu chọc chú út như vậy, lại còn chạm đến giới hạn. Lúc đó biết chuyện này tất cả bạn bè đều vỗ vai chú út bảo rằng gặp loại chuyện như này cũng chỉ có thể tha thứ cho cô ta."

Tô Đàm không nhịn được, lần nữa nở nụ cười, cô phát hiện, cô nàng Lục Nghiên Kiều này quả thực chính là một nhân tài độc thoại...

Sau đó, độc thoại từ 8 giờ đến 9 giờ.

Lúc Lục Nhẫn Đông đến đón Tô Đàm, Tô Đàm cảm giác cả người còn đang lâng lâng.

Lục Nhẫn Đông vừa nhìn đã biết chuyện gì xảy ra, anh hung dữ trừng mắt nhìn Lục Nghiên Kiều, Lục Nghiên Kiều lè lưỡi, không dám nói gì, xoay người nhanh chóng lên tầng.

Tô Đàm hoảng hốt: "Đã 9 giờ rồi sao?"

Lục Nhẫn Đông lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, dịu dàng nói: "Đúng, 9 giờ rồi, mặc áo khoác vào, chúng ta đi thôi."

Tô Đàm mặc áo khoác, ra ngoài bị gió lạnh thổi cuối cùng mới tỉnh táo, ngơ ngác: "Tôi... Có vẻ như tôi đã ngồi nghe Lục Nghiên Kiều nói chuyện suốt hai tiếng..."

Lục Nhẫn Đông nhìn bộ dạng hơi ngốc nghếch của cô, lòng mềm đi, anh dịu dàng bảo: "Không có việc gì, không trách cô, là do tôi không nói trước với cô."

Tô Đàm ngưng ngưng: "Hôm nay không dạy gì cả... Đừng tính tiền lương."

Lục Nhẫn Đông: "Đừng khách khí với tôi, nói trắng ra thì làm việc ở đây cũng không thoải mái gì, con bé Lục Nghiên Kiều này, người bình thường không đấu với nó được đâu, chỉ có thể phiền cô tốn nhiều công sức."

Tô Đàm còn hơi lằng lằng, hiện tại trong đầu cô vẫn tràn ngập câu chuyện của Lục Nghiên Kiều, cuối cùng lúc lên xe, thật sự không nhịn được hỏi: "Lúc anh mười tám tuổi thật sự đã từng một mình chiến đấu với bảy, tám con sói à?"

Động tác lái xe Lục Nhẫn Đông ngừng lại, quay đầu nhìn Tô Đàm, anh hỏi: "Có phải con bé còn cho cô xem ảnh không?"

Tô Đàm gật đầu.

Lục Nghiên Kiều cho Tô Đàm xem ảnh chụp, phía trên là tuyết, dưới đất đầy xác sói. Máu nhuộm đỏ rực tuyết trắng, mặc dù chỉ nhìn qua ảnh chụp nhưng Tô Đàm cũng có thể tưởng tượng ra tình hình chiến đấu thảm thiết kia.

Lục Nhẫn Đông: "Con bé đúng là muốn ăn đòn."

Lục Nhẫn Đông nói như vậy, Tô Đàm liền biết Lục Nghiên Kiều bịa chuyện, cô dờ khóc dờ cười: "Cho nên suốt hai tiếng đều là cô ấy tự bịa chuyện à?"

Lục Nhẫn Đông gật đầu: "Đúng."

Tô Đàm: "... " Có phải cô nên khâm phục sức tưởng tượng của Lục Nghiên Kiều không nhỉ?

Lục Nhẫn Đông cười: "Bức ảnh kia là khi tôi tham gia quân ngũ ở bên phía Đông Bắc, lúc làm nhiệm vụ gặp được một kẻ lén săn bắt nên tình cờ chụp được."

Tô Đàm nghiêng đầu: "Vậy anh bị thương à?"

Lục Nhẫn Đông nhìn đèn đỏ phía trước, cúi đầu ừ một tiếng: "Suýt thì mất mạng."

Rất nhiều năm sau, Tô Đàm thấy được vết thương kia trên người Lục Nhẫn Đông. Vết thương từ vai xuyên ngang cả lưng, mặc dù đã nhiều năm nhưng nhìn qua cũng vô cùng dữ tợn.

Tô Đàm sờ vết thương kia, khẽ hỏi Lục Nhẫn Đông lúc đó có đau không.

Lục Nhẫn Đông sờ tay Tô Đàm, anh nói không đau.

Tô Đàm hỏi, thật sự không đau sao.

Lục Nhẫn Đông cười dịu dàng, anh ngậm ngón tay Tô Đàm trong miệng, nhẹ nhàng cắn, thấp giọng nói, nhìn thấy em thì cảm thấy trong lòng đều ngọt ngào, mấy cái khác đều không còn cảm giác gì hết.

Tô Đàm đến gần, hôn lên vết thương kia, cô thì thầm, em đau.

Lục Nhẫn Đông không nói chuyện, quay đầu hôn lên môi Tô Đàm.

Nhưng mà đó là chuyện của rất nhiều năm sau, lúc này Lục Nhãn Đông còn đang chậm rãi thăm dò, mà Tô Đàm lại như tảng đá lạnh trong đêm, vừa lạnh lại vừa cứng, không muốn mở khe hở để người khác bước vào trong lòng.

Nhưng may mắn là bọn họ còn có rất nhiều thời gian.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nghiên Kiều bày ra một tình trạng hỗn loạn, Tô Đàm trúng chiêu, chỉ số thông minh giảm xuống 150.

Tô Đàm: Tôi là ai, tôi từ đâu đến, đi đến chỗ nào...

Lục Nhãn Đông tỏ vẻ cảm ơn cháu gái, sau đó hên lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Đàm, nắm tay dẫn cô đi.

Chương 15: Bóng tối

Editor: Bee

Beta: An Hiên

Ngày hôm sau, cũng không biết vì Lục Nhẫn Đông nhắc nhở Lục Nghiên Kiều hay bản thân Tô Đàm có chuẩn bị tâm lý, cuối cùng cô cũng không bị Lục Nghiên Kiều dắt mũi nữa.

Lục Nghiên Kiều còn chưa mở miệng, Tô Đàm liền cười tủm tỉm lấy sách vở từ trong túi ra, gõ bàn một cái: "Nếu em lại kể chuyện cho chị nghe, chị sẽ không có lương."

Lục Nghiên Kiều nâng kính của mình, chân thành nói: "Chị Đàm Đàm, em trả lương cho chị, nhất định cao hơn so với tiền lương bố em trả."

Tô Đàm cười: "Đối với chị thì không thành vấn đề, nhưng làm sao em sống qua cửa ải của chú út được nhỉ?"

Vừa nhắc tới Lục Nhẫn Đông, Lục Nghiên Kiều liền ủ rũ, miệng không ngừng than thở.

Tô Đàm làm như không nhìn thấy, mở sách ra bắt đầu giảng bài. Kiến thức cơ bản về tài vụ và kế toán thực ra cũng khá đơn giản, nhưng nội dung tương đối rườm rà, cần bình tĩnh để ghi nhớ và tính toán.

Tính tình Lục Nghiên Kiều năng động, không có người giám sát thì không thể nào ngồi yên được, hôm nay lúc Tô Đàm đến, Lục Nhẫn Đông còn bảo với cô trước. Lục Nhẫn Đông nói không cần lo lắng, chỉ cần để Lục Nghiên Kiều yên lặng ngồi hai tiếng, đọc sách một lúc là được.

Tô Đàm nhìn bộ dạng ngồi như kim châm của Lục Nghiên Kiều, bất đắc dĩ nói: "Lúc trước tại sao em lại muốn học chuyên ngành tài vụ và kế toán?" Cô nhớ rõ chuyên ngành này là át chủ bài của đại học C, yêu cầu điểm chuyên ngành cũng rất cao.

Vẻ mặt Lục Nghiên Kiều đầy đau thương trả lời: "Hầy... Việc này thì phải nói đến một câu chuyện dài dòng, từ lúc em còn học trung học nói lên..."

Tô Đàm nghe được câu này thì nhanh chóng cắt ngang câu chuyện: "Quên đi, chị không muốn biết."

Lục Nghiên Kiều: "Chị muốn em ghen chết sao chị Đàm Đàm?"

Tô Đàm rất nghiêm túc nói: "Chị cảm thấy nghe xong chuyện này của em, nếu không khác biệt lắm sẽ lại đến giờ tan học."

Lục Nghiên Kiều tiếp tục kể vài chuyện cho Tô Đàm nhưng kế hoạch đều thất bại, vừa ỏm vừa bị bắt nhớ mấy khái niệm chuyên ngành.

Trong hai tiếng đồng hồ, Lục Nghiên Kiều vô số lần có ý đồ ngắt lời nhưng đều bị Tô Đàm đề phòng cản lại. Cuối cùng lúc kết thúc, Lục Nghiên Kiều lộ vẻ mặt đưa đám nói Tô Đàm là gia sư có nguyên tắc nhất mà cô ấy từng gặp.

Tô Đàm đang thu dọn sách vở, nghe vậy khẽ cười: "Nếu em đi viết truyện, khẳng định sẽ là một tác giả lớn."

Lục Nghiêן Kiều dựa đầu vào bàn: "Vì sao, vì sao người xinh đẹp đều đáng sợ như vậy?" Cô ấy thấy bề ngoài yếu đuối của Tô Đàm, còn tưởng rằng chị gái này nhất định dễ lừa gạt hơn mấy gia sư lúc trước, không ngờ cứng mềm cũng không ăn, pha trò mà Tô Đàm hoàn toàn không có phản ứng, cuối cùng chỉ có thể gắng gượng học xong bài.

Cứ như vậy gian nan chịu đựng đến 9 giờ, đồng hồ treo ở trên vách tường vừa vang lên, Lục Nghiêן Kiều liền nhanh nhẩu: "Kết thúc rồi kết thúc rồi, bây giờ học tiếp chính là tăng ca nhé!"

Tô Đàm bất đắc dĩ nhìn cô ấy, chỉ có thể nói được.

Lục Nghiêן Kiều thấy Lục Nhẫן Đông còn chưa đến thì ngâm nga bài hát trẻ em, cầm cái bánh ngọt đi từ trong phòng bếp ra, lại rót trà nóng, bưng đến trước mặt Tô Đàm, sau đó hưng phấn vén tay áo: "Đến đây nào chị Đàm Đàm, thừa dịp chú út còn chưa đến, em sẽ kể chuyện cho chị nghe!"

Tô Đàm dở khóc dở cười, tuy rằng chuyện của Lục Nghiêן Kiều cũng có ý nghĩa nhưng cô cảm thấy mình sẽ lại bị luẩn quẩn trong đó.

Lục Nghiêן Kiều đã chuẩn bị tốt, ngồi xuống đối diện Tô Đàm, thấp giọng nói: "Có phải chú út của em đã từng đã nói với chị chú ấy biết xem bói?"

Tô Đàm: "... Đúng."

Lục Nghiêu Kiêu cố ý đê thấp giọng: "Chú ấy quả thậт biết xem bói, chỉ là bản lĩnh này lại không phải trời sinh..."

Bây giờ nếu đang trong giờ học, Tô Đàm còn có thể ngăn Lục Nghiêu Kiêu kể chuyện, nhưng lúc này bài học đã kết thúc, Tô Đàm chỉ có thể nghe chuyện Lục Nhẫn Đông bệnh nặng như thế nào, rồi lại gặp đượс một bà cụ áo đỏ ra sao, cuối cùng nhờ bà cụ áo đỏ chỉ bảo, anh học đượс bản lĩnh xem tướng kỳ quái này.

Ngày hôm qua Lục Nhẫn Đông tới sớm, nhưng hôm nay đến 10 giờ vẫn chưa thấy bóng dáng, Tô Đàm nghe đến lạnh cả người, uống cạn ba chén trà nóng.

Lục Nghiêu Kiêu kể say sưa, cộng với nét mặt của cô ấy làm cho người ta có cảm giác lạc vào thế giới kỳ lạ.

Lúc đầu Tô Đàm còn miễn cưỡng duy trì nụ cười, nhưng sau đó cô không cười nổi nữa. Chỉ có thể cúi đầu yên lặng ăn bánh ngọt với vẻ mặt cứng đờ, nhưng bánh ngọt này rốt cuộc có vị gì, cô cũng không biết.

Để làm nổi bật bầu không khí, Lục Nghiêu Kiêu còn tắt đèn phòng khách đi, chỉ để lại duy nhất một chiếc đèn tường nhỏ. Vì thế trong phòng khách trống rỗng quanh quẩn chỉ có giọng nói âm u của cô ấy, Tô Đàm cuộn tròn người trên ghế sofa, dáng vẻ co thành một cục, hận không thể biến mất.

Đồng hồ vang lên mười tiếng, Lục Nghiêu Kiêu liếm môi, chưa thỏa mãn nói: "Em đi vệ sinh đã, chị Đàm Đàm chờ em một tẹo nhé." Cô ấy đứng dậy đi vệ sinh, để Tô Đàm một mình trong phòng khách.

Tô Đàm không dám nhìn loạn, cúi đầu nhìn chăm chăm di động, ánh sáng từ di động hắt lên khuôn mặt trắng bệch của cô.

Cũng không biết có phải do Tô Đàm ảo giác hay không, hình như trong lúc mơ hồ, cô nghe phía sau mình truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ.

Tuy rằng ở trong lòng không ngừng nói với bản thân, trên thế giới không có ma, nhưng bởi vì sợ hãi mà thân thể Tô Đàm vẫn dần dần cứng đờ, thậm chí ngay cả động tác quay đầu đơn giản cũng không thể làm được.

Tiếng bước chân rất nhẹ, lại càng ngày càng gần, môi Tô Đàm trắng bệch, cơ thể run nhè nhẹ. Trong bóng tối, cô cảm thấy một đôi tay nhẹ nhàng chạm vào bả vai của mình.

"A!!" Giống như một con thỏ bị hoảng sợ, Tô Đàm trực tiếp nhảy lên từ trên ghế sofa, chân vừa trượt, suýt thì ngã xuống đất.

May mà có người ở phía sau bắt được cánh tay của Tô Đàm, kéo cô vào trong lòng.

Nhiệt độ cơ thể ấm áp, xuyên thấu qua áo lông mỏng truyền đến người Tô Đàm, cuối cùng cô cũng bình tĩnh trở lại, ma không có độ ấm.

"Tô Đàm?" Giọng nói Lục Nhãn Đông tràn ngập kinh ngạc, hình như hoàn toàn không ngờ Tô Đàm sẽ phản ứng như này, anh cho rằng Tô Đàm đang ngủ cho nên rón rén đi tới, nào biết vừa mới chuẩn bị gọi cô tỉnh dậy, cô lại phản ứng kịch liệt như vậy.

"Lục Nhãn Đông?" Trong giọng nói Tô Đàm còn mang theo sự run rẩy, "Anh làm tôi sợ muốn chết."

Đèn phòng khách chợt sáng lên, Lục Nghiên Kiều vừa đi vệ sinh, cô ấy đứng bên cạnh công tắc đèn, vẻ mặt mờ mịt hỏi: "Đây là tình tiết vở kịch sao?"

Lục Nhẫn Đông: "Cháu lại làm cái gì đấy?"

Lục Nghiên Kiều nhúc đầu: "Không có gì mà?"

Tô Đàm hít một hơi thật sâu, rời khỏi lòng Lục Nhẫn Đông, có lẽ do bị dọa nên lúc này trên mặt cô vẫn trắng bệch, không thấy chút máu nào.

Lục Nhẫn Đông nhíu mày: "Lục Nghiên Kiều?"

Lục Nghiên Kiều: "Chị Đàm Đàm sợ ma ạ?"

Lục Nhẫn Đông biết Tô Đàm sợ cái này, cô nàng này ngay cả tiểu thuyết kinh dị cũng không dám đọc, huống gì bằng cách kể chuyện sinh động như thật kia của Lục Nghiên Kiều, Tô Đàm không sợ mới là lạ.

Lục Nghiên Kiều cảm thấy có lỗi: "Em xin lỗi chị Đàm Đàm..." Cô cho rằng Tô Đàm chỉ sợ hãi bình thường, không biết rằng cô lại sợ đến vậy.

Tô Đàm thở ra một hơi: "Chị... Không sao đâu." Tuy rằng cô nói như vậy, nhưng cho dù là ai cũng có thể nhìn ra sự miễn cưỡng trên mặt cô.

"Không sao hết." Lục Nhẫn Đông nói, "Trên thế giới không có ma."

Tô Đàm cười khổ một cái: "Hi vọng như vậy đi."

Lục Nghiêן Kiều hơi áy náy xoay người vào phòng bếp rót cho Tô Đàm cốc sữa nóng, rồi lại xin lỗi cô thêm vài lần.

Tô Đàm lắc đầu: "Chị thật sự không sao đâu, đi thôi, cũng đã trễ thế này rồi."

Lục Nhẫן Đông hỏi: "Thật sự không sao chứ?"

Tô Đàm cười: "Không sao."

Lục Nhẫן Đông hung dữ trừng mắt nhìn Lục Nghiêן Kiều rồi mới xoay người cùng Tô Đàm lên xe.

Tuy rằng lúc này không có tuyết rơi nhưng nhiệt độ lại rất thấp, có lẽ lo lắng Tô Đàm sợ hãi, trên đường đi Lục Nhẫן Đông cũng không tắt đèn bên trong xe.

"Xin lỗi." Lục Nhẫן Đông lên tiếng, "Tính tình Lục Nghiêן Kiều năng động. Tôi sẽ nói chuyện với con bé." Ngày hôm qua anh chỉ dặn dò Lục Nghiêן Kiều đừng dùng chuyện xưa để lừa gạt qua cửa, không ngờ cháu gái anh còn có thể gây ra chuyện này.

Tô Đàm lắc đầu: "Không liên quan đến Nghiêן Kiều..." Vẻ mặt cô hơi hoảng hốt, trong ánh mắt tràn ngập u buồn, Lục Nhẫן Đông nhìn nhưng không hiểu.

"Chỉ là trước đây tôi từng gặp..." Tô Đàm nói, "Một chuyện gì đó ấn tượng khá sâu, cho nên hơi sợ cái này."

Động tác nắm tay lái của Lục Nhẫn Đông chặt thêm, cô nàng bên cạnh anh lúc này nhìn vô cùng cô đơn, anh rất muốn vươn tay ôm cô vào lòng để an ủi nỗi sợ hãi của cô. Nhưng anh không thể làm như vậy, bởi vì anh còn chưa có tư cách an ủi Tô Đàm.

Đèn đường bên ngoài cửa sổ lóe sáng, mắt Tô Đàm khép hờ, giọng nói cũng nhỏ đến mức không nghe rõ.

Ánh đèn bên trong hơi lờ mờ, Lục Nhẫn Đông vẫn nghe rõ ràng lời cô, Tô Đàm nói rằng: "Mỗi lần nhắc tới những thứ kia, tôi đều sẽ nhớ tới hình dáng của bà."

Lục Nhẫn Đông hơi mở miệng, đáp: "Bà?"

Tô Đàm dùng ngón tay vuốt nhẹ lên cửa sổ xe: "Đúng vậy, là bà."

Nói đến đây, Tô Đàm không nói nữa.

Vì thế Lục Nhẫn Đông cũng không hỏi nhiều, nhìn qua nét mặt của Tô Đàm, anh đoán được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đoạn đường tiếp theo không ai nói gì, Lục Nhẫn Đông nhìn theo Tô Đàm đi từ trong xe ra, bóng dáng biến mất tại phòng ngủ ký túc xá. Anh đốt thuốc, lại bấm một số điện thoại.

"Đúng, là tôi." Lục Nhẫn Đông nói, "Cậu điều tra giúp tôi xem năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhé."

Đầu bên kia điện thoại không biết nói gì đó, Lục Nhẫn Đông mỉm cười, chỉ là nụ cười hơi tự giễu: "Hiện tại cậu mới nhắc nhở tôi hình như đã

muộn rồi."

Anh dập tắt điếu thuốc, nói một câu cuối cùng: "Có lẽ do trước đây tạo nghiệt, hiện tại phải trả lại."

Cúp điện thoại, Lục Nhãn Đông thở ra một hơi, chậm rãi chạy xe ra khỏi trường học.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói: Lục Nghiên Kiều làm Tô Đàm rơi vào trạng thái sợ hãi, máu của Tô Đàm giảm mất 100.

Lục Nhãn Đông hôn Tô Đàm, thêm 50 máu.

Tô Đàm: Em phải mua ít trang bị kháng cự...

Lục Nhãn Đông: Không sao, anh sẽ trả thù giúp em.

Vẻ mặt Tô Đàm đầy hoảng hốt: ... Cảm ơn.

Chương 16: Tên tục

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Vài ngày sau, rốt cuộc anh cũng biết được vì sao Tô Đàm sợ ma đến vậy.

Người bạn đưa tư liệu cho Lục Nhẫn Đông khẽ cảm khái: “Lục Nhẫn Đông, cô gái này thực sự sống không dễ dàng gì.”

Lục Nhẫn Đông cúi đầu nhìn tư liệu trước mặt, im lặng một lúc lâu mới gật đầu: “Đúng là không dễ dàng.”

Trước đây anh tìm người điều tra Tô Đàm, biết rõ cô gái này tự lập đến mức nào nhưng lại bỏ sót điều quan trọng nhất.

“Ôi trời, đứa trẻ mười mấy tuổi chứng kiến cảnh như thế này làm sao có thể không sợ.” Người bạn nói, “Cảnh tượng này chỉ sợ cả đời không thể nào quên được đâu.”

Lục Nhẫn Đông đan hai bàn tay lại, chống trán, đôi mắt khép hờ, trong đầu dường như mơ hồ xuất hiện một cảnh trong tư liệu.

Năm đó, Tô Đàm sắp tốt nghiệp trung học, cô đang đối mặt với kỳ thi đại học quan trọng nhất.

Cô ở nội trú nên mỗi cuối tuần đều về thăm nhà một lần. Một ngày như thường lệ, cô đeo ba lô, vô cùng vui vẻ chạy về nhà, mong chờ được gặp bà nội. Tuy nhiên, khi cô mở cửa nhà, thấy bà nội nằm trong phòng đã không còn hơi thở.

Lúc đó vào đúng tháng năm, thời tiết vô cùng nóng bức.

Thi thể bà nội Tô Đàm ở trong phòng một tuần lễ không ai phát hiện đã bị hủy hoại nghiêm trọng.

Mùi hôi thối và hình dạng ghê rợn của thi thể khiến Tô Đàm như bị sét đánh, đến nỗi ảnh hưởng đến cuộc sống tương lai, ấn tượng để lại không thể xóa nhòa.

Lục Nhẫn Đông liếm môi, cầm điều thuốc lên. Anh hỏi: “Cậu nói xem cô ấy có khóc không?”

“Làm sao có thể không khóc?” Anh bạn rõ ràng không hiểu Tô Đàm, trong mắt anh ta, người có ngoại hình mềm mại, yếu đuối như Tô Đàm là đối tượng cần được bảo vệ, anh ta nói, “Cảnh tượng như thế này người lớn còn không chịu đựng được huống chi là đứa trẻ.”

Lục Nhẫn Đông nhả ra một làn khói: “Trái lại, tôi cảm thấy cô ấy không khóc.”

“Không khóc?” Người bạn hỏi.

Lục Nhẫn Đông gật đầu khẳng định: “Không khóc.”

Trong mắt người bạn xuất hiện vẻ kinh ngạc, nếu lời này do người khác nói, anh ta chắc chắn sẽ không tin, nhưng người đó lại là Lục Nhẫn Đông.

“Nếu quả thật không khóc thì cô gái này thật sự lợi hại.” Người bạn nhìn ảnh chụp của Tô Đàm.

Lục Nhẫn Đông thở dài: “Nhưng tôi hy vọng cô ấy khóc.”

Vẻ mặt người bạn tràn đầy khó hiểu.

Trên thực tế, Lục Nhẫn Đông đã đoán đúng.

Tô Đàm không khóc, từ lúc chứng kiến cái chết của bà mình cho đến khi bà nội cô được đưa đến nhà hỏa táng, cô vẫn không rơi một giọt nước mắt nào.

Bởi vì không mua nổi đất trong nghĩa trang nên thậm chí cô còn không thể chôn cất bà nội, chỉ có thể gửi tạm hũ tro cốt ở nghĩa trang. Trong thời gian đó, mẹ Tô Đàm vội vã chạy đến, đưa mấy trăm tệ, an ủi qua loa Tô Đàm vài câu, cả bữa cơm cũng không ăn, quay người bỏ đi, dáng vẻ không muốn ở lại lâu.

Ngược lại, Hứa Lăng Duệ lại giúp đỡ rất nhiều, cậu ấy lên đưa toàn bộ tiền mừng tuổi của mình cho Tô Đàm.

Nếu như không có Hứa Lăng Duệ, có lẽ Tô Đàm phải tìm người mượn tiền để hỏa táng bà.

Chỉ trong một tháng đó, Tô Đàm gầy đi 10 kg, bình thường cô đã không mập, giờ như biến thành da bọc xương khiến mọi người cảm thấy rất đau

lòng.

Sau khi Tô Đàm vội vã giải quyết đám tang của bà xong thì cuối tháng lại tham dự kỳ thi đại học.

Tuy nhiên, do ảnh hưởng bởi việc này, Tô Đàm thi bị kém năm mươi điểm so với bình thường, tuy có thể đỗ vào một khoa nhưng so với giấc mơ của cô thì cách xa hàng nghìn dặm.

Lúc ấy, thầy chủ nhiệm lớp Tô Đàm khuyến khích Tô Đàm học lại, Tô Đàm suy nghĩ rồi vẫn từ chối.

Cô muốn nhanh chóng đi làm kiếm tiền, mua một miếng đất trong nghĩa trang để đón bà nội vào rồi rời khỏi thành phố này.

Thầy chủ nhiệm nghe vậy khẽ thở dài, cuối cùng không nói gì nữa.

Mặc dù Tô Đàm biểu hiện cực kỳ bình tĩnh từ đầu tới cuối trong việc này nhưng cô bắt đầu sợ bóng tối và một số thứ trong bóng tối.

Chỉ cần ánh sáng bên mình tối xuống, cô dường như nhớ lại mùi hôi gay mũi và hình dạng không phải người của bà.

Lục Nhẫn Đông mở mắt ra, anh nói: “Cô gái này thật sự làm cho người ta đau lòng.”

Người bạn hỏi: “Cậu thích cô ấy à?”

Lục Nhẫn Đông cup mắt nhìn xuống, lần đầu tiên nói lời lấp lửng về chuyện tình cảm: “Tôi cũng không biết.”

Người bạn khá kinh ngạc.

Lục Nhân Đông: “Tôi chỉ hơi hối hận vì đã bước đến quá gần cô ấy.”
Càng gần gũi càng không thể nào thoát ra được, Tô Đàm giống như một bãi cát, dịu dàng, mềm mại, nhìn qua không có gì nguy hiểm nhưng nếu muốn đào bới đồ vật giấu trong đó thì cuối cùng người bị chôn vùi sẽ là bản thân mình.

Lại nói về Tô Đàm.

Lúc này cô là sinh viên đại học năm ba, đã hoàn toàn trút bỏ dáng vẻ học sinh trung học, bất luận là thân thể hay khí chất đều dần trở thành một người con gái trưởng thành.

Cô về kí túc xá đi tắm, sau đó nằm bò trên giường học từ mới tiếng Anh.

Thực sự thì sâu trong đáy lòng cô rất biết ơn Lục Nhân Đông. Cô rất cần tiền để trang trải cho cuộc sống tiếp theo của mình, công việc dạy kèm cũng không vất vả, tiền lương lại cao, Lục Nghiên Kiều khá dễ thương, Tô Đàm rất hài lòng.

Tô Đàm học bài một lát thì thấy hơi mệt mỏi, cô dấn gò má lên trang sách mơ màng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, bầu trời trong xanh.

Tô Đàm thấy hàng cây bên ngoài cửa sổ đã nhú những mầm non mới, hơi ngạc nhiên vì mùa xuân năm nay đến sớm.

Mặc dù kỳ nghỉ đông mới qua được một nửa nhưng đã có một số nghiên cứu sinh lục tục quay trở lại trường, sân trường vắng vẻ cuối cùng bắt đầu có sức sống hơn.

Buổi sáng Tô Đàm đọc sách, sau đó ăn cơm trưa, buổi chiều đi làm thêm ở quán cà phê.

Chị chủ vẫn rất nhàn rỗi, nhưng hôm nay cô ấy không đọc sách mà xem phim truyền hình bằng máy tính bảng giết thời gian. Trong quán cà phê vẫn không có người khách nào, Tô Đàm quá rảnh rỗi liền mở sách ra học từ mới.

Cô đang chăm chú đọc thì chợt nghe phía sau truyền đến tiếng khóc nức nở, Tô Đàm quay đầu lại nhìn, thấy rõ ràng chị chủ đang dùng khăn giấy lau nước mắt.

Tô Đàm: "...”

Chị chủ chú ý đến ánh mắt Tô Đàm, cô ấy nức nở: “Tô Đàm, bọn họ thật đáng thương...”

Tô Đàm đi qua nhìn, phát hiện bộ phim kia là bộ phim cổ trang nổi tiếng gần đây, biên kịch có lẽ yêu thích tình cảm đau khổ dữ dội nên toàn bộ phim tràn ngập máu chó, nhân vật nam chính lẫn nữ chính đều cực kỳ thâm.

Tô Đàm: “Đúng vậy, xã hội phong kiến rất xấu xa.”

Chị chủ: "...” Cô ấy im lặng một lúc mới yếu ớt hỏi: “Đây là suy nghĩ thật của em à?”

Tô Đàm: “Không phải sao ạ? Nhân vật nam chính nếu đặt vào hiện tại thì bị bắt vào tù từ lâu rồi.”

Chị chủ không phản bác được, cô ấy thở dài một hơi: “Đàm Đàm của chị, em chắc chắn chưa yêu đương bao giờ.”

Tô Đàm: “...” Đúng, cô chẳng những không yêu đương lần nào, thậm chí còn chưa thích ai bao giờ.

Chị chủ vỗ vai Tô Đàm: “Cô gái của chị, em hãy yêu đi rồi sẽ biết...”

Tô Đàm: “Chị đang có bạn trai ạ?”

Chị chủ ghen lời.

Tô Đàm: “À, thì ra là như vậy.”

Chị chủ: “Nếu em nói nữa, chị sẽ trừ lương của em.”

Vì tiền lương của mình, Tô Đàm quyết định không phổ cập cái gì gọi là xã hội pháp trị cho chị chủ nữa, ngoan ngoãn tiếp tục học từ mới.

Sau hai ngày học, hôm nay Lục Nghiên Kiều được nghỉ, Tô Đàm cũng không có việc gì làm.

Chị chủ hỏi Tô Đàm sau khi hết ca thì làm gì.

Tô Đàm suy nghĩ một chút rồi nói: “Học ạ.”

Chị chủ lại thở dài: “Ôi, Đàm Đàm ơi, Đàm Đàm của chị, em yêu học tập, học tập khiến em vui vẻ.”

Tô Đàm dờ khóc dờ cười: “Chị à, hôm nay chị làm sao vậy?”

Chị chủ: “Lễ tình nhân đã đến, chị cần có bạn trai.”

Trong lúc hai người đang trò chuyện, tiếng chuông điện thoại của Tô Đàm vang lên, cô cầm lên liếc một cái rồi bấm nghe.

Số của Lục Nhãn Đông nhưng lại vang lên tiếng nói của Lục Nghiên Kiều, cô gái nhỏ vô cùng vui vẻ gọi chị Đàm Đàm, hỏi cô đang làm gì.

Tô Đàm trả lời: “Vừa làm xong công việc, chị chuẩn bị quay về kí túc xá.”

Lục Nghiên Kiều hỏi: “Chị Đàm Đàm, tối nay chị có việc gì không? Hôm nay chúng ta cùng đi ăn tối được không ạ...”

Tô Đàm do dự: “Ăn cơm hả?”

Lục Nghiên Kiều đáp: “Đúng vậy, đúng vậy.” Giọng của cô bé mang theo sự áy náy, “Xin lỗi chị, em không biết chị lại sợ hãi như vậy, em thật sự không cố ý đâu. Bữa cơm tối nay xem như em tạ lỗi với chị có được không ạ, chị nhất định phải đồng ý, nếu không em sẽ áy náy đến chết mất.” Rất nhiều bạn bè xung quanh cô ấy dù rất sợ hãi vẫn thích nghe kể chuyện ma, ban đầu cô ấy không thấy phản ứng của Tô Đàm bất thường, sau khi được Lục Nhãn Đông nhắc nhở mới đột nhiên nhận ra.

Tô Đàm thở dài: “Nghiên Kiều, chị không trách em...”

Lục Nghiên Kiều bắt đầu giả vờ khóc lóc, nói chị Đàm Đàm, chị không thương em sao, chị thương em một lần đi, sau này em sẽ không dọa chị nữa...

Tô Đàm thấy cô bé khóc lóc thì đỡ khóc đỡ cười, thành thật mà nói, cô không có cách nào từ chối cô gái làm nũng đáng yêu như vậy, vì thế chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý.

Lục Nghiên Kiều reo hò nhảy nhót, bảo một lát nữa sẽ tới đón Tô Đàm.

Tô Đàm đồng ý.

Cúp máy rồi, Tô Đàm mới nhớ đã quên hỏi tại sao cô ấy lại dùng điện thoại của Lục Nhẫn Đông.

Hai mươi phút sau, Lục Nhẫn Đông lái xe đỗ dưới ký túc xá của Tô Đàm, Tô Đàm bước tới cạnh xe đã thấy Lục Nghiên Kiều kéo cửa sổ xe xuống.

Dáng vẻ hoàn toàn khác hẳn bộ dạng lôi thôi khi ở nhà, sau khi ăn diện, Lục Nghiên Kiều vô cùng xinh đẹp, cô ấy vui vẻ gọi: “Chị Đàm Đàm!”

Tô Đàm đáp: “Nghiên Kiều.” Cô quay đầu nhìn Lục Nhẫn Đông, lên tiếng chào: “Anh Lục.”

Lục Nhẫn Đông nghe vậy yếu ớt nói một câu: “Tôi không phục, tại sao người mời khách là tôi, em ấy chỉ đến ăn chực, cô lại gọi em ấy là Nghiên Kiều, gọi tôi là anh Lục?”

Tô Đàm: “Vậy phải gọi anh thế nào?”

Lục Nhẫn Đông suy nghĩ: “Gọi tên của tôi thì sao?”

Lục Nghiên Kiều nói: “Tên tục (1) của chú út em là...”

(1) Tên tục: Tên do cha mẹ đặt ra lúc mới sinh.

Lục Nhẫn Đông muốn ngăn cản lời sắp nói của Lục Nghiên Kiều nhưng đã quá muộn, Lục Nghiên Kiều vô cùng phấn khởi nói tên tục của chú út mình: “Điều Hóa.” (2)

(2) Điều Hóa: Khoai Lang.

Lục Nhẫn Đông: “...”

Tô Đàm bật cười.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Tô Đàm: Điều...

Lục Nhẫn Đông: Gọi tên tục của anh thì phải lấy anh.

Tô Đàm: Bột khoai lang ngon thật.

Lục Nhẫn Đông: ...

Chương 17: Chó lớn

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Điều Hóa là tiếng địa phương của thành phố này để gọi khoai lang, nghĩa trên mặt chữ của từ này còn có thể thay cho từ ngu ngốc.

Bả vai Tô Đàm hơi run lên, cô che nửa mặt, bắt mình không được cười quá nhiều.

Lục Nhẫn Đông nhìn Tô Đàm bởi vì cười quá nhiều mà hai má đỏ bừng, quay đầu tức giận: “Lục Nghiên Kiều, cháu muốn ăn đòn à?”

Lục Nghiên Kiều lúng túng: “Chú út, cháu chỉ muốn chú út và chị Đàm Đàm xích lại gần nhau thôi mà.”

Lục Nhẫn Đông cười như không cười: “Vậy chú phải cảm ơn cháu rồi.”

Lục Nghiên Kiều lè lưỡi: “Chị Đàm Đàm, nhanh lên, nhân lúc chú út còn chưa đánh em, em cho chị biết vì sao lại gọi chú ấy là Điều Hóa...”

Tô Đàm mỉm cười lên xe Lục Nhẫn Đông, ngồi cạnh Lục Nghiên Kiều.

Lục Nhẫn Đông nhìn về phía sau một cái, muốn cảnh cáo Lục Nghiên Kiều. Cổ Lục Nghiên Kiều như muốn rụt hết ra sau bả vai, nhưng miệng

vẫn không chịu ngừng: “Để em phổ cập kiến thức cho chị, khi còn nhỏ, chú của em rất béo lại lùn, đặc biệt còn cực thích ăn uống...” Cô ấy vừa nói xong, còn thực sự rút điện thoại di động đưa cho Tô Đàm xem ảnh.

Tô Đàm cầm lấy điện thoại, nhìn thấy trong điện thoại là một album ảnh. Mặc dù những bức ảnh này hơi cũ nhưng chúng vẫn khá nét, trên ảnh là một cậu bé béo mũm mĩm đang rất vui vẻ gặm khoai lang.

Lục Nghiên Kiều tiếp tục: “Chú ấy thích ăn nhất là khoai lang.”

Tô Đàm: “Khoai lang?”

Lục Nghiên Kiều gật đầu: “Đúng vậy, nếu không thì làm sao lại có tên là Điều Hóa chứ, đây là biệt danh của chú ấy đấy...” Cô ấy vừa nói chuyện vừa quan sát Lục Nhẫn Đông lái xe phía trước, xác định chú út sẽ không dừng xe lại ném cô ấy ra ngoài mới thấp giọng tiếp tục: “Vì có một lần bà nội cho chú ấy ăn sáng bằng mấy củ khoai lang, chú ấy ăn một củ, còn mấy củ còn lại...”

Tô Đàm thấy hứng thú nên hỏi: “Mấy củ còn lại thì sao?”

Lục Nghiên Kiều nhe cười: “Nhét vào trong đũng quần.”

Tô Đàm: “...” Cô cảm thấy nếu cười lúc này sẽ làm Lục Nhẫn Đông bối rối, nhưng cô thật sự không nhịn được, thế là cô bật cười ngắt quãng.

Lục Nhẫn Đông bất đắc dĩ: “Muốn cười thì cười đi, đừng kìm nén đến nổ phổi.”

Lục Nghiên Kiều cười ha ha.

Anh điềm nhiên nói: “Lục Nghiên Kiều, chú không cho cháu cười.”

Lục Nghiên Kiều: “...” Cô ấy không cam lòng đành phải ngừng cười, tiếp tục: “Sau đó chú út đi ngủ với mấy củ khoai lang trong đũng quần, thức dậy với một mớ khoai lang bị đè vụn dưới mông, sau lần đó, bà nội đã đặt biệt danh cho chú út như vậy.”

Tô Đàm không nhịn được: “Ha ha ha.”

Lục Nghiên Kiều cúi đầu: “Hồi nhỏ đáng yêu như vậy, ai ngờ bây giờ quá hung dữ.”

Lục Nhẫn Đông bấm còi, ra hiệu cho Lục Nghiên Kiều biết chùng mực.

Tô Đàm lau nước mắt vì cười: “Thật dễ thương.”

“Đúng vậy đó.” Lục Nghiên Kiều nói: “Quả thật rất đáng yêu...”

Mặc dù Lục Nghiên Kiều còn muốn tiếp tục đào bới chuyện xưa của Lục Nhẫn Đông, nhưng thấy chú út đang trừng mắt nhìn mình thì chỉ có thể vì lợi ích sau này mà nói về những chuyện linh tinh khác.

Trong lúc nói chuyện với Lục Nghiên Kiều, Tô Đàm mới biết được nhà họ Lục thật sự là một đại gia đình vô cùng lớn, Tô Đàm là người ít bà con thân thích nên sau khi nghe Lục Nghiên Kiều phổ cập kiến thức thì cảm thấy vô cùng bối rối về những mối quan hệ này.

Chiếc xe lao ra khỏi trường học, đi một mạch chạy về hướng Nam, đến khu biệt thự vùng ngoại thành.

Tô Đàm nhìn thấy cảnh vật xung quanh ngày càng hoang vắng, tò mò hỏi: “Chúng ta đi đâu ăn vậy?”

Lục Nghiên Kiều đáp: “Hôm nay chú út muốn tự nấu ăn ạ.”

Tô Đàm nghe vậy hơi ngạc nhiên: “Đích thân anh Lục làm à?”

Lục Nghiên Kiều: “Đúng vậy, chị không nhìn ra sao?”

Thật sự rất khó nhận ra Lục Nhẫn Đông biết nấu nướng, thực tế, nếu nhìn vào điều kiện bản thân Lục Nhẫn Đông hoặc gia cảnh nhà anh, ngay cả khi anh không biết làm việc nhà, Tô Đàm cũng cảm thấy không có gì khó hiểu.

“Này nhé, chú út nhà em thật sự nấu nướng rất giỏi, chú ấy chỉ không thích nấu cho em thôi.” Lục Nghiên Kiều nói, “Hôm nay là nhờ vào phúc của chị đấy...”

Tô Đàm hơi xấu hổ: “Cảm ơn anh nhé.”

“Khách sáo rồi.” Lục Nhẫn Đông thản nhiên.

Sau khoảng nửa tiếng, Lục Nhẫn Đông đỗ xe vào trong gara.

Tô Đàm theo Lục Nhẫn Đông xuống xe, đi vào trong nhà.

Lục Nhẫn Đông mở cửa, động tác dừng lại một chút, đột nhiên hỏi: “Tô Đàm, cô có sợ chó không?”

Tô Đàm không hiểu nói: “Không sợ.”

“Chó lớn cũng không sợ sao?” Lục Nhẫn Đông tiếp tục xác nhận.

Tô Đàm: “Không sợ, tôi rất thích động vật.” Cho dù là mèo hay chó, cô đều rất thích, nhưng tiếc là bản thân không có điều kiện để nuôi, chỉ có thể nhìn người khác nuôi mà thèm thường.

Lục Nhẫn Đông: “Vậ thì tốt rồi.” Nói xong, anh liền đẩy cửa ra.

Khoảnh khắc khi cánh cửa mở ra, Tô Đàm biết vì sao Lục Nhẫn Đông lại hỏi vấn đề này. Bởi vì cửa vừa mở, một con chó to lông vàng bổ nhào lên người Lục Nhẫn Đông.

Con chó lớn này được chăm sóc vô cùng tốt, bộ lông dày, ánh mắt trong suốt, dáng vẻ há mồm lè lưỡi quả thật giống như thiên sứ mỉm cười.

Lục Nhẫn Đông để con chó to liếm láp rồi giải thích với Tô Đàm: “Nó tên là Khoai Tây, được ba tuổi rồi.”

Lục Nghiên Kiều dường như không quá quan tâm đến chú chó, cô ấy thay giày rồi bước vào phòng khác, đứng từ xa nhìn.

Tô Đàm do dự: “Tôi có thể sờ nó không?”

Lục Nhẫn Đông đáp: “Đương nhiên rồi.”

Tô Đàm chậm rãi đưa tay ra chạm vào đầu chú chó rồi cảm thán: “Thật thoải mái.”

Khoai Tây dường như hiểu được lời của Tô Đàm, nó nhảy khỏi người Lục Nhẫn Đông, bắt đầu cọ đầu vào chân Tô Đàm.

Lục Nhẫn Đông: “Nó có thể hiểu được người khác đang khen ngợi nó, đặc biệt rất tự nhiên.”

Lúc đầu Tô Đàm cũng hơi nghi ngờ, ai ngờ sau đó cô khen ngợi nó vài câu, Khoai Tây thật sự rất vui vẻ, khoe mắt híp cả lại, còn kêu ăng ăng hai tiếng.

"Tô Đàm, chị phải cẩn thận một chút." Tiếng Lục Nghiên Kiều từ xa truyền tới, cô ấy la lên, “Con chó này rất gian xảo.”

Tô Đàm hỏi: “Gian xảo?”

Lục Nghiên Kiều khẳng định: “Đúng vậy đúng vậy.”

Cô ấy vừa nói xong lời này, Khoai Tây lập tức sủa gâu gâu về phía Lục Nghiên Kiều.

Lục Nhẫn Đông lườm Lục Nghiên Kiều: “Cháu nói xấu nó như vậy không sợ nó ghét à?”

Lục Nghiên Kiều lập tức im lặng, sau đó thay đổi sắc mặt, giả vờ cười: “Ái chà, Khoai Tây nhà chúng ta là đáng yêu nhất, Khoai Tây là con chó dễ thương nhất thế giới.”

Sau đó Tô Đàm nhìn thấy Khoai Tây trợn mắt nhìn Lục Nghiên Kiều. Cô tưởng mình nhìn nhầm, mặt Lục Nghiên Kiều như đưa đám: “Con chó xấu xa, chị mày khen mày mà mày trợn mắt nhìn kiều gì thế hả?”

Lục Nhẫn Đông đi vào nhà, cởi áo khoác rồi xắn tay áo lên, để lộ cánh tay thon dài, anh nói: “Hoặc là nói chuyện phiếm với Tô Đàm, hoặc là qua đây phụ chú làm việc vặt, tự mình chọn một cái.”

Lục Nghiên Kiều trả lời: “Cháu thích chị Đàm Đàm.”

Lục Nhẫn Đông không để ý đến Lục Nghiên Kiều mà quay sang Tô Đàm: “Đồ chơi của Khoai Tây nằm trong góc, có đồ ăn vặt trong tủ, không biết chỗ nào thì để Lục Nghiên Kiều tìm cho, nó sợ chó, đừng quan tâm đến nó.”

Tô Đàm gật đầu, nhìn Lục Nhẫn Đông tự nhiên đeo tạp dề rồi đi vào phòng bếp.

Phải công nhận rằng Lục Nhẫn Đông mặc áo len màu nâu nhạt rồi đeo tạp dề rất khác biệt so với bình thường. Chiếc áo len bó sát khoe bờ vai rộng và vòng eo thon, hai chân dài, lưng lúc nào cũng thẳng đứng. Chiếc tạp dề trước mặt làm dịu đi khí chất sắc bén của anh, chỉ còn lại hương vị riêng rất độc đáo, sự tương phản như vậy quả thật làm cho trái tim các cô gái phải rung rinh. Ai mà không muốn một người bình thường lạnh lùng lại vì mình vào bếp nhúng tay nấu nướng chứ.

Lục Nghiên Kiều đang mê mẩn nhan sắc chú út của mình một lúc, quay đầu lại thì thấy Tô Đàm đang đắm chìm trong nhan sắc của con chó.

Khoai Tây thật sự rất thích Tô Đàm, ngồi xõm bên cạnh cô lè lưỡi, vẩy đuôi và nhe răng cười.

Khuôn mặt Tô Đàm đầy vui vẻ, cô vuốt vuốt đầu Khoai Tây, nụ cười trên mặt có vẻ hơi ngớ ngẩn.

Lục Nghiên Kiều thấy vậy thì mãnh liệt thở dài một hơi trong lòng, muốn vào bết vỗ vai chú út của mình, nói cho chú ấy biết con đường dẫn tới thành công vẫn còn xa xôi lắm, sự quyến rũ của chú còn không bằng một con chó bị thiến.

Dĩ nhiên, Lục Nghiên Kiều chỉ dám nghĩ điều này trong đầu, nếu cô ấy thật sự nói ra, chắc chắn Lục Nhân Đông sẽ ném cô ấy qua cửa sổ mất.

Lục Nghiên Kiều lên tiếng: “Chị Đàm Đàm, trong tủ bên cạnh có bát thịt khô, chị có thể cho nó ăn.”

Tô Đàm mở tủ, cầm miếng thịt khô vui vẻ đút cho Khoai Tây ăn hết.

Khoai Tây ăn hết thịt khô, hoàn toàn yêu thích chị gái xinh đẹp trước mặt, lật mình một cái lộ bụng, sau đó lại gặm liếm ngón tay cô.

Tô Đàm sờ lên cái bụng mềm mại, ấm áp núc ních của Khoai Tây, cô cảm thán: “Đáng yêu quá đi mất...”

Lục Nghiên Kiều ngồi đằng xa nói với lại: “Nó như vậy chị mà cũng thấy dễ thương sao ạ?”

Tô Đàm gật đầu.

Lục Nghiên Kiều hỏi: “Có dễ thương hơn em không?”

Tô Đàm nheo mắt: “Em đáng yêu hơn.”

Lục Nghiên Kiều lại hỏi: “Vậy có dễ thương hơn chú út của em không?”

Tô Đàm nghe xong thì im lặng.

Từ sự im lặng này, Lục Nghiên Kiều biết được đáp án, thở dài một tiếng: “Ôi chao, thực ra em cũng rất thích Khoai Tây.”

Ngay khi cô ấy vừa nói xong, giọng nói lạnh lùng của Lục Nhãn Đông từ phía sau vang lên: “Có phải vậy không? Hay là hai người bảo Khoai Tây làm cơm tối đi?”

Lục Nghiên Kiều: “...”

Tô Đàm: “...”

Bị bắt tại trận, hai người nhanh chóng sửa chữa sai lầm, Lục Nghiên Kiều: “Chú à, chú mới là người đáng yêu nhất thế giới, nếu cháu nói điều thì cháu làm chó.”

Vẻ mặt Tô Đàm rất vô tội, giống như người vừa khen chú chó đáng yêu hơn Lục Nhãn Đông không phải là mình: “Tôi cũng thấy anh Lục rất đáng yêu.”

Trong tay Lục Nhãn Đông còn cầm cái thìa, cười khẩy: “Tốt nhất là như vậy.”

Lục Nghiên Kiều và Tô Đàm đều thể hiện vẻ ngoan ngoãn, nhìn Lục Nhãn Đông đi vào bếp lần nữa mới nhẹ nhàng thở ra.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Tô Đàm: Lâu sau, tôi sẽ không bao giờ nói xấu sau lưng Lục Nhãn Đông nữa.

Lục Nhãn Đông: Ngoan lắm.

Tô Đàm: Tôi muốn nói trước mặt.

Lục Nhãn Đông: ...

Chương 18: Thức ăn cho chó

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Một giờ sau, Lục Nhẫn Đông nấu xong, bưng đồ ăn lên bàn.

Tô Đàm nhìn một bàn rất nhiều món ăn, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc: “Wow, anh giỏi quá...” Cô cũng biết nấu ăn nhưng chỉ biết làm đồ ăn bình thường hằng ngày. Nhưng xem những món ăn Lục Nhẫn Đông làm, chắc chắn là từng học qua trường lớp.

Lục Nghiên Kiều đưa cho Tô Đàm đôi đũa, cười nói: “Đúng vậy, thế hệ sau này của đàn ông nhà họ Lục bắt đầu học nấu ăn rồi, theo như lời bà nội em nói, đàn ông biết nấu ăn là quyền rũ nhất.”

Lục Nhẫn Đông nhìn Lục Nghiên Kiều, khẽ quát một câu: “Cơm cũng không chặn được miệng của cháu.”

Lục Nghiên Kiều làm động tác khóa miệng mình lại.

Món ăn nhìn bên ngoài đã thấy rất đẹp, ăn vào trong miệng càng thấy ngon hơn. Đặc biệt là món sườn cừu rán ngon đến nỗi tất cả như sáng lên trong mắt của Tô Đàm.

Sườn là sườn cừu non, bên ngoài hơi xốp giòn nhưng khi cắn thì thấy toàn là nước thịt đậm đà, phần thịt non vừa nhai như tan vào trong miệng, toàn bộ khoang miệng đều là mùi thơm của thịt cừu.

"Ngon quá." Lục Nghiên Kiều ăn đến nổi nước mắt lưng tròng.

"Thật sự rất ngon." Tô Đàm cũng nghiêm túc gật đầu đồng ý với cô ấy: "Không ngờ anh Lục nấu ăn giỏi đến vậy."

Lục Nhẫn Đông thản nhiên: "Nếu cô thích, lần sau tôi sẽ làm cho cô ăn."

Tô Đàm cười: "Cảm ơn anh trước nhé."

Lúc ba người ăn cơm, Khoai Tây dựa sát vào Tô Đàm vẫy vẫy đuôi, nước bọt bên khóe miệng nhỏ xuống sàn nhà. Bình thường nó hay ngồi bên cạnh Lục Nhẫn Đông, trái lại hôm nay không biết tại sao lại thay đổi đối tượng làm nũng.

Tô Đàm không thể chịu được ánh mắt của Khoai Tây, chỉ có thể hỏi: "Không cho Khoai Tây ăn chút gì sao?"

"Mặc kệ nó." Lục Nhẫn Đông nói: "Nó mới ăn no, chỉ là thèm ăn thôi."

Khoai Tây đợi một lát, thấy Tô Đàm không để ý đến nó liền yên lặng nằm sấp xuống, đặt cái đầu lên chân trước, ngược mắt nhìn cô, bộ dạng trông rất đáng thương.

Tô Đàm: "..."

Lục Nghiên Kiều thấy thế thờ dài, vỗ vai Tô Đàm: “Rất tội nghiệp phải không chị? Trình độ làm nũng này vừa nhìn đã biết đích thực được di truyền từ chú út...”

Lục Nhẫn Đông nhíu mày: “Lục Nghiên Kiều, cháu nghĩ rằng có Tô Đàm ở đây thì chú không dám trừng phạt cháu hả?”

Lục Nghiên Kiều: “...” Cô ấy lập tức ỉu xìu.

Một lúc sau, Lục Nhẫn Đông thấy Tô Đàm thật sự không chịu được Khoai Tây làm nũng, anh đứng dậy đi vào bếp mang bát xương hầm đưa cho Tô Đàm, bảo cô: “Cho nó gặm đi.”

Tô Đàm nhận lấy, cảm động nói lời cảm ơn Lục Nhẫn Đông.

Khoai Tây cũng lấy được thứ mình muốn nên gặm cục xương lớn, lắc lắc cái mông núc ních bỏ chạy, cuối cùng Tô Đàm có thể yên bình ăn cơm.

Trên bàn ăn, Lục Nghiên Kiều nói không ngừng, cô ấy kể về một vài chuyện thú vị trong trường mình.

Tô Đàm nghe xong thì cảm thấy cuộc sống của Lục Nghiên Kiều thật tuyệt vời.

Sau bữa tối, Lục Nghiên Kiều giơ tay xung phong muốn rửa bát.

Tô Đàm: “Chị cũng muốn rửa giúp em...”

Lục Nghiên Kiều: “Không cần đâu! Chị Đàm Đàm là khách mà, ai lại để khách làm bao giờ, chị ngồi chơi ở phòng khách đi, em rửa xong sẽ qua.”

Cô ấy nói xong liền đẩy Tô Đàm ra khỏi phòng bếp.

Không có cách nào, Tô Đàm đành phải trở lại phòng khách.

Lục Nhẫn Đông ngồi trên ghế sofa, thấy Tô Đàm ngồi rất xa thì bất đắc dĩ: “Cô ngồi xa như vậy làm gì, tôi cũng sẽ không ăn cô.”

Vì vậy Tô Đàm đành phải ngồi trên cùng một chiếc ghế sofa với Lục Nhẫn Đông, nhưng cô ngồi một đầu, còn Lục Nhẫn Đông ngồi ở đầu kia.

Nhìn dáng vẻ dè dặt của Tô Đàm, Lục Nhẫn Đông nghĩ mình là một con sói, bên cạnh là con thỏ nhỏ đang run rẩy.

Lục Nhẫn Đông gọi: “Tô Đàm...”

Tô Đàm: “Vâng?”

Lục Nhẫn Đông: “Tôi không làm gì có lỗi với cô chứ? Tại sao cô sợ tôi đến vậy?”

Trong lòng Tô Đàm nói thầm, anh không phạm lỗi với tôi, chỉ làm mất lòng những người mà họ luôn tố cáo anh với tôi thôi. Nhưng trên mặt vẫn ra vẻ vô tội, cô đáp: “Không có, tôi đâu có sợ anh Lục.”

Lục Nhẫn Đông chống tay lên cằm, nghiêng mặt nhìn Tô Đàm, anh chậm rãi nói: “Tôi còn chưa nói với cô, tôi từng được huấn luyện chuyên nghiệp.”

Tô Đàm ngăn người hỏi: “Huấn luyện cái gì?”

Lục Nhẫn Đông cất giọng chậm rãi: “Đó là khả năng biết được người ta có nói dối hay không.”

Tô Đàm: “Thật sao?”

Lục Nhẫn Đông: “Cô từng nghe đến môn biểu cảm học chưa?”

Tô Đàm lắc đầu.

“Môn biểu cảm học chính là thông qua nét mặt của người khác, giọng điệu nói chuyện, động tác và hành vi để phán đoán xem người này nói thật hay nói dối.” Lục Nhẫn Đông nói, “Ví dụ như bây giờ tôi có thể nhận ra, vừa rồi cô nói dối.”

Tô Đàm sụp mắt.

Lục Nhẫn Đông khẳng định: “Tô Đàm, cô sợ tôi.”

Tô Đàm thực sự sợ Lục Nhẫn Đông, trên thực tế cô sợ hãi tất cả những thứ có tính xâm lược. Tuy biểu hiện của Lục Nhẫn Đông hòa nhã và hiền lành nhưng Tô Đàm có một loại trực giác, người đàn ông trước mắt không hiền lành như biểu hiện bên ngoài.

“Vì sao cô lại sợ tôi?” Trong lúc nói mấy câu ngăn người đó, Lục Nhẫn Đông đã tìm được đáp án cho câu hỏi, “Ấn tượng đầu tiên hay là có người nói gì với cô, hoặc do cả hai điều này?”

Tô Đàm liếm môi, cuối cùng không biết nên trả lời như thế nào.

Lục Nhẫn Đông định nói thêm điều gì đó thì Lục Nghiên Kiều rửa bát xong đã quay lại. Cô ấy nhìn thấy bầu không khí giữa hai người, khẽ hỏi: “Hai người nói chuyện gì vậy ạ? Không khí có vẻ nghiêm trọng thế nhỉ?”

Lục Nhẫn Đông cười mỉa: “Nói về thành tích thi cử của cháu.”

Lục Nghiên Kiều: “...” Cô nàng bộc lộ sự đau lòng và tuyệt vọng: “Tại sao lại nói về chủ đề nặng nề như vậy ạ?”

Lục Nhẫn Đông: “Nếu không thì trò chuyện về tiền tiêu vặt của cháu nhé?”

Lục Nghiên Kiều: “Hai người hãy cứ nói về thành tích thi cử của cháu đi, cháu cảm thấy mình có thể giúp một chút.”

Chủ đề trước đó không được tiếp tục, trong lòng Tô Đàm hơi buồn lòng.

“Chúng ta chơi cái gì đó đi!” Lục Nghiên Kiều thấy thời gian còn sớm thì mở miệng đề nghị: “Chơi đấu địa chủ (1) thì sao?”

(1) Đấu địa chủ: Một kiểu chơi bài tú lơ khơ khá phổ biến của Trung Quốc. Trò chơi cần ít nhất 3 người chơi, dùng bộ bài 54 lá, một trong số đó làm địa chủ, còn lại hai người sẽ hợp thành một phe. Hai bên chiến đấu và bên nào hết bài trước sẽ thắng.

Lục Nhẫn Đông: “Được.”

Tô Đàm: “Chị cũng ok.”

Lục Nghiêu Kiêu: “Ái chà, vậy chúng ta phải đánh cược thứ gì đó, cược cái gì nhi...” Cô nàng suy nghĩ một lúc rồi vỗ tay, “Vậy ai thua sẽ bị búng một cái vào trán!”

Lục Nhãn Đông: “Lục Nghiêu Kiêu, cháu đã bao nhiêu tuổi rồi, sao còn trẻ con như vậy?”

Lục Nghiêu Kiêu: “Hừ, chú út, nếu chú sợ...”

Lục Nhãn Đông lập tức đứng dậy đi lấy bộ bài tú lơ khơ.

Lục Nghiêu Kiêu nhân cơ hội này nháy mắt với Tô Đàm: “Chị Đàm Đàm, không sao đâu, cho dù chị thua em cũng không búng trán chị, chúng ta hãy giúp đỡ lẫn nhau...”

Tô Đàm thở dài, cô có cảm giác Lục Nghiêu Kiêu đang tự đào hố cho chính mình.

Hai mươi phút sau, rốt cuộc Lục Nghiêu Kiêu đã hiểu rõ cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống, cô nàng nhìn hàng chục dấu gạch tên mình, sụp đổ nói: “Hai người là ác ma sao??? Tại sao một mình cháu thua nhiều như vậy, chị Đàm Đàm, chị mau nói thật với em, có phải chị với chú út có giao dịch gì không?”

Tô Đàm vô tội: “Chú út của em chia bài mà.”

Bởi vì do người thắng chia bài nên hầu như bài không rời khỏi tay Lục Nhãn Đông. Vì vậy trên tay Lục Nghiêu Kiêu đều là “Đấu” của địa chủ, nước mắt tuôn rơi.

Lục Nhẫn Đông thân nhiên: “Tiếp tục không?”

Lục Nghiên Kiều: “Chú út, cháu sai rồi.” Trước kia, lúc cô nàng đánh bài với Lục Nhẫn Đông còn có lúc thua lúc thắng, nhưng hôm nay rốt cuộc Lục Nghiên Kiều cũng hiểu rõ, thắng thua trước kia đơn thuần là lòng thương xót cuối cùng của Lục Nhẫn Đông mà thôi.

Lục Nhẫn Đông mỉm cười: “Không phải nói chơi một tiếng sao, ai bỏ chạy người đó là chó?”

Lục Nghiên Kiều: “Gâu gâu gâu!” Nếu tiếp tục chơi, cô nàng nghi ngờ mình phải đi gặp Phật Thích Ca Mâu Ni mất thôi.

Tô Đàm buồn cười.

Lục Nghiên Kiều ủ rũ hỏi: “Vậy còn chị Tô Đàm, sao chị thắng được ạ?”

Tô Đàm vén sợi tóc bên tai, mỉm cười: “Chị nhớ rất tốt, mỗi lá bài chị đều nhớ khá kỹ.”

Lục Nghiên Kiều: “...”

Lục Nhẫn Đông: “Tính phạt đi.”

Lục Nghiên Kiều gào khóc: “Hai người thật khốn kiếp. Con mắt...”

Lục Nhẫn Đông nhú mày: “Nói chuyện lịch sự đi.”

Lục Nghiên Kiều: “Hai người là đồ siêu lừa đảo...”

Tô Đàm trấn an: “Không có chuyện gì đâu, chỉ là đùa giỡn thôi, chị sẽ không búng trán em.”

Lục Nghiên Kiều ôm Tô Đàm, nước mắt lưng tròng: “Chị Tô Đàm, chị là thiên thần của em, còn chú út...”

Lục Nhẫn Đông lạnh nhạt: “Đừng lo, chú cũng không đánh cháu.”

Lục Nghiên Kiều nghe vậy thì khá sợ hãi, nghĩ thầm chú út là người xuyên không sao, tại sao bỗng nhiên tốt như vậy. Kết quả câu nói tiếp theo của Lục Nhẫn Đông là: “Trán cháu nhiều dầu như vậy, ai muốn chạm vào chứ.” Hoàn toàn giống với suy nghĩ của Tô Đàm.

Lục Nghiên Kiều: “...” Chú út, chú quá độc ác, thật đấy.

Tô Đàm cười rung cả vai, cô cảm thấy cô nàng Lục Nghiên Kiều này thật sự quá đáng yêu, giống như hạt dẻ cười vậy. Chắc là được sống trong hoàn cảnh rất thoải mái mới có thể có tính cách dễ thương như thế.

“Được rồi, thời gian cũng không còn sớm.” Lục Nhẫn Đông nhìn đồng hồ đeo tay: “Tô Đàm, tôi đưa cô về trường.”

Tô Đàm gật đầu: “Vậy làm phiền anh Lục rồi.”

Lục Nghiên Kiều: “Cháu cũng đi, cháu cũng đi.”

Lục Nhẫn Đông hỏi: “Cháu chuẩn bị để thi lại chưa?”

Lục Nghiên Kiều: “...”

Lục Nhãn Đông: “Còn hơn mười ngày nữa là khai giảng rồi, thời gian này giáo viên phụ đạo của cháu sẽ gọi về nhà một lần nữa, cháu lo mà làm đi.”

Lục Nghiên Kiều biết sợ, lẩm bẩm nói cô nàng sẽ đi tìm giáo viên phụ đạo để nói chuyện với anh ta.

Lục Nhãn Đông không thèm quan tâm đến Lục Nghiên Kiều, quay đầu nhìn Tô Đàm, thấp giọng nói: “Đi thôi.”

Tô Đàm cười gật đầu.

Chó độc thân Lục Nghiên Kiều bị ép ăn thức ăn cho chó (2), từ khước mắt có một giọt nước mắt đau khổ chảy ra.

(2) Thức ăn cho chó: bên Trung gọi những người FA là chó độc thân, thức ăn cho chó chỉ sự an ủi đối với FA (nói đùa ai đó hoặc tự mình mua cho mình để an ủi) trước những hành động tình cảm của các cặp đôi yêu nhau.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Ôi, lẽ ra có thể chạm vào trán Đàm Đàm rồi.

Tô Đàm: ... Chạm bằng móng tay sao?

Lục Nhãn Đông: Bỏ bỏ lên năm chẳng khác nào hôn môi cả.

Tô Đàm: ?????

Chương 19: Ân mạng

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Tô Đàm định ra ngoài, đi đến cửa phòng khách, cúi đầu nhìn xuống thì phát hiện đôi giày của mình đặt ngay cửa đã biến mất.

Lúc đầu cô tưởng rằng cô để giày chỗ khác, nhưng tìm hồi lâu vẫn không thấy, vẻ mặt cô tràn ngập nghi ngờ.

Lục Nhẫn Đông đi tới thấy Tô Đàm đang tìm gì đó, nhưng dường như đã đoán ra được cảnh này, anh lộ vẻ bất đắc dĩ, khẽ lên tiếng: “Khoai Tây...”

Tô Đàm không hiểu: “Khoai Tây?”

Lục Nhẫn Đông: “Xin lỗi, khoai tây có thói quen xấu, nếu gặp được người nó thích thì sẽ giấu giày của người ta đi.”

Tô Đàm dở khóc dở cười: “Tại sao lại giấu giày?”

Lục Nhẫn Đông nháy mắt, nở nụ cười: “Không phải nhờ giày tìm được cô bé lọ lem bỏ trốn sao?”

Anh lại gọi thêm vài tiếng khoai tây, Tô Đàm mới nghe được tiếng lạch cạch vang lên trong phòng khách, cô thấy con chó lớn lông vàng khoai tây

đang hưng phấn chạy tới, ngồi xuống tại cửa ra vào, lè lưỡi nhìn Lục Nhẫn Đông và Tô Đàm.

Lục Nhẫn Đông vỗ vỗ lên cái đầu to của nó: “Giày đâu? Cô ấy phải đi rồi.”

Mắt Khoai Tây đúng chuẩn mắt hai mí, lúc này đang rử xuống một nửa, thậm chí Tô Đàm có thể nhìn thấy sự tủi thân của nó, cặp mắt đen nhánh tội nghiệp nhìn Tô Đàm, miệng kêu ăng ăng vài tiếng, ý như là chị ơi đừng đi.

Lục Nhẫn Đông: “Không được làm nũng, mau trả lại giày cho cô ấy.”

Khoai Tây nghe vậy thì chạy đến bên cạnh Tô Đàm, dùng đầu cọ cọ vào chân cô, vừa làm nũng vừa giả vờ không nghe Lục Nhẫn Đông nói.

Tô Đàm nhìn dáng vẻ của nó, trong lòng đã mềm đi kha khá, cho dù là mèo hay chó, đó cũng là quà tặng mà ông trời ban cho con người. Cô thật sự muốn ôm đầu con chó lớn đang làm nũng này mà xoa nắn vài cái.

Thấy Khoai Tây đứng yên, Tô Đàm cũng không nói gì, vẻ bất đắc dĩ trong mắt Lục Nhẫn Đông càng sâu thêm, anh nhìn ra được Tô Đàm rất yêu thích động vật nhỏ, cô không thể nào nổi giận được khi Khoai Tây nịnh nọt.

Lục Nhẫn Đông: “Lục Nghiên Kiều, tìm trong góc phòng ở ban công tầng hai xem.”

Lục Nghiên Kiều thật sự không thích chó nên lúc này đang đứng phía xa nhìn, nghe Lục Nhẫn Đông nói thì lập tức chạy lên tầng hai.

Tô Đàm vuốt bộ lông bóng mượt mềm mại của Khoai Tây, tò mò hỏi: “Khoai Tây thường giấu giày của người ta à?”

“Không, nó rất ít khi làm vậy.” Lục Nhẫn Đông giải thích, “Trừ khi đó là người nó thích.”

Được chó yêu thích, Tô Đàm cũng khá vui vẻ, cô cong môi, thấp giọng nói: “Đáng yêu quá đi mất...”

Lục Nhẫn Đông thầm nghĩ, động vật là ưu thế không thể đấu lại, nếu giấu giày của Tô Đàm là một người nào đó, chắc chắn Tô Đàm sẽ mắng to biến thái rồi xoay người bỏ đi...

Lục Nghiên Kiều trở lại rất nhanh, trong tay cầm giày của Tô Đàm. Khoai Tây thấy thế, nó hướng về phía Lục Nghiên Kiều sủa gâu gâu, nhìn dáng vẻ có vẻ rất bất mãn với hành động của cô ấy.

Lục Nghiên Kiều sợ chó, hoàn toàn không dám bước tới, khóc lóc: “Chú út... Vì sao nó lại có phản ứng như vậy với cháu?”

Lục Nhẫn Đông: “Vậy là tốt rồi, lần trước nó có phản ứng như vậy với một người, sau đó người nọ đã bị nó ném giày vào nhà vệ sinh.”

Lục Nghiên Kiều: “...”

Tô Đàm nhận lại giày của mình, mắt nhìn vào phía trong chiếc giày, phát hiện cục xương đồ chơi dành cho chó nằm bên trong, cô đỡ khóc đỡ cười bóp lỗ tai Khoai Tây: “Em không chê hôi à?”

Khoai Tây thật sự không chê, thấy Tô Đàm chuẩn bị đi giày vào thì vẫn rất luyện ticc.

Lục Nhẫn Đông nắm chân trước của nó lên, uy hiếp: “Khoai Tây, còn quấy rầy cô ấy thì ngày mai không cho con đồ ăn vặt nữa.”

Khoai Tây tủi thân, đầu và đuôi đều sụp xuống.

Trải qua việc nhỏ như vậy, Tô Đàm mới đi được giày ra cửa.

Cô ngồi vào trong xe Lục Nhẫn Đông, vẫn không quên tạm biệt chú chó vẫy đuôi chạy theo.

Lục Nhẫn Đông cười: “Nếu cô thích thì có thể thường xuyên đến đây chơi, bình thường tôi rất bận nên toàn tìm người dắt chó đi dạo hộ.”

Tô Đàm khách sáo nói cảm ơn.

Mặc dù biết tên tục đáng yêu của Lục Nhẫn Đông nhưng Tô Đàm vẫn gọi anh là anh Lục như cũ, cô không nghĩ rằng mình và Lục Nhẫn Đông thân đến nỗi có thể gọi thẳng tên anh.

Sau Xuân Phân (1), ban ngày càng ngày càng dài, thời tiết cũng bắt đầu trở nên ấm áp, hơn mười ngày nữa lại trôi qua, các sinh viên bắt đầu quay về trường. Sân trường vắng lặng đã sôi động trở lại.

(1) Tiết Xuân phân là khoảng thời gian bắt đầu từ 21 tháng 3 và kết thúc vào khoảng ngày 4 hay 5 tháng 4 (Theo Wikipedia).

Lục Nhẫn Đông lái xe đến cổng trường, Tô Đàm ngồi bên ghế lái phụ nói: “Cảm ơn anh nhé, anh Lục đưa tôi tới đây là được rồi.”

Lục Nhẫn Đông hỏi: “Cô không muốn đến cửa phòng kí túc xá luôn sao?”

Tô Đàm lắc đầu: “Không, tôi muốn đến thư viện một chuyến để mượn sách.”

Lục Nhẫn Đông cũng không cố chấp, chỉ dặn dò Tô Đàm chú ý an toàn, khi về đến phòng ngủ nhớ nhắn tin báo cho anh một tiếng.

Tô Đàm đáp được rồi xuống xe, bóng người dần biến mất trong ánh đèn đường mờ ảo.

Cho đến khi không nhìn thấy Tô Đàm nữa, Lục Nhẫn Đông mới quay đầu xe rời khỏi trường học.

Sau khi Tô Đàm xuống xe thì định băng qua con đường nhỏ đến thư viện.

Con đường nhỏ đang sửa chữa nằm ở phía sau thư viện, mặc dù có đèn đường nhưng ánh sáng khá mờ mịt. Ngày bình thường, nơi này là căn cứ của các đôi tình nhân nhưng vì còn chưa nhập học nên lúc này khá yên tĩnh.

Tô Đàm chậm rãi đi tới, bên tai là tiếng côn trùng kêu râm ran. Tuy nhiên, khi cô đi gần tới góc thư viện, dường như cô nghe được tiếng động kỳ lạ.

Tô Đàm dừng chân, trên mặt lộ vẻ do dự. Phía bên phải của cô là khu rừng đào, bên trái là con đường nhỏ tối mờ, mà tiếng động lạ kia dường như vang lên từ sâu trong khu rừng. Cô không thể khống chế được vài hình ảnh khủng khiếp xuất hiện trong đầu, lòng bàn tay Tô Đàm đầy mồ hôi, cô không dám nhìn nhiều, đang định quay đầu đi thật nhanh thì mũi thoáng ngửi thấy mùi tanh ngai ngái.

Tô Đàm rất nhạy cảm với mùi, gần như lập tức nhận ra đây là mùi máu. Vào lúc Tô Đàm ngửi được mùi này, âm thanh loáng thoáng kia bỗng trở nên rõ ràng hơn, Tô Đàm lập tức xoay người, nhắc chân chạy như điên, cô nhận ra âm thanh này giống như tiếng dao chém lên da thịt.

Trái tim Tô Đàm như lao ra ngoài, thậm chí cô nghe được tiếng bước chân phía sau mình. Đây không phải là ảo giác của Tô Đàm, lúc cô rời khỏi con đường nhỏ, tới đường lớn có nhiều người qua lại, Tô Đàm nhìn về phía sau.

Sâu trong rừng, một bóng người đứng ngược sáng.

Bóng người kia mặc đồ đen, trên mặt đeo khẩu trang, hoàn toàn không thấy được diện mạo của hắn. Nhưng dựa vào hình dáng của hắn, Tô Đàm chú ý đến tay của bóng người kia đang cầm vũ khí sắc bén nào đó. Người kia thấy Tô Đàm nhìn sang thì chậm rãi xoay người và biến mất vào trong khu rừng.

Cả người Tô Đàm lạnh run, cô hít một hơi thật sâu, buộc bản thân mình tỉnh táo trở lại, sau đó lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát.

Đầu bên kia điện thoại, nhân viên trực tổng đài nghe Tô Đàm miêu tả xong thì dặn dò cô đừng quay lại, chọn một nơi có nhiều người chờ cảnh

sát tới.

Tô Đàm đồng ý tất cả, sau đó chậm rãi xê dịch bước chân, cả người lạnh toát ngồi trên đường cái.

Tuy vừa rồi cô không thấy rõ toàn bộ sự việc nhưng Tô Đàm lại đoán được chuyện gì xảy ra trong rừng, cô đưa tay sờ lên trán của mình, không ngờ rằng trán toàn mồ hôi lạnh.

Tiếng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên làm Tô Đàm càng thêm sợ hãi, cô cầm điện thoại lên nhìn thì thấy là cuộc gọi của Lục Nhẫn Đông.

“Alo? Tô Đàm?” Lục Nhẫn Đông lên tiếng, “Cô về tới phòng ngủ chưa? Tại sao không trả lời điện thoại?”

Tô Đàm cúi đầu: “Tôi chưa, bên này có chuyện.” Lời nói vừa ra khỏi miệng, cô phát hiện cổ họng của mình đau rát, không biết do sợ hãi hay vì trời lạnh.

Lục Nhẫn Đông nghe vậy thì giọng nói bỗng khẩn trương hơn, anh hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Tô Đàm rụt vai lại, nhìn bóng mờ của đèn đường chiếu trên mặt đất, cô đáp: “Hình như tôi nhìn thấy... giết người.”

Lục Nhẫn Đông im lặng vài giây mới nói: “Bây giờ cô ở đâu, có nguy hiểm không?”

Tô Đàm: “Tôi không sao, tôi đang ngồi trước cửa căn tin.”

Lục Nhẫn Đông: “Đợi tôi.”

Tô Đàm cúp điện thoại, sắc mặt tràn ngập khó hiểu, cô không hiểu tại sao cô lại có liên quan đến loại chuyện như thế này.

Sau 10 phút, Lục Nhẫn Đông tìm được Tô Đàm với sắc mặt tái nhợt ngồi bên ngoài căn tin.

Lúc Tô Đàm nhìn thấy Lục Nhẫn Đông thì ngẩn người, cô lên tiếng gọi to: “Anh Lục?”

Ánh mắt Lục Nhẫn Đông quét khắp người Tô Đàm, sau khi xác định cô không bị thương mới hỏi: “May quá, không bị thương, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Tô Đàm đơn giản thuật lại chuyện xảy ra vừa rồi, sau khi Lục Nhẫn Đông nghe xong thì nhìn về con đường nhỏ mà Tô Đàm kể. Anh nói: “Tô Đàm, lần sau không được đi một mình vào con đường nhỏ như thế này nữa, cho dù đi vòng cũng phải đi đường lớn.”

Tô Đàm thần thờ gật đầu.

Lục Nhẫn Đông thấy Tô Đàm sợ hãi, không biết an ủi thế nào, anh thò tay vào trong ngực.

Tô Đàm đang suy nghĩ xem Lục Nhẫn Đông mò cái gì thì thấy anh móc ra một cây kẹo que.

Tô Đàm bật cười: “Làm sao anh lại có cái này?”

Lục Nhẫn Đông: “Tôi mua cho Lục Nghiên Kiều, có vị cam và sô cô la, cô thích vị nào?”

Tô Đàm ngồi ở lề đường, ngửa đầu nhìn Lục Nhẫn Đông cao lớn: “Tôi thích hết.”

Lục Nhẫn Đông bóc vỏ kẹo, đưa viên kẹo đến gần miệng Tô Đàm, dịu dàng nói: “Cô ăn trước đi, tôi đi mua cho cô cốc nước ấm hoặc sữa, cô thích món nào?”

Tô Đàm ngậm lấy cây kẹo que, nói qua loa: “Cà phê là được rồi.”

Lục Nhẫn Đông: “Muộn quá rồi, đừng uống cà phê, uống sô cô la nóng đi.”

Tô Đàm không tranh cãi với Lục Nhẫn Đông, cô đồng ý với đề nghị của anh.

Lục Nhẫn Đông xoay người đi đến quán trà sữa cách đó không xa mua sô cô la nóng, lại mua thêm hai cái bánh su kem nữa, anh đi tới ngồi xổm xuống trước mặt Tô Đàm, đưa đồ ăn cho cô: “Cô ăn đi, đừng sợ, có tôi ở đây.”

Ánh đèn vàng hắt lên mặt Lục Nhẫn Đông, dường như nhuộm vàng lông mi anh, trông anh thật dịu dàng. Tô Đàm nói cảm ơn nhưng ánh mắt cô không dừng lại trên mặt Lục Nhẫn Đông.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Cho em cây kẹo nhỏ này.

Tô Đàm: Ngon lắm.

Lục Nhãn Đông: Ngọt phải không? Anh đã nếm thử những cây kẹo này rồi, cây ngọt nhất để lại cho em đó.

Tô Đàm: ...

Chương 20: Mặt trời

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Sô cô la nóng làm ấm cơ thể đang lạnh buốt vì sợ hãi của cô, Lục Nhãn Đông đứng phía trước Tô Đàm, chắn cho cô từng đợt gió lạnh.

Một lúc lâu sau Tô Đàm cuối cùng mới trở lại bình thường, sắc mặt đã khôi phục chút hồng hào.

Lục Nhãn Đông nhìn chăm chăm Tô Đàm từ trên xuống dưới, theo góc nhìn của anh, Tô Đàm cuộn tròn cơ thể trông vô cùng nhỏ nhắn và yếu ớt, bờ vai của cô co lại, đôi môi màu hồng nhạt mím chặt, trên chóp mũi còn vương chút mồ hôi óng ánh. Tô Đàm chú ý đến ánh mắt của Lục Nhãn Đông, cô ngẩng đầu, trong mắt cô dường như thấp thoáng chút nước.

Mắt Lục Nhãn Đông trở nên sâu thẳm, anh cúi đầu gọi: “Tô Đàm.”

Tô Đàm mờ mịt không hiểu, dường như cô không biết tại sao Lục Nhãn Đông lại gọi cô với giọng điệu nghiêm túc như vậy.

Tuy nhiên, Lục Nhãn Đông không nói với Tô Đàm vì sao, anh chỉ đảo mắt, giọng dịu lại, khẽ hỏi: “Cô còn lạnh không?”

“Không lạnh nữa.” Tô Đàm trả lời.

Cảnh sát tới rất nhanh, vị cấp cao dường như biết Lục Nhẫn Đông, nhìn thấy anh đứng bên cạnh Tô Đàm thì trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, thái độ đầy kính trọng gọi một tiếng: “Anh Lục.”

Lục Nhẫn Đông gật đầu chào lại.

Tô Đàm báo lại với cảnh sát tình huống vừa rồi một lần nữa.

Người cảnh sát lớn tuổi nói: “Để chúng tôi qua xem thế nào. Cô Tô chờ ở đây được không?”

Tô Đàm ngập ngừng mở miệng: “Tôi đi cùng các anh cũng được, tôi không xác định được có phải mình nhìn nhầm không.”

Người cảnh sát lớn tuổi nhìn Lục Nhẫn Đông như thăm dò, dường như muốn hỏi ý kiến của anh nhưng Lục Nhẫn Đông chỉ thản nhiên nói một câu: “Nghe theo cô ấy đi.”

Vì vậy bốn người đi theo hướng con đường nhỏ Tô Đàm vừa chạy ra.

Lúc này, sắc trời đã tối, ánh sáng từ các tòa nhà đều tắt, cho dù là các tầng lớp học hay thư viện đều tối om. Ánh đèn đường mờ mờ, cố lắm thì người ta chỉ có thể nhìn rõ được con đường trước mặt.

Lục Nhẫn Đông đứng bên phải Tô Đàm, hai người sóng vai đi, anh hỏi: “Tô Đàm, cô có sợ không?”

Tô Đàm lắc đầu: “Bên cạnh có người thì sẽ không sợ.”

Bốn người đã nhanh chóng đến chỗ Tô Đàm nghe được tiếng động kỳ lạ, nhưng nhìn vào trong rừng thì chỉ thấy rừng cây rậm rạp và yên tĩnh, hoàn toàn không thấy bất kỳ người nào khả nghi.

“Có phải là chỗ này không? Cô Tô?” Cảnh sát rọi đèn pin một vòng xung quanh, cũng không phát hiện vật gì khả nghi, anh ta mở miệng hỏi.

Tô Đàm do dự gật đầu, lúc ấy trời hơi tối, cô không nhớ quá rõ vị trí nghe được âm thanh lạ nhưng nó nằm ở khu vực này.

“Người kia mang hung khí gì?” Cảnh sát lại hỏi.

Tô Đàm lục lọi trong trí nhớ mơ hồ của mình rồi đáp: “Hình như nó là một con dao rất dài, để thẳng xuống thì chiều dài phải đến bắp chân.”

Cảnh sát suy nghĩ một lát, kiên định hỏi: “Cô khẳng định chứ?”

Nơi này trống không, không thấy bất kỳ dấu vết của vụ giết người nào, theo nội dung miêu tả của Tô Đàm, rõ ràng cảnh sát hơi nghi ngờ có phải cô hoa mắt hay không.

“Tôi... không chắc lắm.” Tô Đàm nhíu mày, khi cô vội vã chạy đi cũng chỉ thấy người kỳ quái kia liếc mình một cái, nhưng nếu người kia không làm gì phạm pháp, vì sao phải đuổi theo cô?

Ban đầu Lục Nhẫn Đông đứng sau lưng Tô Đàm, sau khi nghe hai người nói chuyện mới thản nhiên lên tiếng: “Tôi tới đó xem sao.” Anh tìm người cảnh sát đứng cạnh đó mượn đèn pin rồi đi vào sâu trong rừng cây.

Tô Đàm đứng trên con đường nhỏ nhìn ánh đèn pin xuyên qua khu rừng rậm rạp.

Một trong những người cảnh sát trẻ tuổi hạ thấp giọng: “Chú Từ, người này là ai vậy ạ?”

Người cảnh sát được gọi là chú Từ quan sát Tô Đàm, âm ờ nói: “Anh Lục, trong cục thường nhờ anh ấy hỗ trợ, cậu mới đến không biết đó thôi, ở cục một thời gian sẽ biết.”

Anh cảnh sát trẻ vẫn còn bối rối, chẳng qua thấy chú Từ không có ý định nói về chủ đề này nữa nên cũng hiểu mà không hỏi thêm.

Lục Nhấn Đông đi một vòng trong rừng rồi nhanh chóng trở lại.

Anh nói: “Có người đến đây nhưng không có vết máu. Có lẽ ở đây không phải là hiện trường vụ án. Ngày mai trời sáng, tôi sẽ đến đây xác nhận lại.”

Chú Từ: “Thế còn cô Tô...”

Lục Nhấn Đông: “Tôi sẽ đưa cô ấy về kí túc xá.”

Chú Từ gật đầu nói được.

Ban đầu do Tô Đàm báo án, theo thủ tục phải đến cục cảnh sát làm bản tường trình, nhưng có Lục Nhấn Đông ở đây, bọn họ bèn cho Tô Đàm đi cửa sau.

Hiển nhiên Lục Nhẫn Đông biết rất rõ thủ tục này, anh gật đầu rồi nói cảm ơn hai vị cảnh sát.

Bốn người tạm biệt nhau tại ngã tư, Tô Đàm nhìn cảnh sát đi xa mới mờ mịt hỏi: “Thật sự là tôi nhìn nhầm rồi sao?”

Lục Nhẫn Đông lấy cây kẹo còn lại trong túi quần, bóc lớp giấy bọc ra bỏ vào miệng mình: “Nếu đúng là nhìn nhầm thì đó cũng là chuyện tốt.”

Tô Đàm như bưng tỉnh: “Đúng vậy, nếu tôi nhìn nhầm thì là chuyện tốt mà...” Vụ án kia chỉ do mình hiểu lầm thôi.

Khóe miệng Lục Nhẫn Đông nhếch lên nhưng trong ánh mắt lại không có ý cười, anh nhai kẹo que lộp cộp trong miệng, dụi dàng nói: “Tô Đàm, đi thôi, tôi đưa cô về phòng ngủ.”

Tô Đàm khẽ gật đầu.

Chặng đường từ thư viện đến kí túc xá khoảng 5 - 6 phút, lúc trước Lục Nhẫn Đông thường lái xe đưa Tô Đàm về, hôm nay đi bộ, trái lại có cảm giác khác. Đèn đường màu vàng cam, bóng của hai người kéo dài trên mặt đất, bóng Lục Nhẫn Đông cao hơn, đứng bên phải Tô Đàm nhìn có vẻ rất hòa hợp. Trên đường đi, bọn họ không trò chuyện mà vô cùng im lặng, mãi cho đến dưới ký túc xá của Tô Đàm.

Tô Đàm dừng chân, nhẹ nhàng lên tiếng: “Anh Lục, đến nơi rồi.”

Lục Nhẫn Đông nhìn đại sảnh ký túc xá tối thui, khẽ hỏi: “Một mình lên đó có sợ không?”

Tô Đàm hơi lắc đầu.

Lục Nhẫn Đông nhìn chăm chú vào mắt cô, hỏi lại: “Thật sự không sợ à?”

Tô Đàm: “Vâng, không sợ.” Sau khi cô uống sô cô la nóng, cơ thể rét lạnh đã dần ấm lên, lại không nhìn thấy cảnh máu me trong tưởng tượng, dĩ nhiên là nhẹ nhõm nên đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

Lục Nhẫn Đông gật đầu: “Cô đi đi.”

Tô Đàm nói cảm ơn Lục Nhẫn Đông, sau đó chạy chậm lên bậc thang ký túc xá. Cô quét thẻ vào cổng, đi vào đại sảnh, vừa mới rẽ, chuẩn bị lên tầng thì điện thoại trong túi quần rung lên.

Tô Đàm lấy điện thoại ra xem, phát hiện là cuộc gọi của Lục Nhẫn Đông.

“Alo.” Tô Đàm nói, “Anh Lục, còn có chuyện gì sao?”

Giọng nói của Lục Nhẫn Đông xuyên qua điện thoại truyền đến tai Tô Đàm, trầm thấp mà hòa nhã: “Không có gì, tôi chỉ muốn chắc chắn cô đã về phòng ngủ.”

Tô Đàm nghe vậy thì hơi sững sốt, đôi mắt lập tức cong lên thành một đường, cô nói: “Được.”

Vốn dĩ cầu thang yên tĩnh và tối đen, vì giọng nói của Lục Nhẫn Đông mà nhuộm màu sắc nhẹ nhàng, anh nói trong điện thoại: “Tô Đàm, tôi kể chuyện cười cho cô nghe được không?”

Tô Đàm: “Chuyện cười gì?”

Lục Nhẫn Đông: “Một hôm tôi hỏi cháu gái tôi, hỏi nó cuộc sống đại học tốt hay học sinh cấp ba tốt. Cô đoán xem nó trả lời thế nào?”

Tô Đàm thành thực trả lời: “Tôi không biết...”

Lục Nhẫn Đông: “Nó bảo là sinh viên đại học.”

Tô Đàm sững sờ mấy giây mới phản ứng đó là chuyện cười đồi trụy, cô cười ngượng ngừng hỏi: “Cô ấy có bị anh mắng không?”

Giọng điệu của Lục Nhẫn Đông đầy cay nghiệt: “Tháng đó, tiền tiêu vặt của nó được đổi bằng cách đi nhặt chai nhựa ở sân trường.”

Tô Đàm cười không thở nổi: “Anh làm tôi cười chết mất thôi.”

Lục Nhẫn Đông ngồi trong xe từ từ nhắm hai mắt, nghe đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng cười của Tô Đàm, thậm chí anh còn tưởng tượng ra lúc cô mỉm cười thì khóe mắt cong lên, còn cả hàng mi dày run run như cánh bướm. Anh đột nhiên gọi: “Tô Đàm.”

Tô Đàm đã đến cửa phòng ngủ, cô đang cúi đầu tìm chìa khóa nên không nhận ra giọng Lục Nhẫn Đông gọi tên cô khác hẳn bình thường, chỉ bảo: “Tôi đến phòng ngủ rồi... Cảm ơn anh nhé anh Lục.”

Lục Nhẫn Đông im lặng.

Tô Đàm: “Có phải tôi đã làm mất thời gian của anh không...”

Lục Nhẫn Đông khẽ thở dài.

Tô Đàm không nghe rõ tiếng thở dài của Lục Nhẫn Đông, cô gọi: “Anh Lục?”

Một lúc lâu sau, giọng Lục Nhẫn Đông mới vang lên: “Thôi, không có gì.”

Tô Đàm vẫn không hiểu, cô mở cửa phòng ngủ ấm áp ra: “Cảm ơn anh...”

Lục Nhẫn Đông lại thở dài: “Không có gì, cô nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai tôi lại tới đây một chuyến.”

“Anh tới làm gì?” Tô Đàm hỏi.

Lục Nhẫn Đông: “Tới xác nhận sự việc cô gặp tối nay rất cuộc có phải hiểu lầm không.” Hôm nay trời đã quá muộn, tuy tìm được một ít manh mối nhưng vẫn không thể hoàn toàn xác định các suy luận đó của anh. Dĩ nhiên, những mối quan tâm này chỉ là mong muốn của anh, để tự nhiên là tốt nhất.

Tô Đàm không biết Lục Nhẫn Đông lo lắng điều gì, cơ thể cô khá mệt mỏi, đầu óc cũng theo đó chậm chạp chút ít nên hoàn toàn không phát hiện ra Lục Nhẫn Đông có gì khác thường, “Vâng... làm phiền anh rồi.”

Lục Nhẫn Đông nói thêm vài câu, cuối cùng chúc Tô Đàm ngủ ngon.

Tô Đàm trả lời từng cái một.

Cúp máy, Tô Đàm nhìn màn hình tối đen của điện thoại di động, yên lặng để lên bàn.

Phòng ngủ rất yên tĩnh nhưng cô không thấy sợ hãi, trong đầu đột nhiên xuất hiện một câu trong sách: “*Không có mặt trời trên bầu trời của tôi, trời luôn tối nhưng trời cũng không tối, bởi vì có thứ gì đó đã thay thế mặt trời.*”

Có người sinh ra đã là mặt trời sáng chói và hấp dẫn người khác, nhưng khi bạn thật sự đến gần mới phát hiện mình bị thứ ánh sáng và nhiệt độ kia thiêu đốt.

Còn Tô Đàm lại là hoa quỳnh ban đêm, mặc dù nở rộ nhưng cũng ở trong bóng đêm. Cô không cần mặt trời, cũng có đủ dũng cảm để ở trong bóng tối này, cô độc một mình.

Tô Đàm thích mặt trời nhưng cũng không bao giờ nghĩ rằng không có mặt trời mình sẽ bị khô héo úa tàn.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Anh đã nhẫn nại qua cả mùa đông chính là để đến trước mặt em.

Tô Đàm: ?

Lục Nhãn Đông: Để chơi trò lưu manh với em.

Tô Đàm: Anh vất vả rồi??

Lục Nhân Đông: Khách sáo quá, chúng ta là gì của nhau nào?

Tô Đàm: ...

Chương 21: Lễ tình nhân

Editor: Liêu

Beta: An Hiên

Đêm hôm đó, Tô Đàm gặp ác mộng.

Cô mơ thấy mình đang đứng trước ngõ nhỏ cũ nát. Con ngõ này vô cùng quen thuộc đối với cô, đây là nơi cô sống hồi nhỏ. Mái hiên lụp xụp, bờ tường loang lỗ, còn có mặt đất với lớp bùn nhầy nhụa bẩn thỉu. Tô Đàm men theo ngõ nhỏ đi vào, cô ngửi thấy có mùi kỳ lạ, giống mùi rác rưởi hư thối, mùi tanh tươi đậm đặc đó khiến người ta buồn nôn.

Ở trong mơ, Tô Đàm thấy mình móc chìa khóa từ trong túi, cánh cửa gỗ cũ kĩ bị cô dùng sức đẩy ra, Tô Đàm thấy được hình ảnh vẫn luôn ăn sâu vào máu thịt cô, chưa bao giờ phai nhạt đi được. Người bà thương yêu của cô đang nằm dưới sàn, trên người bà đầy giòi bọ và chuột lúc nhúc, thi thể đã thối rữa hoàn toàn, thậm chí không còn thấy rõ hình dáng.

Hình ảnh kết thúc ở đây, Tô Đàm run bần bật, tỉnh dậy từ ác mộng.

Trần phòng ngủ màu trắng khiến tâm trạng cô bình tĩnh lại, Tô Đàm thở dài, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

"Buổi sáng tốt lành." Tô Đàm tự nói với mình.

Rời giường, rửa mặt rồi ăn sáng. Buổi sáng Tô Đàm viết luận văn ở thư viện, buổi chiều đến quán cà phê làm thêm. Đến chừng 5 giờ, Lục Nhẫn Đông gọi điện cho Tô Đàm hỏi có thời gian ăn cơm cùng nhau không, bây giờ anh đang ở trường.

Tô Đàm nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, vậy nên đồng ý lời mời của Lục Nhẫn Đông.

Chị chủ xinh đẹp thấy Tô Đàm nghe máy, khẽ hỏi: "Tô Đàm, em không thoải mái ở đâu à? Sao sắc mặt kém vậy?"

Tô Đàm lắc đầu: "Em không sao, chắc tại hôm qua không ngủ đủ."

Chị chủ xinh đẹp chống cằm, tùy ý nói: "Hây... Nếu không thoải mái thì cứ gọi điện xin chị mà nghỉ nhé."

Tô Đàm nói cảm ơn, sau đó cô thay đồng phục nhân viên ra, trở về trường học.

Lục Nhẫn Đông ngồi trong căn tin chờ cô. Chân anh dài mà lại ngồi trên chiếc ghế nhỏ bé khiến đôi chân dài co lại mất tự nhiên, nhìn qua có vẻ vô cùng uất ức.

Lục Nhẫn Đông nghe thấy tiếng bước chân của Tô Đàm cũng không ngẩng đầu, nói một câu ẩn ý: "Hôm nay là thứ tư đấy."

Tô Đàm không hiểu: "Thứ tư?"

Lục Nhẫn Đông: "Bánh rán hành đâu? Không phải cô nói thứ tư có à?"

Tô Đàm bất đắc dĩ: "Nghỉ lễ thì không có..."

Lục Nhẫn Đông: "Thì ra là vậy." Nhìn vẻ mặt của anh hình như là bị đá kích rất lớn.

Tô Đàm đành phải an ủi: "Chờ đến lúc khai giảng tôi lại mua cho anh, được không?"

Lúc này Lục Nhẫn Đông mới chấp nhận.

Hôm nay Lục Nhẫn Đông tới trường học chủ yếu là để xác nhận lại chuyện tối hôm qua. Tô Đàm cũng tương đối để ý chuyện này, cô nhanh chóng hỏi Lục Nhẫn Đông chuyện này là thế nào.

Lục Nhẫn Đông kể: "Tôi vừa đến phòng an ninh một chuyến, sau khi các cô nghỉ thì trường học đã tắt hầu hết camera trong trường, vì thế không thể xem camera để biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì được."

Tô Đàm nhíu mày: "Nếu người đó không làm gì, vậy tại sao lại muốn đuổi theo tôi..."

Ngón tay Lục Nhẫn Đông gõ gõ trên bàn, đôi mắt sụp xuống, hình như đang nhớ lại cái gì đó, anh lên tiếng: "Chỗ mà cô nói thực sự đã có người từng đến nhưng lại không có vết máu, cũng không có dấu vết xô xát, cho dù có xảy ra chuyện gì thì chắc chắn đó cũng không phải là hiện trường đầu tiên."

Tô Đàm mím môi: "Vậy đó chỉ là ảo giác của tôi?"

Lục Nhẫn Đông từ chối cho ý kiến: "Nhưng mà người đó thực sự công một cái túi nặng trên lưng, vùng đất sau núi rất xộp, hôm nay tôi tìm thấy dấu chân ở đó."

Tô Đàm hỏi: "Vậy rốt cuộc có người chết hay không?"

Lục Nhẫn Đông đáp: "Nếu không thể xác định được đáp án chính xác, vậy chỉ có thể tính đến trường hợp xấu nhất."

Tô Đàm thở dài: "Sớm biết vậy thì tôi đã chẳng đi đường đó."

Lục Nhẫn Đông cười: "Không sao, có thể chỉ là hiểu lầm thôi." Dù sao trong đại học, thứ không thiếu nhất chính là chuyện kì lạ, anh nói tiếp: "Tối nay rảnh không? Lục Nghiên Kiều muốn đi xem phim, dặn tôi nhớ phải dẫn cô theo."

Tô Đàm hơi do dự.

Lục Nhẫn Đông lại nói: "Xem phim xong sau đó đi gặp Khoai Tây..."

Tô Đàm nhanh chóng đáp: "Được."

Lục Nhẫn Đông: "... Anh rất muốn nói với Tô Đàm, em cứ thế này sẽ rất dễ đánh mất anh, thế nhưng anh cảm thấy nếu mình nói câu này, Tô Đàm sẽ vui vẻ đáp lại rằng từ trước tới giờ anh chưa từng là của cô ấy. Ôi, thôi bỏ đi, thỉnh thoảng lợi dụng sắc đẹp của Khoai Tây một chút cũng không phải không được.

Buổi tối họ xem một bộ phim hoạt hình, trước đó ba người đi ăn thịt nướng.

Lục Nghiêן Kiêן và Tô Đâm phụ trách việc ăn, Lục Nhẫן Đông thì từ từ nướng.

Lục Nghiêן Kiêן mở lời: "Chị Đâm Đâm, chị không biết đâu, những lúc mà không có chị toàn là em hầu hạ chú út ăn thôi..."

Lục Nhẫן Đông ngoài miệng cười nhưng trong lòng không cười: "Hầu hạ chú? Nếu thực sự ăn cơm cháu làm thì giờ này chú còn có thể ngồi đây sao?"

Lục Nghiêן Kiêן lăm bẳm: "Không phải chú từng ăn canh sườn hầm ngó sen cháu làm rồi đấy à..."

Lục Nhẫן Đông: "Đó là Khoai Tây ăn, nếu không thì cháu nghĩ sao tháng trước Khoai Tây phải đến bệnh viện thú y năm hai ngày?"

Lục Nghiêן Kiêן: "..."

Tô Đâm nhìn hai chú cháu đấu võ mồm, trong mắt đầy ý cười.

Lục Nghiêן Kiêן đang tranh cãi với Lục Nhẫן Đông, bỗng nhiên im bặt, trên mặt để lộ biểu cảm khó nói.

Tô Đâm nướng theo ánh mắt Lục Nghiêן Kiêן nhìn thấy hai cô gái ngồi cách họ không xa. Hai cô gái đó đều vô cùng xinh đẹp, mái tóc uốn sóng mềm mại, dáng người có lồi có lõm, một trong hai người đó Tô Đâm biết. Không sai, trong lần đầu tiên cô và Lục Nhẫן Đông gặp nhau, cô gái đó đã từng ngồi bên ghế lái phụ khóc đến nổi nhòe lớp trang điểm.

Lục Nhẫn Đông cũng liếc về phía đó, nhưng chỉ liếc đúng một cái, sau đó mất hứng thú rời mắt đi.

Lục Nghiên Kiều còn đang thốn thức: "Chú út, chú nhìn một chút đi, đó là thanh xuân mà chú đã đánh mất."

Lục Nhẫn Đông cười như không cười: "Ăn cơm của cháu đi."

Lục Nghiên Kiều cũng không biết Tô Đàm đã từng gặp cô gái đó, bèn giới thiệu: "Chị Đàm Đàm, chị nhìn đi, cô gái mặc đồ đỏ là bạn gái cũ của chú út, bên cạnh là bạn thân của cô ấy."

Tô Đàm gật đầu.

Lục Nghiên Kiều giới thiệu xong, cô gái ngồi bên kia đường như cũng chú ý tới bọn họ, nhanh chóng đứng dậy bước tới. Cô bạn gái cũ đến trước mặt Lục Nhẫn Đông, anh lại không có cảm xúc gì, vẫn lạnh nhạt nường thịch như trước.

Ánh mắt cô bạn gái cũ dạo quanh một vòng ba người, cuối cùng dừng lại trên người Lục Nhẫn Đông, trong mắt thấp thoáng hơi nước, cô ta gọi một tiếng: "Nhẫn Đông."

Lục Nghiên Kiều lại lăm bẫm: "Sao cô không gọi Đông Đông luôn đi?"

Tô Đàm ngồi bên cạnh nhin cười, Lục Nhẫn Đông vỗ lên bàn trước mặt Lục Nghiên Kiều.

"Nhẫn Đông." Cô bạn gái cũ có vẻ như là một người đa sầu đa cảm, chỉ trong nháy mắt, nước mắt đã chảy dọc xuống gò má, cô ta nói: "Nhẫn

Đông, em vẫn luôn chờ anh."

Lục Nhẫn Đông không trả lời, lấy lá xà lách cuộn một miếng thịt ba chỉ, bắt đầu ăn.

Bạn gái cũ buồn bã: "Sao anh không chịu gặp em? Em yêu anh như vậy, Lục Nhẫn Đông, em sai rồi, anh tha thứ cho em đi, em không nên chia tay với anh. Có phải anh đã đổi số điện thoại rồi không, bây giờ anh dùng số nào? Cho em một cơ hội nữa được không, em xin anh đấy."

Nhìn vở kịch máu chó này, Tô Đàm ngồi bên cạnh thế mà lại cảm thấy xấu hổ, vì vậy cô chỉ có thể cố gắng thu nhỏ lại, nhỏ hơn nữa, giả vờ như mình là bình hoa không có tri giác.

Lục Nhẫn Đông nhìn Tô Đàm ngồi đối diện đang ước gì có thể biến mất, cảm thấy bất đắc dĩ, anh lên tiếng: "Trình Vọng Dao, lúc cô đứng trước mặt tôi nói những lời này, có phải nên che dấu hôn sau tai lại trước không?"

Vẻ mặt Trình Vọng Dao cứng đờ.

Lục Nhẫn Đông nói tiếp: "Tôi tự nhận là đã giữ đủ thể diện cho cô, đương nhiên, nếu cô không muốn chút thể diện này thì tôi cũng không quan tâm." Anh lạnh lùng quay mặt đi, dùng ngữ khí Tô Đàm chưa từng nghe bao giờ để hỏi: "Hắn có vợ rồi à?"

Trình Vọng Dao hoảng hốt, cô ta níu anh: "Có thể, nhưng mà, em yêu anh thật..."

Lục Nhẫn Đông không chút để ý quét mắt lên người Trình Vọng Dao: "Bụng được mấy tháng rồi? Tôi còn chưa chạm vào cô phải không?"

Mặc dù không nói rõ ra nhưng hàm ý trong đó vô cùng rõ ràng, cả người Trình Vọng Dao cứng lại như bị gió tạt qua, cô ta cố chấp: "Thế nhưng Nhẫn Đông, nếu không phải do anh lạnh nhạt với em, em cũng không đến mức..."

Lục Nhẫn Đông đã hoàn toàn mất kiên nhẫn, anh chỉ ra cửa: "Tôi cho cô một phút."

Trình Vọng Dao không dám nói gì nữa, quay người bỏ đi.

Tô Đàm nhìn bóng lưng đang chạy trốn chết đó, cảm thấy thế giới này thực sự phức tạp.

Lục Nghiên Kiều ở bên cạnh ríu rít: "Lịch sử đen tối, chú út, chú cũng có ngày hôm nay."

Lục Nhẫn Đông tức giận: "Còn không phải do ông bà nội cháu à?"

Miệng Lục Nghiên Kiều nhai thịt, âm ờ: "Không, là do bản thân chú..."
Lục Nhẫn Đông là người nhiều hoa đào nhất nhà họ Lục, nhóm hoa đào này đến đến đi đi nhưng lại không thể ổn định, thấy anh đã sắp ba mươi, trưởng bối trong nhà muốn ôm cháu đương nhiên là sốt ruột. Hơn nữa đi xem quẻ, thầy bói nói nhân duyên quan trọng nhất của Lục Nhẫn Đông là vào năm ngoái, nếu bỏ lỡ, đời này sẽ vô cùng khó khăn. Cho nên Lục Nhẫn Đông đành phải chấp nhận sắp xếp của trưởng bối, hẹn hò với Trình Vọng Dao. Trình Vọng Dao thực sự không thông minh lắm, nhưng Lục Nhẫn Đông không ngờ cô ta lại ngu xuẩn đến mức làm những chuyện đó.

Ngốc và ngu xuẩn thật ra vẫn có điểm khác biệt, người ngốc đôi lúc sẽ khiến người ta cảm thấy đáng yêu, mà ngu xuẩn chỉ khiến người ta khó chịu.

Cơm nước xong, ba người đến rạp chiếu phim xem bộ phim hoạt hình Lục Nghiên Nghiêu mong ước đã lâu.

Tô Đàm rất ít đi xem phim, một là không có thời gian, hai là không có tiền. Cô ngồi giữa Lục Nhẫn Đông và Lục Nghiên Kiều, xem một chút lại thấy buồn ngủ, giọng nói của Lục Nhẫn Đông truyền từ bên phải sang: "Mệt à?"

Tô Đàm hạ giọng: "Hơi hơi."

Lục Nhẫn Đông bảo: "Mệt thì ngủ đi, cho cô mượn vai."

Tô Đàm chớp chớp mắt: "Ừm... Hình như cũng không mệt đến mức đó."

Lục Nhẫn Đông nói một câu ẩn ý: "Vậy tôi buồn ngủ."

Tô Đàm co vai mình lại, nói rất nghiêm túc: "Anh mượn vai nam sinh bên cạnh anh xem sao?"

Lục Nhẫn Đông: "..."

Lục Nghiên Kiều xem phim rất nhập tâm, hoàn toàn không chú ý đến mạch nước ngầm bắt đầu khởi động giữa Lục Nhẫn Đông và Tô Đàm.

Xem phim xong, Lục Nhẫn Đông đưa Tô Đàm tới nhà mình, cho cô chơi với Khoai Tây một lúc. Khoai Tây thật sự thích chị gái xinh đẹp này, vui vẻ

lăn lộn trên sàn một trận.

Nét mặt Tô Đàm cũng rất dịu dàng, ít nhất là dịu dàng hơn lúc nhìn Lục Nhẫn Đông.

Lục Nghiên Kiều: "Chú út, rõ ràng chú đang bán đứng sắc đẹp của Khoai Tây để dụ dỗ chị Đàm Đàm."

Lục Nhẫn Đông đứng hút thuốc ngoài ban công, nghe thế không mẫn không nhạt trả lời: "Thật ra chú muốn bán bản thân mình hơn, cháu đi hỏi cô ấy xem cô ấy có muốn không?"

Lục Nghiên Kiều: "...". Hình như nói vậy cũng đúng.

Tô Đàm thờ ơ với sắc đẹp của Lục Nhẫn Đông, cùng Khoai Tây trải qua một tiếng đồng hồ vui vẻ. Cuối cùng Lục Nhẫn Đông chở cô về trường học.

Ở trên xe, Lục Nhẫn Đông dặn Tô Đàm dạo này phải chú ý an toàn, cố gắng không nên gặp người khác ở chỗ ít người, cảm thấy có gì đó khác thường thì gọi điện cho anh.

Tô Đàm nhíu mày: "Anh Lục, anh đừng làm tôi sợ, chẳng lẽ ngày hôm qua thực sự xảy ra án mạng trong rừng cây?"

Lục Nhẫn Đông trả lời: "Tôi nói thế này có vẻ không hay lắm nhưng đề phòng còn hơn không."

Tô Đàm như có điều suy nghĩ: "Hy vọng chuyện đó chỉ là ảo giác của tôi."

Lục Nhân Đông gật đầu: "Tôi cũng mong vậy."

Nhưng khoảng thời gian tiếp theo, đời sống sinh hoạt của Tô Đàm vẫn vô cùng yên bình, không gặp phải chuyện kỳ lạ hay người kỳ lạ nào. Vì vậy Tô Đàm biến chuyện này thành một khúc nhạc đệm không quan trọng, có lẽ chỉ nảy sinh ảo giác trong lúc sợ hãi.

Thời gian thoáng cái đã trôi qua, trong nháy mắt đã vào học kỳ mới, mọi người lục tục quay lại trường. Mấy người bạn cùng phòng với Tô Đàm cũng trở lại ký túc xá, Đường Tiểu là người đến đầu tiên, cô nàng mang cho Tô Đàm một túi đồ sấy lớn, còn có Lạp xưởng thịt khô gì đó và cả thịt hun khói nữa.

Tô Đàm nhiệt liệt hoan nghênh cô nàng, nói buổi tối sẽ đưa Đường Tiểu ra ngoài đón gió tây trần. *(1)*

(1) Đón gió tây trần: mời khách từ phương xa đến dùng cơm.

Đường Tiểu: "Đàm Đàm, cậu có biết lúc nghỉ đông có vụ drama siêu lớn không?"

Tô Đàm hoàn toàn không biết gì về chuyện trong lớp, ngày thường đều nghe Đường Tiểu kể.

Đường Tiểu bắt đầu kể: "Người mà trước kia từng gây phiền phức cho cậu đó, Chu Nịnh ý, cậu nhớ không?"

Tô Đàm nghĩ một chút: "Nhớ chứ." Lúc đó cô còn tưởng cô ta không ít tiền đâu.

Đường Tiểu cười: "Hôm đó cô ta và bạn trai cãi nhau, trở về cậu bạn trai nói chia tay."

Tô Đàm: "Ồ?"

Đường Tiểu nói tiếp: "Nếu chỉ vậy thì đã không gọi là drama, cậu đoán sau đó thế nào? Chu Nịnh không chịu, cô ta nói nếu chia tay thì cô ta sẽ tự tử."

Tô Đàm: "..."

Đường Tiểu: "Sau đó Chu Nịnh nhảy từ tầng hai trên nhà cô ta xuống... Cậu đoán xem sẽ thế nào? Tầng hai nhà cô ta vốn không cao, rồi nhảy sai tư thế, cuối cùng tự khiến mình ngã gãy chân." Cô nàng nói xong ngòì cười ha hả, cười đến mức chảy nước mắt.

Nửa câu đầu đang khiến Tô Đàm tiếc thay Chu Nịnh, nào biết nửa câu sau câu chuyện đã lệch sang hướng khác.

Tô Đàm dờ khóc dờ cười: "Tầng hai?"

Đường Tiểu: "Đúng vậy, tầng hai, bạn trai cô ta đứng dưới tầng giặt ghê gớm, thô tục mắng rằng có giỏi thì trèo lên lại rồi nhảy lần nữa, sau đó không thèm nhìn mà bỏ đi."

Tô Đàm cảm thấy hình như mình không nên cười, nhưng tiếng cười của Đường Tiểu cũng khiến cô nở nụ cười theo.

Đường Tiểu ngật nghẻo: "Cười chết tở rồi."

Bạn trai của Chu Nịnh cực kỳ tốt tính, bình thường chuyện gì cậu ta cũng làm cho Chu Nịnh, càng không hay gây chuyện. Đó là nguyên nhân vì sao nữ sinh trong lớp đều ngưỡng mộ, bây giờ Chu Nịnh ương bướng khiến cậu ta quyết định chia tay, Chu Nịnh và một số nữ sinh có quan hệ không tốt, bây giờ khó tránh khỏi chuyện bị châm chọc.

Đường Tiểu vẫn liến thoắng: "Còn tiếp còn tiếp, sau khi cậu bạn trai đó bỏ đi, Chu Nịnh khóc lóc cầu xin tha thứ. Còn có người nói cô ta ngồi máy bay đến tận nhà người ta rồi chặn trước cửa..."

Tô Đàm thực sự không hiểu được chuyện sống chết vì tình yêu thế này, cô thở dài: "Thật phiền phức."

Đường Tiểu: "Đàm Đàm... yêu đương đều phiền phức vậy đó."

Tô Đàm chưa từng yêu đương, hiện tại cô cũng không có dự định với chuyện này. Cuộc đời còn rất nhiều chuyện khác mà cô phải làm, trong kế hoạch này không có chữ "yêu".

...

Lại nói chuyện Lục Nghiên Kiều đã tận hưởng xong kì nghỉ đông, bây giờ bắt đầu thấp thỏm chuyện thi lại.

Thi xong một ngày, cả người cũng héo theo, Tô Đàm nghe qua điện thoại cũng có thể cảm nhận được tình trạng nửa sống nửa chết của cô ấy.

Sau khi khai giảng, hình như Lục Nhẫn Đông cũng rất bận, mấy ngày sau Tô Đàm mới biết được nguyên nhân của sự bận rộn đó, nói cho đúng là tất cả mọi người đều biết.

Ở trong vườn hoa lớn nào đó, có người phát hiện ra một thi thể. Thi thể đó bị chém tán loạn, bên cạnh có số 3 La Mã rất to được viết bằng máu.

Nhưng đây vẫn chưa phải chuyện tệ nhất, chuyện tệ nhất là trước khi phát hiện ra thì trên mạng đã lan truyền những hình ảnh về thi thể này rồi. Mà dựa vào độ rõ nét của tấm hình thì có thể phán đoán rằng những bức ảnh đó do chính tay hung thủ đăng tải.

Truyền thông đánh hơi được mùi tanh, không hề để ý việc đưa tin có thể khiến dân chúng lo sợ, để hấp dẫn người đọc thậm chí còn miêu tả cận kề thủ đoạn tàn nhẫn của hung thủ.

Trong nháy mắt, vụ án trở thành tiêu điểm bàn luận của mọi người, ngay cả Tô Đàm không quan tâm đến tin tức bên ngoài cũng nghe được không ít về chuyện này. Cô đã biết nạn nhân là sinh viên của trường đại học nghệ thuật bên cạnh, là một nữ sinh vô cùng xinh đẹp. Hồi đầu năm mất tích, bây giờ lại được tìm thấy bằng cách này.

Người nhà nạn nhân khóc đứt ruột đứt gan trên TV khiến người xem cũng thấy thương xót mà rơi nước mắt.

Trong căn tin gần mấy cái TV, mỗi khi đến giờ ăn cơm sẽ chiếu một ít tin nóng hoặc là chương trình pháp luật. Bản tin hôm nay lại tiếp tục xuất hiện vụ án giết người gây xôn xao dư luận, tuy rằng phần lớn hình ảnh đều bị làm mờ nhưng vẫn khiến người ta khó chịu.

Đường Tiểu ngời bên cạnh Tô Đàm, vừa nhìn TV vừa nói: "Không thể đổi sang tin khác sao, nhìn gớm quá." Cô nàng nhìn đũa gà trong khay, hoàn toàn không có cảm giác thèm ăn.

Tô Đàm hỏi: "Sao vậy?"

Đường Tiểu ai oán: "Ôi, cũng tại cái tính hiếu kỳ của tớ, không phải mấy tấm hình này từng phát tán trên mạng sao? Tớ tò mò mở ra xem..."

Tô Đàm đang ăn cơm bỗng dừng lại.

"Trời ạ, hình ảnh đó, cả đời này tớ cũng không muốn nhớ lại." Đôi mắt Đường Tiểu thần thờ, cô nàng nói tiếp: "Tên hung thủ đó biến thái quá, không nhìn ra dáng người nữa luôn... Còn có người nói, chính hẳn ta phát tán bức ảnh đó."

Động cơ giết người là nút thắt quan trọng để giải quyết vụ án này. Tất cả nạn nhân sau khi gặp chuyện không may, những người bị điều tra đầu tiên chính là người quen và bạn bè xung quanh.

Tô Đàm nghe Đường Tiểu nói xong, trong lòng nảy sinh nghi ngờ. Như bình thường, kẻ giết người sẽ tìm mọi cách để giấu giếm, nhưng tại sao tên hung thủ này lại giống trống khua chiêng mang những thứ có thể làm chứng cứ công bố trên mạng?

"Tên hung thủ đó chắc chắn là một kẻ tâm lý vặn vẹo." Đường Tiểu thả đũa gà vào khay cơm của Tô Đàm: "Đàm Đàm, cậu ăn giúp tớ đi, tớ thực sự không ăn nổi nữa."

Tô Đàm trả lời: "Ừm..."

Mùi vị của đũa gà trong căn tin không tệ, Tô Đàm ăn đũa gà của Đường Tiểu, móc một cái kẹo bạc hà trong túi ra đưa cho cô nàng.

Đường Tiểu ăn ngay lập tức, cảm giác buồn nôn trong người giảm bớt, vô cùng cảm động: "Đàm Đàm, tớ yêu cậu."

Tô Đàm cười: "Tớ cũng yêu cậu."

Từ học kỳ hai năm ba đại học đến học kỳ một của năm tư chắc chắn là quãng thời gian chán nhất thời đại học. Không có hứng thú với các câu lạc bộ, học hành mệt mỏi, mọi người đều ước ngày nào cũng có thể ra ngoài chơi hoặc nằm trong phòng ăn cơm hộp và xem phim.

Tô Đàm lại không rảnh như vậy, cô vẫn phải làm thêm ở quán cà phê. Gần đây chị chủ xinh đẹp được một người đàn ông theo đuổi, mỗi ngày Tô Đàm đều có thể thấy chú chuyên phát nhanh đưa một bó hoa hồng lớn đến cửa hàng.

Chị chủ rất ghét hành động tặng hoa này, sau khi nhận đều tháo ra rồi chia cho mấy người trong cửa hàng.

Thỉnh thoảng Tô Đàm sẽ mang cho mấy cô bạn trong phòng, chất lượng những bông hồng này không tồi, giá cả chắc cũng đẹp như vẻ ngoài của nó.

"Em thích hoa hồng không Tô Đàm?" Một ngày nọ bỗng nhiên chị chủ hỏi Tô Đàm.

Tô Đàm: "Bình thường thôi ạ."

Chị chủ cười: "Chị thích hoa hồng, càng đẹp càng thích."

Tô Đàm nghe vậy, liếc nhìn giấy bọc bị bóc ra, cô hỏi: "Nếu đã thích, sao chị không giữ lại?"

Chị chủ cười: "Chắc vì không phải do người ấy tặng."

Tô Đàm ghen họng: "Chị đang đợi ai ạ?"

Chị chủ chậm rãi lắc đầu: "Đúng, nhưng chị biết, chị vĩnh viễn sẽ không đợi được anh ấy."

Có vẻ như đây là một câu chuyện xưa đầy đau thương, Tô Đàm mơ hồ đoán được gì đó từ một vài chi tiết nhưng cô không lên tiếng hỏi. Cô không thể xé toạc vết thương của người ta chỉ để thoả mãn lòng hiếu kỳ của mình được.

Vụ án giết người trong vườn hoa khiến Lục Nhãn Đông bận bù đầu, số lần gặp được Tô Đàm cũng vì thế mà ít đi, nhưng anh vẫn luôn tìm đủ lý do để nhắn tin cho cô.

Tối ngày 13 tháng 2, Lục Nghiên Kiều gọi điện cho Tô Đàm hỏi cô ngày mai có rảnh không.

Tô Đàm đang tự học trong thư viện trường, nghe vậy cũng không nghĩ nhiều, cô đáp: "Buổi sáng phải đi học, nhưng buổi chiều thì rảnh. Có chuyện gì sao?"

Lục Nghiên Kiều làm nũng: "Chị Đàm Đàm, em nhớ chị mà, ngày mai chị mang Khoai Tây đi kiểm tra sức khoẻ với em được không?"

Tô Đàm không do dự lâu mà gật đầu đồng ý luôn. Cô tự học đến 10 giờ đêm, lúc về phòng, phát hiện trên bàn học của cô bạn cùng phòng nào đó đặt một bó hoa hồng, khi ấy mới giật mình: "Mai là lễ tình nhân à?"

Đường Tiểu đang ăn khoai tây chiên, nghe thế thì trả lời: "Đúng vậy. Thế nào? Đàm Đàm nhà chúng ta có hẹn à?"

Tô Đàm: "... Hẹn gặp chó có tính không?"

Đường Tiểu không hiểu lời Tô Đàm nói, vẻ mặt mơ màng: "Gặp chó? Chó gì? Chó độc thân à?"

"Đúng, chó độc thân."

Cô, Lục Nghiên Kiều, cộng thêm Khoai Tây bị thiếu, không phải cả ba đều độc thân ư?

Đường Tiểu đưa cho Tô Đàm một miếng khoai tây, âm ờ: "Ồ, được rồi, nhớ về sớm chút."

Tô Đàm nhai khoai tây: "Còn cậu? Cậu định thế nào?"

Đường Tiểu thần bí cười: "Tớ có hẹn với cậu em khoa âm nhạc, ôi, chờ tin tốt của tớ đi."

Tô Đàm vỗ đầu cô nàng: "Chú ý an toàn đấy."

Đường Tiểu cười: "Ha ha, đương nhiên đương nhiên."

Ngày hôm sau là lễ tình nhân.

Cả trường chìm trong không khí màu hồng phấn, nơi nơi đều có thể nhìn thấy hình ảnh trai gái nắm tay nhau cùng đi.

Lục Nghiên Kiều lái xe tới, Khoai Tây yên vị ở ghế sau. Cửa sổ xe vừa hạ xuống, Khoai Tây nhanh chóng rướn đầu ra ngoài, điên cuồng vẫy đuôi với Tô Đàm.

Tô Đàm lên xe hỏi: "Hôm nay không hẹn hò với nam sinh nào à?"

Lục Nghiên Kiều: "Không phải em có hẹn với chị đấy sao? Chị Đàm Đàm, tối nay chị muốn ăn gì?"

Tô Đàm cười, nói như nào cũng được, rồi lại hỏi Lục Nghiên Kiều thi thế nào. Lục Nghiên Kiều có lòng tin mãnh liệt, nói lần này chắc chắn không thành vấn đề, nếu thi không qua thì sẽ trực tiếp bẻ cong Khoai Tây. Về mặt Khoai Tây vô tội, nghe thấy Lục Nghiên Kiều nhắc đến tên mình, đang ngồi sau bỗng chồm lên phía trước, dọa cô ấy sợ hãi.

Thấy kỳ thi của Lục Nghiên Kiều có vẻ ổn thì Tô Đàm mới dám thờ phào, cô chỉ sợ mình dạy thêm không có hiệu quả, vậy thì thật có lỗi với phần học phí người nhà Lục Nghiên Kiều trả.

Tô Đàm liếc nhìn Lục Nghiên Kiều đi vào con đường mới mở phía trước, khẽ hỏi: "Nghiên Kiều, chúng ta đang tới bệnh viện thú y?"

Lục Nghiên Kiều vội vàng đưa tay ra dấu im lặng: "Chị Đàm Đàm, chị tuyệt đối đừng nhắc tới từ đó, đừng để Khoai Tây nghe được rồi lại âm ỉ, em lừa nó là bọn em đi tìm chị mới có thể khiến nó ngoan ngoãn trèo lên xe đó. Cũng không phải chuyện lớn gì, đưa nó đi rửa sạch chân răng thôi."

Khoai Tây còn chưa biết mình bị lừa, vô cùng hưng phấn trèo lên đùi Tô Đàm, lăn qua lăn lại đòi vuốt ve.

Tô Đàm yên lặng vuốt bộ lông mềm mại của nó, nghĩ thầm, Khoai Tây, em đừng trách chị.

Thế nhưng, lừa được một lúc chứ không thể lừa cả đời, khi Khoai Tây được dắt từ ghế sau ra ngoài, nhìn thấy tòa nhà màu trắng thì cả người nằm bò trên mặt đất, nước mắt không ngừng, cực kỳ buồn bã.

Lục Nghiên Kiều sợ chó lại còn phải khuyên nó. Cô ấy hẳn đã coi Khoai Tây như bạn bè, lấy tình cảm ra thuyết phục nó: "Khoai Tây, mày nhìn đi, chị Tô Đàm đang ở đây đó, nếu mày không dừng cảm một chút sẽ bị coi là con chó yếu đuối, biết yếu đuối là gì không? Chính là em bé nhỏ nhà chú hàng xóm..."

Tô Đàm bên cạnh đỡ khóc đỡ cười.

Khoai Tây thế mà giống như hiểu được, cụp đôi tai từ từ bò dậy, bắt đầu đi bước vào bệnh viện. Tô Đàm lại an ủi nó vài câu, cuối cùng nó cũng khôi phục tinh thần.

Những giống chó cỡ lớn rất dễ có vấn đề ở hàm răng, Lục Nghiên Kiều nói Khoai Tây là bảo bối nhà họ Lục, mỗi năm kiểm tra sức khỏe hai lần, còn được chăm chút hơn cả chú út.

Lúc Khoai Tây trị liệu, Lục Nghiên Kiều và Tô Đàm ngồi tám chuyện một chút, đúng như Tô Đàm nghĩ, vụ án giết người gần đây và sự bận rộn của Lục Nhẫn Đông có liên quan đến nhau.

Tô Đàm yên lặng nghe, thỉnh thoảng phụ họa vài câu nhưng không hề có ý đào sâu.

Lục Nghiên Kiều tò mò: "Chị Đàm Đàm, chị không tò mò về vụ án này sao?" Cô ấy cực kỳ tò mò, nhưng vụ án không có tiến triển, Lục Nhẫn Đông lại không có khả năng hé miệng tiết lộ cho cô ấy một chút nào.

Tô Đàm: "Ừm... Lòng hiếu kỳ của chị tương đối ít."

Lục Nghiên Kiều: "Hãy, được rồi." Cô ấy còn tưởng Tô Đàm sẽ biết được nhiều hơn chút, bây giờ xem ra Tô Đàm chẳng quan tâm tẹo nào, có khi còn chẳng thèm hỏi Lục Nhẫn Đông nữa kìa.

Khoai Tây làm kiểm tra, bị bác sĩ đề xuống đánh răng, cả người cũng héo theo rồi, túi thân ứa nước mắt.

Tô Đàm gãi ót Khoai Tây: "Đừng buồn nữa, đi nào, dẫn em đi ăn ngon."

Khoai Tây không chịu động đậy.

Lục Nghiên Kiều trưng vẻ mặt không nở nhìn thẳng: "Đừng mơ mộng nữa, chị Đàm Đàm sẽ không bế mày đi đâu, mau dậy nào."

Vậy nên Tô Đàm mới biết, biểu cảm này của Khoai Tây là muốn cô bế. Thế nhưng thanh niên này nặng 40 kg, thêm mấy cân nữa là bằng Tô Đàm

rồi, chắc chắn không thể bế nổi, cố gắng lắm chắc cũng tiến được vài bước thôi.

Khoai Tây lại rầu rĩ không vui, cắn một miếng lên tay Lục Nghiên Kiều. Đương nhiên nó chẳng dùng sức, chỉ dùng lưỡi liếm liếm nhưng vẫn khiến Lục Nghiên Kiều sợ đến mức hét âm lên.

Thật vất vả đi ra từ bệnh viện, Lục Nghiên Kiều xắn tay áo, cao giọng nói: "Hôm nay em muốn ăn đại tiệc! Chị Đàm Đàm! Chúng ta đi thôi!"

Tô Đàm hỏi: "Khoai Tây đi với chúng ta?"

Lục Nghiên Kiều trả lời: "Không sao cả! Chú út quen chủ nhà hàng, đã bao nguyên một phòng rồi."

Tô Đàm nghe vậy thì nướng mày: "Chú út của em cũng đến à?"

Lục Nghiên Kiều im bật, vội vàng nói: "Chị Đàm Đàm, là chú ấy đe dọa em, không phải em tự nguyện!"

Tô Đàm như cười như không: "Đe dọa em thế nào?"

Lục Nghiên Kiều: "Chú ấy nói nếu không giúp thì sẽ bảo Khoai Tây cắn em."

Vẻ mặt Khoai Tây vô tội không hiểu chuyện gì, ngồi chồm hồm trong xe vẫy đuôi.

Tô Đàm: "... Chị giả vờ tin vậy."

Lục Nghiên Kiều nghiêm mặt: "Chị Đàm Đàm, chị thương hại chú út em một chút đi, chú ấy chỉ là một đứa trẻ không ai thương xót..."

Tô Đàm nghe Lục Nghiên Kiều nói, hơi không phân biệt được cô ấy đang nói giúp Lục Nhẫn Đông hay đang bôi đen anh nữa.

Tô Đàm thở dài: "Được rồi, đi thôi, muộn nữa lại tắc đường bây giờ."

Lục Nghiên Kiều gật đầu như già tởi. Nửa tiếng sau, hai người tới nhà hàng Lục Nhẫn Đông đặt trước. Nhà hàng này nằm trong tòa nhà xung quanh được bao bọc bằng lớp kính trong suốt, bên ngoài lớp kính đó là hàng cây xanh biếc mơn mớn, nhìn ra xa, cảnh đẹp cả thành phố đều rơi vào tầm mắt. Sau khi Khoai Tây đi vào, cu cậu bị lồng chim treo trên phòng thu hút, ngồi xồm phía dưới nhìn chăm chăm.

Lục Nghiên Kiều lấy thực đơn, hai người bắt đầu nghiên cứu. Lúc cả hai đang bàn bạc nên ăn gì thì cửa phòng bao mở ra, Lục Nhẫn Đông với vẻ mặt mệt mỏi bước đến.

Lục Nghiên Kiều reo lên: "Chú út, chú tới rồi!"

Lục Nhẫn Đông ừ một tiếng, anh hỏi: "Chờ lâu chưa?"

Lục Nghiên Kiều trả lời: "Không lâu, còn chưa gọi món đâu."

Lục Nhẫn Đông liếc nhìn vẻ mặt Tô Đàm, bất đắc dĩ hỏi: "Lộ rồi à?"

Lục Nghiên Kiều đau khổ: "Xin lỗi chú, cháu không thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ." Bọn họ vốn định đóng vở kịch Lục Nhẫn Đông tiện

đường vào ăn cơm cùng, nào biết còn chưa bắt đầu, Lục Nghiên Kiều đã bị lộ.

Lục Nhẫn Đông: "Kẻ như cháu mà lên chiến trường, địch còn chưa ép cung thì đã khai hết rồi."

Lục Nghiên Kiều khoa trương hét lên: "Đừng giết tôi! Tôi nói hết!"

Tô Đàm nở nụ cười. Từ vẻ ngoài của Lục Nhẫn Đông có thể thấy, Lục Nghiên Kiều nói anh rất bặn là sự thật. Trong đôi mắt của anh đầy tơ máu, khuôn mặt chắc đã tút tát lại rồi, nhưng dưới cằm vẫn còn một ít râu lửa thừa sót lại, nhìn sâu trong nét mặt có thể thấy anh mệt mỏi vô cùng.

"Lễ tình nhân vui vẻ." Có vẻ như gần đây hút nhiều thuốc lá, giọng nói của anh cũng hơi khàn khàn, nhưng tiếng khàn này ngược lại tăng thêm vẻ gợi cảm, giống như tiếng nhạc cụ dịu dàng.

"Lễ tình nhân vui vẻ." Tô Đàm cũng chúc lại anh.

Lục Nhẫn Đông rất thông minh, nếu mời Tô Đàm trên danh nghĩa của anh, chắc chắn cô sẽ không đi cùng anh trong ngày đặc biệt như hôm nay. Vì vậy anh đi đường vòng, lôi Lục Nghiên Kiều và Khoai Tây ra yểm trợ, vậy mới có thể kéo Tô Đàm ra khỏi trường.

"Chuẩn bị quà tặng cho hai người đây." Lục Nhẫn Đông lấy từ trong áo ra hai cái hộp nhỏ, đưa tới trước mặt cả hai.

Tô Đàm hơi nhíu mày, cô đang định từ chối.

Lục Nhẫn Đông mở miệng chặn lời cô trước: "Xem trước đi đã, không phải cái gì quý giá đâu."

Bên trong là một chiếc vòng nho nhỏ đặt trên lớp nhung màu lam đậm, mặt vòng hình đóa hoa quỳnh đang nở rộ. Theo lý thuyết, mặt vòng không lớn bằng nửa ngón cái, hình dạng hoa quỳnh lại tương đối phức tạp, rất khó để thể hiện ra ngoài. Thế nhưng công nghệ trên mặt vòng này lại vô cùng tỉ mỉ, cánh hoa trắng nõn tinh tế, còn xâu thêm sợi dây nhỏ như tóc xuyên qua phía trên.

"Bạc, không đắt." Lục Nhẫn Đông nói.

"Chỉ là một món quà nhỏ, không có ý gì khác, mong cô có thể nhận."

Tiếng kêu gào của Lục Nghiên Kiều vang lên: "Chú út!!! Chú là ma quỷ à?"

Tô Đàm nhìn sang, nhìn thấy trong hộp của Lục Nghiên Kiều cũng là một chiếc vòng, chỉ là mặt vòng đó hình quỳên sách, ở phía trên còn khắc một dòng chữ nhỏ nhắn "Không được nợ môn".

Tô Đàm: "... Phụt."

Lục Nhẫn Đông lạnh lùng: "Đeo lên nhanh, mỗi ngày trước khi ngủ nhìn kỹ đi."

Lục Nghiên Kiều khóc không ra tiếng, nếu như nói thái độ của Lục Nhẫn Đông dành cho Tô Đàm là mùa xuân ấm áp, vậy đối xử với cô ấy chính là mùa đông lạnh giá.

"Chị Đàm Đàm, nếu chị không thích, chúng ta đổi với nhau nhé?" Lục Nghiên Kiều mong đợi nhìn Tô Đàm.

Lục Nhẫn Đông: "Cháu dám?!"

Lục Nghiên Kiều: "Cháu về mách bà nội!!!"

Lục Nhẫn Đông: "Ha ha, đi đi."

Lục Nghiên Kiều khóc thét.

Bị hai người bọn họ cắt ngang như vậy, Tô Đàm cũng bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để từ chối quà tặng, cuối cùng đành nhận món quà đặc biệt của anh.

Lục Nhẫn Đông thấy Tô Đàm chấp nhận, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, chuyện anh lo lắng nhất chính là Tô Đàm sống chết không nhận. Cũng may có Lục Nghiên Kiều giúp đỡ.

Tranh thủ lúc Tô Đàm gọi món, Lục Nghiên Kiều quay lại làm mặt quỷ với Lục Nhẫn Đông. Lục Nhẫn Đông giơ ba ngón tay với Lục Nghiên Kiều, cô ấy lắc đầu, giơ năm ngón tay.

Tô Đàm nhìn thấy hành động của hai người, cô thả thực đơn trong tay xuống, khẽ thở dài trong lòng. Chắc là Lục Nghiên Kiều đang đôi co với Lục Nhẫn Đông về chuyện tiền tiêu vặt của cô ấy. Xem ra chỉ số thông minh cao ngất ngưỡng của nhà họ Lục có di truyền.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhân Đông: Bởi vì để ở cùng với Đàm Đàm mà anh đã phải dùng hết sức mình, thậm chí đổi tên bản thân thành Lục Vân (2) rồi này.

(2) Chữ Vân (云) là một trong hai chữ tạo nên chữ Đàm (曇)

Tô Đàm: ... Đồ lưu manh.

Chương 22: Bữa ăn

Editor: Liêu

Beta: An Hiên

Sau khi gọi món xong, phục vụ nhanh chóng mang đồ ăn lên.

Lục Nhẫn Đông mở miệng: "Bò bít tết ở đây không tệ, chất lượng thịt rất tốt, cô thử xem?" Anh nói xong thì thuần thục cắt đĩa bít tết thành những miếng to nhỏ vừa vặn. Bò bít tết chiên vô cùng mềm, sau khi cắt ra có thể thấy thớ thịt non mịn và những đường vân xinh xắn.

Một lát sau, Tô Đàm không kịp từ chối thì trước mặt đã có mấy miếng thịt bò. Do dự một chút, Tô Đàm dứt một miếng vào miệng, đầu lưỡi cảm nhận được hương thịt bò nồng nàn, quả nhục đậu khấu rất non, hơi dai nhưng lại không khó nhai. Hàm răng có thể nghiền nát miếng thịt dễ dàng, nước thịt chảy ngập cả khoang miệng, thực sự là mỹ vị.

"Ngon quá." Tô Đàm tán thưởng.

"Chú út, chú út, cháu cũng muốn." Lục Nghiên Kiều vươn tới, cũng muốn xiên một miếng.

Nào biết Lục Nhẫn Đông lại lạnh nhạt từ chối Lục Nghiên Kiều: "Không có đâu, cháu tự cắt đi."

Lần thứ hai Lục Nghiên Kiều cảm thấy sự đả ngộ khác biệt, cô ấy nghĩ thầm, có khi địa vị của mình trong lòng Lục Nhẫn Đông còn không bằng Khoai Tây...

Tô Đàm nhìn Lục Nhẫn Đông, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn anh Lục."

Lục Nhẫn Đông cũng cười: "Cần gì phải khách sáo với tôi như vậy, khi nào nấu cơm cũng cho tôi thử là được rồi."

Từ bé đến giờ, vấn đề ăn cơm của Tô Đàm gần như được giải quyết ở căn tin trường học, chỉ thỉnh thoảng có buổi liên hoan của học sinh thì mới ra ngoài ăn. Cô chưa từng ăn cơm Tây, cũng không biết sử dụng dao nĩa, vì vậy lúc gọi món ăn cô đã gọi những món tương đối dễ xử lý, không chọn món tử của nhà hàng này. Hành động của Lục Nhẫn Đông đã giải quyết nỗi xấu hổ của Tô Đàm, lại kéo gần khoảng cách giữa hai người, anh là người thông minh, mà từ trước đến nay ở chung với người thông minh vẫn luôn vô cùng thoải mái.

Tô Đàm cụp mắt, không nghĩ nhiều nữa, tập trung hưởng thụ bữa ăn ngon.

Khoai Tây nằm bên cạnh vẫn luôn chảy nước dãi cũng nhận được một phần xương hàm, gặm đến mức nước bọt rơi tí tách, vui sướng cực độ.

Mặt trời từ từ khuất sau đường chân trời, bóng đêm phủ xuống. Ngoài cửa kính, cả thành phố bắt đầu lên đèn, trên bầu trời là những vì sao lấp lánh tô điểm cho ánh trăng sáng ngời.

Có Lục Nghiên Kiều làm nhảm khiến không khí trong phòng bao cũng không tẻ nhạt, trên khuôn mặt Tô Đàm cũng xuất hiện ý cười, có đôi khi cô

không hiểu cô nàng Lục Nghiên Kiều này đào đâu ra nhiều mẩu chuyện
ngắn thú vị đến thế.

Cơm nước no say, Lục Nhẫn Đông đề nghị đi lên sân thượng một lúc.

Lục Nghiên Kiều vỗ cái bụng tròn vo: "Được, đi nào, đỡ em đứng dậy..."

Tô Đàm nắm tay cô ấy, cười hỏi: "Sao lại ăn no vậy chứ?"

Lục Nghiên Kiều đáng thương tố cáo: "Bởi vì bình thường chú út toàn ép
em ăn chay."

Lục Nhẫn Đông tuyệt tình: "Được rồi, cháu đã nói như vậy thì cuối tuần
ăn một bữa đi."

Lục Nghiên Kiều: "Chú ơi cháu sai rồi, chú cho cháu một cơ hội thay đổi
đi..."

Giữa tiếng khóc vờ vịt của Lục Nghiên Kiều, ba người lên sân thượng.

Trên sân thượng nhà hàng trồng hoa cỏ sum suê, vách ngăn cũng làm từ
thủy tinh giống dưới kia, có thể ngắm nhìn toàn bộ thành phố về đêm.

Tô Đàm dán mặt lên tường kính, trong đôi mắt đen láy thấp thoáng ánh
đèn đường lung linh, cô thốt lên: "Đẹp quá!"

Lục Nhẫn Đông đứng bên cạnh Tô Đàm, anh hơi nghiêng đầu nhìn cô
gái đáng yêu này. Cô có làn da trắng nõn, cái cổ duyên dáng, cộng thêm đôi
môi nhỏ nhắn như cánh hoa có sắc hồng nhàn nhạt, đứng dưới bóng đêm

càng trở nên nổi bật khiến người ta nghệt thở. Hàng lông mi vừa dài vừa dày khẽ run, sâu trong đôi mắt chứa đầy vẻ ngạc nhiên và vui thích.

Gặp được cảnh đẹp chưa từng thấy nhưng trong mắt cô không hề có dục vọng tham lam, cảnh đẹp phù phiếm đối với cô đều như mây khói thoáng qua. Rõ ràng, khát vọng từ sâu trong nội tâm của cô không phải những thứ này.

Trong lòng Lục Nhẫn Đông rung động mãnh liệt, trái tim dường như bị người ta bóp mạnh.

Tô Đàm thấy ánh mắt của Lục Nhẫn Đông, cô hỏi: "Sao thế? Sao lại nhìn tôi chăm chăm vậy?"

Lúc này Lục Nhẫn Đông mới hoàn hồn, cười lắc đầu: "Không có gì, chỉ là nhìn cô tôi nhớ đến một bài thơ."

Tô Đàm: "Thơ gì?"

Lục Nhẫn Đông ngược mắt nhìn lên, nhìn vào ngọn đèn rực rỡ:

"Em đứng trên cầu ngắm phong cảnh

Người trên lầu trông cảnh ngắm em

Trăng sáng trang trí cửa sổ nhà em

Em trang trí giấc mộng người khác." (1)

(1) Bài thơ Đoạn Chương của tác giả Biện Chi Lâm.

Tô Đàm bật cười, đang định nói gì đó lại bị Lục Nghiên Kiều lao tới phá đám: "Mộng gì cơ, mộng xuân á?"

Lục Nhẫn Đông: "..."

Hai vai Tô Đàm run run, cô cố nhịn để không cười thành tiếng.

Lục Nhẫn Đông hít một hơi thật sâu: "Lục Nghiên Kiều, cuối tuần này cháu đừng khóc lóc cầu xin chú."

Lục Nghiên Kiều vội vàng xin lỗi, Lục Nhẫn Đông cười mỉa.

Lục Nghiên Kiều đúng là bậc thầy phá hoại bầu không khí, một câu mộng xuân khiến bầu không khí lãng mạn trở thành một màn cấm trẻ em, Lục Nhẫn Đông hận không thể sai Khoai Tây cắn hai miếng nuốt sạch cô ấy luôn.

Cuối cùng dù sao vẫn là cháu gái ruột, Lục Nhẫn Đông cố nhịn xúc động muốn giết người vứt xác: "Cũng không còn sớm nữa, về thôi."

Lục Nghiên Kiều cảm nhận được sát khí trên người Lục Nhẫn Đông, vẻ mặt còn đau khổ hơn cả Khoai Tây lúc ở bệnh viện.

Khi tạm biệt Tô Đàm trước cổng trường, cô nàng rưng rưng nước mắt nói cuối tuần Tô Đàm nhất định phải gọi điện cho mình, nếu không cô ấy sẽ chết trong tay chú út.

Tô Đàm dở khóc dở cười, cuối cùng đành phải đồng ý.

Lúc này đã sắp 10 giờ, Lục Nhẫn Đông dặn cô nhất định phải đi đường lớn mà về, vốn dĩ anh định đưa Tô Đàm về đến tận cửa nhưng suy xét lại thì vẫn không làm như vậy. Nếu để kẻ nào lăm miêng thấy được, có thể sẽ ảnh hưởng tới danh dự của Tô Đàm.

Tô Đàm nói cảm ơn với anh, sau đó quay người đi vào trường.

Lục Nghiên Kiều chống cằm: “Chú út, chú thực sự thích chị Đàm Đàm phải không?”

Lục Nhẫn Đông trả lời: “Nếu chú không thích cô ấy, sao phải lãng phí công sức như này?”

Lục Nghiên Kiều lên tiếng: “Nếu sau này chú làm chuyện gì có lỗi với chị ấy, cháu chắc chắn sẽ không bao giờ tha thứ cho chú.”

Lục Nhẫn Đông lạnh lùng hỏi: “Đã bao giờ chia tay mà người có lỗi với đối phương là chú chưa?”

Lời nói này cũng có lý, vận đào hoa của Lục Nhẫn Đông cực kỳ tốt, nhưng chắc cũng vì quá tốt mà mỗi lần yêu đương đều không thuận lợi. Trong quá trình hẹn hò, nhà gái thường sẽ tràn ngập cảm giác bất an, cho dù Lục Nhẫn Đông bảo đảm thế nào, người ta cũng đều có cảm giác anh sẽ ngoại tình ngay lập tức.

Lục Nghiên Kiều hỏi: “Vậy tại sao chú lại chia tay với bọn họ?”

Lục Nhẫn Đông: “Cuộc đời dài như vậy, nếu thời kỳ yêu đương mãi liệt còn khổ cực đến thế, mấy năm sau làm sao có thể trải qua được?”

Lục Nghiêu Kiêu nhìn về mặt lạnh nhạt của Lục Nhãn Đông, chợt nhớ tới một cô bạn gái nào đó của chú út mình từng nói: “Khi anh thích người ta là thực sự thích, nhưng khi không thích nữa cũng sẽ hoàn toàn chấm dứt.”

Lục Nghiêu Kiêu phiên muộn, cảm xúc mang tên “thích” này quả thực quá huyền diệu!

Lại nói Tô Đàm, cô đi vào sân trường, xuyên qua đường hầm u ám. Bởi vì đã khai giảng, xung quanh có thể thấy sinh viên tụm lại thành từng nhóm 3 - 5 người mà đi, cũng không cần lo lắng sẽ xảy ra chuyện.

Từ cổng trường đến kí túc xá phải đi qua một quảng trường nhỏ, bên cạnh quảng trường là hồ nước nhỏ, mà sau hồ nước đó chính là con đường mà Tô Đàm từng đi qua.

Đi qua hồ, Tô Đàm đưa mắt nhìn về phía con đường nhỏ. Ở đó cây xanh tươi tốt, từ sâu trong bóng tối, Tô Đàm chợt cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn mình, cô ngoảnh lại, chỉ thấy sinh viên đi đi lại lại trên sân. Mọi người cúi đầu đi đường, ánh mắt không hề dừng trên người cô.

Là cô quá nhạy cảm ư? Tô Đàm hơi nghi ngờ, cô nhìn di động, nhìn thấy màn hình vừa vắn hiển thị 22:00.

Tô Đàm cẩn thận quan sát một lúc, xác định xung quanh mình không có người nào khả nghi, trong lòng cô mới hơi thả lỏng, chậm rãi đi về phòng.

Đường Tiểu đã về phòng, đang ngồi trước bàn trang điểm tháo trang sức, nhìn thấy Tô Đàm về, cô nàng vui vẻ nói: "Đàm Đàm, cậu về rồi."

Tô Đàm gật đầu hỏi cô nàng: "Suôn sẻ không?"

"Tất nhiên là thuận sẻ rồi." Đường Tiểu hếch mặt: "Tớ đích thân ra trận, không có chuyện không thuận lợi đâu..." Sau đó cô nàng hưng phấn kể cho Tô Đàm nghe buổi tối hoàn hảo ngày hôm nay với chàng trai khoa âm nhạc.

Tô Đàm nghe xong thì cười hỏi: "Xác định quan hệ rồi à?"

"Đúng rồi." Đường Tiểu nói: "Chờ rảnh tớ mời cậu ăn cơm, mà nói đi cũng phải nói lại, đến tớ cũng thoát kiếp độc thân rồi, sau này trong phòng cũng chỉ còn cậu độc thân nữa thôi, à đúng rồi, Đàm Đàm, cậu quen Vương Miện Quân khoa âm nhạc à?"

Tô Đàm lắc đầu, nhớ đủ mặt mọi người trong lớp thôi đã phát mệt rồi, sao cô có thể biết người khoa khác được chứ?

Đường Tiểu bật thốt: "Ôi chao, chính là anh đẹp trai kéo đàn cello trong tiệc tết Nguyên Đán năm ngoái đó, là anh chàng tóc nâu..."

Tô Đàm trả lời: "Hả? Tớ không đến bữa tiệc tết Nguyên Đán..." Hôm đó làm thêm được gấp ba tiền lương bình thường cho nên cô đi làm thêm.

Đường Tiểu mở điện thoại ra: "Là anh chàng này."

Tô Đàm nhìn vào, hỏi: "Sao vậy?"

Đường Tiểu trả lời: "Hôm nay anh ta tìm tớ, hỏi cách liên lạc với cậu..."

Tô Đàm nhíu mày: "Sao lại tìm tớ?"

Đường Tiểu thấy Tô Đàm tỏ vẻ phiền toái, cô nàng thở dài: "Bảo bối của tớ ơi, chắc chắn là người ta vừa ý cậu rồi mới xin phượng thức liên lạc với cậu đó."

Tô Đàm: "À, đừng cho đấy."

Đường Tiểu: "Cậu chắc chứ?"

Tô Đàm vô cùng nghiêm túc: "Có thời gian rảnh, tớ thà đi sờ chó còn hơn."

Đường Tiểu khó hiểu, nghĩ thầm cái gì gọi là sờ chó? Chó là ẩn dụ gì đây? Chẳng lẽ Tô Đàm mới nhận thêm công việc ở cửa hàng thú cưng?

Nhưng chưa để cô nàng hỏi tiếp, Tô Đàm đã nói sang chuyện khác, vì thế chuyện này tạm thời kết thúc ở đó.

Tô Đàm và Đường Tiểu nói chuyện một lúc, sau đó rửa mặt lên giường ngủ. Trước khi ngủ thì Lục Nhẫn Đông gọi điện đến, anh hỏi cô về rồi sao không nhắn tin. Tô Đàm thành thật nói điện thoại hết pin, cô đang sạc. Điện thoại của cô là loại cũ, ngoài nhắn tin và gọi điện thì gần như không có chức năng khác.

"Được rồi, sau này lúc về phòng nhớ nhắn tin cho tôi." Lục Nhẫn Đông dịu giọng, "Tô Đàm, chúc ngủ ngon."

"Chúc ngủ ngon." Tô Đàm cũng đáp lại một câu, đến lúc tắt máy cô mới thấy hình như có chỗ nào không đúng lắm, nghĩ lại cẩn thận mới nhớ ra, lúc

này Lục Nhãn Đông nói "Sau này về phòng...", sau này là có ý gì?

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Đàm Đàm, anh thật sự không muốn mơ thấy em.

Tô Đàm: Tại sao?

Lục Nhãn Đông: Phí nước...

Tô đàm: Cắt đi thì sẽ không phí.

Lục Nhãn Đông: ... Em thật tàn nhẫn.

Chương 23: Nhan sắc của chó

Editor: Liêu

Beta: An Hiên

Sau lễ tình nhân, dưới sức ép của truyền thông, vụ án giết người càng trở nên hừng hực.

Ngay cả Tô Đàm trong lúc vô ý cũng đã nhìn thấy tấm ảnh hiện trường vụ án. Trong hình, nạn nhân đã không còn nguyên vẹn, thi thể bị chém thành từng mảnh nhỏ, sau đó ghép lại thành hình người quen thuộc. Mà ở phía trên thi thể là một số 3 rất to. Rất nhiều người suy đoán về ý nghĩa của số 3 này, có người đoán đây là người thứ ba bị hại, người thì lại đoán là hung thủ đang đếm ngược, vô vàn ý kiến kỳ lạ khác nhau.

Người đang xem tấm hình này là một cậu bạn trong lớp Tô Đàm, ngón tay cậu ta lướt lướt trên màn hình di động, lưu toàn bộ ảnh hiện trường vụ án về máy, lúc này đang ngồi trong lớp thảo luận sôi nổi với mọi người. Trên mặt bọn họ không hề có chút gì gọi là sợ hãi và tôn trọng, trái lại rất hưng phấn tràn trề.

"Ảnh chụp được tung ra vào ngày mùng 5 tháng 1." Nam sinh kia chỉ vào ngày tháng phía dưới ảnh chụp, lớn tiếng nói.

"Chỉ cách Tết có mấy ngày thôi! Các cậu nói xem tại sao hung thủ lại tung những bức ảnh này ra?"

Đường Tiểu và Tô Đàm ngồi sau nam sinh đó, nghe xong lời này, biểu cảm của Đường Tiểu rất khó coi: "Đàm Đàm, chúng ta đổi chỗ đi, dạ dày tớ khó chịu."

Tô Đàm gật đầu, mấy bức ảnh đó quả thật có hơi quá, hơn nữa cứ thảo luận như vậy cũng khá bất kính với người đã mất.

Vì vậy Đường Tiểu và Tô Đàm đổi chỗ, Đường Tiểu liếc mắt nhìn mấy nam sinh đó, lẩm bẩm: "Bọn họ nói chuyện cũng hơi lớn tiếng rồi..."

Tô Đàm cúi xuống nhìn vở mình, chợt hỏi một câu: "Tiểu Tiểu, cậu có thấy mấy bức ảnh đó nhìn hơi quen không?"

"Nhìn hơi quen?" Đường Tiểu mờ mịt.

"Nhìn quen thế nào?"

Tô Đàm suy nghĩ một lúc nhưng không có manh mối gì, cô lắc đầu.

Cảm giác nghi ngờ này tồn tại cho đến tận khi cô đi làm thêm ở quán cà phê, người đàn ông theo đuổi chị chủ lại đưa một bó hoa hồng đẹp đẽ tới. Trên cánh hoa hồng đỏ tươi còn vương những giọt nước, nhìn qua khá quyến rũ động lòng người. Chị chủ lại lạnh nhạt trực tiếp mở bó hoa ra, thuận tay chia cho mấy người trong cửa hàng như thường ngày.

Tô Đàm nhận hoa hồng, một suy nghĩ thoáng qua. Chợt nhớ tới ảnh chụp mình thấy buổi sáng, thi thể người bị hại bị chém loạn xạ giống như hình dáng của bông hoa hồng, chỉ là không được đẹp đẽ như vậy nhưng có thể nhìn ra điểm chính.

"Sao vậy?" Chị chủ thấy Tô Đàm ngần ra mới hỏi.

"Nghĩ gì thế?"

"Không... Không có gì ạ." Tô Đàm lắc đầu.

"Thật không?"

Tô Đàm: "Chị chủ... Nếu anh ta thích chị, sao anh ta không tự đến đây tặng hoa cho chị?"

Chị chủ nhìn bông hoa kiêu diễm trong tay, khẽ cười: "Vì anh ta biết chị sẽ không nhận hoa hồng của anh ta."

Tô Đàm khó hiểu, chị chủ lại cười, cô ấy gí trán Tô Đàm: "Em còn trẻ, không giống chị. Không đủ sức chơi đùa nữa, chỉ muốn yên bình nửa đời sau thôi."

Tô Đàm nghe vậy thì cái hiểu cái không.

Hoa hồng vẫn được đưa tới đều đặn, chị chủ lười mở ra, trực tiếp ném cả bó hoa mới tinh vào thùng rác. Lúc đầu còn có nhân viên tiệc nuối, dần dần người trong cửa hàng nhìn thấy cũng không kinh ngạc nữa.

Ngày hôm đó Tô Đàm đi làm về, đến dưới phòng ngủ thì bị người ta chặn lại.

"Tô Đàm." Người cản đường cô là một anh chàng đẹp trai, tóc màu nâu nhạt, mặc quần áo thời thượng, bên tai phải còn bấm khuyên tai màu đen, anh ta nói: "Chào em, tôi là Vương Miện Quân."

Tuy rằng Tô Đàm không nhận ra khuôn mặt này nhưng ít nhất vẫn có ấn tượng với cái tên, cô hỏi anh ta: "Chào anh, xin hỏi có chuyện gì sao?"

"Là thế này..." Vương Miện Quân mở lời.

"Chuẩn bị tới đại hội thể thao, trường muốn tổ chức một tiết mục văn nghệ khiêu vũ, cho hỏi em có thời gian không?"

Tô Đàm kinh ngạc: "Xin lỗi, tôi không có thời gian." Cô chưa từng học nhảy, cũng chưa từng tham gia câu lạc bộ nào, thật sự không hiểu tại sao Vương Miện Quân lại tìm tới cô.

"Không có thật sao?" Vương Miện Quân thở dài: "Có một vị trí tôi thấy vô cùng phù hợp với em..."

Tô Đàm kiên quyết lắc đầu.

Vương Miện Quân còn định thuyết phục, Tô Đàm lại không muốn nói thêm gì nữa, cô cất tiếng: "Ngại quá, tôi còn có việc, đi trước đây."

Vương Miện Quân thấy Tô Đàm bỏ đi không chút lưu luyến thì hơi nhú mào.

Trở về phòng ngủ, mấy cô gái trong phòng thần thần bí bí hỏi Tô Đàm có gặp được Vương Miện Quân dưới tầng không.

Tô Đàm khá khó hiểu: "Có, anh ta hỏi tớ có muốn khiêu vũ không, nhưng tớ chưa từng học, làm sao mà nhảy được?"

"Đàm Đàm à..."

Đường Tiểu vô cùng đau đớn: "Đây là cơ hội, cơ hội đó!!!"

Tô Đàm thắc mắc: "Cơ hội gì?"

Đường Tiểu đau lòng: "Anh ta tới tìm cậu, chắc chắn là có ý với cậu chứ sao..."

Tô Đàm lại càng hoang mang hơn: "Tớ còn chưa gặp anh ta được mấy lần, sao mà anh ta có ý với tớ được?"

"Không chừng là yêu từ cái nhìn đầu tiên đấy."

Tô Đàm không tin cái gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên này, nghe nói hồi xưa bố mẹ mình cũng như vậy, nhưng kết quả thì sao? Kết hôn chưa được mấy năm đã mỗi người một ngả, loại chuyện như tình yêu này còn không bằng trong túi có bánh mì đâu.

Nói đến chuyện này, thế mà Tô Đàm lại nhớ tới hình ảnh ngày đó Lục Nhẫn Đông gãy chân nằm trên giường, cô nở nụ cười: "Thứ mà tớ không tin nhất chính là yêu từ cái nhìn đầu tiên."

Đường Tiểu thấy sắc mặt Tô Đàm kiên định, không thể làm gì khác đành phải thở dài từ bỏ.

Trong khoảng thời gian này Lục Nhẫn Đông bị vụ án giày vò đến nổi sứt đầu mẻ trán, nhưng vẫn không quên nói chuyện phiếm với Tô Đàm mỗi ngày, nội dung trò chuyện luôn xoay quanh các đề tài tương đối đơn giản, thỉnh thoảng còn nói chuyện liên quan đến bài tập của Tô Đàm.

Tô Đàm vừa đi làm vừa chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, còn phải làm luận văn tốt nghiệp, cuộc sống tương đối phong phú, thực sự là không có ý định khiến mình thêm phiền lòng nữa, thế nên cô căn bản không có ý định dính líu tới Vương Miện Quân, thấy tin nhắn anh ta gửi tới, cô không trả lời mà xóa sạch.

Mùa xuân đến, nhiệt độ ngoài trời dần dần tăng trở lại, mấy ngày này hầu như đều là nắng ấm bao phủ.

Thình thoảng Lục Nghiên Kiều rảnh rỗi thì sẽ dẫn Khoai Tây đến trường tìm Tô Đàm, hai người một chố sưởi nắng trên sân cỏ trong trường học.

Khoai Tây cũng được coi là chiếc gối mềm mại, Tô Đàm gối đầu lên người nó rất thoải mái, Lục Nghiên Kiều sợ chố nên chỉ dám ngồi bên cạnh Tô Đàm.

Lục Nghiên Kiều nói về tình hình gần đây của Lục Nhẫn Đông, bảo chú út bận rộn cực kỳ, mỗi ngày chỉ ngủ được 3 - 4 tiếng đồng hồ, thời gian còn lại để điều tra kẻ tình nghi...

Tô Đàm hỏi: "Có tiến triển không?" Dù cô không rõ lắm về vụ án này thì cũng biết nó mang đến phiền toái rất lớn cho cảnh sát.

Lục Nghiên Kiều trả lời: "Có ạ, nhưng chú ấy không muốn nói cho em biết."

"Ôi, chị biết người kia không?"

"Ai cơ?" Tô Đàm ngoảnh đầu nhìn về hướng Lục Nghiên Kiều chỉ nhưng lại không thấy gì cả.

"Do em nhìn nhầm sao?" Lục Nghiên Kiều nghi ngờ: "Nhưng mà rõ ràng anh ta nhìn chị chăm chăm một lúc lâu."

Tô Đàm thấy trong ngực hơi khó chịu: "Thật không?" Gần đây Lục Nhẫn Đông vẫn dặn cô buổi tối cố gắng đừng ra khỏi phòng, cô cũng ngoan ngoãn nghe lời, bây giờ nghĩ lại, không phải Lục Nhẫn Đông phát hiện ra cái gì rồi nên mới dặn cô kỹ thế chứ?

Lục Nghiên Kiều không nghĩ nhiều, chỉ nói: "Không hiểu nổi, bây giờ biến thái càng ngày càng nhiều, mấy hôm trước em gặp một tên nghiện khoe hàng trong trường." Tô Đàm ngạc nhiên: "Vậy em làm thế nào?"

Lục Nghiên Kiều cười khẩy: "Em nói: Người anh em à, đừng cời, tôi sốc mất."

Tô Đàm: "..."

Lục Nghiên Kiều thở dài: "Hầy..."

Tô Đàm nhìn biểu cảm đau thương của Lục Nghiên Kiều, chợt nghĩ tới thời cấp ba của cô nàng này, dưới vẻ ngoài đáng yêu có lẽ là một linh hồn đáng thương.

Hai người trò chuyện một lúc, có người đi tới bên cạnh Tô Đàm, khẽ gọi: "Tô Đàm."

Tô Đàm quay lại, không ngờ lại nhìn thấy Vương Miện Quân, cô hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Vương Miện Quân vô cùng nghiêm túc nói với Tô Đàm: "Chuyện tôi nói ngày đó em có thể nghĩ thêm một chút không? Tôi có thể trả lương cho em."

Không có việc gì mà lại tỏ ra ân cần, không gian trá thì cũng trộm cắp. Tô Đàm không cảm thấy mình là nữ chính xinh đẹp trong ngôn tình tiểu thuyết, cô nhú mày: "Vương Miện Quân, tôi và anh không quen, tại sao nhất định phải là tôi?"

Vương Miện Quân đáp: "Bởi vì..." Dường như hơi khó mở lời, anh ta do dự một lúc lâu mới nói: "Vì tôi thấy em rất hợp mắt."

Lý do này khiến Tô Đàm dở khóc dở cười, cô lắc đầu, cũng không muốn thay đổi ý định, "Xin lỗi, tôi sẽ không thay đổi ý định."

Lục Nghiên Kiều ngồi bên cạnh nhìn Vương Miện Quân, rada trong đầu trong nháy mắt kêu lên, cô ấy lặng lẽ lấy điện thoại ra, chụp ảnh Vương Miện Quân rồi gửi cho Lục Nhẫn Đông, sau đó nhắn thêm: "*Chú út, chú nhìn anh chàng ngon trai bên cạnh chị Tô Đàm đi, lão già như chú không nỗ lực thì sớm muộn gì cũng bị vứt bỏ.*"

Một lúc sau, Lục Nhẫn Đông trả lời bằng một loạt dấu ba chấm.

Vương Miện Quân và Tô Đàm đang nói chuyện, Lục Nghiên Kiều đưa tay véo máng Khoai Tây một chút, Khoai Tây khó hiểu nhìn Lục Nghiên Kiều, cô ấy quay sang chép miệng nhìn Tô Đàm, lại làm động tác gặm xương.

Khoai Tây thông minh nhanh chóng hiểu được, trở mình lao lên người Tô Đàm, thè lưỡi đòi chơi đùa.

Tô Đàm vốn đang nói chuyện với Vương Miện Quân, đột nhiên bị khoai Tây nhảy bổ vào, cô tỏ vẻ xin lỗi với anh ta: "Bạn học Vương Miện Quân, tôi thực sự không có hứng thú, xin lỗi anh."

Vương Miện Quân còn muốn nói gì đó nhưng thấy Tô Đàm thực sự không có hứng thú, anh ta không thể làm gì khác đành thở dài bỏ đi.

Lục Nghiên Kiều nhìn Tô Đàm quay lưng về phía mình, giơ ngón cái lên với Khoai Tây. Khoai Tây hưng phấn sủa vài tiếng, vui vẻ liếm tay Tô Đàm.

Tô Đàm không biết giao dịch của Lục Nghiên Kiều và Khoai Tây, trong đầu còn nghĩ, chó thật đáng yêu, chó là thiên sứ, chờ sau này cô có điều kiện rồi, nhất định phải nuôi một con chó đáng yêu như Khoai Tây vậy.

Lục Nghiên Kiều nhìn Tô Đàm chìm đắm trong sắc đẹp của con chó, nghĩ thầm chú út ời chú út, nếu chú là con chó thì mọi chuyện hẳn sẽ dễ dàng hơn...

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Đàm Đàm, em có muốn chơi một trò thú vị không?

Tô Đàm: Cái gì thú vị?

Lục Nhãn Đông: Anh.

Tô Đàm: ...

Chương 24: Tọa đàm

Editor: Liêu

Beta: An Hiên

Lục Nghiên Kiều tới trường học một chuyến này rồi mang tin tức của Tô Đàm về cho Lục Nhẫn Đông.

"Chú út, chú kiểm chế chút đi. Công việc bận thì bận nhưng đừng để mình bận đến mức bị cảm sùng." Lục Nghiên Kiều nói lời thắm thía đúng trọng điểm, cô ấy cũng chỉ dám trêu đùa Lục Nhẫn Đông qua điện thoại, nếu Lục Nhẫn Đông thực sự đứng trước mặt, có khi thái độ của cô ấy sẽ chuyển biến 180 độ, chỉ thiếu nước vẩy đuôi.

"Lục Nghiên Kiều, chú thấy hình như cháu thêm đòn rồi đấy." Giọng anh khàn khàn, xem ra mấy hôm nay hút không ít thuốc.

Lục Nghiên Kiều còn muốn hỏi anh định làm thế nào thì Lục Nhẫn Đông đã dập máy trước. Lục Nghiên Kiều liếc nhìn điện thoại, lẩm bẩm: "Tìm hung thủ, tìm hung thủ, tìm hung thủ làm sao vui bằng tìm cô vợ nhỏ được... Chú còn muốn trải qua cả đời này với hung thủ sao?"

Lục Nghiên Kiều vốn tưởng rằng Lục Nhẫn Đông thuận miệng đáp một câu thể thôi, dù sao dựa vào kinh nghiệm lúc trước thì cho dù đang trong thời kỳ yêu đương mãnh liệt, gặp phải vụ án giết người nghiêm trọng như vậy chắc chắn Lục Nhẫn Đông vẫn sẽ biến mất một đến hai tuần. Nào ngờ Lục Nhẫn Đông lại để lời Lục Nghiên Kiều vào tai, hoặc là nói, ngay từ lúc

bắt đầu, Lục Nhãn Đông luôn cố gắng tạo cảm giác tồn tại trước mặt Tô Đàm, cho dù vô cùng bận cũng không muốn buông tha bất kỳ một cơ hội nào.

Bởi vì trong thành phố xảy ra án mạng, không ít trường học đều tổ chức buổi tọa đàm pháp luật. Trường của Tô Đàm cũng vậy, tất cả sinh viên đều phải có mặt, chủ nhiệm sẽ điếm danh.

Tô Đàm xin nghỉ một buổi ở quán cà phê, cô đến phòng học từ sớm, cùng các sinh viên khác tìm một chỗ ngồi xuống trước.

"Chán quá đi." Đường Tiểu ngồi bên cạnh lải nhải: "Lại còn nói không được chơi điện thoại, tọa đàm kiểu này có gì hay mà nghe chứ..."

Tô Đàm chống cằm, cầm bút vẽ lung tung trên vở, hơi ngây người... Cho đến tận khi các nữ sinh xôn xao mới kéo sự tập trung của cô trở lại. Tô Đàm ngẩng đầu, cô cho rằng mình nhìn nhầm rồi, người vốn phải đang bận sút đầu mé trán với vụ án - Lục Nhãn Đông, bây giờ đang mặc một bộ âu phục thẳng thớm, tràn đầy ý cười dịu dàng nhìn cô.

"Đệt, đẹp trai quá!!" Đường Tiểu kích động không thôi, đưa tay ôm Tô Đàm, reo lên: "Nhìn tấm lưng ấy, đôi chân ấy kìa!"

Ánh mắt của Tô Đàm và Lục Nhãn Đông giao nhau, cô khẽ gật đầu, coi như trả lời ánh mắt của anh.

Lục Nhãn Đông bước vài bước lên bục giảng, tự giới thiệu ngắn gọn.

Tô Đàm nghe thấy có sinh viên đang xì xào bàn tán, nói người này không phải đã từng làm khách mời môn pháp luật không ít lần sao, lần này

chắc chắn nhà trường chi một khoản rất lớn mới có thể mời được tới đây.

Thực sự Lục Nhẫn Đông mặc âu phục rất đẹp, vai rộng eo hẹp, âu phục được cắt may hoàn mỹ làm nổi bật đôi chân dài thẳng tắp, chắc là gần đây rất bận nên tóc anh hơi dài một chút, nhưng như thế lại vừa lúc có thể che bớt sự sắc sảo của anh.

Chuông vào học vang lên, toàn hội trường đều yên tĩnh, Lục Nhẫn Đông cũng mở cặp công văn của mình ra, bắt đầu buổi tọa đàm.

Từ trước tới nay Tô Đàm cũng không quan tâm những bài pháp luật này cho lắm, nhưng Lục Nhẫn Đông giảng bài quá thu hút, có mấy sinh viên vốn đang ngồi chơi điện thoại cũng dừng lại, bắt đầu lắng nghe bài giảng.

"Trong tình huống bình thường sẽ dựa vào một số yếu tố để phán đoán thời gian tử vong như: mắt, vết bầm trên thi thể, thức ăn trong dạ dày và giòi bọ." Lục Nhẫn Đông nói: "Trong một số trường hợp tiêu cực, hoặc là nói trong trường hợp hung thủ cố ý che giấu thì không thể phán đoán chính xác được, nhưng thời gian đại khái thì vẫn có thể xác định được."

"Trường hợp tiêu cực là gì ạ?" Có người ngồi ở dưới hỏi.

Lục Nhẫn Đông: "Quá nóng hoặc quá lạnh đều sẽ ảnh hưởng đến việc xác nhận thời gian tử vong của nạn nhân, ở đây tôi có chuẩn bị một số hình ảnh thi thể, nếu mọi người đồng ý..."

Các nam sinh đều kích động, nữ sinh thì tỏ vẻ kháng nghị.

Lục Nhẫn Đông quay xuống nhìn Tô Đàm ngồi ở hàng thứ ba, khẽ hỏi: "Muốn nhìn không?"

Tô Đàm vội lắc đầu, cô sợ mấy cái này nhất.

Vẻ mặt Lục Nhẫn Đông nghiêm túc: "Thi thể không có gì phải sợ, tôi cho mọi người xem..."

Đoạn phim vừa chuyển hình ảnh, Tô Đàm cứng người, cô cho rằng mình sẽ nhìn thấy hình ảnh gì ghê gớm đáng sợ lắm, ai ngờ trước mặt chỉ xuất hiện một bó hoa xinh đẹp.

Lục Nhẫn Đông: "Thực ra, đóa hoa của thực vật chính là bộ phận sinh dục của chúng. Bình thường mọi người tặng hoa cho nhau, chính là tặng những bộ phận sinh dục đã chết."

Mọi người đồng loạt im lặng.

Lục Nhẫn Đông tiếp tục: "Ừ, nếu như nhân hóa bông hoa thì tại thời điểm mà nó nở sẽ tỏa hương, và việc chúng ta ngửi hương thơm ấy chính là tình dục."

Cả phòng học cười vang, Tô Đàm cũng dờ khóc dờ cười. Đường Tiểu kích động không thôi, nắm chặt tay Tô Đàm: "Á đẹp trai quá, đáng yêu quá, Đàm Đàm, tớ muốn đi tìm hiểu..."

Tô Đàm còn tưởng Đường Tiểu muốn hỏi thăm thông tin cá nhân của Lục Nhẫn Đông, ai ngờ cô nàng nói tiếp: "Tớ muốn hỏi thăm anh ấy thích trai hay gái."

Tô Đàm suýt bị những lời này sặc chết: "Khụ khụ khụ."

Từ lúc lên đại học Đường Tiểu đã tham gia câu lạc bộ Anime, hơi có khuynh hướng hủ nữ, nhưng đây là lần đầu tiên biểu hiện rõ ràng trước mặt Tô Đàm như thế.

Lục Nhẫn Đông tiếp tục tọa đàm, nói xong về vụ án lại tiếp tục nói sang một số cách phòng thân. Tô Đàm nghe rất nghiêm túc, mấy cái này nên học một ít, tất nhiên sẽ có lợi.

Thời gian tọa đàm kết thúc, sinh viên ngồi dưới đều chưa thỏa mãn.

Lục Nhẫn Đông: "Chú ý an toàn, cho dù gặp phải chuyện gì đi nữa thì mạng sống mới là quan trọng." Sau khi nói xong lại dành cho mọi người một khoảng thời gian đặt câu hỏi.

Nam sinh toàn hỏi những vấn đề về vụ án, có thể trả lời thì Lục Nhẫn Đông đều trả lời thỏa đáng, một nam sinh trong đó trực tiếp hỏi về vụ án giết người chém xác gần đây. Lục Nhẫn Đông cười: "Đúng là tôi có tham gia vụ án này."

Sinh viên ngồi dưới ồ lên, đôi mắt lấp lánh.

Lục Nhẫn Đông: "Thế nhưng tôi không thể tiết lộ bất cứ chi tiết gì cho các bạn, dù sao cũng chưa tìm được hung thủ, lỡ như hãn ta đang ngồi dưới lắng nghe buổi tọa đàm này thì sao?"

"Trời ơi... đúng là đáng sợ." Đường Tiểu nghĩ mà sờn tóc gáy.

Tô Đàm gật đầu đồng ý, chắc là vì vụ án xảy ra ở trường học bên cạnh, cô luôn cảm thấy vụ án này vô cùng gần với bọn họ.

Sau khi kết thúc thời gian đặt câu hỏi, Lục Nhãn Đông bị một đám nữ sinh vây quanh, anh vốn muốn tìm Tô Đàm nói gì đó, cuối cùng chỉ có thể trở mắt nhìn cô và bạn cùng phòng biến mất ở cửa.

Tô Đàm quay đầu lại nhìn anh, đúng lúc nhìn thấy biểu cảm oan ức của anh. Trong mắt cô hơi thấp thoáng ý cười, tiếp tục đi ra khỏi lớp với Đường Tiểu.

Đường Tiểu mở miệng: "Đàm Đàm, có phải tớ nhìn nhầm không, sao tớ luôn cảm thấy anh ấy đang nhìn cậu vậy nhỉ?"

Tô Đàm cười: "Chắc là vì anh ấy có một cặp mắt đào hoa, cô gái nào cũng cảm thấy anh ấy đang chăm chú nhìn mình."

Đường Tiểu hơi suy nghĩ: "Thật không..."

Nếu Lục Nhãn Đông nghe được lời Tô Đàm, chắc sẽ lại oan ức một phen.

Buổi tọa đàm kết thúc, Lục Nhãn Đông mất hơn hai mươi phút mới có thể vất vả thoát thân khỏi phòng học, đáng lẽ anh định chạy đi tìm Tô Đàm, nào biết mới ra khỏi cửa đã bị các thầy cô trong trường kéo đi uống rượu.

Lục Nhãn Đông tìm mọi cách từ chối nhưng cuối cùng vẫn bị các thầy cô kéo đến một quán nướng gần trường học.

Sau khi yên vị trên ghế, Lục Nhãn Đông gửi tin nhắn cho Tô Đàm: "*Ngay cả cô cũng không để ý đến tôi.*" Cộng thêm một biểu tượng cảm xúc đôi mắt rưng rưng vô cùng đáng yêu.

Tô Đàm đang đọc sách, nghe được tiếng chuông báo tin nhắn liền đoán được là Lục Nhẫn Đông, bình thường hầu như không có ai nhắn tin cho cô, có việc đều trực tiếp gọi điện thoại.

Thấy tin nhắn của anh gửi đến, Tô Đàm suy nghĩ một chút mới trả lời: *"Tôi có người bạn muốn hỏi anh một chút."*

Lục Nhẫn Đông nhận được tin nhắn thì khá vui vẻ, anh kiêu ngạo trả lời lại: *"Hừ, giờ cô mới biết tôi được hoan nghênh thế nào phải không?"*

Tô Đàm nhin cười: *"Đúng vậy, cô ấy hỏi anh có hứng thú tìm bạn trai không?"*

Nhìn nửa trước Lục Nhẫn Đông còn hơi nhếch môi, khi nhìn thấy mấy chữ phía sau, Lục Nhẫn Đông sốc nặng.

Tô Đàm còn bổ sung thêm một câu: *"Còn khen anh eo nhỏ."*

Lục Nhẫn Đông: *"..."* Cảm ơn nhé!

Anh nhai nhai tai heo trong miệng một cách khô khốc, nhìn mấy chữ trên di động, chỉ ước có thể xuất hiện trước mặt Tô Đàm ngay lập tức... Nhưng mà xuất hiện trước mặt cô rồi thì sao, chẳng lẽ còn có thể cắn tai Tô Đàm một cái? Anh lơ đãng nhớ lại đôi tai trắng nõn tinh tế của Tô Đàm, còn có vành tai mềm mại ... Cảm giác rất tốt. Ôi, đừng nghĩ nữa, về nhà cắn tai chó cho đỡ thèm đi.

Cuối cùng Lục Nhẫn Đông trả lời một câu: *"Không cần bạn trai, ai giới thiệu bạn trai cho tôi thì tôi cắn người đó, Khoai Tây không chịu cắn thì tôi tự cắn..."*

Tô Đàm nghĩ đến Khoai Tây, cười nói: "*Bảo sao anh tên là Điều Hóa, có họ hàng với Khoai Tây, đều thích cắn người.*"

Lục Nhẫn Đông không trả lời nữa, anh sợ nói tiếp lại không nhịn được kiểm cố rời khỏi đây, chạy đến dưới phòng Tô Đàm tóm cô xuống.

Đường Tiểu vô tình thấy Tô Đàm ngời nhả tin mới hỏi: "Nhìn cậu hình như rất vui, có chuyện tốt gì à?"

Tô Đàm trả lời Đường Tiểu, cô nói vô cùng nghiêm túc: "Sau này tớ có tiền, nhất định phải nuôi một con chó lớn."

Đường Tiểu biết Tô Đàm thích chó: "Cậu gầy như vậy, con chó lớn lao đến có thể nuốt chửng cậu luôn. Còn tớ nhất định phải nuôi mèo, tớ thích mèo, nuôi mèo khiến người ta vui vẻ."

Tô Đàm: "Lỡ như mèo không thèm quan tâm đến cậu thì sao?"

Đường Tiểu cười: "Không sao, nó không quan tâm tớ, tớ quan tâm nó là được rồi."

Đều nói thiếu tình yêu nuôi chó, thiếu hành hạ nuôi mèo, xem ra câu này từ góc độ nào đó mà nói thực sự vẫn có đạo lý nhất định.

Đường Tiểu nhìn dáng vẻ phát ngọc của Tô Đàm thì nhét vào miệng cô một quả mơ: "Nhìn dáng vẻ ngơ ngác của cậu kìa, thật sự sợ ngày nào đó bị người ta lừa mất, được rồi, anh chàng Vương Miện Quân đến tận cửa tìm cậu đó giờ còn tiếp tục không?"

"Không."

Đường Tiểu: "Không thì không, cậu nhú mày cái gì?"

Tô Đàm nhả hạt mơ ra, ngật ngừng nói: "Tớ chỉ là..." Chẳng qua là cô cảm thấy gần đây có người theo dõi cô, nhưng chú ý lại không tìm được người đó, cuối cùng chỉ có thể kết luận do mình nghĩ quá nhiều đến mức gây ra ảo giác.

Đường Tiểu: "Không thích thì thôi, anh ta cũng không phải hoàn hảo, đi ngủ sớm đi Đàm Đàm của tớ." Cô nàng hôn chụt lên gương mặt mềm mại của Tô Đàm, sau đó bò lên giường ngủ.

Tô Đàm đánh răng rửa mặt rồi cũng leo lên giường ngủ.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Muốn cắn Đàm Đàm, cảm giác rất thích.

Tô Đàm: Tự cắn Khoai Tây đi.

Lục Nhãn Đông: Anh không muốn miệng đầy lông dâu.

Khoai Tây: *oan ức*

Chương 25: Manh mối

Editor: Liêu

Beta: An Hiên

Mùa đông giá lạnh dần trôi qua, ánh nắng chiếu rọi khắp sân trường, sắc xuân nồng nàn. Hàng cây anh đào bên đường bắt đầu nở rộ, chỉ một làn gió nhẹ lướt qua cũng đủ khiến hoa anh đào hồng nhạt chao đảo rồi rơi xuống. Có lẽ vì thời tiết dần ấm lên, khách khứa ra ra vào vào quán cà phê cũng bắt đầu đông hơn, Tô Đàm vì thế mà bận hơn bình thường nhiều. Nhưng dù vậy, số lượng khách cũng chỉ là số lẻ so với cửa hàng ăn nhanh mà thôi, vậy nên lượng công việc cũng không phải nhiều lắm.

Người tặng hoa cho chị chủ vẫn không gián đoạn, trong một lần trùng hợp ngẫu nhiên, Tô Đàm gặp được chủ nhân của những bó hoa.

Ngày đó vốn cô đã hết giờ làm, chỉ là lúc đi tới cổng trường thì nhớ ra mình quên lấy túi, không còn cách nào khác ngoài việc trở về quán cà phê. Lúc cô đẩy cửa bước vào thì nhìn thấy chị chủ và một người đàn ông anh tuấn đang ngồi nói chuyện trên ghế ngoài phòng khách.

Khuôn mặt người đàn ông vương nét u buồn của một nhà thơ, làn da trắng hơn người bình thường một chút, bông hoa hồng tươi đỏ rực trên tay anh ta càng khiến làn da vốn đã trắng nay càng thêm bắt mắt.

Chị chủ nghe được tiếng mở cửa của Tô Đàm thì quay đầu nhìn ra:
"Đàm Đàm, sao vậy em?"

Tô Đàm: "Xin lỗi đã làm phiền hai người, em quên lấy túi..."

Chị chủ phẩy tay bảo Tô Đàm đi lấy đi.

Tô Đàm không dám nhìn lâu, xoay người bước lên tầng hai, đến khi cô xuống thì người đàn ông đó đã đi rồi.

Chị chủ châm một điếu thuốc, kẹp giữa hai ngón tay mảnh khảnh, cô ấy nheo mắt không nhìn Tô Đàm, chậm rãi nói: "Về sớm một chút, chú ý an toàn."

Tô Đàm nói cảm ơn.

Lúc đẩy cửa bước ra ngoài, Tô Đàm nghe thấy tiếng thở dài như có như không của chị chủ, cô liếc về phía thùng rác, không hề ngạc nhiên khi phát hiện nơi đó lại bị một bó hoa hồng đỏ tươi lấp đầy lần nữa, một xó vốn dĩ bẩn thỉu hẻo lánh, nay vì có thêm bó hoa kiều diễm mà sinh ra vẻ đẹp đang tàn lụi, thậm chí nếu như không tới gần còn có thể người thấy mùi hương mát lạnh chỉ thuộc về hoa hồng.

Hương thơm của hoa hồng cũng không nồng, nhàn nhạt mà dè dặt, vô cùng khác với vẻ ngoài của nó. Đối với loài hoa này Tô Đàm không thích cũng không ghét, đẹp thì đẹp thật nhưng lại quá xa vời với cuộc sống của cô, dù chỉ một bó hoa cũng đủ tốn tiền sinh hoạt mấy ngày của cô rồi.

Cảnh sát rơi vào giai đoạn chững lại.

Họ điều tra hết những người xung quanh nạn nhân, điều tra những nơi nạn nhân từng đi qua trước khi bị sát hại, thực sự không thể tìm được bất

cứ dấu vết nào của hung thủ. Lúc đó lại đúng dịp cuối năm, thời tiết giá lạnh, mọi người đều trốn trong nhà, trên đường gần như không có bóng người qua lại. Vì vậy càng không tìm được nhân chứng, vụ án giết người cứ thế rơi vào cục diện bế tắc.

Tháng ba đến, các kênh truyền thông vốn rùm beng về việc này cũng vô cùng nhanh quên, đã bắt đầu lia mắt sang những tin tức khác, tiếc rằng cảnh sát không vì vậy mà giảm bớt áp lực.

Sau lần diễn thuyết đó, Lục Nhẫn Đông và Tô Đàm gặp nhau vài lần, đa số là vào lúc ăn cơm tối, mỗi lần Tô Đàm muốn từ chối đều có thể nghe thấy tiếng Khoai Tây khóc lóc bên kia điện thoại.

Là khóc lóc thật, chú chó lớn thành tinh khóc nức nở ở đầu dây bên kia điện thoại, thường ăng ăng hai tiếng khiến tâm trạng Tô Đàm vô cùng phức tạp: "Anh đánh nó à?"

Lục Nhẫn Đông rất không biết xấu hổ trả lời: "Làm sao tôi có thể nhẫn tâm đánh nó được, do nó phát hiện chị Đàm Đàm không cần nó nên mới khóc đấy."

Tô Đàm bất đắc dĩ: "Không phải nói sau khi xây dựng đất nước thì không thể mê tín dị đoan nữa sao?"

Lục Nhẫn Đông: "Có lẽ tình yêu khiến nó thông minh hơn nhiều?"

Tô Đàm dở khóc dở cười.

Lục Nhẫn Đông lại nói tiếp: "Không có gì đâu, Lục Nghiên Kiều cũng ở đây."

Lúc này Tô Đàm mới đồng ý.

Bên kia điện thoại, Lục Nghiên Kiều chua chát: "Chú út, chú có cảm giác được mình giống gã đàn ông tồi tệ lấy đứa con ra uy hiếp người mẹ không hả?"

Lục Nhẫn Đông đang chuẩn bị làm cơm, nghe vậy vén tay áo lên, "Vậy là cháu đã đắc tội với một gã đàn ông tồi tệ và một đứa bé?"

Lục Nghiên Kiều ngậm miệng, ném quả bóng ra xa cho Khoai Tây chạy theo.

Tay nghề của Lục Nhẫn Đông vẫn tốt như trước, cho dù cơm Tây hay cơm Trung đều rất hợp khẩu vị Tô Đàm. Biết Tô Đàm thích ăn cay, anh cố ý đi mua mấy cân ớt, làm cá chưng tương cho Tô Đàm, một bàn thức ăn đỏ đỏ hồng hồng.

Tô Đàm đang ăn cơm, khó hiểu hỏi: "Anh không bận sao?"

Lục Nhẫn Đông trả lời: "Bận chứ!" Nhưng cũng không thể không quan tâm đến em được.

Bình thường Lục Nhẫn Đông không cho Lục Nghiên Kiều hỏi chuyện vụ án, bây giờ có Tô Đàm ở đây, cô ấy nhanh chóng tìm cơ hội hỏi thăm: "Chú út, vụ án đó rốt cuộc điều tra thế nào rồi ạ?"

Lục Nhẫn Đông đáp: "Tình huống tương đối phức tạp, không giống tội phạm bình thường." Nạn nhân không bị xâm phạm, tiền của bị mất cũng tìm được rồi, lại căn cứ vào mấy bức ảnh trên mạng, chỉ sợ mục đích của

hung thủ là khiến lòng người hoang mang. Mà bây giờ chuyện này bắt đầu lắng xuống, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ nhanh chóng xảy ra vụ tiếp theo, thậm chí có thể sẽ xảy ra y hệt vụ trước. Đương nhiên, những chuyện này anh không thể tiết lộ cho hai cô gái đang ngồi trước mặt, chỉ có thể dặn dò hai người gần đây ít ra ngoài vào buổi tối, một khi chưa bắt được hung thủ thì chuyện này còn chưa yên.

Lục Nghiên Kiều không để tâm lắm, cô ấy cảm thấy hung thủ quá xa vời đối với mình.

Lục Nhẫn Đông nhìn Tô Đàm như có điều gì suy nghĩ.

Trong lúc ăn, thừa dịp Lục Nghiên Kiều đi vệ sinh, Lục Nhẫn Đông nói với Tô Đàm rằng trong khoảng thời gian này có thể anh sẽ thường xuyên đến trường cô.

Tô Đàm thấy lạ: "Trường tôi? Chẳng lẽ trường tôi và hung thủ có liên quan ư?"

Lục Nhẫn Đông: "Chỉ là suy đoán, cô còn nhớ cái đêm cô nhìn thấy người đó không?"

Tô Đàm: "Ngày nào?"

"Một tháng trước."

Tô Đàm cuối cùng cũng nghĩ tới, hình ảnh đó thực sự quá rùng rợn, khiến cô run cả người: "Đó không phải ảo giác của tôi sao?"

"Có lẽ không phải." Lục Nhãn Đông lẳng lẳng nhìn Tô Đàm, lôi một tấm ảnh từ trong áo ra, đưa tới trước mặt Tô Đàm: "Nhìn xem."

Tô Đàm cầm bức ảnh lên, thấy trên đó có một bóng người cao lớn, người này mặc nhiều quần áo, đội mũ và khẩu trang, hoàn toàn không nhìn rõ diện mạo.

"Cao khoảng 1m86, sai số dao động chưa đến 3cm, độ tuổi từ 33 - 35, trình độ giáo dục rất cao, thậm chí có thể tiện tay nhặt rác dưới đất ném lại vào thùng rác, điều kiện gia đình không tồi, đôi giày thuộc nhãn hiệu xa xỉ, biểu hiện trước mặt mọi người rất dịu dàng, không có chướng ngại về giao tiếp." Lục Nhãn Đông nói qua phác họa hung thủ cho Tô Đàm nghe, anh hỏi: "Bên cạnh cô có người như vậy không?"

Tô Đàm suy nghĩ một lát, sau đó ngẩng đầu nhìn thẳng vào Lục Nhãn Đông.

Lục Nhãn Đông không hiểu, hỏi lại cô: "Sao vậy?"

Tô Đàm chỉ bức ảnh rồi lại chỉ vào Lục Nhãn Đông.

Lục Nhãn Đông: "...". Anh im lặng ba giây, buồn bã trả lời: "Cô đừng tưởng chỉ có Khoai Tây mới biết khóc."

Tô Đàm nhin cười, vô tội nói: "Nhưng bên cạnh tôi thực sự cũng chỉ có anh mới như vậy."

Anh gõ bàn, nói điểm chính cho Tô Đàm: "Tôi nào đã 33 tuổi, làm gì có, tôi còn rất trẻ!"

Tô Đàm: "Ồ..."

Lục Nhẫn Đông: "Cô cần thận nghĩ lại cho tôi, nếu không... Khoai Tây, chị Đàm Đàm của con không cần con nữa rồi."

Khoai Tây ở phía trước đang được Tô Đàm vượt lông ném cho anh một ánh mắt đầy xem thường.

Lần này Tô Đàm nghiêm túc suy nghĩ, vẫn không có chút manh mối nào, cô cảm bức ảnh trên tay, trong đầu đang chọn lọc toàn bộ những người đàn ông trên 30 tuổi bên cạnh mình, có người đúng tuổi nhưng chiều cao lại không giống, vừa cao vừa có độ tuổi thích hợp thì lại không khớp với những miêu tả khác.

Cuối cùng Tô Đàm chỉ có thể lắc đầu: "Tạm thời không có, ừm... cũng có thể là tôi chưa nghĩ ra."

Tuy rằng Lục Nhẫn Đông đã đoán được kết quả ngay từ đầu, bây giờ nghe thấy đáp án của Tô Đàm vẫn hơi thất vọng, anh xoa bóp khóe mắt: "Không sao, chắc là tôi lo lắng nhiều rồi."

Hai người lâm vào bầu không khí im ắng.

Lục Nghiên Kiều vừa ra đã thấy cảnh tượng hai người không có lời nào để nói: "Chặc chặc chặc, đúng là không thể thiếu cháu được, nhìn xem, cháu vừa đi là nhạt nhẽo liền."

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Sao cháu lại bước khập khiễng vậy?"

Lục Nghiên Kiều trả lời: "Ăn nhiều ớt quá, mông cay xè."

Lục Nhấn Đông: "..."

Tô Đàm: "..."

Lần này đến lượt ba người cùng rơi vào im lặng. Cuối cùng vẫn là Lục Nghiên Kiều xấu hổ, cô ấy tức giận: "Thế nào? Thế nào? Chuyện bình thường thế này còn không cho người ta nói sao? Lâu lắm rồi cháu chưa ăn cay đấy." Họ đã luôn quen ăn thanh đạm, cá bình thường cũng toàn lóc sạch rồi nấu canh, đã quen như vậy giờ đột nhiên lại ăn kiểu kích thích thế này, đúng là khiến người ta không chịu nổi.

Lục Nhấn Đông: "Lục Nghiên Kiều, đến lúc cháu kết hôn, chú nhất định sẽ tặng cho cháu một bao lì xì thật lớn."

Lục Nghiên Kiều ngơ ngác: "O?"

"Chồng cháu thật không dễ dàng gì."

Lục Nghiên Kiều: "..."

Tô Đàm cười: "Mau ăn chút hoa quả giải cay, không thể ăn cay thì ăn ít một chút, chị hay ăn ở quê nên vẫn còn đỡ."

Lục Nghiên Kiều lao tới, không ngại ngần dùng mặt mình cọ cọ lên mặt Tô Đàm: "Chị Đàm Đàm, em yêu chị, chị là thiên thần của em."

Tô Đàm bóp mặt con bé: "Được rồi, đừng làm nũng nữa, chị đi đây."

Lục Nhẫn Đông mở miệng: "Tôi đưa cô về."

Đưa Tô Đàm về trường trước, sau đó lại đưa Lục Nghiên Kiều về nhà.

Sau khi Tô Đàm về, Lục Nghiên Kiều ở trên xe bắt đầu hô to gọi nhỏ: "Chú út, chú biết không, chú cũng thấy rồi, cháu còn cọ mặt chị Đàm Đàm rồi đấy, vừa mềm vừa trắng, thoải mái quá..."

Lục Nhẫn Đông cười mỉa: "Lục Nghiên Kiều, cuối kỳ này cháu còn muốn bị giáo viên phụ đạo kể tội à?"

Lục Nghiên Kiều sững sờ: "Gì cơ ạ? Kể tội? Chẳng lẽ là chú..." Một hồi lâu sau, cuối cùng cô ấy cũng phản ứng lại, vì sao giáo viên phụ đạo rộng lượng lại gọi điện về nhà kể tội mình cả buổi trời.

Lục Nhẫn Đông mỉm cười: "Không kể tội sao cháu học thêm được, không học thêm..." Sao chú có thể mời Tô Đàm đến dạy thêm?

Lục Nghiên Kiều khóc ròng, vào giờ phút này cô ấy đã hiểu. Có chút lợi ích không phải dễ kiếm như vậy, ví dụ người đang nở nụ cười dịu dàng như thiên sứ trước mặt mình, ẩn sâu trong linh hồn là ác quỷ.

Lục Nhẫn Đông: "Có nghe lời không?"

Lục Nghiên Kiều: "Gâu gâu gâu!"

Lục Nhẫn Đông: "... " Quên đi, tính tình này của Lục Nghiên Kiều để thẳng nhóc nào thích con bé đi mà chịu đựng.

~~~ **Tác giả có chuyện muốn nói:**

Lục Nhãn Đông: Đàm Đàm, anh cũng muốn hôn, rồi sâu hơn, sâu hơn nữa.

Tô Đàm: ... (ném Lục Nhãn Đông ra ngoài)

Lục Nhãn Đông: ...

Chương 26: Bị ốm

Editor: Liâu

Beta: An Hiên

Nhân dịp mùa xuân đang đến gần, nhà trường tổ chức đại hội thể thao.

Tuy mỗi lớp đều yêu cầu phải có sinh viên tham gia nhưng trên thực tế đối với sinh viên năm ba sắp lên năm tư mà nói, đây chỉ là một dịp nghỉ ngơi mà thôi.

Lớp Tô Đàm cũng vậy, mấy môn điền kinh còn có vài người tham gia, ở sân vận động điểm danh xong, Tô Đàm nhanh chóng tìm cơ về quán cà phê.

Chị chủ thấy cô tới thì cười hỏi: "Không đi đại hội thể thao à?"

"Không đâu chị." Tô Đàm đang chỉnh lại hoa đào mới mua để cắm vào bình, nghe chị chủ hỏi thì cười nói: "Thoát được rồi."

Chị chủ lại hỏi: "Bị bắt được sẽ không bị trừ tiền chứ?"

"Không sao, em xin thầy hướng dẫn nghỉ rồi." Tô Đàm giải thích. Thầy hướng dẫn biết hoàn cảnh nhà cô không tốt, mặc dù xin nghỉ cũng đi làm thêm kiếm tiền sinh hoạt nên trong tình huống bình thường đều sẽ đồng ý.

"Vậy thì tốt rồi." Chị chủ gật đầu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đã đến giờ đóng quán cà phê nhưng vẫn không thấy hoa hồng tới cửa. Trong lòng Tô Đàm hơi nghi ngờ nhưng cô không hỏi.

Chị chủ đang ngồi trên sofa chơi điện thoại dường như biết được Tô Đàm nghĩ gì, chỉ lạnh nhạt nói: "Sẽ không đến nữa."

Tô Đàm hơi sững sờ.

Chị chủ cười: "Chị nói anh ta đừng tới... Em về đi."

Tô Đàm hỏi: "Chị chủ, còn chị thì sao?"

"Chị ngồi thêm một lát nữa."

Tô Đàm đi tới cửa, quay đầu nhìn lại vào trong quán cà phê, chỉ thấy dưới ánh đèn mờ ảo của quán cà phê, đường nét trên khuôn mặt của chị chủ cũng trở nên nhạt hơn, dường như đang ngẩng đầu nhìn vách tường chăm chú. Tô Đàm nhìn theo ánh mắt cô ấy thì thấy một bức tranh bình thường chưa từng chú ý, giữa một rừng hoa hồng là một cô gái nhỏ đang khóc. Trước kia không nhìn kỹ, bây giờ nhìn lại, cô gái kia và chị chủ đúng là có vài nét tương tự.

Tô Đàm than thầm, có vẻ như đây là một câu chuyện xưa rất dài, sau đó chậm rãi rời khỏi quán cà phê.

Trong lúc đại hội thể thao diễn ra, có không ít sinh viên trốn khỏi trường học, có người hẹn bạn bè đi chơi, có người lại dùng khoảng thời gian này

để đi du lịch. Trong trường học ban ngày náo nhiệt, buổi tối lại hơi vắng vẻ. Tô Đàm bước vào trường, đúng lúc nhận được tin nhắn của Lục Nhẫn Đông.

Lục Nhẫn Đông hỏi cô: "*Cô đang ở đâu?*"

Tô Đàm trả lời: "*Tôi đang trên đường về phòng.*"

Lục Nhẫn Đông nhắn lại một chữ "À".

Tô Đàm hỏi có chuyện gì sao? Anh không trả lời nữa.

Cô thấy hơi kỳ lạ, nhưng vẫn không nghĩ nhiều, tiếp tục đi về phía kí túc xá. Đi từ cổng trường vào sẽ phải băng qua một đường hầm lớn, đường hầm này nghe nói được xây dựng để kỷ niệm liệt sĩ đã khuất, đèn phía trong hầm bị hỏng mấy cái vào hôm trước, lúc này trong hầm tối om.

Bình thường ở đây thế nào cũng có vài nhóm sinh viên, nhưng hôm nay lại không một bóng người. Không biết tại sao, trong lòng Tô Đàm hơi sợ hãi, cô không tự chủ được mà nhanh chân hơn.

Nhưng khi Tô Đàm vừa bắt đầu chạy, chợt nghe phía sau mình cũng vang lên tiếng bước chân vội vàng, giống như người nào đó sợ không theo kịp bước chân cô nên cũng tăng tốc độ.

Trong đầu Tô Đàm chợt hiện lên mấy hình ảnh máu me, cô thậm chí còn không dám quay đầu lại, không khống chế được đôi chân mà chạy thật nhanh.

Tiếng bước chân phía sau quả thực không phải ảo giác, bước chân đó cũng nhanh dần theo tốc độ của cô. Tô Đàm lập tức chạy như điên, mắt thấy sắp ra khỏi đường hầm thì bỗng nhiên bị người phía sau mạnh mẽ ghi vai xuống.

"Á!!!" Tô Đàm cảm thấy mình bị bắt được nên hoảng sợ hét to.

"?!" Người phía sau cũng bị tiếng hét bất thành linh của Tô Đàm dọa, giọng nói kinh ngạc của Lục Nhẫn Đông vang lên, anh hỏi: "Tô Đàm, làm sao vậy?"

Tô Đàm quay đầu lại, nhìn thấy biểu cảm khiếp sợ của Lục Nhẫn Đông, cô thở hỗn hển dồn dập, quan sát Lục Nhẫn Đông từ trên xuống dưới: "Anh muốn dọa chết tôi à?"

Lục Nhẫn Đông để lộ vẻ mặt bất đắc dĩ: "Tôi ở đằng sau liên tục gọi tên cô đấy... Cô chạy nhanh như vậy làm gì?"

Tô Đàm nghi ngờ: "Anh thật sự gọi tôi sao?"

Lục Nhẫn Đông nghiêm túc gật đầu.

Nhìn biểu cảm của Lục Nhẫn Đông, Tô Đàm tin lời anh, nhưng cô thực sự không nghe tiếng anh gọi, "Được rồi, do tôi không nghe thấy."

"Xin lỗi, không phải tôi muốn dọa cô đâu." Nhìn thấy trên trán Tô Đàm đầy mồ hôi, Lục Nhẫn Đông xác nhận cô gái này thực sự bị dọa rồi, anh lấy khăn giấy từ trong áo ra đưa cho Tô Đàm.

Tô Đàm nhận lấy, lau mồ hôi lạnh trên mặt mình, cô lẩm bẫm: "Phiền quá đi mất, dạo gần đây tôi vẫn luôn cảm thấy có người đi theo tôi..."

Lục Nhẫn Đông nghe vậy thì nhíu mày, không có ý kiến gì, anh nói: "Để biểu đạt sự áy náy, tôi mời cô đi ăn khuya được không?"

Tô Đàm vốn định từ chối.

Nào biết Lục Nhẫn Đông lại trưng ra vẻ mặt tủi thân hết như Khoai Tây, "Tô Đàm, không phải cô còn trách tôi chứ, thực sự tôi không phải muốn dọa cô đâu."

Tô Đàm thở dài: "Tôi biết rồi, tôi không trách anh, chỉ là gần đây hơi nhạy cảm." Có lẽ là di chứng sau khi nhìn bức ảnh về vụ án kia.

"Vậy đi nhé?" Anh lại hỏi.

Tô Đàm nhìn anh, như thể nhìn thấy phía sau anh mọc ra một cái đuôi xù đang phe phẩy, cô do dự một chút, cuối cùng vẫn chấp nhận lời mời của anh.

"Đi thôi, tôi đưa cô đi ăn đồ nướng." Lục Nhẫn Đông vui vẻ.

Hai người lại quay về con đường hầm kia, nhưng lúc đi đến cuối đường, Lục Nhẫn Đông vẫn đi theo sau Tô Đàm bỗng nhìn về phía rừng cây rậm rạp tươi tốt ở hai bên đường đầy ẩn ý, sau đó lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn ngắn gọn.

Nửa tiếng sau, hai người ngồi trong một quán đồ nướng.

Thấy Lục Nhãn Đông gọi một đồng đồ ăn nên Tô Đàm hỏi: "Gọi nhiều vậy ăn hết được sao?"

Lục Nhãn Đông trả lời: "Ăn hết được, tôi chưa ăn cơm tối."

Tô Đàm à một tiếng.

Tôm hùm cay là món đặc biệt của quán này, Lục Nhãn Đông biết Tô Đàm ăn cay, dứt khoát gọi hai cân, chất đầy một bàn trước mặt Tô Đàm.

Anh mở lời: "Tôi có việc muốn nói với cô."

Tô Đàm đang cúi đầu bóc tôm, nghe vậy thì gật đầu, sau đó đưa ngón tay dính đầy nước vào miệng liếm, nhẹ nhàng vâng một tiếng.

Lục Nhãn Đông nhìn động tác vô ý của Tô Đàm, trong lòng thở dài, anh thực sự phải cố gắng lắm mới kìm nén được xúc động ôm chặt cô gái mềm mại trước mặt vào lòng, sau đó mạnh mẽ nhào nặn một trận.

"Mấy ngày nay tôi cũng sẽ ở trường các cô." Lục Nhãn Đông nói: "Buổi tối cô phải làm thêm đúng không? Lúc về gọi điện cho tôi, tôi đưa cô về."

Động tác của Tô Đàm ngừng lại, cô không ngốc, tuy rằng anh không nói rõ ràng nhưng cô đã đoán được chuyện này nhất định liên quan đến vụ án, cô hơi chần chừ: "Ngày đó tôi thật sự đã nhìn thấy hung thủ?"

Lục Nhãn Đông gật đầu, xác định suy đoán của cô: "80%."

Da đầu Tô Đàm tê dại, cô không thể nào khống chế được mà nhớ lại tiếng da thịt bị vũ khí sắc bén chém lên, còn có bóng người cầm vũ khí lạnh

lòng nhìn cô, không thể nghi ngờ, nếu như người cô nhìn thấy ngày đó đích thực là hung thủ, như vậy người ở cùng với hung thủ chính là nạn nhân.

"Nhưng đó không phải nạn nhân trong bức hình." Lục Nhẫn Đông xoa bóp mi tâm, trầm giọng nói: "Hắn là nạn nhân thứ hai, thời gian mất tích không khác biệt lắm so với nạn nhân đầu tiên, lúc cô nhìn thấy thì đã bị sát hại."

Tô Đàm chột cảm thấy con tôm hùm nhỏ trước mặt trở nên vô vị.

Lục Nhẫn Đông thấy Tô Đàm thay đổi sắc mặt, thoải mái nói: "Đừng sợ, bọn tôi đã điều tra được nhiều manh mối, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, cuối tháng này là có thể phong tỏa mục tiêu, sau đó kết án."

Tô Đàm: "Hy vọng là thế."

Lục Nhẫn Đông chậm rãi bóc tôm cho Tô Đàm, tay anh rất đẹp, thon dài trắng bóc, khớp xương rõ ràng, rất thích hợp đánh đàn piano. Mỗi con tôm được bóc vỏ đều vô cùng hoàn chỉnh, anh bỏ tôm vào bát Tô Đàm, thấp giọng nói: "Đừng sợ, có tôi ở đây."

Tô Đàm khó khăn nhai thịt, cô hỏi: "Hôm nay anh tới có phải phát hiện ra cái gì rồi không?"

Lục Nhẫn Đông trả lời: "Không phải, chỉ là có cảm giác." Lúc anh rời khỏi trường đã gửi tin nhắn gọi người tới kiểm tra rừng cây bên cạnh đường hầm, không biết có kết quả hay không.

Tô Đàm nói nhỏ: "Tôi hơi sợ."

Lòng Lục Nhãn Đông mềm nhũn.

Lớp lông mi dài của cô run lên, giữa hai hàng lông mày thấp thoáng chút u buồn, cô nói: "Tôi muốn mình sống thật tốt, sau đó nhanh chóng chuyển được mộ bà nội, tiếp đó tôi muốn kết hôn, sinh con, dẫn cháu đi gặp bà nội." Từ cấp ba cô đã bắt đầu tích tiền, hôm nay một đồng ngày mai mười đồng, bây giờ đến năm ba đại học, tiền gửi trong ngân hàng rớt cuộc cũng sắp đủ mua mộ, bà nội ở phương xa cũng sắp được rời khỏi chỗ ký gửi lạnh như băng, an tâm xuống mồ.

Lòng ngực anh như bị nghẹn lại, "Được, tôi ở cạnh cô." Cũng sẽ bảo vệ em.

"Cảm ơn." Tô Đàm nở nụ cười miễn cưỡng.

Lục Nhãn Đông gọi: "Tô Đàm..."

Tô Đàm nhìn anh, đôi mắt cô thấp thoáng hơi nước, con ngươi màu đen như lấp đầy một bầu trời sao, đẹp đến mức khiến người ta không thở nổi.

Ánh mắt Lục Nhãn Đông trở nên sâu thẳm, anh muốn nói rất nhiều nhưng cuối cùng chỉ nói ra hai chữ: "Tin tôi."

Tô Đàm chưa nói được, cũng chưa nói không được, mà cô cụp mắt, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Cảm ơn."

Trong lòng anh than thầm, anh biết có một số việc không thể nóng vội, đặc biệt với tính cách luôn đề phòng như Tô Đàm. Gia đình là nhân tố ảnh hưởng lớn nhất đến tính cách của mỗi người, thuở nhỏ bị bố mẹ bỏ rơi, Tô Đàm sống hết sức khổ sở, sao có thể dễ dàng tin tưởng người khác.

Tối hôm đó, Lục Nhãn Đông đưa Tô Đàm về kí túc xá, nhìn Tô Đàm đi vào phòng rồi mới quay đầu rời đi.

Tô Đàm về phòng, rửa mặt rồi lên giường. Cô nằm trên giường, cơ thể lại lạnh như tảng băng, làm thế nào cũng không ấm lên được. Cách một khoảng thời gian khá lâu, cho đến tận khi chân trời ẩn hiện tia nắng sớm, Tô Đàm mới mơ màng chìm vào giấc ngủ. Nhưng chắc vì cơ thể quá lạnh, Tô Đàm vừa mở mắt đã cảm thấy đau đầu hoa mắt, trước mắt tối sầm.

Đường Tiểu phát hiện Tô Đàm khác thường, vội chạy tới sờ trán cô, thở dài nói: "Đàm Đàm, trán cậu nóng lắm rồi."

Tô Đàm hít mũi một cái, lầm bầm: "Tớ không đi bệnh viện đâu."

Đường Tiểu dờ khóc dờ cười, bình thường Tô Đàm rất chững chạc, bây giờ ngã bệnh, sao lại trở nên trẻ con vậy chứ, cô nàng an ủi: "Được rồi, tớ đi mua thuốc cho cậu uống, nếu còn không đỡ thì nhất định phải đến bệnh viện."

Tô Đàm rúc vào chăn, rầu rĩ đồng ý với đề nghị của Đường Tiểu.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Bảo bối Đàm Đàm của anh bị bệnh, anh rất đau lòng, hôn chút là được rồi.

Tô Đàm: Chó con mau đến đây để chị ôm nào, chị sẽ cho hôn.

Lục Nhãn Đông: Gâu gâu gâu.

Tô Đàm: ...

Chương 27: Bệnh viện

Editor: Liêu

Beta: An Hiên

Từ bé đến lớn Tô Đàm rất ít khi bị ốm.

Đại khái là chăm sóc thân thể tốt, sinh bệnh là chuyện xa vời, vì vậy cho dù là trong khoảng thời gian khó khăn nhất cũng không bị cảm. Bây giờ lên đại học, tinh thần hơi buông lỏng lại trở nên yếu ớt hơn nhiều.

Mặt Tô Đàm đỏ bừng, trên chóp mũi phủ một lớp mồ hôi, sắc môi vốn dĩ nhợt nhạt lại hơi đỏ hồng, dáng vẻ diêm đạm đáng yêu, nhìn qua vô cùng dễ thương.

Đường Tiểu thấy dáng vẻ lúc này của Tô Đàm thì đau lòng thực sự, cô ấy ra hiệu thuốc mua thuốc về, sau lại lấy rượu bôi lên trán và lòng bàn tay cô để giảm nhiệt, miệng vẫn cẩn thận nói: "Nếu buổi chiều còn không hạ sốt thì phải đi bệnh viện với tớ."

"Biết rồi mà." Tô Đàm không có sức, giọng nói cũng mềm mại.

Đường Tiểu chọc chọc hai má Tô Đàm: "Ôi chao, nhìn cậu như sắp bị nướng chín luôn rồi."

Tô Đàm trả lời: "Đừng chọc nữa, cứ chọc sẽ chín thật đấy."

Nằm trên giường suốt nửa ngày mà cơn sốt vẫn không giảm. Vì sốt cao mà Tô Đàm trở nên mơ mơ màng màng, Đường Tiểu sờ độ nóng trên trán cô, nghĩ không thể lại để vậy nữa. Nếu tiếp tục như thế, cho dù đầu óc không cháy hổng thì cũng viêm phổi mất.

Đường Tiểu thấy Tô Đàm đã mơ màng, cô ấy đang thương lượng với mấy cô bạn cùng phòng gọi một chiếc xe đến dưới tầng trực tiếp đưa Tô Đàm đi bệnh viện thì bỗng nghe được tiếng chuông điện thoại của Tô Đàm vang lên.

Đường Tiểu liếc nhìn điện thoại di động, nhìn thấy trên màn hình hiển thị cái tên Lục Nhẫn Đông, cô chỉ cảm thấy tên này nghe hơi quen nhưng cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng nghe máy: "Alo."

"Alo?" Tiếng của Lục Nhẫn Đông từ bên kia truyền đến, trong giọng nói của anh khá nghi ngờ, dường như không rõ tại sao điện thoại của Tô Đàm nhưng lại có giọng nữ sinh khác, anh hỏi: "Xin hỏi Tô Đàm có ở đây không?"

"Đàm Đàm đang bị sốt." Đường Tiểu trả lời: "Cậu ấy sốt đến nổi mơ hồ rồi, tôi đang định đưa cậu ấy đi bệnh viện, có chuyện gì tối anh gọi lại sau nhé."

Lục Nhẫn Đông ngăn người: "Bị sốt?!"

Anh khẩn trương: "Các cô còn ở phòng ngủ? Sốt đã bao lâu? Uống thuốc chưa? Bây giờ tôi lái xe đến."

Đường Tiểu vốn muốn từ chối, nhưng nghĩ lại không phải còn muốn gọi xe đưa Tô Đàm đi viện sao, đúng lúc có sẵn một người. Vì vậy đồng ý với Lục Nhẫn Đông rồi nói qua về tình trạng của Tô Đàm.

Lục Nhẫn Đông trả lời vài tiếng, sau đó cúp máy.

Đường Tiểu nghe tiếng "tút tut", quay đầu nhìn khuôn mặt Tô Đàm ửng đỏ trên giường: "Cậu đó cậu đó, lén lút gặp gỡ người đàn ông khác sau lưng tớ từ bao giờ không biết nữa, hừ." Cô nàng lại nhân cơ hội véo má Tô Đàm vài cái. Da Tô Đàm vừa trắng vừa mềm, chỉ dùng mỹ phẩm đơn giản, trước giờ luôn trở thành đối tượng mơ ước của các nữ sinh, nhưng mà tính tình Tô Đàm lạnh nhạt, không có nhiều người thân thiết. Toàn bộ trường học có khi cũng chỉ có Đường Tiểu mới dám xoa bóp mặt Tô Đàm.

Mười mấy phút sau, Lục Nhẫn Đông lái xe tới dưới tầng. Mấy cô gái từ từ đỡ Tô Đàm xuống.

Mọi người thấy Lục Nhẫn Đông chờ trước cửa, trong mắt đều lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên họ nhận ra người này là chuyên gia pháp chế hôm trước vừa giảng bài trong trường.

"Là anh." Đường Tiểu kêu lên: "Bảo sao tôi thấy tên anh quen quen..."

Lục Nhẫn Đông mỉm cười: "Chào cô."

Anh tự nhiên đón lấy Tô Đàm từ tay các cô gái, sau đó trực tiếp bế ngang cô gái sắp mất đi ý thức này. Tuy rằng Tô Đàm không cao cũng không lùn, Lục Nhẫn Đông lại thấy cô quá nhẹ, có vẻ chỉ hơn 45kg, còn không bằng trọng lượng một túi cát.

Đường Tiểu: "Tôi không thể để một mình anh đưa Tô Đàm đi được, tôi cũng đi cùng."

Lục Nhẫn Đông gật đầu: "Cô ngồi sau đờ cô ấy đi."

Đường Tiểu ngồi ghế sau, dìu Tô Đàm tựa vào đùi mình.

Lục Nhẫn Đông không muốn lãng phí thời gian nữa, sau khi ba người ổn định chỗ ngồi, anh lập tức lái xe ra khỏi trường, đến bệnh viện gần nhất.

Trên xe, Đường Tiểu tò mò thực sự, không nhịn được hỏi: "Anh Lục, anh và Đàm Đàm quen nhau ở buổi tọa đàm lần trước sao?"

Lục Nhẫn Đông lắc đầu: "Không phải, tôi và cô ấy quen nhau từ rất lâu rồi."

Đường Tiểu không nghĩ tới chuyện này, cô ấy kinh ngạc: "Ồ? Rất lâu rồi? Vậy tại sao ở buổi tọa đàm đó Đàm Đàm lại tỏ vẻ mới gặp anh lần đầu nhỉ?"

Lục Nhẫn Đông cười khờ: "Tôi cũng muốn biết đây."

Đường Tiểu không giống Tô Đàm, từ nhỏ đến lớn cô nàng đều đắm chìm trong tình yêu, chỉ riêng ở đại học cũng đã ba, bốn lần yêu đương, tính cách cũng rất hướng ngoại. Thái độ của Lục Nhẫn Đông dành cho Tô Đàm, chỉ nhìn là cô ấy đã hiểu rõ. Hiển nhiên là Lục Nhẫn Đông có ý, còn Tô Đàm lại vô tình.

Đường Tiểu càng hứng thú với hai người, còn muốn hỏi vài chuyện, đáng tiếc đã đến bệnh viện, Lục Nhẫn Đông trực tiếp bế Tô Đàm đi khám,

Đường Tiểu chạy theo sau.

Sốt cao gần 39 độ, bác sĩ đo nhiệt độ cơ thể xong liền truyền dịch hạ sốt rồi trách: "Cậu là người nhà à? Còn biết đến bệnh viện hả? Không tới kịp thì người cũng bị nướng chín luôn rồi."

Lục Nhẫn Đông cười khổ đáp: "Xin lỗi, lần sau tôi nhất định sẽ chú ý."

Bác sĩ thấy Lục Nhẫn Đông có thái độ tốt nên cũng dịu giọng lại: "Đợi hạ sốt rồi đi kiểm tra toàn diện xem các chỗ khác có vấn đề gì không."

Lục Nhẫn Đông gật đầu đồng ý.

Truyền xong một bình dịch, nhiệt độ trên mặt Tô Đàm cuối cùng cũng giảm xuống. Vì chuyện này mà Đường Tiểu còn chưa ăn sáng, cô ấy nói sẽ đi mua bánh mì sữa, hỏi Lục Nhẫn Đông có muốn ăn không.

Lục Nhẫn Đông từ chối nhưng vẫn nhờ Đường Tiểu mua cho Tô Đàm chút đồ lót dạ.

Trước khi đi Đường Tiểu liếc mắt nhìn anh một cái: "Anh đừng thừa dịp tôi đi mà làm gì đó với Đàm Đàm nhé."

Vẻ mặt Lục Nhẫn Đông rất ngay thẳng: "Tôi là loại người như vậy sao?"

Đường Tiểu suy nghĩ rồi đáp: "Cũng đúng, biết pháp luật mà còn cố tình phạm vào, xử tội tương đối nặng."

Lục Nhẫn Đông nhìn Đường Tiểu, bỗng nhiên cảm thấy mình nên để cô gái này và Lục Nghiên Kiều gặp nhau một lần, nói không chừng hai người

có rất nhiều đề tài chung mà tám chuyện.

Đường Tiểu đi mua đồ ăn sáng, Tô Đàm mơ mơ màng màng nằm trên giường.

Lục Nhẫn Đông rất ít khi nhìn thấy biểu cảm này của cô, cô gái này tuy tính cách dịu dàng nhưng trong nội tâm luôn khá lạnh lẽo. Giống như nước đông thành tuyết, mềm mại nhưng lại lạnh như băng.

Lục Nhẫn Đông nhìn xung quanh một vòng, xác định không có ai nhìn sang bên này, anh hít một hơi thật sâu, cảm giác mình như thí sinh trong phòng thi đang muốn gian lận. Sau đó, Lục Nhẫn Đông từ từ vươn tay ra, khẽ véo nhẹ lên khuôn mặt hồng hào của Tô Đàm. Véo một chút, lại bóp một chút, động tác của anh rất nhẹ, như thể đang sờ một con vật nhỏ mềm mại. Anh bóp xong lập tức thu tay về, ngồi ngay ngắn, sống lưng thẳng tắp. Nhưng sự hưng phấn trong ánh mắt lại khiến tâm trạng của anh bại lộ. Chao ôi! Mềm quá đi mất, mềm y như trong tưởng tượng của anh vậy, đáng yêu chết mất.

Từ khi thấy Tô Đàm anh đã muốn làm như vậy, nhưng ngại vì Đường Tiểu ở đây nên đành nhẫn nhịn đến tận bây giờ.

Đường Tiểu cầm bánh mì về thì thấy Lục Nhẫn Đông mỉm cười, cô nàng nghi ngờ hỏi: "Này, anh không làm gì với Đàm Đàm đấy chứ?"

Lục Nhẫn Đông lạnh lùng: "Xin đừng nghi ngờ lung tung được chứ? Tôi vẫn luôn ngồi ở đây, ngoài cửa còn có bác sĩ và bệnh nhân đi qua, có thể làm gì được đây?"

Cũng đúng, do cô quá nhạy cảm, Đường Tiểu hơi xấu hổ: "Xin lỗi, cũng vì Đàm Đàm hơi mềm yếu, tôi sợ cô ấy bị bắt nạt."

Lục Nhẫn Đông lạnh nhạt gật đầu.

Đường Tiểu thả bánh mì xuống, đi vào nhà vệ sinh. Chân trước cô ấy ra ngoài, chân sau Lục Nhẫn Đông đã lại véo mặt Tô Đàm, lẩm bẩm: "Một lần cuối cùng, lần sau không biết đến tận khi nào nữa..."

Nếu như Tô Đàm tỉnh, có khi sẽ chỉ vào mặt anh mà mắng anh ấu trĩ.

Đường Tiểu trở về ăn sáng, Tô Đàm cũng tỉnh, cô mở mắt, câu đầu tiên cô nói là: "Ừm... Mặt tớ đau quá..."

Đường Tiểu: "..."

Lục Nhẫn Đông: "...."

Ha người đều chợt dạ, lúc ở phòng ngủ Đường Tiểu véo Tô Đàm rất nhiều lần, còn hôn một cái, tới bệnh viện, người bóp véo lại trở thành Lục Nhẫn Đông.

Cuối cùng vẫn là Đường Tiểu kiên trì mượn cơ trả lời: "À, có thể là lúc ở trên xe cậu không cẩn thận cọ lung tung, không đau đâu, thôi cho cậu một chút né, phù phù."

Lục Nhẫn Đông nghiêng đầu nhin cười.

Có lẽ do sốt cao quá, giọng Tô Đàm còn khàn, người cũng không có sức lực, điềm đạm đáng yêu hơn lúc bình thường nhiều, cô hỏi: "Tớ, tớ đang ở

đâu vậy?"

Lục Nhẫn Đông đáp: "Ở bệnh viện, đừng lộn xộn, đang truyền dịch đấy."

Tô Đàm à một tiếng, biểu cảm hơi ngơ ngác như một con thỏ ngộ nghếch vậy, một lúc lâu sau cô mới nói: "Sao anh cũng ở đây?"

Lục Nhẫn Đông trả lời: "Vừa lúc tôi gọi điện cho cô, nghe bạn cùng phòng nói cô bị sốt nên lái xe đưa cô tới bệnh viện."

Tô Đàm: "Ồ... Cảm ơn anh."

"Khách sáo rồi." Tô Đàm như thế này thật sự khiến người ta thương yêu, Lục Nhẫn Đông thực sự hận không thể ôm cô vào lòng mà mạnh mẽ nhào nặn. Mà hiển nhiên Đường Tiểu cũng muốn như vậy, bởi vì cô nàng đã không chút do dự làm như thế rồi, cô ấy ôm Tô Đàm và nói: "Ôi Đàm Đàm, sao cậu có thể đáng yêu như vậy..."

Lục Nhẫn Đông nhìn Đường Tiểu, bỗng nhiên phát hiện mình khá đố kị.

Sau khi Tô Đàm tỉnh, hai người hỏi cô có muốn ăn gì không, cô không muốn ăn uống, vô tình nói: "Không muốn ăn..."

"Ăn chút bánh kem được không? Nếu không muốn uống sữa thì tôi mua cháo cho cô nhé?" Lục Nhẫn Đông hỏi: "Hay có muốn ăn thứ gì khác không?"

Tô Đàm suy nghĩ một hồi mới nói: "Muốn ăn cá hầm ớt."

Lục Nhẫn Đông: "..."

Đường Tiểu bất đắc dĩ: "Đàm Đàm, cậu không thể động đến hải sản, bọn tớ sẽ bị bác sĩ mắng."

Tô Đàm rúc nửa khuôn mặt vào trong chăn, để lộ đôi mắt đen ướt nhẹp, "Tớ không ăn cá."

Lục Nhẫn Đông không nhịn được, dịu dàng khen Tô Đàm một tiếng: "Ngoan lắm."

Tô Đàm lại lên tiếng: "Muốn ăn gà nấu ớt cơ."

Lục Nhẫn Đông: "..."

Đường Tiểu dở khóc dở cười, dây dưa chuyện ăn uống của Tô Đàm một lúc lâu, mãi mới có thể khiến Tô Đàm đồng ý ăn cháo. Tô Đàm nói xong rồi mơ mơ màng màng ngủ mất.

Tâm trạng Đường Tiểu đầy phức tạp nhìn Tô Đàm: "Cảm giác cô ấy bị bệnh như biến thành một người khác..."

Lục Nhẫn Đông gật đầu: "Nhưng mà thế này cũng rất đáng yêu."

Đường Tiểu cực kỳ thấu hiểu, không thể không nói, cô ấy cũng muốn nhìn Tô Đàm nũng nịu, quả thật khiến trái tim người ta mềm nhũn.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhẫn Đông: Rất muốn chọc chọc, xoa xoa, hôn hôn....

***Tô Đàm mơ mơ màng màng: Bị sốt cao mà sao cả mặt lại sưng lên thế
nhi...***

Chương 28: Người chết

Editor: Liêu

Beta: An Hiên

Từ gà nấu ớt đến cá hầm ớt, Tô Đàm đã lẩm bẩm toàn bộ tên món ăn mình muốn ăn. Lục Nhẫn Đông vội vàng mua bát cháo nóng hổi, trở lại bệnh viện đã thấy cô ngủ rồi.

“Vẫn còn nóng.” Đường Tiểu sờ trán cô, dở khóc dở cười: “Chẳng lẽ này giờ đều toàn nói mê sảng?” Cũng làm khó Tô Đàm nghiêm túc nói lâu như vậy, còn đáng thương ngồi miêu tả những món đó ngon đến mức nào.

“Hắn là vậy.” Lục Nhẫn Đông dịu dàng nói: “Không sao, đợi lát nữa cô ấy tỉnh rồi hâm lại cháo cũng được.”

Đường Tiểu hỏi: “Anh Lục, anh có bận không? Nếu bận thì đi trước đi, có tôi ở đây là được rồi.”

Anh lắc đầu: “Không sao, tôi và cô cùng trông cô ấy.”

Lục Nhẫn Đông ngồi xuống không bao lâu thì di động vang lên, anh nhìn dãy số, nhíu mày lại rồi nhỏ giọng nói: “Ngại quá, tôi ra ngoài nghe điện thoại.”

Đường Tiểu vâng một tiếng.

Không biết người bên kia điện thoại nói gì với anh, Lục Nhãn Đông nhận cuộc điện thoại này xong, lúc trở lại cả người nặng nề hẳn. Môi anh mím thành một đường vòng cung căng chặt, tay nắm di động vì dùng quá sức mà thậm chí có thể thấy cả gân xanh nổi lên, hiển nhiên là đang cố gắng đè nén cảm xúc.

“Xin lỗi.” Lục Nhãn Đông trầm mặc một lát mới lên tiếng: “Đơn vị tôi có việc...”

Đường Tiểu hơi kinh ngạc, vừa rồi Lục Nhãn Đông còn bảo muốn ở lại đây, không nghĩ rằng mới mấy phút đã thay đổi ý định, cô nàng nói: “Không sao, anh đi đi, có tôi ở đây là được.”

Lục Nhãn Đông gật đầu, lại liếc nhìn Tô Đàm một cái thật lâu, sau đó mới cầm lấy áo khoác rồi đẩy cửa ra ngoài.

Đường Tiểu chống cằm, nhìn bóng lưng của Lục Nhãn Đông, trên mặt lộ vẻ nghiền ngẫm.

Ngày hôm qua Tô Đàm sốt cả đêm, hầu như không ngủ được chút nào. Một bình truyền dịch hạ sốt này vừa truyền xong thì cơ thể mệt mỏi cũng không chịu được nữa mà ngủ thiếp đi từ giữa trưa đến tận chiều muộn. Lúc tỉnh lại lần nữa thì đầu óc cô đã hoàn toàn tỉnh táo, nhưng mà cả người vẫn uể oải mềm như bông vậy. Cô mở to mắt, thấy Đường Tiểu ngồi ở mép giường chơi di động, thờ hờn hển một lát rồi mới có sức gọi: “Tiểu Tiểu...”

Đường Tiểu thấy Tô Đàm tỉnh thì nhanh chóng đi tới: “Đàm Đàm, cậu tỉnh rồi, uống ngụm nước trước nhé?”

Tô Đàm gật đầu, để Đường Tiểu duỗi tay đỡ mình dậy. Không biết vì bệnh hay đói, toàn thân cô không còn một chút sức lực, cổ họng cũng sưng lên, nuốt nước bọt cực kỳ khó khăn.

Người sốt nặng nhìn thứ gì cũng như cách một tấm vải, đầu óc giống máy tính hỏng, người khác nói gì cũng không thể hiểu được.

Nước chảy qua thấm lên cổ họng khô khát, cuối cùng Tô Đàm mới thấy mình đỡ một chút, cô ho khan hai tiếng, hỏi: “Tớ ngủ bao lâu rồi?”

Đường Tiểu trả lời: “Ngủ cả buổi sáng, đói rồi phải không? Anh Lục vừa mới đi, trước đó còn mua cháo cho cậu, tớ hâm nóng cho cậu nhé?”

Ký ức về lúc nhập viện trong đầu Tô Đàm rất mơ hồ, cô ngồi ngây người một lúc lâu mới nhớ ra là Lục Nhẫn Đông đã tới. Tô Đàm hơi xấu hổ: “Sao lại làm phiền anh ấy rồi...”

Đường Tiểu trả lời: “Lúc tớ chuẩn bị đưa cậu tới bệnh viện thì đúng lúc anh ấy gọi cho cậu, thế thì không phải vừa khéo đỡ được tiền taxi sao?”

Tô Đàm không còn gì để nói.

Đường Tiểu múc cháo đưa cho cô: “Còn tiện thể tiết kiệm tiền cơm nữa.”

Tô Đàm nhìn cháo cười khổ: “Tớ phải trả ân huệ này thế nào đây.”

Đường Tiểu: “Ày, dễ mà, nếu ngày nào đó anh ấy ốm...”

Tô Đàm: “Ừm?”

Đường Tiểu đau đầu, suy nghĩ một lúc mới nói: "Chúng ta dùng thẻ y tế trường trả cho anh ấy hai gói thuốc cảm."

Tô Đàm nghe Đường Tiểu trêu chọc thì khẽ cười, nhưng cổ họng lại đau, cuối cùng ho khụ khụ không ngừng.

Đường Tiểu lại nói tiếp: "Ôi chao, nhìn quần áo anh ấy mặc, xe anh ấy đi, chút tiền xăng dầu với cháo chẳng phải cũng bằng hai túi thuốc cảm trường mình sao? Hơn nữa tớ biết cậu sợ nợ ân huệ nên vẫn là tớ đi đăng ký thuốc, ôi, tốn gần trăm triệu đấy."

Tô Đàm biết Đường Tiểu đang cố ý nói đùa, cô trả lời: "Được rồi, đã biết, cảm ơn cậu."

Đường Tiểu: "Cậu ngồi một chút nhé, tớ đi hâm cháo cho cậu." Cô nàng đi ra ngoài năm phút, bỏ bát cháo vào lò vi sóng công cộng, cũng khổ cho Lục Nhãn Đông cần thận mua cháo để vào bát sứ trước.

Tô Đàm vừa tỉnh, cơ thể hơi lạnh, trong tay đang cầm bát cháo nóng hầm hập, cô cũng ấm hơn không ít. Cô múc từng thìa cháo, cảm giác linh hồn đang lơ lửng từ từ nhập lại vào cơ thể.

Đường Tiểu mở miệng: "Cậu không biết đâu, lúc trưa cậu tỉnh lại một lần, đáng thương nói muốn ăn gà hầm ớt và cá hầm ớt khiến tớ bị dọa hết hồn..."

Động tác của Tô Đàm hơi ngừng, không dám tin nhìn Đường Tiểu: "Thật hay giả thế?"

"Thật mà." Đường Tiểu thề: "Lúc ấy Lục Nhãn Đông vẫn ở đây, vẻ mặt của anh ấy cũng hoảng loạn không ít đâu..."

Hai má Tô Đàm ửng hồng, ánh mắt hơi tránh né, cô nhỏ giọng nói: "Không phải chứ, tớ không nhớ gì cả..." Cô chỉ nhớ là trời đất quay cuồng, hai tai như bị nhét một đồng bóng, người bên cạnh nói gì cô cũng không nghe rõ lắm.

“Là thật đấy.” Đường Tiểu thấy Tô Đàm không tin, chỉ hận lúc ấy không quay video lại, Tô Đàm dịu dàng như vậy quả thực hiếm thấy. Vì để Tô Đàm tin tưởng, cô nàng lập tức đưa tay lên trời thề, hơn nữa còn tỏ vẻ nếu nói dối sẽ béo thêm mười cân.

Tô Đàm tin lời Đường Tiểu, nhưng cô càng mong là Đường Tiểu nói dối, cô mặt đỏ tai hồng lên tiếng: “Được rồi, tớ biết rồi, cậu đừng nói nữa!”

Đường Tiểu cười ha ha: “Cậu cũng biết xấu hổ ư? Cậu không biết đâu, lúc đó cậu đáng yêu cực kỳ, ha ha ha..”

Tô Đàm nhìn bát cháo trên tay, cũng không biết nói gì, chỉ có thể thở dài như ông cụ: “Hầy...”

Đường Tiểu hỏi: “Đàm Đàm, rốt cuộc cậu thích ăn cay đến mức nào vậy?”

Tô Đàm nghe vậy cũng không trả lời, chỉ mỉm cười.

Cô rất thích ăn cay, món cay ấn tượng nhất trong ký ức của cô đó là khi vào cấp hai cô đến chỗ mẹ xin tiền, trên bàn đặt một đĩa cá hầm ớt cực lớn.

Lúc đó em trai Tô Đàm - Hứa Lăng Duệ muốn Tô Đàm ở lại ăn cơm, còn nói mẹ làm cá hầm ớt là ngon nhất, nhưng mẹ lại đánh mạnh vào tay Hứa Lăng Duệ một cái, sau đó đưa Tô Đàm ra cửa.

Bà nói: “Tô Đàm, tiền ở đây, con đi nhanh đi. Sau này muốn xin tiền cũng không cần tới đây, gọi điện cho mẹ là được.” Ngụ ý là cho dù chỉ một cái liếc mắt mẹ cũng không muốn nhìn con.

Tô Đàm cúi đầu cầm tiền, xoay người đi rồi, cô không thèm để ý đến thái độ và giọng điệu của mẹ, trong đầu chỉ nghĩ cá hầm cay kia ngon thế nào rồi nuốt một ngụm nước bọt.

Sau này lên cấp ba, cô không nghĩ tới nữa, cô biết có một số thứ trên cuộc đời này đã được định trước mình sẽ không bao giờ có được.

Nếu đã biết không được thì cần gì phải tổn sức.

Con người lúc bị bệnh thường sẽ nghĩ miên man, Tô Đàm cảm thấy không nên phí thời gian để đa sầu đa cảm, cô lấy lại tinh thần, nghiêm túc ăn hết cháo, sau đó cảm ơn Đường Tiểu.

Sau khi hạ sốt, lúc chạng vạng Tô Đàm kiên quyết muốn xuất viện, tuy nhiên bác sĩ không tán thành lắm, liên tục dặn cô có biểu hiện gì khác thường thì nhất định phải tới đây, Tô Đàm đồng ý.

Đường Tiểu biết tại sao Tô Đàm lại kiên trì muốn xuất viện đến thế, cô biết hoàn cảnh gia đình của Tô Đàm nên cũng không khuyên nhủ, dặn lòng mấy ngày nay phải chú ý Tô Đàm hơn một chút, tránh để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tô Đàm thầm đoán cơn sốt này của mình do bị dọa rỗi, sau khi cô biết người mình nhìn thấy đêm đó chính là tên sát nhân giết người tàn bạo, trong đầu luôn hiện lên những hình ảnh man rợ, ngay đêm đó liền sốt cao.

Trên đường về Tô Đàm nhận được điện thoại của Lục Nhẫn Đông.

Anh hỏi cô sao rồi, đã ăn cơm chưa.

Tô Đàm nói: "Tôi ăn rồi, đã về phòng."

Lục Nhẫn Đông ngăn người: "Về phòng rồi sao? Cứ về như vậy? Bác sĩ đồng ý rồi à?"

Để tránh phải giải thích nhiều, Tô Đàm nói dối: "Vâng, đồng ý rồi."

Lục Nhẫn Đông không tin lắm, nhưng Tô Đàm nói vậy anh cũng không thể xen vào, chỉ có thể dặn Tô Đàm chú ý thân thể, đừng miễn cưỡng quá.

Tô Đàm chân thành nói cảm ơn.

Lục Nhẫn Đông lại nói vài câu, giọng dần dần thấp xuống, sau đó anh vô cùng nghiêm túc gọi cô: "Tô Đàm..."

Tô Đàm bị ngữ khí của anh làm hoảng sợ, cô có trực giác điều anh chuẩn bị nói sẽ không tốt đẹp gì: "Hả?"

Quả nhiên, câu nói tiếp theo của Lục Nhẫn Đông khiến máu trong người cô như đông cứng lại, anh nói: "Lại xuất hiện người bị hại."

Tô Đàm gian nan nuốt nước bọt, khó khăn nhắc lại: “Lại có?”

“Đúng vậy, hai người.” Giọng anh sát bên tai: “Vào đúng hôm nay.”

Sáng sớm hôm nay, nạn nhân thứ hai bị phát hiện trong một công viên ở nội thành, nạn nhân vẫn bị chém rất tàn nhẫn, bên cạnh viết số 1 cực lớn.

Bên cạnh đó, nạn nhân thứ ba bị phát hiện trong vườn nông nghiệp loại nhỏ, cách thức ra tay giống nhau như đúc, thi thể bị chém thành hình hoa hồng đẹp đẽ, chỉ là lần này, chữ cái bên cạnh thi thể lại biến thành số 0.

Nếu như sắp xếp từ lớn đến bé, như vậy nạn nhân đầu tiên là số 3, nạn nhân thứ hai là số 1, nạn nhân thứ ba là số 0, như vậy còn thiếu số 2 nữa. Hay là con số này có hàm ý nào khác?

Lục Nhẫn Đông nói rất mơ hồ, nhưng trong đầu cô lại hiện lên một hình ảnh rõ ràng, cô nhắm mắt, ép mình tỉnh táo lại, khẽ hỏi: "Thật ra... đến lượt tôi rồi phải không?"

Lục Nhẫn Đông cười khố: "Tô Đàm, cô đừng nghĩ như vậy, cho dù người bị hại là ai thì đều là người vô tội."

Tô Đàm không nói nên lời.

Lục Nhẫn Đông lại nhắc: "Mấy ngày này cô đừng lên mạng, cứ online lại xuất hiện những hình ảnh kia."

Tô Đàm hỏi: "Vậy còn hung thủ?"

Lục Nhẫn Đông lạnh lùng: "Hắn không có cơ hội tiếp theo."

"Được rồi." Cô nói: "Tôi biết rồi, mấy ngày này tôi sẽ chú ý an toàn... Cảm ơn anh."

Lục Nhẫn Đông còn muốn nói gì đó thì Tô Đàm đã tắt máy, trong lòng anh than thầm, nặng nề xoa mắt.

Bên cạnh có đồng nghiệp hỏi: "Nhẫn Đông, có phải còn có thi thể chưa bị phát hiện không, còn thiếu số 2 nữa."

Lục Nhẫn Đông nghe vậy thì cười khẩy, ngón tay anh chạm vào bức ảnh, sau đó nặng nề đấm lên bàn, nghiêng rãnh nghiêng lợi nói: "Làm gì có số 2. Căn bản hẳn ta không phải đang đếm ngược."

Đồng nghiệp khó hiểu: "Không phải đếm ngược? Vậy hẳn...?"

Lục Nhẫn Đông cũng không định nói tiếp, đứng dậy đi ra ngoài.

Hơn nữa, tuy rằng Lục Nhẫn Đông gọi điện khiến Tô Đàm bị đả kích không nhỏ, thế nhưng hiển nhiên rằng cuộc điện thoại này đến vô cùng đúng lúc, bởi vì đúng như anh dự đoán, ngày hôm sau trên mạng lan truyền tán loạn bức ảnh máu me này. Thậm chí trong nhóm chat lớp Tô Đàm còn có nam sinh phá phách gửi mấy tấm vào.

Tô Đàm nằm trên giường đọc sách, Đường Tiểu ở dưới lướt web, nhìn thấy ảnh chụp thì chạy vội vào WC, vừa chống tường vừa nôn hết bữa cơm.

Tô Đàm hỏi cô ấy sao vậy.

"Mẹ nó chứ, sao bọn họ lại đáng ghét thế chứ." Đường Tiểu nôn sạch, tái mặt đi về phòng, đưa thứ mình vừa thấy cho Tô Đàm, cô nàng bực mình: "Tên hung thủ kia nữa. Cảnh sát đâu rồi? Lần này chết hai người đấy."

Tô Đàm nhìn trần nhà, không biết nói gì.

Đường Tiểu lại mắng vài câu thô tục, sau đó tắt nhóm chat.

Vụ trước vừa mãi mới vất vả lắng xuống, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện bức ảnh này, quả thực như ném lửa lên đồng cỏ khô, trong nháy mắt chấn động truyền thông. Nhất thời khắp nơi đều đưa tin về vụ án này. Mà mấy con số kia lại càng trở thành tiêu điểm trong các cuộc thảo luận. Có người nói đây là lần cuối, hung thủ sẽ không giết người nữa, bởi vì đã về số 0 rồi. Có người lại nói mấy chữ số đó là hung thủ cố ý truyền ra, như một lớp sương mù che mắt cảnh sát.

Hung thủ khó bắt nhất là kẻ không có mục đích nhất định, bọn họ không vì tiền, không vì sắc, có lẽ chỉ cần một ánh mắt là đã nảy sinh hứng thú với nạn nhân.

Tô Đàm quyết định ngừng lên mạng một tuần, ngừng đăng bài một tuần, không xem tin tức, còn tắt tất cả các phần mềm có thể chat.

Đường Tiểu cũng học theo Tô Đàm, nhìn những bức ảnh đó khiến cô nàng mấy ngày này đều không ngủ ngon, thậm chí còn mất hứng thú với thịt, điều này đối với động vật ăn thịt như cô nàng đúng là một đả kích lớn.

Nhưng cứ cho là vậy thì Tô Đàm vẫn có thể nghe một số tình tiết về vụ án từ trong các cuộc trò chuyện của mọi người.

Hai cô gái đã chết đó, có một người là sinh viên trường bọn họ, còn một người của trường nghệ thuật ở ngoại thành. Dựa vào thời gian mất tích của nạn nhân, hung thủ chắc đã sớm giết cả hai, cho đến mấy ngày gần đây mới vớt thi thể.

Mà căn cứ vào ảnh chụp hung thủ truyền ra, thời gian tử vong chắc là mừng 3 tháng 7, sớm hơn mấy ngày so với thời gian Tô Đàm có cảm giác mình bị theo dõi.

Như vậy, hung thủ đã giết mấy người, căn bản không có ý định dừng tay.

Tô Đàm ngậy người ngồi trước máy tính, trong đầu tràn ngập các tình tiết về vụ án.

Đường Tiểu đi qua kéo tay cô: "Đàm Đàm, ngăn người gì nữa, chiều nay không phải đi làm thêm sao? Còn không đi thì muộn đấy."

Tô Đàm bây giờ mới tỉnh táo, nhớ ra mình đã xin nghỉ ở quán cà phê ba ngày.

"Chú ý an toàn, về sớm một chút." Đường Tiểu dặn dò.

Tô Đàm đang dọn đồ thì ngừng tay, cô thấy bình xịt cay để phòng kẻ xấu Đường Tiểu đưa lúc trước, chần chừ một lúc rồi cầm lên bỏ vào balo của mình. Tuy rằng tác dụng không lớn nhưng thà ít còn hơn không.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Hôm nay Tô Đàm bị ốm, muốn nghỉ ngơi một ngày, xin phép không diễn vở kịch nhỏ.

Lục Nhãn Đông tỏ ý cô cứ năm đi để anh tự đến.

Chương 29: Chuyện xưa

Editor: Liêu

Beta: An Hiên

Tiết trời hôm nay vẫn rất đẹp, bầu trời quang đãng, những đám mây trắng mềm mại lững lờ trên nền trời xanh thẳm, làn gió dịu dàng thổi qua khiến hoa anh đào rơi lả tả.

Lúc Tô Đàm đến quán cà phê thì chị chủ đang tưới cây sau vườn, cô ấy khẽ hát, nhìn qua có vẻ tâm trạng không tồi. Thấy Tô Đàm, chị chủ cất tiếng chào: "Đàm Đàm, sao lại tới rồi? Nhìn sắc mặt kém như vậy, không nghỉ ngơi thêm mấy ngày à?"

Tô Đàm trả lời: "Không sao đâu ạ, chỉ cảm nhẹ chút thôi chị." Giọng cô còn hơi khàn nhưng cơ thể đã không có gì đáng ngại. Bây giờ tuổi trẻ thể chất tốt, ngẫu nhiên bị bệnh cũng có thể nhanh chóng hồi phục.

Chị chủ nói: "Thật không? Vậy hôm nay em cũng đừng để mệt quá, tùy ý giúp đỡ là được."

Tô Đàm đồng ý.

Quán cà phê khách khứa tới tới lui lui, có lẽ là vì vấn đề giá cả mà cho dù quán ở gần trường đại học nhưng lại không có nhiều sinh viên tới,

ngược lại hầu hết đều là người đã đi làm hoặc giảng viên trong trường. Bởi vậy cũng không ồn ào náo nhiệt mà lại khá thanh tịnh.

Tô Đàm vốn tưởng rằng hôm nay sẽ không có ai mang hoa hồng tới nữa, không ngờ rằng lúc sắp tan ca cô lại gặp được người đàn ông anh tuấn với làn da tái nhợt một lần nữa.

Người đàn ông mặc bộ đồ màu đen, trong lòng là bó hoa hồng diễm lệ, vẻ mặt anh ta hơi buồn bã, anh ta chậm rãi bước vào quán cà phê, gọi một tiếng: “Nhu Nhu.”

Tô Đàm biết chị chủ tên Tần Nhu, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy có người gọi chị chủ thân mật như vậy.

Tần Nhu lười biếng ngồi trên ghế, nghe tiếng gọi cũng không ngẩng đầu, cho đến tận khi người nọ đi thẳng tới trước mặt thì cô ấy mới không mặt không nhạt hỏi một câu: “Có chuyện gì?”

Người đàn ông khom lưng, đặt hoa hồng xuống bên cạnh Tần Nhu, anh ta nói: “Anh đưa hoa hồng tới thay cho anh trai anh.”

Tần Nhu lạnh lùng: “Để đó đi.”

Trong mắt người đàn ông để lộ sự buồn bã, hình như anh ta là con lai, tuy rằng tóc màu đen, vóc dáng cũng thiên hướng người phương Đông nhưng đôi mắt anh ta lại nhuộm màu xanh biếc tuyệt đẹp, như màu sắc của mã não đắt tiền.

Bởi vì làn da tái nhợt và gương mặt hơi tây của người đàn ông, Tô Đàm cảm thấy người trước mặt mình hơi giống Dracula trong truyền thuyết. Cô

biết đây là chuyện riêng của chị chủ nên cũng không định nhìn lâu, nhanh chóng đi tới cửa, chuẩn bị rời đi.

Nào biết cô mới đẩy cửa ra, chợt nghe tiếng hét của chị chủ, cô quay đầu lại thì thấy người đàn ông đang đè vai Tần Nhu, cúi đầu định hôn cô ấy.

Tô Đàm thấy thế thì căng thẳng, cô vội chạy vào, lớn tiếng với người đàn ông kia: “Anh làm gì vậy?”

Người đàn ông không vì Tô Đàm mà dừng hành động lại, anh ta đã dán môi mình lên đôi môi tái nhợt của Tần Nhu. Tô Đàm nhanh tay lấy bình xịt cay phòng kẻ xấu từ trong balo ra, phun loạn lên mặt người đàn ông.

“Á!” Bị trúng không chỉ có người đàn ông mà còn có cả Tần Nhu, cô ấy hét thảm thiết: “Tô Đàm! Đây là cái gì vậy?”

Tô Đàm: “Bình xịt cay để phòng kẻ xấu ạ.”

Tần Nhu và người đàn ông lệ rơi đầy mặt, cô ấy kêu lên: “Á, mắt đau quá!”

Tô Đàm hơi xấu hổ, vội đưa chị chủ vào WC để rửa sạch mắt.

Sau khi rửa xong, đôi mắt của chị chủ tuy không còn đau nữa nhưng lớp trang điểm trên mặt lại bay mất một nửa, tâm trạng Tần Nhu khá phức tạp: “Cảm ơn em, Tô Đàm.”

Tô Đàm trả lời: “Không cần cảm ơn đâu chị...”

Người đàn ông còn ngồi trên sofa ngoài phòng khách, dáng vẻ lệt lệt rơi đầy mặt, anh ta thấy hai người ra khỏi nhà vệ sinh thì thở dài: “Nhu Nhu, anh đi trước đây.”

Chị chủ không để ý đến anh ta, thái độ rất lạnh nhạt.

Người đàn ông thở dài, đứng dậy mở cửa đi ra.

Tô Đàm đỡ chị chủ tới ghế ngồi, khuôn mặt cô ấy rất mệt mỏi, cô ấy nói: “Có đôi khi chị thật thất bại.”

Tô Đàm lặp lại: "Thất bại?"

"Đúng." Chị chủ nhắm mắt lại: "Thất bại."

Cô ấy chậm rãi lấy ví tiền từ trong túi xách của mình ra. Tô Đàm thấy thế vội nói: "Chị chủ, em không cần thêm tiền lương."

Chị chủ tức giận: “Chị không định tăng lương cho em.”

Tô Đàm mất mát: “À...”

Chị chủ lấy một tấm ảnh từ trong ví ra đưa cho Tô Đàm xem. Cô cầm rồi nhìn thử, trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc. Chỉ thấy trên ảnh có ba người, hai nam một nữ. Cô gái chính là chị chủ Tần Nhu đang ngồi trước mặt Tô Đàm, mà sau lưng Tần Nhu là hai người đàn ông, cả hai đều mang một khuôn mặt của người đàn ông vừa rời đi lúc nãy, thế mà bọn họ là một cặp song sinh.

Tần Nhu nói: “Người chị yêu là anh trai.”

Tô Đàm hiểu rõ, cô hỏi lại: “Người lúc nãy là cậu em trai ạ?”

Tần Nhu cười gật đầu, tuy cô ấy cười nhưng lại vương vấn nét đau thương: “Nhưng mà người chị chờ mãi mãi cũng không về nữa.” Cô ấy chậm rãi kể lại, vô cùng ngắn gọn, Tô Đàm cũng gần như hiểu được chuyện xưa của chị chủ.

Người anh trai yêu đương với Tần Nhu khi sắp bước vào lễ đường thì bị tai nạn xe cộ. Trong tai nạn đó, người yêu bất hạnh qua đời, mà hôn lễ của Tần Nhu lại biến thành tang lễ cho người yêu.

Sau khi chuyện này xảy ra, Tần Nhu rời khỏi thành phố ấy, chỉ không ngờ rằng người em trai lại đuổi theo đến tận đây.

“Tình cảm có hạn.” Tần Nhu nói vậy: “Từng có khoảng thời gian yêu khắc cốt ghi tâm, tình cảm nửa đời sau đều là hồi ức này, chị không còn sức nhận hoa hồng của người khác, như vậy không công bằng với anh ấy.”

Tô Đàm vốn cho rằng kể xong câu chuyện này sẽ khiến Tần Nhu rơi lệ, nhưng cô ấy không hề. Trên mặt chỉ có sự mệt mỏi, cô ấy lại châm điếu thuốc: “Em về đi, chú ý an toàn, bình xịt cay chất lượng không tồi đâu...”

Tô Đàm không biết nói gì, do dự một lát, cuối cùng vẫn đưa bình xịt cay trong tay cho chị chủ, “Trong phòng ngủ em vẫn còn, cái này chị giữ đi.”

Tần Nhu nhìn qua rồi duỗi tay nhận: “Cảm ơn em.”

Tô Đàm gật đầu, lúc này mới rời đi.

Lúc cô đi về còn cố ý nhìn xe người đàn ông đỗ ở ven đường, xác định xe đã đi rồi mới yên tâm về trường.

Buổi tối, Tô Đàm nhận được điện thoại của em trai Hứa Lăng Duệ, cậu nói: "Chị ơi, tháng sau bọn em tổ chức đại hội thể thao."

Tô Đàm nói: "Ồ, vậy cố lên nhé." Cô nhớ rằng thành tích thể dục của Hứa Lăng Duệ không tồi, chắc sẽ tham gia không ít hạng mục.

Nào biết Hứa Lăng Duệ lại nói: "Em chưa đăng ký hạng mục nào cả."

Nhưng lời này vừa nói ra thì Tô Đàm đã biết cậu muốn làm gì, Tô Đàm cảnh giác: "Em muốn làm gì?"

Hứa Lăng Duệ làm nũng: "Chị ơi em muốn tới thăm chị."

Tô Đàm: "Không được, chị phải đi làm thêm, đâu có thời gian chơi với em."

Hứa Lăng Duệ lại nói: "Em không cần chị chơi cùng, em nhìn chị làm thêm cũng rất vui rồi, cho dù chị không đồng ý thì em cũng sẽ lén tới."

Tô Đàm trả lời: "Cho dù em lén đến chị cũng không gặp em."

Hứa Lăng Duệ kêu: "Chị!!!"

Tô Đàm: "Tắt máy." Cô không cho Hứa Lăng Duệ nói thêm câu nào, trực tiếp cúp điện thoại.

Khác với thái độ dành cho Tô Đàm, mẹ vô cùng để ý đến Hứa Lăng Duệ, bà sẵn lòng cho con trai mình điều kiện sinh hoạt tốt nhất, yêu thương vô hạn. Tô Đàm người cũng như tên, là hoa quỳnh ban đêm, mà Hứa Lăng Duệ lại là đóa hoa hướng dương rực rỡ dưới ánh mặt trời. Sau khi kiên định từ chối Hứa Lăng Duệ, Tô Đàm ngồi ngây người trên ghế.

Đường Tiểu nhét một viên kẹo vào miệng Tô Đàm: “Nghĩ gì vậy Đàm Đàm?”

Tô Đàm: “Đang nghĩ nên sửa luận văn thế nào đây...”

Nhắc tới luận văn, Đường Tiểu suy sụp trong nháy mắt: “Á, tại sao cậu lại nhắc đến cái này vậy, thật là đáng sợ quá đi!”

Lên năm ba, trong lớp đã có người bắt đầu chuẩn bị luận văn, bản thảo của Tô Đàm đã đưa cho giáo sư chữa, không có gì bất ngờ thì có thể hoàn thành trong năm nay. Sau khi hoàn tất luận văn, lên năm tư là có thể tập trung toàn lực vào việc thi nghiên cứu.

Bởi vì nạn nhân đầu tiên là sinh viên trong trường Tô Đàm, vậy nên không khí trong trường cũng theo đó mà khẩn trương hơn.

Bảo vệ trường tăng cường tuần tra, một số chỗ không có camera bây giờ cũng đã lắp đặt hết. Mỗi đêm trong ký túc xá bắt đầu bị kiểm tra, sinh viên muốn ra ngoài ở phải được thầy cô đồng ý.

Đương nhiên, trong thời điểm nhạy cảm này, thầy cô rất khó cho sinh viên ra ngoài ở.

Mấy chuyện này không có ảnh hưởng lớn tới Tô Đàm, ngược lại còn có chỗ tốt, ít nhất gần đây cô đã không còn cảm giác có người đi theo mình nữa.

Mỗi đêm Lục Nhẫn Đông đều sẽ gọi điện xác nhận là cô đang an toàn, có khi Lục Nghiên Kiều gọi, có khi lại là Khoai Tây ở đầu bên kia đang sủa gâu gâu.

Tô Đàm nghe máy vài lần, thật sự cảm thấy xấu hổ, muốn từ chối ý tốt của Lục Nhẫn Đông.

Nào biết Lục Nhẫn Đông lại thấp giọng nói: “Tối hôm đó, hung thủ thật sự đi theo sau cô.”

Tô Đàm: “...”

Lục Nhẫn Đông lại tiếp tục: “Nếu không phải đúng lúc tôi tới tìm cô...”

Tô Đàm không muốn nghe anh nói tiếp, rầu rĩ trả lời: “Tôi gửi tin nhắn cho anh được không?”

“Không được, lỡ hung thủ giả mạo cô gửi tin nhắn cho tôi thì sao? Trong đó có một cô gái mất tích đã bị như vậy, bạn cùng phòng của cô ấy thật sự cho rằng cô ấy đi ra ngoài nên không báo án.”

Tô Đàm rùng mình, trong đầu cô hiện lên hình ảnh máu me đáng sợ, Lục Nhẫn Đông vừa dấm vừa xoa, cuối cùng Tô Đàm thỏa hiệp.

Giọng nói của anh vẫn rất nghiêm túc, không hề có dấu hiệu muốn làm việc thiện: “Nhớ nghe điện thoại vào 10 giờ đêm mỗi ngày đấy.”

Tô Đàm bất đắc dĩ đồng ý, cô than thở: “Không biết khi nào mới bắt được hung thủ.”

Anh trả lời: “Nhanh thôi, không lâu nữa đâu.”

Ngoại trừ tin tưởng thì Tô Đàm không còn cách nào khác.

Gần đây cả thành phố đều vì vụ án này mà hoảng sợ, chợ đêm vốn náo nhiệt cũng trở nên quạnh quẽ. Chị chủ biết chuyện này nên cũng cho nhân viên tan làm sớm hơn, vì lần trước Tô Đàm gặp người đàn ông kia, sợ Tần Nhu bị thiệt thòi nên hầu hết mỗi ngày đều về cùng một lúc với cô ấy.

Cũng may từ sau lần đó, Tô Đàm không gặp người đàn ông đó tới quán lần nào nữa, cũng không thấy hoa hồng đỏ rực. Tô Đàm nhìn ra được, chị chủ thở phào nhẹ nhõm, đương nhiên tình cảm mãnh liệt của người đàn ông đó là một gánh nặng đối với cô ấy. Cô ấy không đáp lại cũng không thể từ chối, chỉ có thể yên lặng trốn tránh. Chuyện này đối với cả cô ấy và người đàn ông đó đều là sự tra tấn.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Mỗi ngày 10 giờ phải nghe điện thoại để anh kiểm tra.

Tô Đàm: Mỗi ngày em đều ở trường học.

Lục Nhãn Đông: Hừ, trong trường học đầy thẳng nhóc đang để ý đến đóa hoa của anh đấy.

Tô Đàm: ...

Chương 30: Cuối cùng

Editor: Trường Thanh

Beta: An Hiên

Lục Nhẫn Đông chưa bao giờ thảo luận chi tiết công việc của mình với Tô Đàm, cô cũng không mở miệng hỏi, hai người tương đối ăn ý trong chuyện này.

Tuy nhiên, có ngày Lục Nhẫn Đông nói một vài câu tương đối kì lạ, anh nói cố nhẫn nại thêm chút nữa, chậm nhất là vào khoảng đầu tháng 4.

Thấy Lục Nhẫn Đông có thái độ chắc chắn như vậy, trong lòng Tô Đàm tràn đầy tò mò.

Mặt trời ngày xuân ấm áp rơi trên gò má ai, lại tựa như đang ru ngủ.

Lúc khoảng ba giờ chiều, quán cà phê không có khách, Tô Đàm và chị chủ cùng nhau ngồi ở sân sau ngủ gà ngủ gật.

Chị chủ hỏi: “Tô Đàm này, em đã có bạn trai chưa?”

Tô Đàm ngắm những cánh hoa anh đào đang rơi, khẽ trả lời: “Em chưa ạ.”

Chị chủ lại hỏi: “Tại sao em không tìm bạn trai?”

Tô Đàm: “Tại em chưa gặp được người mình thích.”

Chị chủ: “Trước kia em từng thích ai chưa?”

Tô Đàm suy nghĩ một chút, đầu óc trống rỗng cho nên cô đáp: “Chưa ạ.”

Chị chủ im lặng, Tô Đàm lại nói: “Em cũng giống như chị thôi.” Cô ấy thở dài, hai chị em cùng nhau tán gẫu về đủ thứ linh tinh khác.

Hai người đang mơ màng buồn ngủ thì người phục vụ gõ cửa: “Tô Đàm, có người tìm này.”

Tô Đàm nói: “Ai vậy ạ?”

Người phục vụ đáp: “Là nam, nhưng tôi không nhận ra.”

Đầu óc Tô Đàm mơ hồ, chậm chạp bước lên phía trước, lại thấy Lục Nhẫn Đông đứng ở cửa cách đó không xa đang mỉm cười nhìn cô.

Anh dịu dàng gọi tên cô: “Tô Đàm.”

“Anh Lục.” Tô Đàm hơi kinh ngạc, cô hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Lục Nhẫn Đông trả lời: “Đúng lúc tôi tới thì nghe nói cô làm việc ở đây nên muốn thăm cô, nhân tiện mang cho cô chút đồ ăn.”

Tô Đàm vén sợi tóc bên tai, khó xử nói: “Cảm ơn anh Lục, nhưng mà...” Cô đang mặc đồng phục của quán cà phê, đầu tóc cũng chưa chỉnh trang

lại.

Lục Nhẫn Đông biết Tô Đàm sẽ từ chối ý tốt của anh, anh cười: “Đây chỉ là đồ ăn vặt thôi, cho cô nếm thử trước này.” Anh mở chiếc túi trong tay, lộ ra những quả ớt đỏ chói.

Tô Đàm kinh ngạc: “Anh Lục mua thứ này ở đâu vậy?” Quê của cô có loại ớt có thể làm đồ ăn vặt, bởi vì loại nguyên liệu đặc biệt này có giá rất vừa túi tiền, ngay cả khi tìm trên internet cũng không tìm được loại giống thế này.

“Bạn tôi vừa hay đi qua bên đó một chuyến, tôi nhờ cậu ấy mua ít đặc sản, trong đó có cái này.” Lục Nhẫn Đông cười, “Không phải cô thích ăn cay sao? Cái này tôi không ăn nổi nên mới mang tới cho cô.”

Tô Đàm nếm thử một chút, khóe mắt cong lên: “Đúng là mùi vị này, ngon thật.”

Lục Nhẫn Đông cười thỏa mãn: “Không cay sao?”

Tô Đàm lắc đầu.

Giọng Lục Nhẫn Đông rất dịu dàng: “Giữ lấy đi, một chút đồ ăn vặt thôi mà.”

Tô Đàm đang do dự thì từ sau lưng vang lên giọng nói của chị chủ: “Tô Đàm, người này là?”

Lục Nhẫn Đông cất lời: “Tôi tên là Lục Nhẫn Đông, bạn của Tô Đàm, cô là Tần Nhu phải không, tôi đang có chút chuyện muốn trao đổi với cô.”

Chị chủ nghe vậy thì hơi nhú mày, dường như không nghĩ là Lục Nhẫn Đông lại tới đây để tìm mình, khuôn mặt cô ấy lộ vẻ nghi ngờ: “Có chuyện gì không?”

Lục Nhẫn Đông: “Là chuyện liên quan đến Tề Như An.”

Vẻ mặt chị chủ ngay lập tức thay đổi, cô ấy nói: “Anh đi theo tôi.”

Lục Nhẫn Đông nghiêng đầu nhìn Tô Đàm, có vẻ tâm trạng anh không tệ, ánh mắt rất ấm áp: “Tô Đàm, bây giờ tôi với cô ấy nói chuyện một chút, buổi tối tôi mời cô đi ăn được không?”

Tô Đàm chần chừ một chút rồi mới đồng ý lời mời của Lục Nhẫn Đông.

Sau đó, Lục Nhẫn Đông theo chị chủ vào trong.

Tề Như An, cái tên này rất xa lạ với Tô Đàm nhưng cô mơ hồ cảm giác được, dường như mình biết điều gì đó.

Lục Nhẫn Đông và chị chủ nói chuyện rất lâu, từ buổi chiều đến chạng vạng tối, cho đến giờ thay ca họ mới từ bên trong đi ra.

Lúc đi ra, nét mặt Lục Nhẫn Đông không có gì thay đổi, nhưng sắc mặt chị chủ lại âm đạm, thậm chí hơi ngấn ngờ. Cô nhìn Tô Đàm, cười miễn cưỡng: “Tô Đàm, em có thể nghỉ rồi.”

Tô Đàm lo lắng hỏi: “Chị không sao chứ?”

“Chị không sao.” Chị chủ cười mà như đang khóc, cô ấy nói: “Không sao đâu, chị ổn mà.”

Tô Đàm nhìn về phía Lục Nhẫn Đông.

Lục Nhẫn Đông đưa tay, cố gắng ra dấu với Tô Đàm, anh bảo: “Đi thôi, không có chuyện gì đâu.”

Tô Đàm mím môi, khẽ gật đầu.

Chị chủ có vẻ như cũng không có lòng tiếp tục buôn bán, vội vội vàng vàng cho nhân viên tan việc rồi đóng cửa. Khi Tô Đàm và Lục Nhẫn Đông rời khỏi nơi này cũng là lúc đèn của quán cà phê tắt hết.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Tô Đàm hỏi.

Lục Nhẫn Đông: “Không có gì, chẳng qua là hỏi chút chuyện mà thôi.” Có vẻ như khi trả lời anh không hề suy nghĩ nhiều rồi đổi giọng vui sướng: “Hôm nay ăn ở nhà đi, bây giờ chúng ta đi mua thức ăn, Lục Nghiên Kiều cũng tới nữa.”

Biết có thể gặp Khoai Tây, tâm trạng của Tô Đàm mới tốt hơn một chút, cô cười: “Khoai Tây thì sao? Nó có béo lên không?”

Lục Nhẫn Đông cười khổ: “May mà cô không bị dị ứng với lông, nếu không tôi không bao giờ dám mời cô đến nhà mình.”

Lời này Tô Đàm mới đầu còn không quá để ý, cho đến khi cô và Lục Nhẫn Đông mua xong thức ăn và vào phòng.

Mặt trời vẫn chưa lặn hoàn toàn, ánh sáng màu cam từ cửa sổ chiếu lên sàn nhà, Khoai Tây nghe thấy tiếng chủ nhân trở về, từ tầng hai chạy xuống. Tô Đàm thấy xung quanh Khoai Tây chỉ toàn lông bay lả tả.

Khoai Tây lao vào lòng Tô Đàm khiến cô suýt thì ngã ngối xuống đất.

Lục Nhẫn Đông xách thức ăn nói: "Cô lên trước đi, tôi đến phòng bếp."

Khoai Tây vui mừng cực kì, vừa sủa vang vừa lè lưỡi liếm mạnh vào lòng bàn tay Tô Đàm, cái đuôi vẫy không ngừng.

Lục Nghiên Kiều ở phía sau sốt ruột nói: "Xuống mau Khoai Tây, không chừng người ta còn chưa nặng bằng mày đâu, đừng có dè người ta."

Khoai Tây đâu để ý đến điều đó.

Cuối cùng Tô Đàm phải vỗ đầu nó để nó đi xuống. Lục Nghiên Kiều chua xót nói: "Hừ, con chó thấy sắc quên chủ."

Hôm nay Tô Đàm mặc quần áo sẫm màu, sau khi Khoai Tây đứng dậy, cả người toàn là lông màu vàng, cô cũng hết hồn trước bãi chiến trường này, khẽ hỏi: "Nhiều vậy sao?"

Lục Nghiên Kiều thở dài: "Hầy... nhiều như mây vậy, chị không biết đâu, bây giờ nó chỉ xê dịch một chút cũng rụng lông."

Tô Đàm: "Rơi nhiều thật đấy..." Cô ngồi vào ghế sofa, lại thấy trên ghế sofa cũng có khá nhiều lông.

Lục Nghiên Kiều nhún vai giải thích: "Buổi sáng có dọn nhưng đến giờ đành bó tay."

Khoai Tây có vẻ cảm giác được có người đang nói xấu nó, lập tức tỏ vẻ đáng thương dụi đầu vào đầu gối Tô Đàm, đồng thời nhe răng trợn mắt với Lục Nghiên Kiều.

Nó nhìn Lục Nghiên Kiều trợn mắt há mồm, cô nàng thốt lên: "Trời ạ, nó có hai bộ mặt sao? Thế loại chó gì vậy?"

Tô Đàm bật cười.

Thức ăn tối hôm nay phần lớn đều cần phải được xử lý trước một chút. Tô Đàm ngồi một lát thì đi tới phòng bếp chủ động hỗ trợ, lần này Lục Nhẫn Đông cũng không từ chối.

"Cô nhặt rau đi, nhặt xong để đó là được." Lục Nhẫn Đông đang làm tô mớ nộm xào măng tây, nghiêng đầu liếc nhìn Tô Đàm rồi nói.

Tô Đàm từ từ nhặt rau, nhìn Lục Nhẫn Đông nấu nướng thành thạo thì tò mò hỏi: "Anh thường xuyên tự làm cơm sao?"

Lục Nhẫn Đông cười: "Nhà tôi chú trọng việc này, mẹ tôi nói nên thương con dâu, tốt nhất đừng bắt con dâu phải vào bếp."

Tô Đàm hơi kinh ngạc, cô hỏi: "Anh còn được dạy như vậy sao?"

Lục Nhẫn Đông: "Nhà tôi là thế đấy."

Tô Đàm cũng biết nấu cơm nhưng không tinh tế như Lục Nhẫn Đông, không chú trọng trình bày món ăn, mùi vị cũng chỉ bình thường.

Lục Nhẫn Đông chợt xoay người, đưa còn gắp một cọng măng tây đã xào chín, anh nói: "Cô nếm xem mùi vị thế nào?"

Tô Đàm ngậm măng tây trong miệng, nhai một lát rồi nói: "Ngon lắm." Măng tây thơm ngát, hương vị giòn mềm quyện với tôm nõn, càng ăn càng sướng miệng, không thể không nói, tài nấu nướng của Lục Nhẫn Đông rất xuất sắc.

Lục Nhẫn Đông: "Chờ lát nữa tôi làm tiếp cá cay xào mực với hạt tiêu, là cách làm mới, mùi vị chắc cũng không tệ."

Tô Đàm nghe xong thì nuốt nước bọt theo phản xạ có điều kiện, nghiêm túc gật đầu một cái.

Lục Nghiên Kiều ngửi thấy hương vị đậm đà của thức ăn cũng không thể ngồi yên, lon ton chạy vào, lẩm bẩm: "Chú út, thực đơn của bữa tối hôm nay là gì ạ?"

Lục Nhẫn Đông: "Cháu thích ăn cái gì?"

Lục Nghiên Kiều trả lời: "Cá mè hấp ạ, mùa này cá mè rất nhiều thịt, còn có lá hương xuân trắng trứng, sủi cảo tề thái."

Lục Nhẫn Đông gật đầu: "Được, cái gì cháu thích ..."

Hai mắt Lục Nghiên Kiều sáng lên.

Nào biết Lục Nhẫn Đông lại mỉm cười, tàn nhẫn bổ sung: "Đều không có."

Lục Nghiên Kiều: "..."

Tô Đàm ở bên cạnh bật cười.

Lục Nghiên Kiều yếu ớt lê thân trở về phòng khách lấy đồ chơi của Khoai Tây bỏ lên phía trên cao, Khoai Tây sủa gâu gâu với cô ấy rồi đuổi theo cô ấy lên tầng.

Tô Đàm cười: "Nhà anh vui vẻ hòa thuận thật đấy, đúng rồi, không phải anh có một cậu em trai sao? Tại sao Nghiên Kiều lại gọi anh là chú út?"

Lục Nhẫn Đông: "Đúng là có nhưng tình huống hơi phức tạp, từ nhỏ em trai tôi đã được nuôi dưỡng ở bên ngoài, lúc trở về thì đã lớn, Lục Nghiên Kiều gọi nhiều thành quen, sửa mấy lần không được nên cứ kệ con bé thôi."

Tô Đàm: "Ồ, vậy con bé xưng hô với em trai anh thế nào?"

Lục Nhẫn Đông trả lời: "Hai đứa nó tuổi tác cũng xấp xỉ nhau, vậy nên Lục Nghiên Kiều gọi em tôi là chú út út."

Tô Đàm lại cười.

Sau khi làm xong bữa tối, Lục Nhẫn Đông buộc Khoai Tây lên làm con chó sợ đến nỗi trốn lên tầng hai. Lúc này Lục Nghiên Kiều mới lóc cóc từ trong phòng ra, sau đó còn không quên làm mặt quỷ trên Khoai Tây.

Khoai Tây kêu ăng ẳng, nó thấy mình không nhúc nhích được thì lại bắt đầu âm thầm giữ lông.

"Nói xin lỗi nó nhanh lên." Lục Nhẫn Đông nổi giận, "Nếu không lát nữa một bàn thức ăn đều là lông."

Lục Nghiên Kiều đau lòng hỏi: "Tôn nghiêm của cháu còn không bằng một bàn thức ăn sao?"

Lục Nhẫn Đông lạnh nhạt nói: "Chú làm tôm nồn xào măng tây đấy."

Lục Nghiên Kiều nghe vậy thì lao tới bên cạnh Khoai Tây, nắm chân nó nói: "Tổ tông ơi, tao sai rồi!!!"

Khoai Tây kiêu ngạo dời chân đi, nghiêng đầu làm nũng với Tô Đàm.

Tô Đàm sờ cái đầu bóng mượt của nó, dùng má cọ một cái, cô nói: "Ngoan nào, đừng rung nữa."

Trong nháy mắt, Khoai Tây ngừng ngo nguậy.

Lục Nghiên Kiều ở bên cạnh nhìn, cảm thấy tôn nghiêm của mình bị chà đạp sâu sắc, nhưng không sao hết, bàn thức ăn đủ đối ba bốn phần tôn nghiêm rồi.

Đỗ dành Khoai Tây xong, ba người cùng ngồi vào bàn.

Lần này Lục Nhẫn Đông không làm toàn thức ăn cay mà có chay có mặn, có đậm vị có thanh đạm, bàn thức ăn hồng hồng xanh xanh nhìn tương đối hấp dẫn. Tô Đàm và Lục Nghiên Kiều đều rất hài lòng.

Lục Nhẫn Đông thì ngược lại, chẳng ăn được bao nhiêu, chỉ gắp vài miếng.

Lúc này Tô Đàm mới để ý tới khuôn mặt hơi mệt mỏi của Lục Nhẫn Đông, cô áy náy: "Anh Lục, cảm ơn đã chiêu đãi, vất vả cho anh rồi."

Lục Nhẫn Đông cười: "Không cần khách sáo như thế với tôi đâu."

Nhưng Tô Đàm lắc đầu: "Không, tôi rất cảm ơn anh." Giờ khắc này trong lòng cô đã có quyết định, trước sự dụ dỗ đến chân thực khiến người ta phải sa vào của Lục Nhẫn Đông, mặc dù hơi khó mở miệng, thậm chí có thể là tự mình đa tình nhưng cô vẫn quyết định nói rõ ràng với Lục Nhẫn Đông.

Dường như Lục Nhẫn Đông biết Tô Đàm muốn nói gì, động tác của anh hơi dừng lại, anh nói một cách chậm rãi: "Tô Đàm, vụ án giết người đó sắp kết thúc rồi."

Vụ án giết người, trong nháy mắt bốn chữ này đã hấp dẫn sự chú ý của Tô Đàm, tạm thời ngừng vấn đề kia lại, cô sững sờ hỏi: "Sắp kết thúc? Đã tìm được hung thủ rồi sao?"

Lục Nhẫn Đông: "Cũng gần như vậy."

Phản ứng của Lục Nghiên Kiều ở bên cạnh cũng không khác Tô Đàm là mấy, cô ấy trợn tròn mắt, vội vàng hỏi: "Hung thủ? Hung thủ rốt cuộc là ai ạ?"

Lục Nhẫn Đông lạnh nhạt: "Có nói cháu cũng không biết."

Lục Nghiên Kiều bĩu môi.

Lục Nhẫn Đông lại nhìn về phía Tô Đàm: "Đợi thêm vài ngày nữa thôi, cuối tháng hẳn là có thể kết án."

Tô Đàm nghe vậy thì khẽ gật đầu, tảng đá lớn trong lòng đã hơi buông xuống, nhưng muốn hoàn toàn yên tâm thì sợ rằng phải chờ sau khi tên hung thủ hung ác đó bị tóm.

Bị Lục Nhẫn Đông thay đổi sự chú ý, những gì mới vừa rồi chuẩn bị nói Tô Đàm cũng quên mất, hiện giờ trong đầu chỉ toàn tin tức liên quan đến vụ án và hung thủ. Lục Nghiên Kiều có vẻ như cũng biết khá rõ vụ án này, cô ấy rất tò mò, chỉ mong được bám lấy Lục Nhẫn Đông hóng tin tức. Nhưng Lục Nhẫn Đông rất giỏi giữ bí mật, chỉ có lúc ở bên Tô Đàm thì mới tiết lộ vài điều.

Cơm nước no nê, Lục Nhẫn Đông đưa Tô Đàm về trường học.

Ngày thứ hai, Tô Đàm vốn muốn đến quán cà phê làm việc như thường ngày, nào biết chị chủ thông báo cô được nghỉ mấy ngày, mấy hôm nay những người khác cũng nghỉ.

Tô Đàm khá bận tâm, cô cảm giác vào ngày hôm qua khi rời quán, cảm xúc chị chủ như vậy hình như có gì đó không đúng, cũng không biết Lục Nhẫn Đông và chị chủ trò chuyện những gì.

Đại hội thể thao kết thúc, mấy hạng mục lớp Tô Đàm tham gia đều không có giải, tất cả bị mấy lớp ban thể dục ẵm hết. Cũng may giáo viên

phụ trách của họ không quá để ý mấy việc này, chẳng qua ban giám hiệu dặn đi dặn lại họ phải chú ý an toàn, về phòng ngủ sớm.

Trong lòng Tô Đàm chỉ mong chuyện này sớm kết thúc.

Sau mấy ngày nghỉ, chị chủ đã hồi phục tinh thần, còn đùa là đến khi quán cà phê bước sang mùa ế ẩm thì sẽ đóng cửa một thời gian, đi thăm thú cảnh sắc vài nơi.

Tô Đàm thấy chị chủ không tiếp tục buồn phiền nữa thì tạm thời yên tâm, mấy chuyện như thế này cô cảm thấy nên cho qua như vậy đi.

Nhưng Tô Đàm sai rồi.

Buổi sáng ngày 7 tháng 4, Tô Đàm đến quán cà phê rất sớm. Hôm nay cô làm ca sáng, cũng không có tiết học sáng nên cô đến sớm hơn một chút. Cô đeo chiếc túi để đầy tài liệu thi dày cộm, định chờ khi vắng khách thì mở ra xem một chút. Lúc tới cửa, Tô Đàm phát hiện có mùi lạ, cô nhìn vị trí đỗ xe, biển số xe quen thuộc vẫn ở đó.

Tô Đàm chần chừ trong chốc lát, móc chìa khóa ra mở cửa, cô chậm rãi bước vào bên trong, nhỏ giọng hỏi: "Chị chủ, chị tới rồi ạ?"

Quán cà phê bật đèn sáng trưng nhưng không có ai đáp lại, Tô Đàm nuốt nước bọt, sống lưng lạnh toát, tiếp tục gọi hỏi: "Chị chủ?!"

Vẫn không có tiếng ai đáp lời cô.

Một lớp mồ hôi mỏng xuất hiện trên trán Tô Đàm, khứu giác của cô lại bắt đầu ngửi được mùi vị quen thuộc, mùi có thể khiến cho người ta thấy

buồn nôn: mùi máu tanh.

Cửa sau đã mở, thường thì chị chủ sẽ ngồi ăn sáng hoặc tưới nước cho hoa cỏ ở đó. Tô Đàm vỗ thật mạnh vào trán để ép bản thân tỉnh táo lại, cô hít một hơi thật sâu, lấy dũng khí đi về phía sân sau.

Sau đó, Tô Đàm đẩy cánh cửa khép hờ ra.

Đời này của Tô Đàm có lẽ không bao giờ quên được cảnh tượng lúc ấy, chị chủ ngồi trên ghế, bên người đặt một bó hoa hồng rực rỡ, cô ấy chống cằm nhìn thẳng vào Tô Đàm với ánh mắt lãnh lẽo đến cùng cực. Mà ở trước mặt cô là một thi thể chảy máu đầm đìa, người này cô rất quen mặt, là người đàn ông anh tuấn thường ngày gửi hoa hồng cho chị chủ.

"Sao lại tới sớm như vậy chứ?" Chị chủ than thở rồi đứng lên, đưa ngón tay dính đầy máu sờ lên gò má Tô Đàm, khẽ nói: "Chị dọa em sợ rồi."

Tô Đàm lùi lại, suýt thì ngã nhào, vốn dĩ cô nên hét lên nhưng bởi vì quá sợ hãi, mọi âm thanh đều bị tắc nghẽn trong cổ họng.

"Em báo cảnh sát đi." Tần Nhu nói, "Mọi thứ đều kết thúc cả rồi."

Tô Đàm nói không nên lời, đưa tay ấn số gọi 110. Cảnh sát nhanh chóng tới nơi, chẳng qua khi áp giải Tần Nhu đi thì cũng tiện thể dẫn Tô Đàm đi lấy lời khai.

Lục Nhẫn Đông nhanh chóng xuất hiện trước mắt Tô Đàm, thấy cô run lẩy bẩy, sau khi ngồi xuống liền lấy áo khoác của mình khoác lên người cô.

"Chị chủ là hung thủ sao?" Tô Đàm hỏi như vậy.

Lục Nhấn Đông thở dài: "Phải, mà cũng không phải."

Tô Đàm: "Như vậy là sao?"

Lục Nhấn Đông: "Chẳng qua cô ấy bị xúi giục mà thôi."

Tô Đàm yên lặng.

Lục Nhấn Đông: "Vụ án hơi phức tạp nhưng hung thủ đã chết."

Bây giờ đến lượt Tô Đàm ngạc nhiên, cô hỏi: "Chết?"

Lục Nhấn Đông: "Đã chết rồi." Giọng anh rất thản nhiên.

Tô Đàm: "Chết thế nào...?"

Lục Nhấn Đông: "Đương nhiên là tự sát." Anh thấy Tô Đàm run cầm cập, "Còn lạnh à? Tôi đi bật điều hòa nhé."

Tô Đàm lắc đầu, khó khăn nói: "Lạnh nhưng không phải lạnh ngoài da." Là cái lạnh từ sâu trong xương tủy, liên tục rùng mình, hơi lạnh kia cũng không phải do nhiệt độ môi trường mà là cái lạnh tê tái từ trong tâm hồn.

Tô Đàm có thể đoán được hung thủ và chị chủ có thể có liên quan đến nhau nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới việc có sự tham dự của chị chủ trong đó.

Lục Nhẫn Đông nhìn Tô Đàm, khẽ than thở: "Đây hẳn là một câu chuyện dài, câu chuyện liên quan tới hoa hồng, liên quan tới tình yêu, liên quan đến cái chết và quà tặng."

Tô Đàm hít một hơi thật sâu.

Lục Nhẫn Đông nhìn vẻ mặt đầy thương tiếc của Tô Đàm, anh đan ngón tay vào nhau, chậm rãi nói: "Nếu cô muốn nghe, vậy tôi sẽ từ từ kể."

Chương 31: Tình cũ

Editor: Trường Thanh

Beta: An Hiên

Nếu như có thể, Tô Đàm tình nguyện không bao giờ nghe câu chuyện này.

Câu chuyện xưa của chị chủ Tần Nhu và con người dịu dàng chín chắn trong trí nhớ của cô giờ lại như hai người xa lạ. Tính cách cô ấy hoạt bát, thích đi du lịch và thám hiểm, yêu những bông hoa hồng mà mình hái từ vườn.

Hoa hồng phải có màu đỏ rực rỡ, cánh hoa lăn tăn những giọt nước trong suốt, khi đưa lại gần mũi thì ngay lập tức có thể ngửi được mùi hương trầm thoang thoảng.

Giọng Lục Nhẫn Đông lạnh nhạt như đang kể một câu chuyện ly kỳ chỉ có trong phim điện ảnh và tiểu thuyết: "Tần Nhu yêu hoa đến nghiện, nghe nói trong hôn lễ của cô ấy, tại vườn hoa cử hành hôn lễ có chuẩn bị một vườn hoa hồng nở rộ." Chú rể thậm chí còn thuê trực thăng để tạo một cơn mưa hoa hồng vô cùng lãng mạn vào thời khắc cô dâu bước lên thảm đỏ.

"Nhưng hôn lễ đã không thể diễn ra, chú rể và Tần Nhu gặp tai nạn giao thông." Lục Nhẫn Đông tiếp tục kể: "Từ đó về sau, Tần Nhu bắt đầu nói với người khác rằng mình không còn thích hoa hồng nữa."

Khuôn mặt Tô Đàm tái nhợt gần như trong suốt, trên môi chỉ còn đọng lại chút sắc hồng nhàn nhạt, cô lắng lắng nghe, không đặt câu hỏi nào.

Lục Nhẫn Đông tiếp tục.

Người Tần Nhu yêu tên đầy đủ là Tề Như Ca, anh ta có một người em sinh đôi, hai người cùng nảy sinh tình cảm với Tần Nhu, chỉ tiếc rốt cuộc Tần Nhu lại lựa chọn người anh.

Sau khi Tề Như Ca mất, Tề Như An theo Tần Nhu bốn ba khắp nơi, cuối cùng lựa chọn định cư ở nơi này.

Lúc này, đã là mười năm kể từ khi Tề Như Ca qua đời. Mười năm, như nước rơi trên đá cũng nên tạo được một vũng nhỏ. Nhưng lòng Tần Nhu đã khép kín, cô ấy từ chối Tề Như An, cũng từ chối hoa hồng Tề Như An tặng.

Lục Nhẫn Đông kể đến đoạn này, thấy sắc mặt của Tô Đàm quả thực khó coi, anh khẽ nói: "Cô không sao chứ? Tôi đi lấy cho cô cốc nước nóng nhé?"

Tô Đàm cụp mắt gật đầu.

Lục Nhẫn Đông đứng dậy ra cửa lấy cốc nước nóng rồi từ từ đưa tới trước mặt Tô Đàm.

Tô Đàm đưa tay, nặng nề nhận lấy cốc nước, cảm nhận nhiệt độ không ngừng truyền tới, thì thào: "Anh kể tiếp đi."

Lục Nhẫn Đông tiếp tục.

Nếu như nói Tề Như Ca là chấp niệm đời này của Tần Nhu, như vậy không thể nghi ngờ gì nữa, Tần Nhu lại khiến Tề Như An không buông bỏ được.

“Hắn tặng cho cô ấy tất cả những vật có liên quan đến hoa hồng, thậm chí lúc Tần Nhu kết hôn, hắn cũng phải dùng vườn hoa hồng kia để cầu xin Tần Nhu mềm lòng.” Lục Nhẫn Đông nói, “Nhưng Tần Nhu hoàn toàn không quan tâm, cô ấy từ chối tất cả tấm lòng của Tề Như An, cho đến khi...”

"Cho đến cái gì?" Tô Đàm hỏi.

Lục Nhẫn Đông: "Cho đến khi cô ấy nhận được một món quà đặc biệt."

Tô Đàm đã đoán được đó là món quà gì, cô nặng nề cắn môi dưới, run giọng hỏi: "Thì thế?"

Lục Nhẫn Đông gật đầu, anh khẳng định: "Đúng, thì thế."

Lúc này không ai biết tại sao Tề Như An đột nhiên không bình thường như vậy, tàn nhẫn giết hại một cô gái vô tội, đồng thời liên tục đâm chém lên thi thể để tạo thành hình hoa hồng.

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Tôi hút thuốc có sao không?"

Tô Đàm lắc đầu: "Không sao đâu."

Lục Nhẫn Đông móc điếu thuốc ra, châm lửa, nhắm hai mắt, anh nói: "Cụ thể tại sao Tề Như An phải làm như vậy, còn phải hỏi Tần Nhu, nhưng việc Tần Nhu nảy sinh sự đồng cảm với bức ảnh này e là có nguyên nhân."

Tô Đàm không thể hiểu nổi, cô nói: "Nguyên nhân? Chuyện thế này cũng có nguyên nhân sao?" Cô nghĩ tới lúc bản thân vô tình thấy bức ảnh máu me đó thì lập tức buồn nôn, quả thực không hiểu tại sao lại có người thích thể loại này.

Lục Nhẫn Đông: "Lúc Tần Nhu và Tề Như Ca tham gia hôn lễ gặp tai nạn giao thông, xe đi với tốc độ cao đâm trực tiếp vào đuôi xe chở hàng lớn, trên xe hàng kia vận chuyển chủ yếu là thép. Tôi đã điều tra tài liệu năm đó, thời điểm xảy ra tai nạn, Tề Như Ca đánh tay lái sang bên trái nên Tần Nhu không có chuyện gì, nhưng Tề Như Ca lại chết ngay bên cạnh Tần Nhu." Sợ Tô Đàm chưa lái xe nên không hiểu, anh giải thích thêm, "Trong tình huống đó, người cầm lái theo phản xạ sẽ đánh tay lái sang bên phải khiến người ngồi ghế lái phụ bị hất ra." Tề Như Ca có thể phản ứng như vậy đã khẳng định tình yêu của anh ta đối với Tần Nhu là tình yêu vượt qua sống chết.

Lục Nhẫn Đông thở dài: "Thi thể Tề Như Ca vô cùng khó coi, thậm chí không thành hình người, mà đồng thời ghế sau rải rất nhiều hoa hồng tươi. Cho nên... Thi thể của anh ta hợp thành một với hoa hồng."

Tô Đàm nghe xong thì đờ người ra, giống như tâm trí của cô không thể nào hiểu nổi những gì Lục Nhẫn Đông đang kể.

"Thi thể của những người bị hại có thể làm Tần Nhu nảy sinh sự đồng cảm." Một điều thuốc nhanh chóng hút gần hết, Lục Nhẫn Đông cười tự giễu: "Tề Như An hẳn chỉ định giết một người, chúng tôi thậm chí tìm được di thư trong nhà hắn, nhưng phản ứng của Tần Nhu đã khiến hắn ngạc nhiên và mừng rỡ..."

Anh châm điều thuốc thứ hai: "Về ảnh chụp, chính Tần Nhu là người yêu cầu tung lên mạng."

Cả người Tô Đàm run rẩy.

Lục Nhẫn Đông: "Dĩ nhiên, người đăng hình ảnh chính là Tề Như An. Hẳn sát hại nạn nhân vào cuối tháng 12, ngày 5 tháng 1 thì chụp ảnh, Tô Đàm, cô không sao chứ?"

Tô Đàm lắc đầu, nhưng dù ai nhìn sắc mặt của cô đi chẳng nữa cũng cảm thấy cô không ổn.

Lục Nhẫn Đông không đành lòng: "Nếu không thì hôm nay..."

Giọng Tô Đàm đầy kiên định: "Không, hôm nay tôi phải được nghe hết câu chuyện này."

Lục Nhẫn Đông hơi do dự, đứng dậy tăng điều hòa lên thêm mấy độ. Nhưng thực ra anh cũng biết, Tô Đàm bị lạnh không phải do nhiệt độ môi trường mà là cái lạnh từ xương tủy.

"Sau đó, người bị hại do Tần Nhu chọn, Tề Như An ra tay." Lục Nhẫn Đông nói: "Cô cũng từng là mục tiêu của họ, nhưng sau đó không tìm được cơ hội ra tay nên buông tha."

Dựa vào vẻ ngoài của Tề Như An, muốn lừa gạt sự tín nhiệm của mấy cô gái trẻ tuổi là chuyện dễ như trở bàn tay. Hẳn dễ dàng dẫn cô gái mà Tần Nhu mong muốn tới ngoại thành, sau đó ung dung giết chết.

"Đêm hôm đó tôi... nhìn thấy Tề Như An đúng không?" Tô Đàm hỏi.

Lục Nhẫn Đông gật đầu: "Đúng, hẳn tới trường học gặp Tần Nhu, thuận tiện xử lý thi thể." Lúc ấy trường học đã nghỉ, thời tiết lại lạnh, Tề Như An có lẽ cũng không nghĩ tới, hẳn đã cố ý chọn con đường nhỏ tĩnh lặng nhưng vẫn bị Tô Đàm gặp phải.

"Tại sao lại là chỗ đó?" Tô Đàm thắc mắc, "Tại sao không phải ở quán cà phê?"

Lục Nhẫn Đông nhả khói, cười giễu cợt: "Tôi đâu có biết, có thể do Tần Nhu chê thi thể quá bẩn?"

Cổ họng Tô Đàm như có gì đó nghẹn lại. Tình yêu như vậy, cho dù Lục Nhẫn Đông có nói rõ ràng hơn thì Tô Đàm cũng vẫn không hiểu được.

Lục Nhẫn Đông nói tiếp: "Ba nạn nhân đã tử vong, bọn tôi khoanh vùng mục tiêu thì dấu vết nhanh chóng dẫn đến bọn họ, bắt giữ cũng chỉ là vấn đề thời gian, chẳng qua tôi không ngờ..."

Tô Đàm: "Không ngờ tới gì?"

Lục Nhẫn Đông dập điếu thuốc thứ hai: "Không tìm được con mồi nên Tề Như An tự chọn bản thân làm món quà kết thúc."

Đầu óc Tô Đàm trở nên quay cuồng, không còn có thể cẩn thận suy nghĩ nữa, cô áp tay vào mặt, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng hỏi một câu: "Những con số ở hiện trường kia thì sao? Là đếm ngược sao?"

Lục Nhẫn Đông: "Tất cả mọi người đều cho rằng những con số kia là 310, nhưng thứ tự hẳn phải là 301."

Tô Đàm hoàn toàn không hiểu.

Lục Nhấn Đông nhìn sắc mặt Tô Đàm, lo lắng: "Cô còn lạnh không? Tại sao vẫn run như vậy?" Anh đưa tay ra, nhẹ nhàng cầm cổ tay mảnh khảnh của Tô Đàm, cảm nhận được sự lạnh băng ở nơi đó.

"301, tại sao lại là 301?" Tô Đàm tiếp tục truy hỏi.

Lục Nhấn Đông: "Trong hình, người thứ nhất chết vào mùng 5 tháng 1, người thứ hai và ba đều là mùng 3 tháng 7."

Tô Đàm nói: "Vậy thì sao?"

Lục Nhấn Đông: "Cô đã từng nghe đến dãy số hoa thủy tiên (1) chưa?"

(1) Số Narcissic còn được gọi là số bất biến kỹ thuật số plumperinf (PPDI), số tự sự, sức mạnh, số Armstrong hoặc số Armstrong. Một số có 3 chữ số, tổng lũy thừa của các số trên mỗi bit của nó bằng chính nó (ví dụ: $1^3 + 5^3 + 3^3 = 153$).

Tô Đàm bắt đầu thấy đau đầu, cô nói: "Dãy số hoa thủy tiên? Loài hoa này có ý nghĩa gì sao?"

"Không, đây là một thuật ngữ toán học. Nếu một số có tổng lập phương các chữ số bằng chính nó thì đó là dãy số hoa thủy tiên, theo thứ tự là 153, 370, 371, 407." Lục Nhấn Đông nói, "Ngày nạn nhân bị hại, cộng thêm con số viết bên cạnh thi thể vừa hay tạo thành mấy nhóm chữ số này."

Tô Đàm hỗn loạn: "Nhưng hoa thủy tiên thì có liên quan gì đến họ?"

Lục Nhẫn Đông lên tiếng: "Trong thần thoại Hi Lạp có một câu chuyện về người đàn ông tên là Narcissus, mỗi ngày chỉ soi xuống nước ngắm nhìn bản thân mình, cuối cùng bị biến thành đóa hoa thủy tiên, bởi vậy hoa thủy tiên có ý nghĩa tự yêu bản thân. Mà trên thế giới này hai người có thể có hình dáng giống nhau như đúc chỉ có anh em song sinh. Theo như tôi đoán, Tề Như An chọn những ngày tháng đó..."

Tô Đàm ngơ ngác tiếp lời Lục Nhẫn Đông: "Hắn muốn thay anh trai gửi quà cho Tần Nhu?"

"Đại khái là thế." Lục Nhẫn Đông trầm mặc.

Tề Như Ca mang món quà tốt nhất đến cho Tần Nhu, là một hôn lễ cực kì long trọng nhưng lễ chưa đến thì người đã đi.

Sau đó em trai Tề Như Ca là Tề Như An vì Tần Nhu, bổ sung một phần đại lễ có một không hai. Hắn chết vào ngày mùng 7 tháng 4, trở thành số cuối cùng trong dãy số hoa thủy tiên.

Trong phòng trở nên yên tĩnh, mùi thuốc lá tràn ngập trong không khí.

Nhưng mùi khói thuốc không làm Tô Đàm cảm thấy ghét mà ngược lại là một dấu hiệu để cô cảm giác được mình còn ở trần gian.

Lúc này ngoài phòng có ánh mặt trời chiếu tới, nếu như thường ngày thì lúc này cô đang nằm yên tĩnh phơi nắng hay nói chuyện phiếm với chị chủ ở sân sau.

Cơ thể của cô khi phơi nắng sẽ ấm lên, không giống lúc này, lạnh giá như pho tượng bị đông cứng lại.

"Chị chủ sẽ ra sao?" Tô Đàm hỏi.

"Sẽ không lĩnh mức án quá nặng." Lục Nhẫn Đông nói, "Tề Như An đã nhận tất cả tội rồi."

Tô Đàm nói không nên lời, cuối cùng từ miệng cô chỉ thốt lên được một câu: "Tôi lạnh quá."

Lục Nhẫn Đông không kìm lòng được, anh đưa tay ra kéo Tô Đàm vào lòng, ôm cô thật chặt: "Tô Đàm, nếu cô muốn khóc thì cứ khóc cho thoải mái đi."

Tô Đàm chợt cảm thấy những lời nói này rất quen thuộc, nhớ lại trong quá khứ, ở tang lễ bà nội cũng có người nói với cô như vậy.

Nhưng có lẽ vô dụng thôi, nước mắt và linh hồn cô giống nhau, đều đã đông cứng lại, không trào ra nổi dù chỉ một giọt.

Chương 32: Nói rõ

Editor: Trường Thanh

Beta: An Hiên

Ngày đó chính Tô Đàm cũng không biết mình về phòng bằng cách nào. Tóm lại, khi cô nằm trên giường, Đường Tiểu hỏi có muốn uống chút sữa bò nóng không, Tô Đàm mới đột nhiên hoàn hồn.

Đường Tiểu ở giường dưới lo lắng hỏi thăm Tô Đàm, có lẽ chứng kiến trạng thái hoảng loạn của Tô Đàm khiến cô ấy lo lắng không biết có phải cô không thoải mái hay là gặp chuyện gì rồi không.

"Không cần đâu." Tô Đàm nói, "Tớ không sao..."

Tuy vậy Đường Tiểu vẫn dặn đi dặn lại: "Đàm Đàm, không thoải mái thì phải nói cho tớ biết ngay nhé."

Tô Đàm chỉ ừ rồi yên lặng nhìn trần nhà màu trắng. Tại các góc nhà có dính một ít bụi bặm và mạng nhện, cô nằm nhìn chăm chăm vào nơi đó, một lúc lâu sau mới mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Thành phố đợt này sôi sục về việc kết thúc vụ án giết người.

Ngày thứ hai, báo chí và các loại truyền thông ùn ùn đưa tin, cho nên dù Tô Đàm có không muốn quan tâm thì nó cũng cứ đập vào mặt.

Trước khi Tần Nhu bị kết án, đây là lần gặp mặt cuối cùng của hai người.

Tần Nhu ngồi phía bên kia kính thủy tinh, trông cô ấy gầy hảnh đi, thế nhưng vóc dáng vẫn đẹp như cũ, thậm chí còn mang vẻ đẹp mê hoặc chưa từng có trước đây.

Tô Đàm không biết tại sao mình muốn gặp mặt Tần Nhu, thật ra thì cô còn rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng khi vừa nhìn thấy Tần Nhu, toàn bộ những điều muốn hỏi đều không thể thốt lên thành lời. Bởi Tần Nhu trước mặt không phải là chị chủ Tần Nhu trong trí nhớ của Tô Đàm nữa rồi, mà là một kẻ máu lạnh, một hung thủ giết người.

Hai người nhìn nhau nhưng không ai lên tiếng, khi thời gian gặp mặt sắp kết thúc, Tần Nhu nói ra những lời khiến Tô Đàm rợn cả tóc gáy: "Tô Đàm, em biết không, một số mà có tổng của từng chữ số mũ n bằng chính nó được gọi là dãy số Narcissistic."

Lời này Lục Nhẫn Đông đã từng nói, chẳng qua hơi khác một chút, Tô Đàm nghi ngờ hỏi: "Ý chị là dãy số hoa thủy tiên đúng không?"

Tần Nhu vén sợi tóc ra sau tai, cô ấy cười mỉa mai: "Dãy số Narcissistic với bậc 3 thì là Hoa Thủy Tiên, với bậc 4 thì dãy số Narcissistic còn được gọi là dãy Hoa Hồng... Sau này chị mới biết, những gì Tề Như An nói cho chị hoàn toàn ngược lại."

Cô ấy đứng dậy, xoay lưng về phía Tô Đàm, giọng đầy lạnh nhạt: "Em nói xem, Tề Như An thích hoa Thủy Tiên hay hoa Hồng, hẳn thật sự yêu chị hay vì những kỉ niệm của chị với hảnh giống hoa Thủy Tiên?"

Tô Đàm bàng hoàng như bị sét đánh, cô còn muốn hỏi lại nhưng đã hết thời gian, Tần Nhu bị cảnh sát dẫn đi.

Lục Nhẫn Đông đang đứng hút thuốc ngoài cửa, nhìn Tô Đàm hoảng hốt đi ra, anh gọi to: "Tô Đàm."

Tô Đàm: "Anh đã sớm biết rồi sao?"

Lục Nhẫn Đông không trả lời, anh đưa tay xoa nhẹ đầu Tô Đàm: "Đi thôi, đừng nghĩ đến chuyện này nữa, tôi mới phát hiện một quán ăn cực kì ngon."

Tô Đàm ỉu xiu, vẻ mặt cũng khó coi, chậm chạp theo Lục Nhẫn Đông lên xe.

Nửa tiếng sau, hai người rút cuộc cũng ngồi trên ghế tại quán ăn, Lục Nhẫn Đông gọi xong thức ăn mới hỏi: "Tô Đàm, năm nay đã là năm thứ ba đại học rồi, cô đã tìm được chỗ thực tập nào tốt chưa?"

Tô Đàm lắc đầu: "Chưa, cái này không phải do trường học sắp xếp sao?"

Lục Nhẫn Đông chống cằm suy nghĩ một hồi: "Được rồi."

Lúc ấy Tô Đàm cũng không hiểu câu trả lời của Lục Nhẫn Đông có ý gì, cho đến sau này tới nơi thực tập, cô mới hiểu câu đó của anh rút cuộc có ý nghĩa gì...

Lúc ăn cơm cũng không thấy Tô Đàm có tí tinh thần nào, trông hơi uest oải, chắc là vừa ốm dậy lại đột nhiên biết chuyện này cho nên bị đả kích không nhẹ.

Lục Nhẫn Đông hơi đau lòng: "Tô Đàm, đừng nghĩ nhiều nữa, tất cả đều đã qua rồi."

Nghe vậy, Tô Đàm cười khổ, cô biết tất cả đều đã qua, hung thủ sa lưới nhưng cô không thể nào loại bỏ những hình ảnh kia ra khỏi tâm trí.

Ăn cơm xong, cơ thể mệt mỏi đã có chút sức sống, Tô Đàm để đĩa xuống, nói cảm ơn với Lục Nhẫn Đông.

Lục Nhẫn Đông vẫn còn bận tâm, lại an ủi Tô Đàm thêm mấy câu.

Nhưng Tô Đàm chậm rãi lên tiếng: "Anh Lục, tôi có mấy lời muốn nói với anh."

Giọng nói của Tô Đàm mềm mại lại kiên định, ngay lập tức Lục Nhẫn Đông hiểu Tô Đàm muốn nói gì: "Tô Đàm, cô nói đi, chờ cô nói xong, tôi cũng có vài điều muốn nói."

Tô Đàm: "Anh Lục, tôi... Cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi trong khoảng thời gian này, chẳng qua là, tôi không có cách nào..."

Lục Nhẫn Đông: "Không có cách gì?"

Tô Đàm: "Không có cách nào đáp lại anh." Sau khi nói xong cô lại ngượng ngùng bổ sung một câu, "Tôi... tôi không biết có phải do tôi tự tưởng tượng hay không, nhưng tôi không muốn lãng phí thời gian của anh nữa."

Ngón tay Lục Nhẫn Đông khẽ sờ cốc thủy tinh, khi anh nghe được lời của Tô Đàm thì khẽ cười: "Tô Đàm, em đã yêu ai bao giờ chưa?"

Tô Đàm lắc đầu.

Lục Nhẫn Đông lại hỏi: "Vậy em đã từng thích ai chưa?"

Tô Đàm tiếp tục lắc đầu, cô không có thời gian và hơi sức đâu mà đi thích người khác.

Lục Nhẫn Đông: "Nếu đã như thế, có thể cho anh một cơ hội không?" Anh nói, "Người theo đuổi em là anh, dĩ nhiên em có quyền từ chối. Nếu như bây giờ em chưa thích anh thì chúng ta qua lại nhiều một chút, không chừng lửa gần rơm lâu ngày cũng bén."

Tô Đàm muốn nói rõ ràng là lãng phí thời gian và sức lực còn gì, lại bị Lục Nhẫn Đông ngắt lời.

Lục Nhẫn Đông: "Anh sẵn sàng dành thời gian cho em, dù sau này quan hệ của chúng ta không đi đến đâu nhưng khoảng thời gian này khiến anh thấy rất vui vẻ."

Tô Đàm bị Lục Nhẫn Đông xoay vòng vòng, cô cảm thấy hơi lạ, nhưng nhất thời cô không biết lạ chỗ nào.

Lục Nhẫn Đông nhìn Tô Đàm đang tràn đầy buồn bực và nghi ngờ, không nhịn được bật cười, "Được rồi, những điều này đều chỉ là ngụy biện thôi. Anh nói rõ với em vậy, anh thích em, không liên quan đến việc em có thích anh hay không, nhưng tại sao em có thể tàn nhẫn như vậy, không cho anh cơ hội đến gần em."

Anh lấy một ví dụ, "Giống như em muốn ăn một đĩa gà cay, nhưng em không được ăn, chỉ có thể chảy nước bọt ở bên cạnh nhìn. Đành rằng là không thể ăn nhưng được ngửi thôi cũng đã thỏa mãn lắm rồi."

Anh nói như vậy, Tô Đàm hiểu ngay: "Thật sự là như vậy sao?"

Lục Nhẫn Đông nghiêm túc gật đầu: "Đúng vậy."

Nhìn biểu cảm của Tô Đàm khá là có nhiều vướng mắc.

Lục Nhẫn Đông: "Hay là nói thế này cho dễ hiểu, ở cạnh anh làm em thấy khó chịu ư?"

Nói như thế cũng không đúng, tính tình Lục Nhẫn Đông thoải mái, đối đãi với người khác không bao giờ để người ta thấy lúng túng, Tô Đàm nói: "Tôi luôn cảm thấy có gì đó không đúng lắm ..."

Lục Nhẫn Đông nín cười: "Không đúng chỗ nào, em xem, anh không bắt ép gì em, chẳng qua chỉ thử một chút thôi mà, nếu như cảm thấy hợp thì sao, mọi người đều vậy cả mà."

Tô Đàm: "Mọi người cũng theo trình tự như vậy sao?"

Lục Nhẫn Đông cũng gật đầu một cách đầy nghiêm túc.

Tô Đàm chưa yêu ai, thậm chí ngay cả thầm mến một người như thế nào cũng chưa từng trải qua, hôn nhân đối với cô mà nói cũng không đủ sức hấp dẫn, huống chi là yêu. Cô thậm chí đã suy nghĩ xem nên làm thế nào để vượt qua quãng đời này một mình.

"Được rồi." Lục Nhẫn Đông cũng bó tay, không thể nào phản bác được Tô Đàm đang ngồi ủ rũ.

Lục Nhẫn Đông nhìn nét mặt của Tô Đàm, cô luôn khiến anh có cảm giác mình đang lừa gạt một con thỏ nhỏ không biết gì, nhưng chẳng sao cả, lừa con thỏ vào trong vòng tay, anh sẽ đối xử với con thỏ đó thật tốt, không để cô phải chịu khổ sở.

"Được rồi mà, không nghĩ nữa." Lục Nhẫn Đông nói, "Nhìn bộ dạng ảm ức của em kìa, người khác lại tưởng anh đang bắt nạt em thì sao."

Tô Đàm đáp: "Ừm..."

Lục Nhẫn Đông đưa Tô Đàm trở về phòng rồi hờn hờ rời đi.

Sau khi Tô Đàm đến cửa phòng, cô gặp Đường Tiểu đang chuẩn bị ra ngoài hẹn hò, cô gọi: "Tiểu Tiểu ơi..."

Đường Tiểu cười: "Sao vậy cưng?"

Tô Đàm hỏi: "Cậu nói xem tình yêu là như thế nào?"

Đường Tiểu đáp: "Tớ á, còn phải xem tớ vừa mắt ai đã..."

Tô Đàm hỏi tiếp: "Sau đó thì sao?"

Đường Tiểu thản nhiên: "Sau đó theo đuổi thôi."

Tô Đàm: "Nếu người ta không thích cậu thì sao?"

Đường Tiểu rất có tâm, vỗ vai Tô Đàm: "Chỉ cần anh ta chưa có bạn gái, cũng phải có thêm chút cố gắng, nói không chừng có thể tóm được đó." Chợt cô ấy giống như phát hiện lục địa mới: "Đàm Đàm, sao đột nhiên cậu lại hỏi tớ cái này, có người nào đang theo đuổi cậu hả?"

Tô Đàm hơi mờ mịt: "Có thể coi là vậy."

Đường Tiểu hỏi: "Cái gì gọi là có thể coi là vậy?"

Tô Đàm trả lời: "Ừm, tớ từ chối anh ấy, anh ấy lại nói theo đuổi tớ là quyền của anh ấy, tớ nghe xong thấy có vẻ cũng đúng."

Đường Tiểu mỉm cười nhìn vẻ mặt mơ màng của Tô Đàm: "Ừ, có lẽ như vậy, nói yêu thôi mà thú vị thật, chỉ cần không phải hạng người cận bã là được... Có thời gian đưa tớ đi gặp anh ta một chút, tớ sẽ làm quân sư cho cậu."

Tô Đàm: "Nhưng mà tớ ..."

Đường Tiểu: "Cậu có ghét anh ta không?"

Tô Đàm lắc đầu, cô đang muốn nói nhưng cô cũng không thích thì Đường Tiểu liền bổ sung thêm một câu: "Không ghét thì thử xem sao, yêu đương thôi mà, đừng để ý đến lời người khác, đây sẽ là người sẽ sống cả đời với cậu, nhớ chậm rãi tiếp xúc rồi nảy sinh tình cảm thì sao. Nói đi cũng phải nói lại, chuyện tình cảm thì nên nghiêm túc một chút."

Tô Đàm im lặng, cô cảm thấy nhìn theo một mức độ nào đó thì Đường Tiểu và Lục Nhẫn Đông là cùng một kiểu người...

Đường Tiểu lại gần bóp mặt Tô Đàm, hài lòng thỏa dạ nói tiếp: "Có điều cậu phải phân biệt rõ ràng, anh ta muốn sống cả đời với cậu hay do thấy cậu xinh đẹp mà muốn nhúng chàm, chẳng qua nếu cậu không phân biệt rõ ràng được thì đơn giản lắm, không kết hôn thì không lên giường."

Tô Đàm hỏi: "Sao lại tính đến bước lên giường rồi?!"

Đường Tiểu: "Cưng à, người lớn cả rồi, mấy thứ nhỏ nhặt này, hãy, nói thật nhé, cậu đáng yêu như vậy, nếu tớ là con trai..."

Tô Đàm vỗ vào trán cô ấy, tức giận nói: "Nếu cậu là con trai thì còn có thể đứng giữa phòng nữ sinh thế này sao?"

Đường Tiểu: "Này này, ngộ nhỡ tớ vượt tường leo rào giỏi thì sao?"

Tô Đàm: "Biến mau!"

Đường Tiểu cười to: "Tớ đi đây, có chuyện gì thì nhớ gọi cho tớ, à, chờ buổi tối tớ về sẽ bổ túc thêm cho cậu, đây là chuyện lớn, không thể lơ là." Người nào mà muốn theo đuổi Tô Đàm đều chẳng dễ dàng gì. Trước kia có nam sinh đã thử theo đuổi Tô Đàm, cuối cùng chỉ nhận được thái độ lạnh nhạt từ cô, đâm ra chùn bước phải rút lui. Đường Tiểu vẫn cho rằng khi nào có công ăn việc làm ổn định thì Tô Đàm mới gặp được người thích hợp, ai ngờ Tô Đàm lại đột nhiên nghênh đón số đào hoa.

Chẳng qua đóa hoa kia của Tô Đàm rốt cuộc là kiểu gì nhỉ, nhất thời khiến Đường Tiểu cực kì tò mò.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhân Đông: Nhân lúc Tô Đàm còn chưa biết yêu là gì, phải nhanh chóng tây nã mới được (tiếng ruồi bay).

Tô Đàm: ... Phiền phức quá.

Chương 33: Đài thiên văn

Editor: Trường Thanh

Beta: An Hiên

Tô Đàm ngồi ngắm người trong thư viện.

Vốn dĩ lúc này hẳn cô đang đi làm trong quán cà phê, nhưng Tề Như An chết, Tần Nhu bị bắt, công việc ở quán cà phê đã không còn có khả năng tiếp tục.

Phải mất một ít thời gian tìm một công việc mới nhưng Tô Đàm lên kế hoạch cả rồi, mấy ngày này tìm trên mạng rồi tìm ở các khu vực lân cận, nhanh giải quyết cho xong vấn đề đi làm thêm.

Trong lúc Tô Đàm đang tập trung suy nghĩ thì có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên từ sau lưng cô: "Tô Đàm."

Tô Đàm quay đầu lại, cô nhìn thấy một gương mặt trông quen quen - là Vương Miện Quân, người trước đó đã từng đến tìm Tô Đàm, anh ta đang đứng sau lưng cô nở nụ cười dịu dàng.

"Hả?" Bởi vì đang ở trong thư viện nên Tô Đàm cố gắng nói thật khẽ: "Có chuyện gì không?"

"Không có gì." Vương Miện Quân cười, vẻ ngoài của anh ta khá dễ nhìn, da trắng, tóc ngắn nhuộm nâu làm tăng thêm vẻ nho nhã đẹp trai, tính tình lại nhẹ nhàng, rất dễ nhận được thiện cảm của nữ sinh, anh ta nói: "Tôi chỉ muốn hỏi một chút, chỗ trống bên cạnh tôi có thể ngồi không?"

Tô Đàm gật đầu tỏ ý có thể.

Vì vậy Vương Miện Quân liền đặt sách vở, ngồi xuống cạnh Tô Đàm.

Còn rất lâu nữa mới đến cuối kì, thế nên chỗ ngồi trong thư viện khá nhiều, xung quanh Tô Đàm cũng có không ít, hiển nhiên Vương Miện Quân cũng chẳng phải vô tình mà chọn vị trí bên cạnh cô.

Nhưng Tô Đàm cũng chẳng nghĩ nhiều, cô không tự ảo tưởng rằng cả thế giới đều thích mình, vả lại Vương Miện Quân còn không biết từ nơi nào rơi xuống. Tô Đàm không biết rốt cuộc anh ta muốn làm gì mà cũng lười hỏi, nếu anh ta có mục đích gì thì sớm muộn cũng sẽ lộ ra mà thôi.

Đúng như dự đoán, khi Vương Miện Quân mở miệng liền có dụng ý khác: "Bạn học Tô Đàm, em đang chuẩn bị thi nghiên cứu sao?"

Tô Đàm chỉ nhìn Vương Miện Quân, không lên tiếng.

Vương Miện Quân lại hỏi: "Em chuẩn bị thi vào trường nào? Ngành gì?"

Anh ta còn chưa nói hết, Tô Đàm liền giơ ngón tay làm dấu im lặng, cô nói thật nhỏ: "Có chuyện gì thì anh có thể tìm tôi sau, đây là thư viện, nói chuyện không tiện lắm."

Vương Miện Quân chớp mắt sửng sốt, hiển nhiên anh ta không nghĩ Tô Đàm sẽ trả lời như vậy, nhất thời khiến anh ta bối rối gật đầu nói xin lỗi.

Tô Đàm không chú ý đến anh ta nữa, cô cúi xuống đọc từng từ đơn một cách cẩn thận, một lát sau khi cô ngẩng lên thì đã không thấy Vương Miện Quân đâu.

Tô Đàm suy nghĩ một chút, định trở về phòng kể chuyện này cho Đường Tiểu nghe.

Sau khi Đường Tiểu nghe xong thì nghi ngờ: "Đàm Đàm, có phải anh ta thích cậu nên muốn theo đuổi cậu không? Nếu không sao lại rồi hơi tìm cách đến gần cậu như vậy?"

"Sao lại thế được?" Tô Đàm nói, "Chẳng lẽ tớ không cảm giác được người khác thích tớ sao? Nhất định anh ta có mục đích gì khác..."

Nghe vậy, Đường Tiểu im lặng một lát rồi nói đầy ẩn ý: "Vậy năm nhất đại học cậu có cảm giác được lớp trưởng lớp chúng ta thầm thích cậu không?"

Tô Đàm kinh ngạc: "Hả?"

Đường Tiểu: "... " Hầy.

Mặc dù Đường Tiểu vạch trần sự thật mình bị chậm chạp trong chuyện tình cảm, Tô Đàm vẫn cho rằng Vương Miện Quân không vô tình tiếp cận mình mà là có mục đích khác, cô lo lắng: "Cậu thử nói xem rốt cuộc tại sao anh ta lại tiếp cận tớ? Bán hàng đa cấp hay phát triển tuyến tiêu thụ vậy?"

Đường Tiểu bị sốc bởi ý tưởng kì lạ của Tô Đàm: "Dựa vào mối quan hệ của Vương Miện Quân... Có lẽ anh ta chẳng cần tốn công phát triển ở chỗ cậu. Anh ta mà kinh doanh đa cấp, có khi có thể lừa được kha khá người đấy."

Tô Đàm: "À, tớ đoán mò thôi mà."

Đường Tiểu bất đắc dĩ nói: "Được rồi, được rồi, nếu cậu không thích anh ta thì thôi, không quan tâm là được."

Tô Đàm cảm thấy cũng chỉ còn cách đấy, cô đáp: "Đành vậy."

Tô Đàm vốn tưởng chuyện Vương Miện Quân đến tìm cô chỉ là một đoạn nhạc đệm không quan trọng, cô chỉ cần lạnh lùng một chút là có thể khiến anh ta phải rút lui, nào biết từ sau lần ở thư viện, Vương Miện Quân bắt đầu xuất hiện bằng đủ mọi kiểu xung quanh Tô Đàm. Có khi gặp ở căn tin, đôi khi lại gặp trên sân tập thể dục vào buổi tối. Nhiều khi, Đường Tiểu lẩm bẩm nói đùa: "Nhỡ mà khi cậu đi vệ sinh, Vương Miện Quân ở phòng bên gọi cậu xin giấy thì tớ cũng chẳng thấy lạ đâu..."

Tô Đàm nghe vậy thì dở khóc dở cười: "Rốt cuộc anh ta muốn làm gì đây?"

Đường Tiểu đang ăn bánh rán, cô ấy cắn một miếng, vừa ăn vừa nói: "Có khi anh ta có sở thích theo dõi chẳng? Hầy... Không ngờ Vương Miện Quân lại là loại người như thế."

Tô Đàm biết Đường Tiểu nói đùa nhưng cô quả thực đang hơi buồn phiền vì chuyện này đây.

Vốn dĩ Tô Đàm không định nói cho Lục Nhãn Đông biết chuyện này, ai ngờ chưa được vài ngày sau, lúc cô đang ăn cơm với Lục Nhãn Đông thì anh lại đột nhiên nhắc tới.

Giọng anh mang theo chút ai oán: "Tô Đàm, chúng ta là bạn mà, đúng không?"

Tô Đàm bị biểu cảm của Lục Nhãn Đông dọa cho phát hoảng, cơm trong miệng nuốt mãi cũng không trôi, cô vật lộn mãi miếng cơm mới trôi vào họng, khẽ hỏi một cách đầy gian nan: "Chuyện gì ạ?"

Lục Nhãn Đông: "Ở trường có phải có một nam sinh đang suốt ngày quẩn lấy em không?"

Ngay lập tức Tô Đàm cảnh giác: "Sao vậy? Anh ta có phải là nghi phạm trong vụ án nào đó không?"

Lục Nhãn Đông: "..."

Tô Đàm: "Này này này, tôi cảm thấy anh ta giống kiểu bán hàng đa cấp lắm!"

Lục Nhãn Đông nhận ra mình lo thừa rồi, thậm chí anh còn nghi ngờ, nếu không phải anh tận dụng lợi thế là cái chân bị gãy, chắc Tô Đàm cũng sẽ cho rằng anh là người bán hàng đa cấp.

Lục Nhãn Đông: "Không phải... Chẳng qua anh lo lắng em sẽ khó chịu thôi."

Tô Đàm: "Tôi vẫn ổn mà." Cô đâm đâm chọc chọc vào bát cơm nếp, "Dù sao tôi cũng đang tìm một công việc mới, thời gian ở trường cũng không nhiều, chẳng phiền phức lắm đâu."

Lục Nhẫn Đông: "Em tìm công việc gì?"

Tô Đàm: "Một quán trà bên cạnh trường tôi đang thiếu người."

Lục Nhẫn Đông không lên tiếng, một lát sau mới nói: "Tô Đàm, bạn anh có công ty, thực tập sinh có thể vào bộ phận kế toán tài chính, làm việc ba ngày một tuần, có thể phải phân loại, sửa sang các chứng từ, em có muốn thử không?"

Tô Đàm không trả lời ngay: "Để tôi suy nghĩ thêm đã."

Lục Nhẫn Đông đồng ý.

Tô Đàm lại tiếp tục ăn cơm nếp của cô. Cơm nếp được hấp với dứa, kết hợp với hạt óc chó và các loại quả hạch khác, mùi vị rất ngon.

Lục Nhẫn Đông rất thích ngắm Tô Đàm ăn cơm, anh muốn nuôi cô nàng này mập mập thêm chút nữa, không thì nhìn sẽ rất đau lòng.

Ăn cơm xong, Lục Nhẫn Đông hỏi Tô Đàm có muốn đi đến khu C để xem đài thiên văn mới được cải tạo không.

Khuôn mặt Tô Đàm lộ vẻ chần chừ.

Lục Nhẫn Đông lên tiếng: "Anh muốn đi đến đó lâu rồi, nhưng mà anh có tìm được người đi cùng đâu, em đừng nhẫn tâm để anh một mình ngồi ở

đó thế chứ."

Tô Đàm bị ánh mắt "làm ơn" của Lục Nhẫn Đông nhìn chăm chăm, thật sự không nở từ chối, cuối cùng đành phải đồng ý với đề nghị của anh.

Nếu như để Lục Nghiên Kiều nhìn thấy cảnh này, kiểu gì cũng chỉ thẳng vào Lục Nhẫn Đông mà mắng "Đồ xảo quyệt". Chẳng qua trình độ Tô Đàm chưa cao tới mức ấy, chỉ có thể bị anh kéo đi.

Nhưng không thể phủ nhận đài thiên văn thật sự rất thú vị, trong đó có một phòng trưng bày tranh ảnh, trên trần nhà là màn hình cỡ lớn, người ngồi đó giống như đang ngồi dưới bầu trời đêm, trên đỉnh đầu là dải ngân hà và đủ loại chòm sao.

Trong bóng tối, Lục Nhẫn Đông khẽ kéo tay Tô Đàm, nghiêng đầu nói bên tai Tô Đàm: "Mau cầu nguyện đi."

Hai người cách quá gần nên hơi thở của anh làm lỗ tai Tô Đàm ngứa ngứa: "Vì sao phải cầu nguyện?"

Lục Nhẫn Đông vừa nói vừa cười: "Em xem đi, ở kia chẳng phải có một ngôi sao sắp rơi sao?"

Tô Đàm bật cười: "Được."

Khi hai người từ đài thiên văn đi ra, xung quanh đã chẳng còn vị khách nào nữa. Lỗ tai Tô Đàm hơi đỏ, cô đưa tay véo véo, khẽ lẩm bẩm: "Ai đang nói xấu sau lưng mình thế nhỉ?"

Lục Nhẫn Đông: "Để anh."

Tô Đàm: "Để anh cái gì?"

Cô còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Lục Nhẫn Đông ngồi xổm xuống trước mặt Tô Đàm: "Em lên đi."

Tô Đàm: "Lên gì cơ?"

Lục Nhẫn Đông nghiêng đầu: "Em bảo anh công em còn gì?"

Hiểu được Lục Nhẫn Đông đang dùng từ "Bối" đồng âm (1), Tô Đàm mới phản ứng lại, cô vỗ một cái vào bả vai Lục Nhẫn Đông, tức giận nói: "Dẹp ngay, anh lớn như vậy rồi còn không biết xấu hổ sao?" Cô cũng không đỡ hơi, ở trên đường xe cộ tấp nập để người ta công thì ngại lắm.

(1) Câu hán việt của lời mà Tô Đàm nói: Thùy bối trứ ngã thuyết ngã phiê thoại ni. Câu Lục Nhẫn Đông nói: Bất thị hữu nhân bối trứ nhĩ thuyết nhĩ phiê thoại yêu. Cả hai câu đều có từ "bối".

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Này, em không cho anh công em thật à?"

Tô Đàm kiên quyết đáp: "Không cho."

Lục Nhẫn Đông lên tiếng: "Vậy anh sẽ nói xấu trước mặt em."

Tô Đàm dở khóc dở cười nhìn Lục Nhẫn Đông: "Anh Lục!!!" Sao trước kia cô không phát hiện Lục Nhẫn Đông ngây thơ như vậy nhỉ?

Lục Nhẫn Đông: "Hừm..."

Tô Đàm: "Trước kia anh đâu có như thế!"

Lục Nhẫn Đông nghe vậy tiếp tục nghiêng đầu, anh và Tô Đàm đứng quá gần, giọng anh lại cực kì dễ nghe: "Sao em vẫn gọi anh là anh Lục vậy?"

Tô Đàm theo phản xạ lùi về phía sau, lại bị Lục Nhẫn Đông nắm lấy cánh tay: "Ngoan, thử gọi tên anh xem nào."

Tại Tô Đàm càng lúc càng đỏ, gương mặt cũng hiện vẻ thẹn thùng, cô do dự trong chốc lát, vẫn gọi tên Lục Nhẫn Đông: "Điều... Hóa...?"

Lục Nhẫn Đông: "..."

Lục Nghiên Kiều đang ở nhà chơi game đội nhiên hắt xì hơi một cái.

Bắt đầu từ đó, Lục Nhẫn Đông liền biết, tên tục của anh nặng hơn ngưỡng anh có thể chấp nhận. Anh không thể tưởng tượng được, lúc đang có không khí hòa hợp với Tô Đàm, muốn tiến thêm một bước thì hoa nhỏ nhà mình lại gọi tên tục khiến anh phải chịu biết bao đau thương và đã kích.

Mà tất cả mọi điều này đều phải trách cái đứa đầu xỏ lăm mồm kia.

Lục Nhẫn Đông nheo mắt cười: "Chúng ta cùng trở về thôi."

Tô Đàm nhìn biểu cảm của Lục Nhẫn Đông, da gà da vịt nổi ầm ầm.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Không đề cập tới tên đó thì chúng ta vẫn là bạn.

Tô Đàm: Thật không vậy?

Lục Nhãn Đông: Nói đúng ra thì em là vợ anh.

Tô Đàm: ...

Chương 34: Eo nhỏ

Editor: Trường Thanh

Beta: An Hiên

Bước vào tháng 4, tiết trời dần trở nên oi nóng hơn. Thỉnh thoảng nhiệt độ có thể trực tiếp lên tới 27 - 28 độ C, hiển nhiên đây là khúc nhạc dạo của mùa hè.

Mặc dù trước đây Tô Đàm thường đùa không biết Vương Miện Quân có phải bán hàng đa cấp hay không, nhưng hiện giờ chính Đường Tiểu cũng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ đến khả năng này. Gần đây Vương Miện Quân hoàn toàn hóa thân thành cái bóng sau lưng Tô Đàm, kinh khủng nhất là một lần trong giờ học, Tô Đàm đi vệ sinh cũng gặp anh ta.

"Chào em." Vương Miện Quân vẫn nở nụ cười rục rờ như cũ, ánh mặt trời chiếu xuống mái tóc nâu ánh lên màu vàng đẹp mắt, rất hấp dẫn ánh nhìn của người khác.

Hoa quỳnh là loại hoa ẩn trong tên Tô Đàm, đóa hoa chỉ nở rộ trong đêm, cho nên khi nhìn thấy Vương Miện Quân "rục rờ như ánh mặt trời" khó tránh khỏi việc cảm thấy chói mắt. Từ điểm này mà nói, Vương Miện Quân rất giống với em trai Tô Đàm - Hứa Lăng Duệ, đều tràn ngập thanh xuân rục rờ như hoa hương dương.

"Chào anh." Xung quanh Tô Đàm không có ai, nếu không cô thật sự sẽ cho rằng Vương Miện Quân đang nói chuyện với một ai khác.

"Em đang lên lớp sao?" Vương Miện Quân hỏi.

Tô Đàm gật đầu, cô chần chừ hỏi: "Anh cũng có giờ học à?"

Vương Miện Quân: "Tôi chỉ vừa hay đi ngang qua đây thôi."

Tô Đàm à một tiếng rồi xoay người vào phòng học, kể chuyện vừa rồi cho Đường Tiểu nghe.

Đường Tiểu nghe xong thì choáng váng: "Đây là lần thứ mấy gặp anh ta rồi? Vô tình gặp được cái gì, cũng phải biết chữ thỉnh thoảng là thế nào chứ, kỹ thuật theo đuổi của anh ta quá đơn giản thô bạo rồi. Trời ạ, không phải bên đa cấp chỗ anh ta thiếu người nên nhắm vào cậu chứ?"

Tô Đàm: "...". Cô cũng cảm thấy kì quái, Vương Miện Quân xuất hiện ở khắp mọi nơi, được cái còn chưa tiến thêm một bước tiếp xúc với Tô Đàm, mà cô cũng chẳng đi hỏi trực tiếp, ngộ nhờ thật sự trùng hợp thì sao?

Nhưng chuyện phiền phức này của Tô Đàm chưa đi đến đâu, cô lại phải tiếp đón phiền toái mới.

Trường học mở đại hội thể thao, Hứa Lăng Duệ thừa dịp mấy ngày nghỉ, lén lén lút lút chạy đến trường Tô Đàm.

Lúc ấy là vào buổi chiều, nhìn màn hình điện thoại có rất nhiều thông báo cuộc gọi nhớ từ Hứa Lăng Duệ khiến cô có cảm giác không ổn. Cô nghe máy thì nghe thấy tiếng thở hổn hển dồn dập từ đầu dây bên kia: "Chị, chị, chị ơi..."

Tô Đàm cảnh giác: "Hứa Lăng Duệ, em đang ở đâu?"

Hứa Lăng Duệ cứ cười như một đứa ngốc: "Em ở dưới tầng này."

Tô Đàm: "..."

Hứa Lăng Duệ: "Ừ, dưới tầng phòng chị có cây hoa anh đào đang ra hoa kìa."

Phía dưới phòng Tô Đàm thật sự có mấy cây anh đào, đầu xuân ra hoa, cuối xuân kết quả và hiện tại là thời điểm chín muồi. Từng chùm quả treo trên cây khiến người ta thèm thưỡng.

Dĩ nhiên, cái quan trọng không nằm ở hoa đào mà là Hứa Lăng Duệ đang ở dưới cây anh đào kìa.

Tô Đàm thờ dãi, gấp cuốn sách lại, tiện tay trả lời tin nhắn Lục Nhẫn Đông, báo rằng em trai cô tới, có thể đưa nó cùng đến nhà Lục Nhẫn Đông thăm Khoai Tây không.

Lục Nhẫn Đông nhanh chóng trả lời nói không sao, em trai cũng có thể đi cùng mà.

Tô Đàm suy nghĩ một lúc, không đáp, bây giờ cô đang ôm hi vọng có thể khuyên Hứa Lăng Duệ quay về.

Nhưng suy nghĩ này của Tô Đàm chỉ sợ không thể thành hiện thực, Hứa Lăng Duệ nhìn thấy Tô Đàm như cún con nhìn thấy cục xương lớn, sau lưng chỉ thêm cái đuôi nữa thì có khi còn ngoe nguẩy tí mù ấy chứ.

Hứa Lăng Duệ: "Chị ơi chị ơi, em nhớ chị nhiều lắm."

Tô Đàm bất đắc dĩ: "Hứa Lăng Duệ... em lại lén chạy tới đây, nếu mẹ mà biết, không chừng sẽ mắng cho em một trận đấy."

Hứa Lăng Duệ: "Mẹ sẽ không biết đâu, chị ơi em đói quá."

Tô Đàm chịu thua: "Em chờ chị một chút, chị vào phòng lấy cho em ít đồ ăn."

Hứa Lăng Duệ: "Chị đừng giận em mà, tại em nhớ chị quá." Giọng Hứa Lăng Duệ vô cùng tủi thân, như thể sợ Tô Đàm đi vào rồi không quan tâm đến cậu.

Tô Đàm nhìn cậu: "Lần sau còn tới đột ngột như thế nữa thì làm nũng cũng vô ích, ngay đêm đó chị sẽ mua vé cho em về."

Hứa Lăng Duệ gãi đầu: "Vâng."

Một lát sau, Tô Đàm quay trở lại.

Đúng lúc này là giờ ăn cơm của học sinh, cửa các phòng khác đầy người ra ra vào vào. Hứa Lăng Duệ cao ráo đẹp trai, trong tay còn đang kéo vali, cậu đứng đó rất nổi bật trong đám người khiến Tô Đàm ở bên cạnh cũng thu hút một số ánh mắt.

Lục Nhấn Đông gọi điện thoại tới, bây giờ anh đang ở trường để đến đón hai chị em Tô Đàm đi, buổi tối cùng nhau ăn đồ nướng.

Tô Đàm luôn cảm thấy kì lạ, cô ngập ngừng: "Nhưng như vậy không ổn lắm đâu..."

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Không ổn chỗ nào? Em trai em đã tìm được chỗ nghỉ chưa? Không tìm được thì đến nhà anh, ở đây còn phòng trống đấy."

Tô Đàm chần chừ: "Nhưng mà..."

Lục Nhẫn Đông lên tiếng: "Chẳng phải anh đã nói em hãy cho anh một cơ hội sao? Một mình em bận bịu như vậy cũng không muốn để anh giúp." Anh giả vờ tủi thân: "Tô Đàm, em đừng như vậy mà."

Tô Đàm: "...". Tại sao bất kể là Lục Nhẫn Đông hay Hứa Lăng Duệ, rõ ràng người có lý là cô, sao đến cuối cùng lại trở thành kẻ nhẫn tâm rồi? Có phải họ biết cô không biết làm nũng nên bắt nạt không nhỉ?

Lục Nhẫn Đông: "Mau tới đây nào, Khoai Tây nhớ em lắm đấy."

Tô Đàm ngăn người, nếu đổi là Lục Nhẫn Đông bán hàng đa cấp, có thể cô đã bắt đầu phát triển một tuyến nhỏ rồi.

Hứa Lăng Duệ chú ý tới biểu cảm của Tô Đàm: "Chị làm sao vậy?"

Tô Đàm đáp: "Không sao đâu, có người mời chúng ta ăn cơm, cùng đi thôi."

Hai người chậm rãi bước đến cổng trường học, Hứa Lăng Duệ còn rất tò mò về bạn của Tô Đàm thì đã nhìn thấy một chiếc Porsche màu đen đỗ trước mặt. Hứa Lăng Duệ rất thích xe, chỉ liếc mắt thôi đã nhìn ra giá cả của chiếc xe này, trong đầu cậu liền xuất hiện vài suy nghĩ không ổn.

"Đã lâu không gặp." Lục Nhẫn Đông cười, "Có còn nhớ anh không?"

Hứa Lăng Duệ nhìn diện mạo Lục Nhẫn Đông, ngay lập tức cậu nhớ ra đây là người đàn ông mà Tô Đàm và cậu đã gặp lúc bái phật ở trong chùa. Cậu nói: "Anh Lục?"

Lục Nhẫn Đông đưa tay về phía Hứa Lăng Duệ: "Chính thức giới thiệu, anh tên Lục Nhẫn Đông, bạn của Tô Đàm."

Hứa Lăng Duệ nắm tay Lục Nhẫn Đông, khuôn mặt hiện vẻ không tin nổi: "Nhẫn Đông?" Cậu quay đầu nhìn về phía Tô Đàm, ánh mắt đầy ai oán, chợt cậu nhớ ra lúc ăn Tết, Tô Đàm còn nói với cậu Lục Nhẫn Đông là một chị gái trẻ đẹp nào đó.

Tô Đàm ngồi vào ghế sau, mặt không đổi sắc hỏi: "Đẹp không?"

Hứa Lăng Duệ đáp: "Đẹp chết đi được."

Lục Nhẫn Đông cảm thấy kỳ quái, hiển nhiên anh không hiểu hai người nói đẹp là ám chỉ cái gì, anh hỏi: "Cái gì vậy?"

Tô Đàm: "Không có gì, nó đang khen xe anh đấy."

Lục Nhẫn Đông vẫn không tin lắm, nhưng Hứa Lăng Duệ đã chuyển chủ đề, khen xe anh đẹp thật đấy, đây là dòng xe mới sao?

Hai người đàn ông tán gẫu về xe cộ, Tô Đàm chẳng hiểu gì hết, cô hoàn toàn không biết gì về xe, trong mắt cô chỉ thấy sự khác nhau giữa xe tải và

xe con thôi. Có lẽ Lục Nhẫn Đông lái chiếc Santa Fe tới thì cô vẫn ngồi lên như thường.

Lần trước Hứa Lăng Duệ có ấn tượng rất tốt với Lục Nhẫn Đông, nhưng lần này lại đầy cảnh giác. Bất kể là bề ngoài hay lời nói, hiển nhiên đều thuộc tầng lớp hơn người, nhìn xe của Lục Nhẫn Đông mà xem, đâu phải hàng bình dân. Người như vậy mời Tô Đàm ăn cơm, Hứa Lăng Duệ cũng không ngốc đến nỗi cảm thấy hai người chỉ quen biết bình thường.

Bầu không khí trong xe lại không hề ngượng ngùng, Lục Nhẫn Đông làm chủ cuộc trò chuyện rất tốt, tuy mới chỉ gặp Hứa Lăng Duệ hai lần nhưng không thấy xa cách hay khó gần chút nào.

Cuối cùng Tô Đàm cũng phát hiện rốt cuộc tại sao lúc trước mình không muốn đồng ý với lời mời của Lục Nhẫn Đông rồi, nhìn cách "sống chung kiểu mẫu" của Lục Nhẫn Đông và Hứa Lăng Duệ sao có hơi hướng ra mắt gia đình vậy nhỉ, còn Lục Nhẫn Đông trông như đang thật thà lấy lòng cậu em vợ.

Tô Đàm nặng nề vỗ trán mình, tự nói với bản thân đây chỉ là ảo giác thôi.

Đến chỗ ở của Lục Nhẫn Đông, Tô Đàm nhìn thấy trong sân ở biệt thự đã bày sẵn vỉ nướng. Lục Nghiên Kiều nằm như đang hấp hối trên ghế, còn Khoai Tây mặt đầy khinh bỉ ngồi bên cạnh.

Thấy có người đến, Khoai Tây vui vẻ chạy ra đón tiếp, Lục Nghiên Kiều cuối cùng cũng khôi phục tinh thần, bò dậy lớn tiếng: "May mà mọi người trở lại rồi, nếu còn không trở lại, chắc cháu bị con chó này bắt nạt đến chết mất..."

Khoai Tây liếc mắt nhìn Lục Nghiên Kiều.

Lục Nghiên Kiều thấy nhiều người trên xe xuống, liền đảo mắt sang Hứa Lăng Duệ: "Đây là...?"

Tô Đàm: "Đây là em trai Hứa Lăng Duệ của chị. Lăng Duệ, đây là cháu của anh Lục, Lục Nghiên Kiều."

"Chào cậu." Hứa Lăng Duệ mỉm cười chào.

"Chào cậu, chào cậu." Lục Nghiên Kiều ở nhà nên cũng làm biếng, không trang điểm, quần áo mặc rộng thùng thình, kẹp tóc hình con cá, cô ấy nói: "Ôi chao, sao lại không nói trước cho cháu là có một anh chàng đẹp trai cũng đến chứ, nếu cháu biết..."

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Biết thì thế nào?"

Lục Nghiên Kiều gãi mái tóc bóng dầu của mình: "Ít nhất cũng phải gọi đầu."

Tất cả mọi người đều cười, Lục Nhẫn Đông lên tiếng: "Được rồi, không đùa nghịch nữa, mau thái thịt đi, nếu không lát nữa chỉ có thể ăn đậu thôi."

Lục Nghiên Kiều bĩu môi, khẽ lẩm bẩm đi vào, Lục Nhẫn Đông cũng theo sau.

Tô Đàm và Hứa Lăng Duệ đi chậm hơn, cậu chột hạ thấp giọng: "Chị ơi, anh ấy thích chị phải không?"

Bước chân Tô Đàm dừng lại.

Hứa Lăng Duệ: "Thích thật ạ?"

Vẻ mặt Tô Đàm hơi hoang mang: "Hắn là thích đi." Nếu không phải thích thì đâu cần nói với cô những lời đó.

Hứa Lăng Duệ: "Còn chị, chị thích anh ta không?"

Biểu cảm Tô Đàm hơi phức tạp: "Có thể một vài vấn đề sẽ xảy ra nhưng cố gắng một chút là có thể giải quyết được."

Hứa Lăng Duệ cảm thấy câu trả lời của Tô Đàm có gì đó kì quái, cậu đang muốn hỏi lại thì cô đã vào bên trong rồi, vì vậy không thể làm gì khác đành dừng đề tài này lại.

Lục Nhẫn Đông đang cúi đầu buộc tạp dề, cười nói: "Ngồi đi, anh đi xử lí ít rau củ là có thể bắt đầu nướng."

Đây không phải lần đầu tiên Tô Đàm nhìn thấy Lục Nhẫn Đông buộc tạp dề, kỳ lạ là đây là lần đầu tiên cô cảm thấy động tác buộc tạp dề của Lục Nhẫn Đông rất đẹp, Tô Đàm chẳng biết mình nghĩ sao mà lại thốt ra một câu: "Eo của anh Lục nhỏ thật đấy." Trong nháy mắt cả phòng đều im lặng, chính Tô Đàm cũng cảm thấy mình lỡ lời, mặt cô đỏ bừng lên.

Lục Nhẫn Đông: "...". Anh cảm giác lời thoại của mình đã bị cướp.

Lục Nghiên Kiều vỗ tay khen: "Chị Đàm Đàm, chị thật tinh mắt! Eo của chú em là nhỏ nhất trong vòng bán kính mười dặm trở lại đây, chị có muốn thử không?"

Tô Đàm vô cùng ngượng ngùng, cô lắp bắp nói: "Ý... ý chị không phải thế."

Lục Nghiên Kiều ra vẻ kín đáo, khẽ nói: "Em hiểu mà."

Tô Đàm: "... Em hiểu cái gì?"

Hứa Lăng Duệ đứng ở bên cạnh cũng sốc lắm, hiển nhiên cậu nghĩ mãi mà không rõ cô chị nội tâm mềm mỏng này rốt cuộc đã trải qua những gì mới nói ra một câu như vậy.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Tô Đàm nghiêm túc: Anh Lục, eo anh thật là nhỏ.

Lục Nhãn Đông: Không sao, chỗ nào cần to thì to là được.

Tô Đàm: ... ???

Vẻ mặt Lục Nhãn Đông rất ngượng ngùng: Em muốn thử không?

Chương 35: Trong phòng

Editor: Trường Thanh

Beta: An Hiên

Tô Đàm lựa chọn tạm thời im lặng để cho Lục Nhẫn Đông trêu chọc mấy câu. Thấy Tô Đàm mặt đỏ tới mang tai, chỉ mong có một cái lỗ để chui xuống, rốt cuộc Lục Nhẫn Đông cũng không nỡ để Tô Đàm ngượng ngùng quá mức, anh cười: "Được rồi, em có muốn tới giúp anh chuẩn bị thức ăn không?"

Tô Đàm hấp tấp đồng ý, không dám nhìn Hứa Lăng Duệ với vẻ mặt phức tạp đứng bên cạnh, cô đi theo Lục Nhẫn Đông vào phòng bếp.

Lục Nghiên Kiều chờ Tô Đàm đi vào, thở dài đầy ẩn ý rồi nói với Hứa Lăng Duệ: "Tôi hiểu mà, nếu tôi là em trai chị Đàm Đàm, chắc chắn tôi cũng không nỡ."

Hứa Lăng Duệ: "...". Cô nàng này không phải về phe Lục Nhẫn Đông sao?

Với kế hoạch ăn thịt nướng buổi tối, Lục Nhẫn Đông đã ướp sẵn thịt rồi, chỉ cần xử lý đơn giản rau củ là có thể bắt đầu nướng.

Tô Đàm cầm hai củ hành tây trong tay: "Có cần thái cái này không?"

Lục Nhẫn Đông vẫn đang nêm gia vị cho nước sốt thịt nướng, anh nghiêng đầu nhìn: "Em thái khoai tây với cà tím đi, thái cái đó cay mắt lắm."

Tô Đàm: "Không sao đâu." Cô không yếu đuối đến vậy.

Lục Nhẫn Đông mỉm cười lấy hành tây trong tay Tô Đàm: "Anh không nữ."

Tô Đàm định mở miệng, sau lại không tiếp tục tranh giành với Lục Nhẫn Đông nữa, ngoan ngoãn cúi đầu thái khoai tây và những thức ăn ăn kèm khác.

Cuối cùng Lục Nhẫn Đông thái hành, mặc dù đã làm ướt dao nhưng mùi hành gay mũi và chất khí thoát ra vẫn khiến hốc mắt anh đỏ lên.

Lục Nhẫn Đông lấy mu bàn tay xoa xoa mắt: "Có cái gì em không ăn được không?"

Tô Đàm lắc đầu, cái gì cô cũng ăn được, rau củ, cá, thịt, đồ sống, hoàn toàn không kiêng kị thứ gì.

Lục Nhẫn Đông: "Vậy thì được."

Lúc Lục Nhẫn Đông chuẩn bị thức ăn xong đi ra, Lục Nghiên Kiều đang ngồi trên ghế sofa với Hứa Lăng Duệ ăn quả hạch lộ vẻ khiếp sợ: "Chú út, chú khóc ép chị Đàm Đàm chịu trách nhiệm với chú trong phòng bếp sao?"

Lục Nhẫn Đông lườm cô ấy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lục Nghiên Kiều, cháu ba hoa vừa thôi."

Lục Nghiên Kiều cười gượng hai tiếng rồi ngậm miệng.

Tô Đàm buồn cười nhưng thấy như vậy không hay lắm, chỉ có thể nhin.

Tâm trạng Hứa Lăng Duệ tương đối phức tạp, mặc dù rất thú vị nhưng cậu không cười nổi.

Than chuyên dụng đã đốt xong, Lục Nhẫn Đông cũng chuẩn bị không ít nguyên liệu nấu ăn, những đồ cần thiết thì có cánh gà, thịt bò và nhiều loại rau củ quả khác, cộng thêm một đĩa hào lớn đã ướp sẵn gia vị.

Tô Đàm nhìn dáng vẻ thành thạo của Lục Nhẫn Đông thì hỏi: "Có phải anh Lục thường xuyên chuẩn bị đồ nướng không?"

Lục Nhẫn Đông đáp: "Cũng khá thường xuyên, anh thích đồ ăn mình làm hơn, an toàn sạch sẽ."

Nước chấm cũng do Lục Nhẫn Đông pha, mùi vị thơm ngon vô cùng, Tô Đàm chỉ có thể dùng hai chữ xuất sắc để hình dung. Nguyên liệu nấu ăn vô cùng tươi, hào sống mới vớt lên được xử lý sạch sẽ, giữ nguyên một phần vỏ, tỏi thái nhỏ rải lên trên cùng vài loại gia vị khác. Nếu nướng xong, sau khi ăn còn có thể nếm được vị mặn của hải sản tươi sống trong hào. Tô Đàm là người không có hứng thú gì với đồ nướng cũng ăn say sưa ngon lành.

Tính cách Hứa Lăng Duệ khá hướng ngoại, Tô Đàm cho rằng cậu và Lục Nghiên Kiều nói chuyện rất hợp, nhưng từ khi đến đây cậu lại tương đối im lặng, khi được hỏi thì cậu mới không mặn không nhạt trả lời đôi câu.

Cũng may có Lục Nghiên Kiều ở đây nên không sợ bầu không khí tệ nhạt.

Ăn thịt ba chỉ Lục Nhãn Đông nướng cực kì ngon, mỡ thịt đan xen, phối hợp với nước tương nên không bị ngán, phần thịt mỡ thơm ngậy, tan đều trong miệng. Lục Nghiên Kiều ăn mà mắt mũi sứt sùi rồi quay sang nhìn bợ Lục Nhãn Đông, mà căn bản anh cũng lười quan tâm đến cô nhóc. Bây giờ tất cả sự chú ý của anh đều đặt trên người Tô Đàm, liên tục hỏi khẩu vị của cô như thế nào để đảm bảo cô không thấy quá mặn hoặc quá nhạt.

Thái độ này của Lục Nhãn Đông, Hứa Lăng Duệ đều thấy cả, vì vậy cậu càng im lặng.

Tô Đàm phát hiện sự khác thường của Hứa Lăng Duệ, cô thừa dịp Lục Nhãn Đông và Lục Nghiên Kiều đi vào bưng mấy món ăn ra thì quay sang hỏi cậu: "Lăng Duệ, sao cứ im lặng thế, em cũng không ăn mấy, khó chịu chỗ nào à?"

Hứa Lăng Duệ lắc đầu: "Chị à, không phải em không thoải mái, chỉ là..."

Tô Đàm không biết nguyên nhân Hứa Lăng Duệ mất hứng: "Chỉ là cái gì?"

Hứa Lăng Duệ nhỏ giọng: "Mặc dù em vẫn mong bên cạnh chị có người bảo vệ nhưng nhìn thấy người đó rồi, em lại thấy khó chịu."

Tô Đàm không ngờ Hứa Lăng Duệ sẽ nói ra những lời này một cách thẳng thừng như vậy, cô bất đắc dĩ nói: "Lăng Duệ, ai rồi cũng phải lớn lên." Mặc dù trong kế hoạch ban đầu của cô, lập gia đình là chuyện rất lâu

về sau nhưng có một số chuyện hoặc sớm hoặc muộn, kiểu gì cũng sẽ xảy ra.

Hứa Lăng Duệ gật đầu, khẽ thở dài: "Đúng vậy, rồi cũng phải lớn lên."

Có lẽ đây là điểm khác biệt lớn nhất giữa Hứa Lăng Duệ và Tô Đàm.

Tuổi thơ trong trí nhớ Tô Đàm toàn là một màu xám, cô khao khát trưởng thành, mong mình có thể mạnh mẽ để có thể bảo vệ bản thân, mà Hứa Lăng Duệ có thể từ từ mất đi sự non nớt, thậm chí kỉ niệm lưu giữ từ thuở thiếu thời cũng đều là không buồn không lo.

Cuối cùng, Hứa Lăng Duệ nói: "Chị ơi, nếu anh ta không đối xử tốt với chị, chị nhất định phải nói với em, em sẽ đánh anh ta giúp chị."

Tô Đàm dở khóc dở cười với dáng vẻ nghiêm túc của cậu: "Em đánh được sao, anh ấy đã từng đi lính đấy."

Hứa Lăng Duệ cực kì nghiêm túc: "Em liều mạng với anh ta!"

"Liều mạng với ai cơ?" Giọng Lục Nhẫn Đông vang lên từ phía sau.

"Không phải." Tô Đàm cười tiếp lời: "Trường chúng nó mở đại hội thể thao, tôi bảo nhờ bạn nó tố cáo..."

Lục Nhẫn Đông cười mà như không cười: "Liều mạng cái gì chứ?"

"Này nhá, cháu mà phát hiện có người tố cáo cháu, cháu cũng liều mạng với người ấy." Lục Nghiên Kiều cầm một rổ trứng cút, liếc nhìn Lục Nhẫn Đông, hiển nhiên là đang ám chỉ chuyện thành tích kỳ thi cuối kì.

Lục Nhấn Đông cười mỉa: "Con người chú rất nhát gan, chú không chịu được việc bị dọa dẫm, nếu như bị dọa chú sẽ không kìm lòng được mà nói lung tung."

Lục Nghiên Kiều: "... " Cô nhóc im lặng đặt trứng xuống, tỏ ra đầy đau thương. Quên đi, tốt nhất mình đừng lắng lời thì hơn, nếu không nghĩ hè lại có thêm một đồng khóa học, sẽ chẳng chịu nổi mất.

Có vẻ như do vừa rồi đã nói rõ với Tô Đàm nên tâm trạng của Hứa Lăng Duệ tốt hơn so với trước đó một chút.

Lục Nhấn Đông vừa nướng thịt vừa hỏi: "Vẫn chưa tìm được chỗ ở đúng không? Nếu em không ngại, bạn anh vừa hay có nhà ở gần trường học, em có thể ở nhờ mấy hôm."

Tô Đàm hơi sững sờ, điều này khác những gì Lục Nhấn Đông nói trong điện thoại, cô lên tiếng: "Không cần đâu, để lát nữa tôi đưa Lăng Duệ đến nhà trọ cạnh trường thuê phòng."

Lục Nhấn Đông cười: "Cần gì phải lãng phí tiền chứ? Bạn anh không ở trong nước nên nhờ anh trông nhà hộ, thỉnh thoảng anh sẽ ghé qua đấy, còn có người đến quét dọn định kì."

Tô Đàm còn muốn từ chối, Lục Nghiên Kiều lại chốt một câu: "Chị Đàm Đàm, chị đừng để Lăng Duệ ở nhà trọ, vừa đắt vừa không sạch sẽ. Bình thường nhà kia không có người ở, để cũng lãng phí."

Tô Đàm nhú mày, nhìn về phía Hứa Lăng Duệ hỏi ý kiến cậu.

Hứa Lăng Duệ mím môi: "Vậy thì làm phiền anh Lục rồi."

"Đừng khách khí." Lục Nhẫn Đông cười: "Chuyện nhỏ mà thôi."

Chuyện cứ quyết định như vậy.

Hôm nay Lục Nghiên Kiều ăn tương đối thỏa mãn, bụng tròn vo, vừa đi vừa cầm xiên râu mực đã nướng. Nếu như bình thường, kiểu gì Lục Nhẫn Đông cũng chế giễu cô ấy mấy câu, nhưng hôm nay tâm trạng anh không tệ, vì vậy Lục Nghiên Kiều thành công tránh thoát được một kiếp.

Than trên lò nướng đã được bỏ thêm vào rất nhiều, mọi người đều đã ăn khá no rồi.

Không thể phủ nhận, tài nấu nướng của Lục Nhẫn Đông thật sự xuất sắc, người đang có định kiến như Hứa Lăng Duệ cũng ăn không ít. Cuối cùng cậu với Lục Nghiên Kiều chia nhau mấy con hào, hai đứa nằm lăn trên ghế như ốc sên không xương.

Vốn dĩ Lục Nhẫn Đông muốn đưa Tô Đàm về nhưng Tô Đàm nói muốn ở lại giúp anh dọn dẹp một chút.

Lục Nhẫn Đông suy nghĩ rồi đồng ý.

Hứa Lăng Duệ cũng muốn đi hỗ trợ, Lục Nghiên Kiều vội gọi cậu lại: "Được rồi, đừng quấy nhiễu hai người họ, chúng ta ra ngoài ngắm sao đi."

Hứa Lăng Duệ lộ vẻ không cam lòng.

Lục Nghiên Kiều vỗ vỗ vai cậu: "Hầy, tôi biết, nhìn thấy cái trắng bị heo ăn rất khó chịu, nhưng kiểu gì cũng bị ăn thôi, ai bảo thuận mắt heo cơ..."

Hứa Lăng Duệ hỏi: "Chú út của cậu có biết cậu nói anh ấy như vậy không?"

Lục Nghiên Kiều nháy mắt, đáng thương hỏi: "Cậu muốn mách chú út của tôi sao?"

Hứa Lăng Duệ đáp: "Không đâu..."

Lục Nghiên Kiều lên tiếng: "Vậy thì có sao đâu, bình thường người ta nói xấu thì đều nói sau lưng mà."

Hứa Lăng Duệ bó tay không nói được gì, chỉ đành cùng Lục Nghiên Kiều ra ngoài cửa ngắm sao.

Còn Lục Nhẫn Đông đang dọn dẹp nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp, Tô Đàm đi phía sau anh, vốn đang đi bình thường, anh đột nhiên dừng lại, Tô Đàm không chú ý nên đầu va vào lưng Lục Nhẫn Đông.

"A!" Tô Đàm giật mình, cô hỏi: "Anh Lục?"

"Tự nhiên anh nghĩ..." Lục Nhẫn Đông còn chưa nói hết câu đã bị Tô Đàm va vào, nước tương trong tay anh vương vãi đầy đất, sàn nhà sạch sẽ trở nên vô cùng chói mắt.

Thảm hơn là trên người Lục Nhẫn Đông bị dính kha khá.

Tô Đàm vội vàng xin lỗi: "Tôi xin lỗi!"

Tương trên người Lục Nhẫn Đông vẫn còn chảy xuống, anh bước mấy bước đến nhà vệ sinh bên cạnh, sau đó bắt đầu mở cúc áo sơ mi: "Không sao đâu, em có thể đi lên căn phòng đầu tiên ở bên phải lấy giúp anh bộ quần áo không?"

Tô Đàm: "Tôi không quen chỗ này, nếu không tôi bảo Lục Nghiên Kiều lấy giúp anh nhé?"

Lục Nhẫn Đông yên lặng trong chốc lát rồi thở dài: "Con bé cũng chưa đi lên đó... Thôi vậy, để anh tự đi."

Tô Đàm cắn môi, áy náy nói: "Được rồi... Nếu anh không ngại thì để tôi lấy giúp anh, anh cần áo sơ mi đúng không?"

Lục Nhẫn Đông đáp: "Đúng thế, cái tủ màu sáng ấy, em lấy bừa một cái là được."

Tô Đàm gật đầu, ra hiệu là đã biết rồi xoay người đi lên tầng.

Lục Nhẫn Đông nhìn bóng lưng hốt hoảng của Tô Đàm, muốn cười nhưng lại thấy cười thì không ổn, nếu lúc này Tô Đàm quay đầu, kiểu gì cũng nhìn thấy ý cười dịu dàng trong mắt anh.

Lần đầu tiên Tô Đàm cảm thấy cầu thang dài như vậy, cô lên tầng hai, không dám nhìn xung quanh, buồn bực đi đến phòng ngủ đầu tiên ở bên phải.

Căn phòng này tương tự như con người Lục Nhẫn Đông, thiết kế theo phong cách vô cùng đơn giản. Tô Đàm đẩy cửa phòng vào, lập tức nhìn

thấy toàn bộ phòng ngủ của anh. Trong phòng ngủ chẳng có nhiều đồ, chủ yếu có mấy cái tủ quần áo và một cái giường lớn, cạnh giường là ban công, nhìn lên có thể thấy bầu trời đầy sao.

Không khí trong phòng tràn ngập hương thơm nhàn nhạt giống mùi cam quýt, khiến cho phong cách của căn phòng lập tức trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Chẳng biết tại sao, trái tim của Tô Đàm chợt đập nhanh hơn, cô đưa tay dè lên ngực, từ từ đi vào.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Đàm Đàm gọi tên tục của anh, còn lên phòng mà anh đã ở khi vừa vào đại học nữa.

Tô Đàm: Cái đó...

Lục Nhãn Đông: Hừm?

Tô Đàm: "Đại danh" của anh là gì?

Lục Nhãn Đông: À, anh họ Lục, gọi là ông xã Lục.

Tô Đàm: ...

Chương 36: Lưu manh

Editor: Trường Thanh

Beta: An Hiên

Mấy tủ quần áo màu sáng thẳng đứng nằm ở bên phải của phòng.

Tô Đàm dựa theo lời Lục Nhẫn Đông đi tới cánh cửa tủ thứ hai bên phải, đưa tay mở ra. Cánh tủ được mở để lộ một loạt áo sơ mi treo chỉnh tề bên trong. Quần áo của Lục Nhẫn Đông có khuynh hướng thiên về đồ tối màu, tôn lên khí chất chín chắn của anh.

Tô Đàm do dự hồi lâu rồi lấy một cái ra, cầm trong tay nhanh chóng đi xuống nhà vệ sinh dưới tầng.

Đèn trong nhà vệ sinh tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt mềm mại, lúc này Lục Nhẫn Đông đã cởi chiếc áo dính đầy nước sốt ra, đặt sang một bên để chuẩn bị giặt. Tô Đàm đi đến cửa nhà vệ sinh, Lục Nhẫn Đông đưa lưng về phía cô, hơi khom người để lộ bả vai cường tráng và vòng eo thon mà rắn chắc. Có vẻ như anh thường xuyên rèn luyện thân thể, đường cong cơ bắp vô cùng đẹp, sống lưng cong một đường tiêu chuẩn, ở vị trí gần eo thậm chí có thể nhìn thấy đường nhân ngư (1). Cô cảm thấy rúng động khi nhìn thấy vòng eo của anh.

(1) Đường nhân ngư là hai cái đường hình tam giác từ hông kéo xuống dưới bộ phận sinh dục của đàn ông. Có một câu thành ngữ rất hay: Nơi

xinh đẹp nhất của phụ nữ là “hang bướm bướm”, nét quyến rũ nhất của đàn ông là “đường nhân ngư”.

Mặt Tô Đàm đỏ bừng lên, cô cũng không biết tại sao mình lại chột dạ, thậm chí không kìm lòng được mà cụp mắt xuống, cô lên tiếng: “Anh Lục... Quần áo tôi lấy cho anh rồi đây.”

Lục Nhấn Đông đang xử lí vết bẩn, nghe vậy đáp: “Anh cảm ơn.”

Tô Đàm đưa áo cho anh.

Lục Nhấn Đông không nhận luôn mà xoay người đi mấy bước đến trước mặt Tô Đàm, nhìn bộ dạng Tô Đàm khác với bình thường, anh nghi ngờ hỏi: "Em sao vậy?"

Tô Đàm vội vàng đáp: "Không, chẳng qua là tôi ăn nhiều quá, hơi khó chịu thôi." May là ánh sáng khá yếu, khuôn mặt đỏ ửng của cô không đến nỗi bị Lục Nhấn Đông phát hiện, nhưng vẻ mặt vẫn để lộ ít sơ hở.

Lục Nhấn Đông: "Thật sự không có chuyện gì chứ?" Anh đứng trước mặt Tô Đàm, cúi đầu nhìn đỉnh đầu cô gái này, "Sao em không ngẩng đầu lên?"

Tô Đàm chần chừ trong chốc lát, sau đó từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người giao nhau một lúc, mơ hồ thấy bản thân trong mắt đối phương và cả những đốm lửa bị che giấu nơi đáy mắt.

Lục Nhấn Đông khẽ gọi: "Tô Đàm."

Tô Đàm rời mắt một cách không tự nhiên, cô nói: "Quần áo của anh."

Lục Nhẫn Đông đưa tay nhận lấy, anh vừa mặc quần áo vừa hỏi: "Rốt cuộc em bị làm sao?"

Vốn Tô Đàm muốn cúi đầu thật thấp, nhưng vì cảm thấy hành động này hơi thái quá nên chỉ đành giả vờ như không thèm để ý đến Lục Nhẫn Đông đang mặc áo. Mà ngay lúc này, lần đầu tiên cô phát hiện, động tác mặc áo của một người đàn ông cũng có thể đẹp như vậy, đến việc cúi đầu cài cúc cũng hấp dẫn chết đi được.

Tô Đàm: "...". Tại sao cô lại cảm thấy Lục Nhẫn Đông đang quyến rũ cô nhỉ, nhất định cô bị ảo giác rồi, một ảo giác cực kì đáng sợ.

Lục Nhẫn Đông mặc áo tử tế, vẻ mặt đầy vô tội: "Cô bé à, rốt cuộc em sao vậy, phải nhìn chăm chăm đến khi thủng một lỗ trên người anh mới được hả?"

Tô Đàm mím môi, lắc đầu không dám lên tiếng.

Lục Nhẫn Đông: "Thật ra thì..."

Tô Đàm: "Thật ra thì?"

Lục Nhẫn Đông: "Thật ra thì anh rất muốn làm một chuyện."

Tô Đàm vô cùng khó hiểu: "Chuyện gì?"

Nhưng cô còn đang không hiểu ra sao, Lục Nhẫn Đông liền đưa tay về phía bên cạnh đầu Tô Đàm, nhẹ nhàng véo vành tai Tô Đàm một cái.

Tô Đàm trợn tròn mắt, hoàn toàn không ngờ Lục Nhẫn Đông lại đột nhiên làm như vậy.

"Ôi, mềm y như trong tưởng tượng." Lục Nhẫn Đông nhỏ giọng lầm bầm một câu, anh thấy Tô Đàm kinh ngạc thì mở miệng nói: "Xin lỗi, anh không kìm lòng được..." Giống như một con thỏ lông xù nhảy nhót trước mặt mình, nhin lâu rất lâu, cuối cùng không nhin không được nữa bèn đưa tay ra vuốt lỗ tai vừa dài vừa mềm mại của chú thỏ.

"Tô Đàm, anh thật sự xin lỗi." Lục Nhẫn Đông thấy Tô Đàm không lên tiếng hồi lâu nên cho rằng cô đang bực mình, vì vậy tiếp tục nói xin lỗi, "Nếu không em đánh anh mấy cái trút giận nhé?"

Tô Đàm lắc đầu.

Lục Nhẫn Đông: "Hãy... Xin lỗi em, em muốn anh nói xin lỗi bao lâu cũng được."

Tô Đàm vẫn cụp mắt, nhìn chăm chăm lớp gạch men sáng bóng dưới chân, ngay khi Lục Nhẫn Đông cho rằng cô không thềm nói gì nữa thì cô lại lên tiếng: "Anh Lục, anh xoay người lại được không?"

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Hả?"

Tô Đàm lặp lại: "Anh Lục có thể xoay người lại được không?"

Lục Nhẫn Đông còn tưởng rằng Tô Đàm muốn đánh anh từ phía sau cho hả giận, ngoan ngoãn xoay người rồi hỏi: "Làm sao thế?" Vừa dứt lời, anh liền cảm thấy eo mình có cái gì đó chạm vào.

Lục Nhẫn Đông: "..."

Anh không thể tin nổi quay đầu lại đã thấy Tô Đàm hoảng hốt chạy đi, Lục Nhẫn Đông chờ người một lúc lâu mới phản ứng được là Tô Đàm dùng tay chọc vào eo anh.

Cô gái này quả thật không giống người bình thường, Lục Nhẫn Đông ngần ngừ nghĩ.

Lúc Tô Đàm chạy ra khỏi đó đã thay đổi biểu cảm khuôn mặt như không có chuyện gì xảy ra, nói: "Lăng Duệ, chuẩn bị đồ đi rồi còn về."

Hứa Lăng Duệ đang ngắm sao ngoài cửa với Lục Nghiên Kiều mà trong lòng không yên, cuối cùng lúc này cũng thấy Tô Đàm, cậu thở phào một cái: "Ok chị."

Một lát sau Lục Nhẫn Đông cũng đi ra, vẻ mặt hơi phức tạp, Tô Đàm rất bình tĩnh coi như không thấy.

Hứa Lăng Duệ kéo vali đi ra, bốn người cùng lên xe. Đầu tiên Lục Nhẫn Đông đưa Lục Nghiên Kiều về nhà, sau đó đưa Hứa Lăng Duệ đến chỗ ở đã nói trước đó.

Căn nhà được dọn dẹp định kì nên bên trong rất sạch sẽ. Lục Nhẫn Đông đưa chìa khóa cho Hứa Lăng Duệ, sau đó trao đổi số điện thoại, dặn dò nếu xảy ra chuyện gì có thể gọi điện thoại ngay cho anh.

Hứa Lăng Duệ rất chân thành nói cảm ơn.

"Vậy bây giờ anh đưa chị em về trường." Lục Nhẫn Đông nói, "Em nghỉ ngơi đi."

Hứa Lăng Duệ gật đầu, nhìn Tô Đàm và Lục Nhẫn Đông cùng nhau xuống tầng. Cậu cầm chìa khóa trên tay, xoay người chạy lên sân thượng, nhìn xe của Lục Nhẫn Đông biến mất mới rửa mặt chuẩn bị đi ngủ.

Lục Nghiên Kiều và Hứa Lăng Duệ đều đi rồi, trong xe chỉ còn lại Lục Nhẫn Đông với Tô Đàm.

Vốn Tô Đàm muốn ngồi phía sau, mà Lục Nhẫn Đông đã khóa cửa sau xe từ lúc nào, vô cùng tự nhiên nói: "Em ngồi chỗ bên cạnh này đi, vừa hay chúng ta có thể tán gẫu."

Tô Đàm im lặng, không định tranh cãi với Lục Nhẫn Đông, yên lặng ngồi vào bên cạnh anh.

Lục Nhẫn Đông khởi động xe, tay đặt trên vô lăng, giọng nói không khác gì bình thường, chẳng qua chỉ khiến Tô Đàm dở khóc dở cười, anh cực kì nghiêm túc nói: "Eo của anh em cũng sờ rồi, giờ em chịu trách nhiệm với anh đi."

Tô Đàm giải thích: "Nhưng... nhưng anh cũng sờ tai tôi mà."

Lục Nhẫn Đông không biết xấu hổ nói: "Thế à, vậy anh bằng lòng chịu trách nhiệm với em."

Tô Đàm: "..."

Lục Nhấn Đông: "Cô Tô, em không cần chơi xấu anh làm gì, anh là người đàn ông đứng đắn, bị người ta sờ eo sẽ không cưới được nữa đâu."

Tô Đàm thật sự bội phục Lục Nhấn Đông, với khuôn mặt nghiêm túc như vậy mà toàn nói ra mấy lời tầm bậy tầm bạ, cô nhìn mấy đồ đặt trên cửa kính xe, ép buộc bản thân tỉnh táo: "Anh Lục, đừng âm ỉ."

Lục Nhấn Đông yên lặng trong chốc lát mới nói đầy ẩn ý: "Anh không ngờ em lại là người bạc tình bạc nghĩa như vậy..."

Tô Đàm khóc không được mà cười cũng không xong, cả khuôn mặt lại bắt đầu đỏ lên.

Lục Nhấn Đông nhìn thấy bộ dạng thẹn thùng như muốn đào hố chui xuống của Tô Đàm, cuối cùng cũng buông tha cho cô, anh cười: "Được rồi, không đùa nữa, nhưng mà anh thật sự muốn hỏi một chút, cảm giác của em thế nào?"

Tô Đàm ngơ ngác hồi lâu mới hiểu rằng Lục Nhấn Đông đang nói về eo của anh, Tô Đàm lẩm bẩm: "Tôi còn tưởng nó mềm cơ."

Lục Nhấn Đông: "..."

Tô Đàm: "Kết quả lại cứng như vậy..."

Lục Nhấn Đông nhin cười: "Đàn ông cứng rắn thì không tốt sao?"

Tô Đàm: "Không tốt đâu, eo mà..." Sau khi cô nói xong mới nhận ra lời Lục Nhấn Đông vừa nói rõ ràng đang trêu cô, cô tức giận: "Anh Lục!"

Lục Nhẫn Đông sờ mũi: "Được được được, anh sai rồi, anh sai rồi."

Tô Đàm: "Anh quá trốn rồi đấy." Chẳng lẽ cô còn không nhìn ra Lục Nhẫn Đông liên tục trêu chọc cô sao?

Lục Nhẫn Đông nghiêm túc: "Việc này không thể trách anh được, tại em quá đáng yêu làm anh không nhịn nổi."

Không giải thích được, cũng không thể làm ngơ, Tô Đàm phát hiện mình không còn lời nào để nói.

Từ chỗ Hứa Lăng Duệ đến trường Tô Đàm không xa, lái xe cũng chỉ mất dăm ba phút nói chuyện.

Bởi nhìn sắc trời đã rất trễ rồi, Lục Nhẫn Đông sợ Tô Đàm gặp chuyện ngoài ý muốn, vì vậy dứt khoát lái xe đến trước kí túc xá, tận mắt nhìn Tô Đàm vào phòng ngủ rồi mới rời đi.

Tô Đàm vội vã quẹt thẻ vào cửa, mới vừa lên được mấy tầng đã nhìn thấy Đường Tiểu mặc quần áo ngủ đứng ở chỗ rẽ trên cầu thang nói chuyện điện thoại, thấy cô liền tiện tay cúp điện thoại, nói: "Đàm Đàm, tớ nhìn thấy rồi nhé!"

Tô Đàm ngạc nhiên: "Hà?"

Đường Tiểu hỏi: "Người đưa cậu về có phải Lục Nhẫn Đông không, đúng không đúng không?"

Tô Đàm bất đắc dĩ: "Cậu nói nhỏ thôi."

Đường Tiểu vui vẻ: "Có biến!! Mau nói tớ nghe xem nào!!" Trước đó Tô Đàm đột nhiên hỏi cô về chuyện tình cảm, cô đã cảm thấy có gì đó không đúng, lần này lại thấy Lục Nhãn Đông, coi như đã xác nhận được suy đoán của mình.

Tô Đàm lên tiếng: "Tình huống hơi phức tạp..."

Đường Tiểu: "Không sao không sao, cậu cứ từ từ nói." Cô ấy cho rằng Tô Đàm sẽ kể lại một câu chuyện tình yêu thiếu nữ sâu đậm ngọt ngào, nào biết cô bé nhà mình mở miệng thốt ra một câu khiến cho Đường Tiểu kinh hãi.

Tô Đàm vô cùng tinh táo nghiêm túc: "Tớ cảm thấy tớ bị cơ thể của anh ấy mê hoặc..."

Đường Tiểu: "..."

Tô Đàm: "Lúc này lại thích cơ thể anh ấy. Chuyện này trong khi yêu đương có phải là không tốt không?"

Đường Tiểu không tin nổi, nhất định cô đang nằm mơ, cô hít thở thật sâu, khó khăn nói: "... Cưng à, cậu đừng nói vội, để tớ tiêu hóa từ từ đã."

Tô Đàm gật đầu.

Đường Tiểu hỏi: "Cậu đã làm tình với anh ta rồi à?"

Tô Đàm lắc đầu.

Đường Tiểu thở phào nhẹ nhõm: "Sao đột nhiên cậu lại hỏi vậy?"

Mặt Tô Đàm đỏ lên, ngập ngừng nói, giọng nhỏ như muỗi: "Bởi vì... bởi vì tớ chọc eo anh ấy, eo anh Lục, đẹp... đẹp cực kì."

Lần đầu tiên Đường Tiểu đau khổ phát hiện, có người đùa giỡn lưu manh mà vẫn dễ thương như vậy, cô thật sự muốn ôm chặt Tô Đàm vào trong ngực xoa xoa bóp bóp.

Tô Đàm thấy Đường Tiểu không nói lời nào, cô cúi thấp đầu: "Tiểu Tiểu, tớ làm vậy có phải vô cùng không bình thường không?"

Đường Tiểu nặng nề lắc đầu, cô vỗ bả vai Tô Đàm, chân thành nói: "Không, đây cũng là một cách tiến bộ mà, cậu nghĩ mà xem, nhiều người eo cũng đẹp mà tại sao cậu lại chỉ muốn chọc eo Lục Nhãn Đông chứ?"

Tô Đàm bị suy luận này của Đường Tiểu thuyết phục...

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Em phải chịu trách nhiệm....

Tô Đàm: Anh lại muốn bốn bỏ năm lên à?

Lục Nhãn Đông: Cháu trai của anh học cấp ba, là sinh viên hay vẫn là học sinh?

Tô Đàm: ...

Chương 37: Bắt người

Editor: Trường Thanh

Beta: An Hiên

Chuyện liên quan đến Tô Đàm và Lục Nhân Đông, Đường Tiểu vô cùng tò mò, lúc này cô nàng cực kì muốn lao ngay vào phòng ngủ, lấy ra một túi hạt dưa vừa cắn vừa nghe.

Nhưng hiển nhiên Tô Đàm rất xấu hổ, cách nói năng đều hết sức khéo léo, ngay cả việc gặp gỡ Lục Nhân Đông cũng rất mơ hồ, Đường Tiểu nghe nửa hiểu nửa không, giống như là một mình một phòng đi thi chuyên cấp vậy, trong lòng Đường Tiểu như bị một cái gì đó chọc vào, ngứa ngáy nhưng không gãi được, cuối cùng cô ấy buông tha: "Đàm Đàm, tớ chỉ muốn biết, rốt cuộc anh Lục dùng thủ đoạn gì mà có thể khiến cậu rung động vậy?"

Vẻ mặt Tô Đàm rất bất đắc dĩ: "Cậu làm như tim tớ bằng đá không bằng ấy."

Đường Tiểu: "Đá thì cứng quá, gỗ thì đúng hơn." Cô và Tô Đàm học cùng trường ba năm rồi, đã gặp không ít những nam sinh ôm mộng với Tô Đàm. Nhưng bất kể lúc ban đầu nhiệt tình như thế nào thì cuối cùng vẫn chẳng có kết quả gì. Đường Tiểu sốt ruột thay cho Tô Đàm, lại không ngờ duyên phận tới đột ngột như vậy.

Tô Đàm hoàn toàn không quan tâm, cô ngáp một cái, xoa xoa mắt: "Để nói sau đi, tớ mệt rồi, không phải sáng sớm mai có tiết à?"

Mí mắt Đường Tiểu cũng nặng trĩu, cô cũng thấy đã muộn rồi, gật đầu nói: "Được, vậy lúc nào đó cậu phải nói thật tỉ mỉ cho tớ nghe đấy."

Tô Đàm đồng ý.

Từ sau khi nghỉ việc ở quán cà phê, Tô Đàm đã tìm được một công việc mới, cô làm ở một quán trà sữa gần trường, lương tính theo giờ, mỗi giờ mười tệ, tiền lương hơi thấp nhưng điều kiện làm việc tương đối thoải mái. Quán ở gần trường, trái lại có thể tiết kiệm được khoản tiền đi lại.

Quán trà sữa sau giờ cơm tối, khoảng mười giờ là náo nhiệt nhất, ăn cơm xong đám sinh viên sẽ tụ tập một chỗ để nói chuyện phiếm, đây là thời điểm cần nhân viên nhất. Học kì này Tô Đàm không có nhiều lớp tối, vừa khéo có thể dành thời gian đi làm.

Dĩ nhiên, nếu như gặp bạn cùng trường thì cũng hơi lúng túng.

Vừa hay Hứa Lăng Duệ đột nhiên tới thăm, Tô Đàm trao đổi với ông chủ xin làm chậm mấy ngày, chủ quán cũng trẻ tuổi, không làm khó Tô Đàm, đồng ý một cách thoải mái.

Hứa Lăng Duệ rất quý Tô Đàm nhưng lại không muốn nán lại ở thành phố này. Cậu không thích mùa đông quá lạnh ở đây, không thích thức ăn thanh đạm, càng ghét mùa xuân tơ liễu đầy trời. Hứa Lăng Duệ biết, ban đầu chắc Tô Đàm cũng không thích nơi này, nhưng sau đó cô cũng dần thích, hoặc nói đúng ra là dần dần quen.

Hồ nhỏ bên cạnh trường học trồng rất nhiều liễu.

Vào xuân một cái, tơ liễu bay đầy trời như tuyết rơi vậy, khiến cho người ta nhìn thôi cũng đã thấy ngứa ngáy.

Tô Đàm cũng không quan tâm lắm, cho đến khi thấy Hứa Lăng Duệ hắt xì, cô mới giật mình: "Lăng Duệ, chị mua khẩu trang cho em nhé?"

Lần này Hứa Lăng Duệ không mạnh miệng, cậu thật sự cảm thấy mũi và miệng khó chịu, giống y như tơ liễu dính dày đặc trong phổi vậy.

Hai người đang đi đến phòng y tế, lúc đi xuyên qua sân tập, thế mà Tô Đàm lại gặp người quen.

"Tô Đàm." Vương Miện Quân mặc quần áo thể thao, tóc còn ướt, có vẻ như mới chơi bóng rổ xong, anh ta hét lên, "Chào buổi chiều."

Tô Đàm gật đầu, tỏ ý đã nghe thấy tiếng anh ta.

"Em đi đâu thế?" Vương Miện Quân nhìn sang Hứa Lăng Duệ đứng bên cạnh Tô Đàm: "Đây là em trai của em à?"

Đại khái là do Tần Nhu để lại bóng ma tâm lý, Tô Đàm nghe Vương Miện Quân nói những lời này, tự nhiên thấy lạnh cả sống lưng, cô nhú mào: "Làm sao anh biết?"

Vương Miện Quân: "Trước đó tôi đã hỏi bạn cùng lớp của em rồi." Hỏi thăm việc riêng của người khác, việc này chẳng phải quang minh chính đại gì mà Vương Miện Quân có thể hết lần này đến lần khác làm rất công khai, không biểu hiện một chút chột dạ nào. May mà anh ta có gương mặt đẹp

trai, mối quan hệ cũng không tệ, nếu đổi sang gương mặt mày cướp mắt chuột, dù Tô Đàm không quan tâm thì Đường Tiểu cũng báo cảnh sát lâu rồi.

"Bạn học Vương, anh có chuyện gì không?" Giọng Tô Đàm không vui đã biểu lộ thái độ của cô rồi.

"Không có việc gì cả." Vương Miện Quân gãi đầu, có vẻ như anh ta cũng phát hiện lời mình nói hơi đường đột, cuối cùng chỉ mở miệng: "Chú ý an toàn."

Tô Đàm: "Cảm ơn."

Đợi sau khi Vương Miện Quân đi, Hứa Lăng Duệ rất tò mò: "Chị ơi, người này là ai vậy? Tại sao mà em lại thấy quen thế nhỉ?"

Tô Đàm đáp: "Là một người bạn học bình thường thôi, đây là lần đầu tiên em gặp, biết gì mà quen, thôi không nói nữa không là sặc chết đó."

Hứa Lăng Duệ ho khan thêm lần nữa.

Trong phòng y tế có khẩu trang, sau khi đeo lên, cuối cùng Hứa Lăng Duệ cũng cảm thấy khá hơn nhiều, mặc dù hô hấp vẫn hơi không thoải mái nhưng không bị ngạt, không cần lo lắng cứ hít thở là miệng đầy bông liểu.

Tô Đàm không nhạy cảm như Hứa Lăng Duệ, cũng không thích đeo khẩu trang hay ho khan gì nên cô không đeo.

Bởi vì mấy ngày trước đùa giỡn lưu manh với Lục Nhẫn Đông nên mấy ngày nay Tô Đàm nói chuyện với anh đều thấy xấu hổ. Hôm nay Lục Nhẫn

Đông thật sự không chịu được, chạy thẳng tới trường học bắt người, lúc anh nhìn thấy Tô Đàm thì hai chị em đang ngồi trong đình dưới ngọn núi phía sau trường học chơi cờ bay. (1)

(1) Cờ bay: giống trò cá ngựa ở nước mình.

Lục Nhẫn Đông: "..."

Anh yên lặng đi đến sau lưng Tô Đàm thì thấy ba trong bốn máy bay của cô vẫn còn ở căn cứ, mà bốn cái máy bay của Hứa Lăng Duệ cũng đi đến gần điểm cuối rồi.

Hứa Lăng Duệ nhìn thấy Lục Nhẫn Đông, đang muốn mở miệng chào lại thấy Lục Nhẫn Đông ra hiệu im lặng.

Tô Đàm cầm xúc xắc, tung mãi không được sáu chấm, liên tục mấy lần đều thế nên chán nản nói: "Tại sao lại như vậy chứ?"

Hứa Lăng Duệ cười: "Không thì em cho chị tung hai lần nhé."

Tô Đàm lắc đầu, đưa xúc xắc trong tay cho Hứa Lăng Duệ: "Không cần."

Hứa Lăng Duệ ném ra số ba rồi thả xúc xắc xuống trước mặt Tô Đàm. Tô Đàm đang định cầm lên thì một cánh tay từ sau lưng thò ra, đè xúc xắc trên mặt bàn xuống, sau đó tiện tay tung một cái... Vừa đúng sáu chấm.

"Ồ, xem ra hôm nay số anh tương đối đỏ." Đầu Lục Nhẫn Đông dựa vào gần Tô Đàm, hơi thở nóng ấm phả vào tai cô: "Có thể rời căn cứ được rồi."

Tô Đàm hết hồn, mắt thường cũng có thể thấy vành tai trắng nõn đang nhanh chóng biến thành màu hồng đáng yêu. Cô trợn tròn mắt: "Anh Lục."

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Tránh anh hai ngày rồi, có phải muốn trốn về với Lăng Duệ không?"

Tô Đàm lẩm bẩm: "Tôi có tránh đâu."

Lục Nhẫn Đông cũng không vạch trần, anh cười như không cười: "Thế à, vậy tối hôm nay chúng ta đi ăn riêng nhé, đừng nói là em không rảnh."

Bị Lục Nhẫn Đông chặn họng, Tô Đàm không thể làm gì khác đành nhận lời: "Vâng."

Thật ra thì không phải cô không muốn gặp Lục Nhẫn Đông, chẳng qua cứ mỗi lần nhắm mắt là lại thấy vòng eo Lục Nhẫn Đông hiện lên trong đầu. Màu da Lục Nhẫn Đông không quá trắng mà nghiêng về màu mật ong khỏe khoắn, thể chất anh khá tốt, tạo cảm giác không tệ khi nhìn vào, ai ngờ lúc chọc tay vào lại rắn chắc như thế.

Đầu Tô Đàm nổ bùm một tiếng, trong lòng càng xấu hổ hơn, cô cũng biết mình vừa nhìn thấy Lục Nhẫn Đông thì sẽ không nhịn được nhớ đến chuyện đó, bây giờ quả nhiên lại ngây người.

Lục Nhẫn Đông gọi: "Tô Đàm?"

Tô Đàm vội vàng lắc đầu: "Không sao, không sao cả, chúng ta đi thôi."

Trong chốc lát Lục Nhẫn Đông lập tức hiểu Tô Đàm đang nghĩ gì, anh nhìn vành tai đỏ hồng của Tô Đàm, khoe miệng cong lên, nói một câu

không đầu không đuôi: "Em sợ phải chịu trách nhiệm thật à?"

Tô Đàm: "...?!"

Đầu óc Hứa Lăng Duệ rất mờ mịt, hoàn toàn không hiểu từ "chịu trách nhiệm" này là sao. Chẳng qua nhìn Tô Đàm và Lục Nhẫn Đông không có ý định giải thích, cậu cũng thức thời không lên tiếng hỏi. Nhưng rốt cuộc cậu vẫn thấy hơi mất mát, may mà trên mặt đeo khẩu trang, vừa hay cũng không biểu lộ quá rõ ràng.

Lục Nhẫn Đông hỏi về khẩu trang của Hứa Lăng Duệ, Tô Đàm giải thích đó là do tư liệu.

Anh gạt đầu, qua một tháng nữa là ổn rồi, khoảng tháng 4, tháng 5 gì đó, chuyện bông liễu đúng là khiến người ta nhức đầu.

Trong lúc Lục Nhẫn Đông vào trường học bắt người thì Lục Nghiên Kiều đang ngồi trong xe đỗ bên ngoài chờ. Thấy ba người đi ra, cô ấy hào hứng hỏi: "Chú út, chú bắt được người chưa?"

Lục Nhẫn Đông nhìn Tô Đàm: "Bắt được rồi."

Lục Nghiên Kiều cười khanh khách: "Không dùng còng tay ạ?"

Lục Nhẫn Đông đáp: "Phạm nhân tự thú."

Tô Đàm cãi lại: "Đâu có nghiêm trọng như vậy..."

Ai ngờ Lục Nhẫn Đông móc ra một cái còng số tám: "Rất nghiêm trọng ấy chứ, bình thường gặp tình huống như em, bọn anh phải tạm giam mười

mấy ngày."

Tô Đàm: "... " Chẳng lẽ cô còn không nhận ra Lục Nhẫn Đông đang nhắc đến chuyện cô chọc eo anh ư?

Lục Nhẫn Đông: "Cho nên..." Anh hất cằm về phía chiếc xe.

Vốn dĩ Tô Đàm muốn ngồi sau với Lục Nghiên Kiều nhưng nhìn thấy động tác này của Lục Nhẫn Đông, cô chỉ đành cam chịu số phận ngồi lên ghế lái phụ.

Lục Nghiên Kiều chua xót: "Hôm nay thức ăn cho chó ngon thật."

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Đi ăn tối trước, anh đặt vé tối ở công viên rồi. Em sợ độ cao không?"

Tô Đàm co người ngồi trên ghế lái phụ, giống như một con thỏ rụt rè bên cạnh con sói xám đang đặc ý, nghe vậy ngoan ngoãn lắc đầu: "Không sợ."

Lục Nhẫn Đông nhìn bộ dạng của cô mà mềm lòng, nếu không phải đám nhóc sồng sờ sờ kia ngồi sau, anh cực kì muốn dùng tay bóp mặt Tô Đàm. Dù thế nào cũng phải kiềm chế khát vọng này, Lục Nhẫn Đông lại hỏi: "Anh nhớ không lầm thì em sợ ma đúng không?"

Tô Đàm gật đầu.

Lục Nhẫn Đông: "Vậy thì đáng tiếc thật, công viên kia có nhà ma nổi tiếng khắp cả nước đấy."

Tô Đàm lên tiếng: "Tôi không vào đâu... Tôi sợ." Cô thật sự sợ cái này, vừa nhắc đến là cả người khó chịu.

Lục Nhẫn Đông cũng không miễn cưỡng, chẳng qua anh quay đầu nhìn về phía Lục Nghiên Kiều: "Nghe thấy không? Tự cháu đi một mình đi."

Lục Nghiên Kiều lập tức đau khổ nhìn sang Hứa Lăng Duệ bên cạnh: "Lăng Duệ ơi Lăng Duệ à, đời này của tôi chỉ có ham muốn này, nhưng căn bản chú út tôi không hiểu, cậu, cậu có bằng lòng..."

Hứa Lăng Duệ nổi hết cả da gà da vịt: "Được được được, tôi đi với cậu, cậu đừng nói nữa." Ai không biết còn tưởng giữa cậu và Lục Nghiên Kiều xảy ra chuyện gì không chừng.

Lục Nghiên Kiều: "Ôi!! Nhà ma muôn năm!!! Hứa Lăng Duệ là thiên thần!!!"

Hứa Lăng Duệ: "..."

Lục Nhẫn Đông khẽ gõ ngón tay lên vô lăng, khóe miệng cong lên đầy sung sướng. Trước kia anh đã từng đến công viên đó rồi, ở bên cạnh nhà ma... chính là đu quay khổng lồ.

Chờ lúc Lục Nghiên Kiều với Hứa Lăng Duệ đi nhà ma, anh và Tô Đàm vừa hay có thể ngồi đu quay khổng lồ.

Tô Đàm không biết ý định này của Lục Nhẫn Đông, trong đầu vẫn còn đang ép mình không được tò mò về eo của Lục Nhẫn Đông nữa. Nói đi cũng phải nói lại, tại sao trước kia cô không cảm thấy Lục Nhẫn Đông mặc áo sơ mi đẹp vậy cơ chứ?

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhân Đông: Quyến rũ và quấy rối bị giam giữ từ năm đến mười ngày.

Tô Đàm: Em sai rồi...

Lục Nhân Đông: Nhưng nếu em sờ một lần nữa thì anh sẽ không báo công an.

Tô Đàm: Alo, 110 phải không, chính là người này đây.

Chương 38: Đu quay khổng lồ

Editor: Trường Thanh

Beta: An Hiên

Có lẽ mùa xuân là mùa tốt nhất để hò hẹn. Nhiệt độ thích hợp, vạn vật hồi sinh, nơi nơi đâm chồi nảy lộc từng bừng.

Ước chừng là gần tới cuối tuần nên buổi tối ở công viên cũng không vắng lắm, một số khu còn có hẳn một đội ngũ xếp hàng trước cửa.

Còn về những khu cảm giác mạnh của công viên, cái nào Tô Đàm cũng muốn vào thử. Cô không sợ độ cao, cũng từng chơi tháp rơi tự do (1) với mấy đứa bạn cùng phòng, lúc đó dù đi lên ra sao đi xuống thế nào, về mặt cô hầu như không thay đổi. Ngược lại người bình thường gan lớn như Đường Tiểu, từ lúc chơi đến khi đi xuống thì sắc mặt tái nhợt, trông như thể bất cứ lúc nào cũng có thể nằm lăn quay ra được.

(1) Tháp rơi tự do: loại thiết bị giải trí này có thể chở hành khách lên trời, sau đó rơi thẳng đứng với gia tốc gần như hấp dẫn, và cuối cùng dừng lại trước khi hạ cánh bằng phương tiện cơ học. Loại thiết bị giải trí này được thiết kế bởi hiện tượng Rơi tự do trong vật lý nên nó cũng được đặt tên theo sự Rơi tự do.

Đường Tiểu hỏi tại sao Tô Đàm không có phản ứng, cô thân nhiên đáp: "Chắc là do sức khỏe của tớ tốt thôi."

Đường Tiểu không nói được lời nào, đúng thật, ở phòng Tô Đàm là người có thể chất tốt nhất, bài kiểm tra thể lực chạy tám trăm mét trong bốn phút mà cô có thể chạy trong ba phút rưỡi, đối với một người không phải là sinh viên thể dục thể thao mà nói thành tích này đã tốt lắm rồi.

Lục Nghiên Kiều vô cùng phấn khích khi bước vào sân chơi, cô nàng hào hứng nói phải chơi tháp rơi tự do ba lần liền.

Lục Nhẫn Đông hết sức khinh thường Lục Nghiên Kiều khoe khoang khoác lác, chế nhạo: "Ba lần? Cháu đừng có phun hết cơm tối ra là được."

Lục Nghiên Kiều khiêu khích: "Hừ, còn lâu cháu mới phun ra! Đi thôi, ai sợ là chó!"

Lục Nhẫn Đông nhìn sang Tô Đàm: "Tô Đàm, em sợ sao? Nếu sợ anh ở dưới với em."

Tô Đàm lắc đầu: "Không sợ."

Lục Nghiên Kiều hỏi lại: "Không sợ thật không?"

Tô Đàm cười: "Không sợ thật, chẳng lẽ anh Lục sợ?"

Vốn Tô Đàm chỉ nói đùa thôi, nào biết lời vừa ra khỏi miệng, cô để ý thấy sắc mặt Lục Nhẫn Đông có gì đó không ổn lắm, anh ngẩng đầu nhìn tòa tháp mấy chục mét, cười gượng: "À thì, anh không sợ đâu."

Tô Đàm lộ vẻ nghi ngờ, đang định hỏi lại, Lục Nghiên Kiều đã nắm tay Tô Đàm lên xếp hàng.

Mấy phút sau, bốn người tới chỗ tháp rơi tự do, bên trái Tô Đàm là Lục Nhẫn Đông bên phải là Lục Nghiên Kiều, từ lúc ngồi lên đến lúc bắt đầu không ai nói với ai lời nào, nhìn từ góc độ Tô Đàm, biểu cảm của Lục Nhẫn Đông nghiêm túc cực kì, chẳng có tí gì trông có vẻ như đang ở công viên giải trí cả.

Tô Đàm nhỏ giọng hỏi: "Anh Lục, anh sợ cái này à?"

Lục Nhẫn Đông hơi quay đầu đi: "Không đến nỗi nào."

Tô Đàm: "Mặt anh trắng bệch cả rồi."

Mắt Lục Nhẫn Đông giật giật, anh hỏi lại: "Vậy nếu anh nói anh sợ thì sao?"

Tô Đàm nhìn Lục Nghiên Kiều hào hứng đứng đưa chân ở bên phải mình, cô nói thật nhỏ: "Vậy chúng ta không ngồi nữa, nói với Nghiên Kiều rằng... Tôi sợ."

Lục Nhẫn Đông cười: "Không sao đâu, nếu em lo anh sẽ sợ thì... Em để anh nắm tay em được không?"

Tô Đàm sửng sờ, không ngờ Lục Nhẫn Đông lại đột nhiên nói thế.

Tô Đàm còn chưa trả lời, Lục Nhẫn Đông đã thò tay sang nắm lấy tay Tô Đàm rồi, tay anh rất lớn, đủ để bao trọn toàn bộ tay của cô. Nhiệt độ ấm áp lan truyền trong lòng bàn tay hai người, Tô Đàm theo phản xạ có điều kiện muốn tránh thì trò tháp rơi tự do đã bắt đầu khởi động rồi.

Vì vậy từ đầu tới cuối, Lục Nhẫn Đông đều nắm chặt tay Tô Đàm.

Ghế trượt dần dần lên cao, tất cả mọi người đồng loạt nín thở, mà tất cả sự chú ý của Tô Đàm đều đặt trên tay trái của mình. Lục Nhẫn Đông nắm rất chặt nhưng không hề khiến cô thấy khó chịu, lực tay của anh dần tăng, Tô Đàm dường như có thể cảm nhận được gia tốc tim đập liên hồi của Lục Nhẫn Đông vậy.

Ghế trượt lên đến vị trí cao nhất rồi từ từ dừng lại.

Tô Đàm tròn mắt nhìn sân chơi nhỏ bé bên dưới. Từ độ cao này đủ để người ta có thể nhìn thấy đèn đuốc sáng rực bên dưới, nhưng chưa ai kịp giữ tâm tĩnh lặng để thưởng thức cảnh đêm tuyệt đẹp, phần đếm ngược đã kết thúc, tất cả đột ngột rơi xuống, rồi tiếp tục lên cao, cứ lặp đi lặp lại ba bốn lần như vậy, cuối cùng mới dừng trên mặt đất.

Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong nháy mắt, bên tai Tô Đàm vang lên vô số tiếng kêu hét chói tai và còn cả tiếng cười khẽ của Lục Nhẫn Đông.

Tô Đàm lớn tiếng hỏi: "Anh Lục, anh không sợ phải không?"

Lục Nhẫn Đông nắm tay Tô Đàm, mỉm cười dịu dàng: "Ngốc thật, anh đã từng là lính nhảy dù, làm sao mà sợ độ cao được."

Tô Đàm tròn hai mắt.

Lục Nhẫn Đông cười rất thoải mái, hiển nhiên về cơ bản anh không sợ độ cao. Dù trò tháp rơi tự do này có trượt lên trượt xuống dồn dập, lúc trò chuyện với Tô Đàm cũng đâu thấy giọng anh run rẩy chút nào.

Cho đến khi ghế trượt đáp hẳn xuống mặt đất một cách vững vàng, Lục Nhẫn Đông mới buông tay Tô Đàm ra.

Tô Đàm nhìn nụ cười rạng rỡ của anh, trong lòng ngấn ngờ nhớ lại câu nói của Đường Tiểu: Từ xưa tình cảm dù sâu sắc cũng không giữ được, dẫu vậy những quý kế lại có thể chiếm được lòng người.

Mặc dù Lục Nghiên Kiều thích những trò cảm giác mạnh thế này, nhưng lúc ghế trượt xuống thì sắc mặt vẫn hơi trắng bệch. Còn Hứa Lăng Duệ mệt đến nỗi không nói được lời nào, chỉ túm lấy hàng rào. Nhất thời cả hai đều không chú ý bầu không khí có gì đó không ổn giữa Tô Đàm và Lục Nhẫn Đông.

"Có muốn ngồi nữa không?" Lục Nhẫn Đông nhìn Lục Nghiên Kiều sắp tắt thở đến nơi rồi lên tiếng hỏi.

"Để cháu nghỉ một lát." Lục Nghiên Kiều lắc đầu thờ dốc, "Không ổn, già rồi, hồi cháu học cấp hai, ngồi mười lần còn chẳng thở hển hển nữa mà."

Lục Nhẫn Đông: "À, lần đó ngất lăn quay ra ngay lập tức đúng không?"

Lục Nghiên Kiều: "..."

Lục Nhẫn Đông: "Hay là sau đó không thở nổi, có cậu nam sinh hô hấp nhân tạo cho cháu, phải cảm ơn cậu ta nhé."

Lục Nghiên Kiều yếu ớt nói: "Chú đừng nói nữa được không?" Nói qua nói lại, tại sao chú út lại biết rõ chuyện này thế, nhất định là do mẹ cô tiết lộ trong lúc nói chuyện phiếm rồi.

Mặc dù trước đó nói ai sợ là chó, nhưng Lục Nghiên Kiều cảm thấy nếu lần này mình còn nằm lăn quay ra như lần đó, chú út Lục Nhẫn Đông còn lâu mới hô hấp nhân tạo mà sẽ chọn phương pháp tàn nhẫn hơn: chôn tại chỗ.

"Một lúc nữa quay lại chơi vậy." Lục Nghiên Kiều đã nghỉ đủ rồi, mạnh miệng: "Chúng ta đến nhà ma thôi!"

Hứa Lăng Duệ vội vàng gạt đầu, cậu cũng sắp không chịu nổi rồi.

Nhà ma nổi tiếp khắp cả nước ở công viên này là một tòa kiến trúc bốn tầng. Đi hết toàn bộ cũng mất nửa tiếng, chưa kể còn đi sai đường.

"Bọn cháu đi nhé!" Đi nhà ma không phải xếp hàng, chỉ có nhân viên công tác, Lục Nghiên Kiều và Hứa Lăng Duệ đứng ở cửa chào tạm biệt Tô Đàm, Lục Nhẫn Đông.

"Ừ, bọn chú ngồi đu quay khổng lồ bên cạnh." Lục Nhẫn Đông nói, "Chớ có động tay động chân với nhân viên đấy."

Lục Nghiên Kiều lên tiếng: "Đợi đấy, cháu còn lâu mới sợ nhé." Cứng miệng nói không sợ mà người thì đã co rúm vào Hứa Lăng Duệ đứng bên cạnh.

Vẻ mặt Hứa Lăng Duệ rất bất đắc dĩ.

Tô Đàm bất lực, cô dặn: "Chú ý an toàn đấy."

Hai người đứng trước cửa nhà ma nhìn nhau, sau đó bước vào một cách chậm chạp. Bên trong nhà ma rất tối, Tô Đàm không thể nhìn rõ cảnh vật bên trong. Nhưng mà như thế cũng tốt, cô vốn sợ chỗ này, chỉ nhìn vào cửa thôi đã thấy rợn cả tóc gáy.

Lục Nhẫn Đông cũng biết Tô Đàm sợ, cho nên sau khi nhìn Hứa Lăng Duệ và Lục Nghiên Kiều đi vào, anh dẫn Tô Đàm sang chỗ đu quay khổng lồ.

Đu quay khổng lồ được xây ở ven hồ, vì hiện giờ đang là buổi đêm nên mở khá nhiều đèn đầy sắc màu, đu quay khổng lồ từ từ xoay tròn, khung cảnh xung quanh cực kì yên tĩnh.

Lục Nhẫn Đông chọn một khoang rồi dẫn Tô Đàm ngồi xuống.

Tô Đàm ngồi đối diện Lục Nhẫn Đông, từ cửa sổ bên phải nhìn xuống là có thể thấy ánh đèn chiếu xuống mặt hồ. Trên bầu trời đêm tràn ngập những vì sao lấp lánh, tương phản với ánh đèn rực rỡ dưới mặt đất, rất thú vị.

Trong khoang vẫn có thể nghe được tiếng nhạc êm đềm, ngược lại với sân chơi ồn ào, khiến nơi đây như một khoảng trời riêng.

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Em thích ngắm sao hả?"

Tô Đàm đáp: "Rất đẹp, tôi luôn thấy chúng tỏa sáng lấp lánh, vô cùng đáng yêu."

Lục Nhẫn Đông nghe vậy thì mỉm cười: "Ừ, rất đáng yêu." Chẳng qua anh không nói đến sao mà là Tô Đàm ngồi đối diện anh.

Hai người mặt đối mặt trong một không gian chật hẹp, nói tóm lại là khiến cho người ta rất ngượng ngùng.

Vì vậy Tô Đàm đưa mắt ra bên ngoài ô cửa sổ, muốn tránh sự lúng túng này.

Chợt Lục Nhẫn Đông khẽ gọi: "Tô Đàm."

Tô Đàm xoay đầu: "Hả?"

Lục Nhẫn Đông nghiêm túc nói: "Trong mắt em có gì đó."

Tô Đàm đưa tay dụi dụi, đầy nghi ngờ: "Có gì..."

Lục Nhẫn Đông khom người, dùng một tay đè lên gò má Tô Đàm, anh nhíu mày: "Đừng động đậy, để anh giúp em, đừng dụi mắt."

Tô Đàm thấy Lục Nhẫn Đông có vẻ nghiêm túc nên dừng tay lại.

Nhưng ngay sau đó, Lục Nhẫn Đông chợt kéo gò má lại gần, hôn nhẹ một cái lên môi Tô Đàm. Động tác của anh quá nhanh, Tô Đàm hoàn toàn không kịp phản ứng.

Đôi môi chạm vào nhau, Tô Đàm cảm nhận được mùi thuốc lá nhè nhẹ, nhưng hơi thở này không hề làm cho người ta khó chịu, thậm chí còn khiến cô có cảm giác choáng váng.

Nụ hôn của Lục Nhẫn Đông ngăn ngủi mà êm ái, nhẹ nhàng mà lưu luyến, tựa như cơn gió xuân lướt nhẹ trên cánh môi. Anh thấy Tô Đàm kinh ngạc đến nỗi ngậy người, không nhìn được bật cười: "Tô Đàm, trong mắt em có sao trời, rất sáng..."

Mặt Tô Đàm đỏ bừng, cô cảm thấy hãnh mình phải nói gì đó, nhưng có lẽ câu từ đều mắc hết ở cổ họng rồi.

Ngón tay Lục Nhẫn Đông nhẹ nhàng vuốt ve môi Tô Đàm, sau đó lại làm chuyện mà mình đã muốn làm từ lâu... Anh hôn lên gương mặt mềm mại của cô gái mà anh yêu: "Tô Đàm, em làm bạn gái anh được không?"

Tô Đàm cắn môi.

Lục Nhẫn Đông thấy Tô Đàm không trả lời, do dự một chút, sau đó nắm lấy tay Tô Đàm kéo đến đặt lên eo mình, cười nói: "Nếu làm bạn gái anh thì em muốn sờ lúc nào cũng được."

Tô Đàm: "..."

Lục Nhẫn Đông: "Không riêng gì nơi này, nơi nào cũng được hết."

Mặt Tô Đàm đã đỏ tới tận mang tai, thấy kiểu gì mình cũng nên ngắt luôn đi cho rồi, cô có thể còn sống qua trò tháp rơi tự do, không ngờ lại choáng váng trong đu quay khổng lồ.

Lục Nhẫn Đông cũng chẳng nóng vội, vẫn nhìn Tô Đàm dịu dàng như trước: "Nếu như bây giờ em không thể cho anh câu trả lời, không sao cả, chúng ta còn rất nhiều thời gian..."

Tô Đàm cúi đầu, vào thời điểm Lục Nhãn Đông nghĩ cô sẽ yên lặng từ chối, cô lại mím môi nói: "Vậ em thử cố gắng một chút được không, em chưa từng yêu... Nếu như làm không tốt, anh... không được chê em đâu đây." Cô dè dặt nói, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Lục Nhãn Đông nghe được câu này, tim còn như tan ra chứ đừng nói là chê Tô Đàm, bây giờ điều anh mong muốn nhất là ôm Tô Đàm thật chặt, sau đó cố gắng trói cô với anh vào nhau.

Lục Nhãn Đông trịnh trọng nắm tay Tô Đàm: "Tô Đàm, cảm ơn em." Cảm ơn em cho anh cơ hội này, cũng cảm ơn sự tin tưởng em dành cho anh, anh nhất định sẽ không khiến em thất vọng.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Theo đuổi... vợ... đến... tay... rồiiiii~

Tô Đàm: Lần này không bốn bỏ năm lên nữa à?

Lục Nhãn Đông: Em nói xem sau này chúng ta kết hôn theo kiểu Trung hay kiểu Tây nhỉ?

Tô Đàm: ???

Chương 39: Vương Miện Quân

Editor: Trường Thanh

Beta: An Hiên

Mãi đến tận lúc bày tỏ xong, Tô Đàm xác nhận quan hệ với Lục Nhẫn Đông, cô mới hơi rút tay ra khỏi eo anh.

Không thể không thừa nhận, quả nhiên eo của Lục Nhẫn Đông rất nhỏ, nhưng không có nghĩa là mềm mại, cách một lớp áo cũng có thể cảm nhận cơ bắp rắn chắc, dẻo dai, cảm giác tương đối tốt khi sờ vào.

Lục Nhẫn Đông cười, nháy mắt với Tô Đàm: "Chờ lúc không có người, anh cho em sờ những chỗ khác."

Tô Đàm không nói nổi, rõ ràng người đùa giỡn lưu manh là cô, nhưng có gì người bị đùa giỡn lưu manh lại có vẻ mặt tình nguyện thế kia...

Đu quay không hề quay một vòng hết mười tám phút, hai người ở trên đó hai vòng. Lúc từ trên đó đi xuống rồi sang bên chỗ nhà ma thì thấy hai người kia đỡ nhau đi ra, sắc mặt tái mét.

Hứa Lăng Duệ thấy Tô Đàm, giọng cậu ghen ngào: "Chị ơi..."

Lục Nghiên Kiều ở bên cạnh nói: "Dọa chết cháu, dọa chết cháu rồi!" Cô ấy thảm thương lên tiếng, "May mà trước khi vào cháu đã đi vệ sinh, nếu

không kiêu gì quần của cháu cũng ướt đẫm hết."

Tô Đàm hỏi: "Làm gì mà sợ đến mức đấy?"

Hứa Lăng Duệ chạy đến bên cạnh Tô Đàm, ầm ức nói: "Kinh khủng lắm ạ, em bị nhân viên nhốt vào trong quan tài mấy phút liền..."

Tô Đàm nghe cậu miêu tả mà rùng mình, cô trợn tròn mắt: "Quan, quan tài á?"

"Đúng đúng đúng, còn Lục Nghiên Kiều thì đi tìm chìa khóa." Về mặt Hứa Lăng Duệ đây tuyệt vọng, may mà Lục Nghiên Kiều quay lại nhanh, nếu không cậu cảm thấy mình bất tỉnh luôn trong đó rồi.

Lục Nghiên Kiều đưa tay lau mồ hôi lạnh trên mặt, thấp giọng nói: "Bây giờ trong đầu em có hàng trăm tình tiết kinh khủng có thể viết ra."

Có lẽ là do di chứng của nhà ma, Lục Nghiên Kiều tinh ranh cũng không phát hiện sự thay đổi bầu không khí giữa Tô Đàm và Lục Nhẫn Đông. Cuối cùng chơi thêm mấy trò chơi nữa, lúc chuẩn bị rời công viên, Lục Nghiên Kiều mới tạm thời bình thường trở lại.

Lục Nhẫn Đông theo thứ tự đưa hai đứa về chỗ ở, cuối cùng là đưa Tô Đàm về trường.

Dưới ngọn đèn mờ tối trên xe, Tô Đàm hơi nghiêng đầu, nhìn hơi buồn ngủ. Lục Nhẫn Đông không trò chuyện với cô, tiện tay mở một bản nhạc êm dịu để thư giãn trong xe.

Lông mi Tô Đàm run rẩy rồi chậm rãi khép lại.

Ánh mắt Lục Nhãn Đông dịu đi, anh rất muốn hôn Tô Đàm một cái, giống như hoàng tử đánh thức nàng công chúa đang ngủ say. Nhưng khi nhìn thấy cô gái nhỏ nhà anh quả thực hơi mệt, nên liền ép khát vọng này xuống đáy lòng.

Tương lai của hai người còn dài, thời khắc này không cần nóng vội.

Đưa Tô Đàm đến kí túc xá, Lục Nhãn Đông cũng không vội đánh thức cô. Chẳng qua Tô Đàm cũng đã tự tỉnh rồi, cô xoa xoa mắt, lẩm bẩm hỏi: "Đã đến nơi chưa ạ?"

Lục Nhãn Đông gật đầu, nhẹ giọng đáp: "Đến rồi."

"Vậy em đi nhé." Tô Đàm nói, "Anh Lục ngủ ngon."

Lục Nhãn Đông đáp: "Ngủ ngon."

Anh ngắm Tô Đàm xuống xe, từ từ bước lên cầu thang trước mặt rồi biến mất trong tầng ký túc xá. Lục Nhãn Đông chậm điều thuốc, ngậm trong miệng, nếu bây giờ có ai nhìn thấy anh, tất nhiên sẽ phát hiện môi của anh cong lên một nụ cười rạng rỡ, giống như sự sung sướng của đứa bé khi nó giữ trong tay viên kẹo mà mình vô cùng yêu thích.

Lúc Lục Nhãn Đông chuẩn bị rời đi, đột nhiên cảm giác được gì đó, anh quay đầu nhìn về phía đoạn đường giao nhau, đối diện tầm mắt anh là một cậu nam sinh đang ôm quả bóng rổ trong ngực.

Ánh mắt hai người giao nhau, Lục Nhãn Đông cảm nhận được thái độ thù địch trong ánh mắt đối phương, anh cũng lơ mơ biết sự bắt nguồn của

ánh mắt này, Lục Nhẫn Đông cười mà như không cười nhả ra một làn khói:
"Cậu bạn, có chuyện gì sao?"

"Anh là bạn trai của Tô Đàm?" Nếu như Tô Đàm còn ở đây, nhất định sẽ nhận ra đây chính là người lẻo đẹo bám theo cô - Vương Miện Quân. Nhưng tạm thời Lục Nhẫn Đông chưa biết tên cậu bạn này.

"Trước khi hỏi vấn đề này, có phải cậu nên giới thiệu về bản thân không?" Lục Nhẫn Đông lạnh nhạt hỏi, "Cậu có tư cách hỏi về chuyện của Tô Đàm à?"

Vẻ mặt Vương Miện Quân hơi khó coi: "Đương nhiên tôi có."

Lục Nhẫn Đông nhíu mày: "À, thế cậu là gì của Tô Đàm?"

Khóe môi Vương Miện Quân giật giật, hồi lâu sau mới nói được một câu: "Tôi là bạn học của em ấy!"

Lục Nhẫn Đông: "Bạn học?"

Hiển nhiên Vương Miện Quân cũng cảm thấy thân phận bạn học hơi có vấn đề, anh ta đuối lý nói thêm một câu: "Người bạn... vô cùng quan tâm đến Tô Đàm."

Lục Nhẫn Đông hơi híp mắt, ánh mắt anh dừng trên gương mặt Vương Miện Quân, đột nhiên nói một câu: "Chẳng lẽ cậu họ Vương?"

Vương Miện Quân nghe thấy lời Lục Nhẫn Đông ẩn chứa hàm ý, anh ta hoàn toàn không tin nổi: "Tô Đàm đã biết rồi ư?"

Tô Đàm không biết nhưng Lục Nhẫn Đông đã biết rồi.

Lúc ban đầu điều tra tại sao Tô Đàm lại sợ ma, Lục Nhẫn Đông cũng đã điều tra rõ ràng về thân thế Tô Đàm. Năm đó bố Tô Đàm mất tích, tìm kiếm khắp nơi mà không thấy tung tích của ông ta, thế nhưng Lục Nhẫn Đông cũng đã tra ra được một chút.

Tô Minh Chí là bố Tô Đàm, sau khi rời quê hương thì đổi tên thành Vương Minh Chí, Lục Nhẫn Đông đã từng xem hình Vương Minh Chí, không thể không nói, nhìn ông ta lúc còn trẻ với Vương Miện Quân đang ở trước mặt anh như cùng một khuôn đúc ra. Bất kể là vẻ mặt hay dung mạo đều giống hệt nhau. Trí nhớ của Lục Nhẫn Đông từ trước đến giờ đều rất tốt, khi nhìn rõ khuôn mặt của Vương Miện Quân thì anh lập tức nhớ đến người đàn ông mình đã từng thấy trong tài liệu kia.

Nhận được câu trả lời, Lục Nhẫn Đông nở nụ cười lạnh nhạt, đối với một kẻ vứt bỏ vợ con, thật sự anh khá coi thường, mọi ấn tượng liên quan tới Vương Miện Quân đều hỏng hết, anh nói tiếp: "Không, cô ấy không biết, hơn nữa tôi nghĩ, có lẽ cô ấy cũng không muốn biết."

Sắc mặt Vương Miện Quân rất khó coi, anh ta cảm nhận được sự khinh thường Lục Nhẫn Đông đối với mình: "Anh dựa vào đâu mà nói như vậy..."

Lục Nhẫn Đông thản nhiên lên tiếng: "Dựa vào việc tôi là bạn trai của Tô Đàm."

Vương Miện Quân nắm tay thành nắm đấm, anh ta nghiến răng nghiến lợi nói: "Coi như anh là bạn trai của Tô Đàm, anh... anh dựa vào đâu mà quyết định hộ Tô Đàm?"

Lục Nhẫn Đông dập diều thuốc, vẻ mặt lạnh lẽo đến cùng cực: "Dựa vào việc các người không dám để cho cô ấy biết sự thật, dựa vào việc cô ấy không mang họ Vương, mà là họ Tô."

Vương Miện Quân im lặng, anh ta phát hiện người đàn ông trước mắt quả thật có khả năng châm chọc rất mạnh. Đúng là anh ta không dám để Tô Đàm biết sự thật, bởi vì bất kể là anh ta hay bố Tô Đàm - Vương Minh Chí cũng không mong nhận được sự tha thứ của Tô Đàm kể cả khi cô đã biết rõ tất cả. Càng hiểu Tô Đàm, Vương Miện Quân lại càng không có lòng tin.

Lục Nhẫn Đông mở cửa xe, lạnh lùng nói: "Thời điểm cô ấy cần các người nhất các người cũng không xuất hiện, bây giờ có tôi rồi, các người càng không cần thiết phải xuất hiện nữa."

Vương Miện Quân giận đến run người, nhưng không thể phản bác lại lời của Lục Nhẫn Đông.

Lục Nhẫn Đông không để ý đến anh ta nữa, lập tức lái xe rời khỏi trường học.

Nhưng mặc dù thái độ của Lục Nhẫn Đông với Vương Miện Quân không tốt, anh vẫn quyết định nói chuyện này cho Tô Đàm, bởi vì một số việc Vương Miện Quân cũng không sai, quyết định như thế nào, suy cho cùng vẫn thuộc về Tô Đàm.

Lúc này Tô Đàm đang nằm trên giường, vừa học thuộc từ đơn vừa tán gẫu với Đường Tiểu ở giường dưới.

Đường Tiểu hỏi Tô Đàm chơi những gì, cảm giác như thế nào. Tô Đàm do dự một lát, vẫn kể lại việc cô đã đồng ý với Lục Nhẫn Đông.

Đường Tiểu vừa nghe thì ngay lập tức nhảy lên giường Tô Đàm: "Nhanh nhanh nhanh, Đàm Đàm, kể tớ nghe xem anh ấy đã bày tỏ như thế nào?"

Tô Đàm đỏ mặt kể vắn tắt chuyện xảy ra ở đu quay khổng lồ cho Đường Tiểu nghe, không biết có nên kể lúc Lục Nhãn Đông kéo tay Tô Đàm để lên eo anh không nhỉ.

Đường Tiểu cười ha ha, hết sức khâm phục: "Lợi hại, thật là lợi hại mà... lại dám dùng sắc đẹp quyến rũ cậu, anh Lục đúng là yêu tinh lắm chiêu."

Tô Đàm: "Yêu tinh... Lắm chiêu..."

Đường Tiểu đau khổ: "Đàm Đàm ơi, Đàm Đàm yêu quý à, tớ thật sự có cảm giác mình gả con gái đi..." Lúc Tô Đàm chưa yêu, ngày ngày cô không quên giới thiệu bạn trai cho Tô Đàm, Tô Đàm yêu rồi, cô lại lo được lo mất.

Tô Đàm không thể làm gì khác đành nhỏ nhẹ an ủi Đường Tiểu.

Đường Tiểu nghĩ ngợi: "Ừ, trong lúc yêu đương có vấn đề gì phải hỏi tớ nhé, cái khác tớ chưa chắc đã giúp được chứ cái này tớ vẫn có thể tư vấn giúp cậu."

Tô Đàm gật đầu, coi như chấp nhận ý tốt của Đường Tiểu.

Ngày hôm sau, Lục Nhãn Đông gặp Tô Đàm rồi tìm quán cà phê nào đó có bầu không khí tốt, hỏi khéo: "Tô Đàm, em biết Vương Miện Quân không?"

Tô Đàm không ngờ sẽ nghe được cái tên này từ miệng Lục Nhẫn Đông, phản ứng của cô là: "Làm sao vậy? Anh ta bị bắt vì bán hàng đa cấp à?"

Lục Nhẫn Đông: "Khụ khụ, ai bảo em cậu ta bán hàng đa cấp?" Anh suýt thì cười sặc sụa, vất vả lắm mới nhịn được.

Tô Đàm khó hiểu: "Bởi vì em luôn cảm thấy anh ta đang theo dõi em... Chẳng lẽ anh ta là tên sát thủ biến thái?"

Lục Nhẫn Đông than thở, thật sự không biết nói sao: "Không phải... Cậu ta với bố em có chút dây mơ rễ má."

Tô Đàm ngần ngừ, từ bố này quá mức xa lạ đối với cô. Cô ra đời không bao lâu, bố liền biến mất khỏi cuộc sống của cô, sau đó mẹ tái hôn, vì vậy từ nhỏ đến lớn, trong trí nhớ của cô chỉ tồn tại một người thân duy nhất chính là bà nội đã qua đời.

Tô Đàm: "Quan hệ ra sao ạ?"

"Bố em rất thức thời, sau khi rời đi thì thay tên đổi họ thành Vương Minh Chí." Lục Nhẫn Đông nói, "Vương Miện Quân là con trai của ông ta."

Tô Đàm: "Nhưng không phải Vương Miện Quân lớn hơn em sao?"

Lục Nhẫn Đông: "... Ông ta có gia đình khác trước khi em được sinh ra."

Tô Đàm nghe vậy thì im lặng, cô nhẹ nhàng khuấy cốc cà phê trong tay, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Vậy bây giờ anh ta đột nhiên xuất hiện là có ý gì, hồi hận ư?"

Lục Nhẫn Đông nắm lấy tay Tô Đàm, anh cảm thấy tay cô rất lạnh, gần như chẳng có nhiệt độ gì: "Đàm Đàm, không phải sợ, anh đang ở đây."

Tô Đàm cảm nhận hơi ấm từ lòng bàn tay Lục Nhẫn Đông truyền đến tay cô, cô ngược mắt nhìn về mặt kiên định của Lục Nhẫn Đông, đột nhiên khẽ nở nụ cười: "Được rồi mà, em không yếu ớt như vậy đâu." Cuộc sống của cô từ trước đến nay chưa từng trôi qua thoải mái, dù người bố máu mủ ruột già của cô có xuất hiện cũng sẽ chẳng ảnh hưởng gì tới cô.

Lúc vết thương mới xuất hiện sẽ cảm thấy rất đau, nhưng nếu đã kết vảy rồi thì không còn cảm giác gì nữa. Mà lớp vảy kia dày như vậy cũng trở thành bộ giáp chống lại đau đớn, để cho cô có thể kiên cường đối mặt với ác ý của một số người.

Lục Nhẫn Đông không lên tiếng, thế nhưng ánh mắt anh tối đi, càng nắm bàn tay Tô Đàm chặt hơn.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhẫn Đông: Hừ, ai muốn động đến Đàm Đàm thì phải bước qua ải của tôi.

Tô Đàm: Anh thì sao?

Lục Nhẫn Đông: Hừ, toàn là Đàm Đàm động đến anh đấy chứ.

Tô Đàm: ...

Chương 40: Vườn

Editor: Trường Thanh

Beta: An Hiên

Tô Đàm không biết tại sao Vương Miện Quân lại đột nhiên đến tìm cô. Nhưng nếu đã biết thân phận của anh ta, ngẫm ra thì cũng có quan hệ với bố của Tô Đàm.

Liên quan tới bố, Tô Đàm hoàn toàn không có ấn tượng gì, thậm chí trong nhà cô, ngay cả một tấm hình liên quan tới người đàn ông này cũng không tìm thấy. Từ sau khi ông ta bỏ nhà bỏ vợ con, bà nội Tô Đàm liền coi như không có đứa con này, đồ vật và ảnh liên quan đều gom lại rồi ném ra ngoài.

Tô Đàm cứ tưởng Lục Nhãn Đông chỉ nói để an ủi cô mà thôi, không ngờ ngày hôm sau anh mang tài liệu chi tiết về gia đình Vương Miện Quân đến. Trong tài liệu ghi chép cặn kẽ về cuộc đời của Vương Minh Chí, cách ông ta đến thành phố này như thế nào, đổi tên đổi họ, tay trắng dựng nghiệp. Mà Tô Đàm, rốt cuộc cũng lờ mờ hiểu được nguyên nhân Vương Minh Chí rời đi.

"Yêu một người thật sự có thể buông bỏ nhiều thứ như vậy?" Tô Đàm cúi đầu, trong giọng nói tràn ngập khó hiểu, cô hỏi, "Vì yêu một người mà có thể bỏ mẹ bỏ vợ bỏ con ư?" Vương Minh Chí, người đàn ông này đã làm như vậy đấy.

Lục Nhẫn Đông đan tay vào nhau, chống cằm nói: "Thế giới của một người, người khác không thể nào hiểu nổi, có lẽ ông ta không yêu người khác mà là yêu chính bản thân mình." Người ích kỉ mới có thể làm được chuyện như vậy.

Tô Đàm xem xong thì tiện tay bỏ tài liệu sang một bên, ánh mắt trong vắt nhưng lại rất lạnh nhạt.

Lục Nhẫn Đông đoán trước nhiều loại phản ứng của Tô Đàm, anh cho rằng cô gái nhỏ sẽ tức giận, sẽ đau khổ, thậm chí có thể sẽ khóc thật to. Nhưng không ngờ rằng, biểu hiện của Tô Đàm cực kì bình tĩnh, cô xem xong tài liệu mà dường như chỉ đọc một câu chuyện ngược đời vớ vẩn trong tạp chí không có gì đặc sắc, chẳng liên quan gì tới cô.

Nhìn dáng vẻ này của Tô Đàm làm Lục Nhẫn Đông nhớ đến lúc mới quen nhau của hai người. Tính tình cô rất tốt, nhìn cũng có vẻ dễ gần, chỉ khi ở cùng nhau một thời gian mới phát hiện, Tô Đàm dễ gần nhưng lạnh nhạt và khách sáo, thậm chí một giây trước khi đồng ý với Lục Nhẫn Đông còn gọi anh là anh Lục.

Lục Nhẫn Đông chợt đưa tay nắm lấy đầu ngón tay Tô Đàm.

Tô Đàm giật mình: "Anh làm gì vậy?"

Lục Nhẫn Đông thấp giọng nói: "Đàm Đàm, em còn chưa gọi tên anh đâu..." Anh nói xong lại vội vàng bổ sung thêm một câu, "Không cho phép gọi tên tục của anh."

Tô Đàm nghĩ đến tên tục của anh thì khẽ cười: "Nhưng tên tục của anh rất đáng yêu mà."

Lục Nhẫn Đông nghiêm túc: "Sau này em cứ gọi lần nào là anh hôn em lần đấy."

Tô Đàm: "Nhưng mà..." Vành tai của cô lại bắt đầu đỏ lên, hiển nhiên là đang xấu hổ, "Nhưng gọi anh là gì mới được ạ? Nhẫn, Nhẫn Đông?"

Lục Nhẫn Đông: "Trái lại anh hi vọng em gọi anh là chồng cơ..."

Tô Đàm: "..."

Lục Nhẫn Đông: "Ừ, chúng ta không gấp, cái gì cũng cứ từ từ là được." Anh nắm tay Tô Đàm, thong thả lật bàn tay cô lên, nhìn vào đường chỉ tay, "Lâu rồi không xem bói, để anh xem cho cô gái của anh nào."

Tô Đàm cười: "Anh lại lừa em." Còn lâu cô mới tin Lục Nhẫn Đông biết xem bói.

Lục Nhẫn Đông đáp: "Cái đó cũng không hẳn."

Ngón tay của anh vuốt ve đường vân trong lòng bàn tay Tô Đàm, từ cổ tay đến đầu ngón tay, giống như vuốt ve một chiếc lông chim mềm mại, tràn đầy hương vị yêu thương.

Khóe mắt Tô Đàm cong lên: "Anh có nhìn được điều gì sẽ xảy ra không?"

Lục Nhẫn Đông ngược mắt lên, đối mặt với Tô Đàm, nghiêm túc nói: "Ừ, nhìn thấy sau này em sẽ có đứa con họ Lục."

Tô Đàm: "Khụ khụ!" Vốn tâm trạng cô không tốt nhưng lại được Lục Nhẫn Đông xoa đi mất, "Anh ấy, sao miệng ngọt thế nhỉ?"

Lục Nhẫn Đông đáp: "Bởi vì anh hôn em chứ sao."

Tô Đàm thở ra một hơi, rút tay lại: "Cảm ơn anh."

Lục Nhẫn Đông: "Không cần khách sáo với anh như thế, sau này em có muốn tìm ông ta nói chuyện..."

Nhưng Tô Đàm rất lạnh nhạt: "Không cần đâu."

Lục Nhẫn Đông khá kinh ngạc.

Tô Đàm chạm vào tài liệu để một bên, hơi hợt nói: "Sao em phải gấp chứ, bây giờ người gấp gáp nên là bọn họ." Nhìn dáng vẻ của Vương Miện Quân, có lẽ do Vương Minh Chí ở sau lưng bày mưu tính kế, cô không quan tâm họ có mục đích gì, bởi vì căn bản cô chẳng bao giờ quan tâm. Bất kể là yêu cầu như thế nào, thái độ tha thiết ra sao, Tô Đàm cũng không đồng ý với bất kì điều gì.

"Cũng đúng." Lục Nhẫn Đông cười, anh phát hiện thì ra mình đã coi thường Tô Đàm. Vẻ ngoài yếu đuối của Tô Đàm dễ dàng khiến cho người ta tưởng rằng cô là bông hoa cần người bảo vệ, nhưng mà đóa hoa nhỏ này đã lớn lên trong mưa to gió lớn, hơn nữa còn duyên dáng yêu kiều.

"Được rồi, dường như có vẻ họ không quan tâm đến Lăng Duệ chút nào." Tô Đàm than thở, "Em nghĩ rằng nếu nó lại lén chạy tới đây, mẹ thật sự sẽ đuổi đến đánh cả em."

Lục Nhẫn Đông xắn tay áo lên để lộ cánh tay thon dài rắn chắc: "Không sao đâu, anh sẽ ngăn cản giúp em, em đánh trả là được."

Tô Đàm: "... Em cảm ơn nhé."

Lục Nhẫn Đông nháy mắt, mỉm cười: "Không cần khách sáo, anh chắc chắn sẽ cản được mà."

Tô Đàm cũng cười theo anh.

Lúc này Hứa Lăng Duệ không biết Tô Đàm và Lục Nhẫn Đông đang thảo luận làm sao để lôi cậu về sớm một chút, cậu đang bị Lục Nghiên Kiều kéo từ trong nhà ra ngoài, hai đứa ngồi lì trên ghế sofa chơi game.

Trải qua lần đi nhà ma kia, mối quan hệ của bọn họ giờ đã kết thành tình hữu nghị cách mạng, dựa theo những gì mà Lục Nghiên Kiều giải thích thì là: "Dù gì cũng rất gian khổ kéo cậu từ trong quan tài ra rồi."

Hứa Lăng Duệ phát hiện mình không thể nói được lời nào.

Đang chơi vui vẻ, đột nhiên Lục Nghiên Kiều ngồi dậy, nghiêm túc nói: "Nếu sau này chị cậu gả cho chú tôi, vậy chẳng phải vai vế cậu cao hơn tôi rồi sao?"

Hứa Lăng Duệ: "... Hình như là thế."

Lục Nghiên Kiều thảo luận về quan hệ thân thích: "Vợ của chú út gọi là thím, em trai của thím gọi là cậu, trời ơi, thế mà cậu lại là cậu của tôi..."

Hứa Lăng Duệ: "... " Cậu có cảm giác dường như tự nhiên mình già đi mười tuổi.

Lục Nghiên Kiều gọi: "Cậu ơi!!!"

Hứa Lăng Duệ điên mất, cậu cảm thấy Lục Nhẫn Đông là một người tốt, tại sao cháu gái lại dở hơi thế chứ?

Vào lúc Lục Nghiên Kiều chuẩn bị tiếp tục tiến hành tàn phá Hứa Lăng Duệ, Tô Đàm và Lục Nhẫn Đông đã trở lại. Hôm nay là thứ bảy, thời tiết lại không tệ, là thời điểm thích hợp để đi chơi trong tiết thanh minh.

Chẳng qua trước đó Lục Nhẫn Đông gặp Tô Đàm để nói những chuyện kia, sợ tâm trạng của Tô Đàm bị ảnh hưởng nên cũng không quyết định kế hoạch gì. Bây giờ tâm trạng Tô Đàm không tệ nên Lục Nhẫn Đông chuẩn bị cho hai đứa trong phòng cùng ra ngoài thành chơi.

Hứa Lăng Duệ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng gọi: "Anh Lục."

Lục Nhẫn Đông nhìn biểu cảm của Hứa Lăng Duệ thì gần như có thể đoán chính xác chuyện đã xảy ra giữa hai đứa, anh nói: "Lục Nghiên Kiều, cháu đừng phát điên nữa."

Lục Nghiên Kiều trợn mắt: "Phát điên... Phát điên là như thế nào ạ? Người ta làm công tác văn hóa, vậy mà cũng có thể gọi là điên sao chú?"

Hứa Lăng Duệ: "... "

Lục Nhẫn Đông và Tô Đàm nghe vậy thì cười to, mặt Hứa Lăng Duệ đen sì.

Thời tiết khá tốt khiến tâm trạng người ta cũng tốt lên nhiều. Lần này đi chơi, Tô Đàm ngoan ngoãn ngồi lên ghế lái phụ.

"Đi chơi chỗ nào vậy chú út?" Lục Nghiên Kiều hỏi.

Lục Nhấn Đông: "Trước đây không phải cháu luôn muốn đến khu vườn (1) ở ngoại thành phía Tây ăn thử còn gì, mấy ngày trước chú thuê du thuyền rồi."

(1) Vườn: Trang trại đa canh kết hợp du lịch sinh thái.

Lục Nghiên Kiều đau thương nói: "Cháu cầu xin chú lâu như thế mà chú cũng không chịu giúp cháu, bây giờ chị Đàm Đàm tới một cái... Chú út, tình thân của chúng ta đâu rồi?"

Lục Nhấn Đông lạnh lùng đáp: "Từ lúc cháu trượt bốn môn thì nó đã không còn nữa rồi."

Lục Nghiên Kiều: "..."

Tô Đàm và Hứa Lăng Duệ bật cười. Không thể không nói, có lẽ do được cưng chiều từ nhỏ đến lớn nên Lục Nghiên Kiều mới có thể hình thành tính cách vừa cởi mở thoải mái vừa đáng yêu.

Xe thẳng đường đi về phía trước, hai bên đường toàn là màu lá non xanh biếc, ánh mặt trời từ ngoài cửa chiếu lên trên người, sự ấm áp khiến cho người ta cảm thấy lười biếng.

Lục Nhấn Đông: "Em mệt hả?"

Tô Đàm mơ màng đáp: "Vâng... Hơi hơi." Xuân buồn ngủ thu mệt mỏi, thời tiết này không lạnh không nóng, ngủ là tốt nhất. Chẳng qua cô không có thói quen nằm lì trên giường, mỗi sáng sáu giờ rưỡi đã tự tỉnh.

Lục Nhẫn Đông mở điều hòa nhưng không tăng nhiệt độ lên quá cao, lại thuận tay kéo cửa sổ xe lên. Anh dịu dàng nói: "Em ngủ một lát đi, đến nơi anh gọi em."

Tô Đàm gật đầu, tựa vào ghế ngồi rồi khép mắt lại, cô cho rằng mình không ngủ được, nhiều lắm chỉ được một chút thôi, không ngờ là ngủ quên mất, còn nằm mơ thấy một giấc mơ kì quái.

Trong mơ Lục Nhẫn Đông mặc âu phục màu đen, nở nụ cười rạng rỡ đưa tay về phía cô, cực kì dịu dàng nói với Tô Đàm: "Đàm Đàm, nếu em dám đối xử tốt với người khác, tự tay anh sẽ chặt kẻ đó thành mấy khúc."

Tô Đàm giật mình tỉnh dậy, thở hổn hển.

Lục Nhẫn Đông còn đang lái xe, thấy bộ dạng này của Tô Đàm thì hiểu ngay: "Em mơ thấy ác mộng à?"

Tô Đàm gật đầu, cô nghiêng đầu sang nhìn Lục Nhẫn Đông bên cạnh, hơi hoảng loạn nói: "Vâng."

Lục Nhẫn Đông hỏi: "Năm mơ thấy gì thế?"

Tô Đàm không đáp, dừng một lúc mới nhẹ nhàng hỏi một câu: "Bạn gái cũ của anh ngoại tình, anh không giận cô ấy à?"

Lục Nhẫn Đông gõ gõ ngón trỏ lên vô lăng, thờ ơ đáp: "Anh không có lỗi với cô ta nên chẳng có gì để tức giận cả."

Tô Đàm nghĩ đến Lục Nhẫn Đông ở trong mơ, cô rùng mình một cách khó hiểu, định nói một câu: "Nếu như em..."

Vừa hay lúc này gặp đèn đỏ.

Lục Nhẫn Đông nghiêng đầu, mỉm cười nhìn Tô Đàm chăm chú. Khuôn mặt đẹp trai, nụ cười cũng vô cùng dễ nhìn, môi mỏng khê mở, giọng anh thốt lên đầy quyến luyến: "Đàm Đàm, nếu như em đi quá giới hạn, em đoán anh sẽ làm gì?"

Tô Đàm nhìn nụ cười của Lục Nhẫn Đông dịu dàng đến cùng cực thì run lập cập.

Lục Nhẫn Đông nhẹ nhàng nói: "Dĩ nhiên, anh không nỡ làm em tổn thương, về phần người khiến em lạc lối kia... Cho nên cuối cùng em nằm mơ thấy gì vậy?"

Tô Đàm vội vàng nói dối: "Em, em nằm mơ thấy vụ án hoa hồng trước kia..."

Như có điều suy nghĩ, Lục Nhẫn Đông gật đầu: "À."

Tô Đàm thở ra một hơi.

Lục Nhẫn Đông: "Ừ, ngoan, ngủ thêm một lúc nữa đi."

Mặc dù Lục Nhãn Đông nói như vậy nhưng có lẽ Tô Đàm không ngủ được nữa, cô rất bất đắc dĩ, thật sự không hiểu tại sao mình lại nằm mơ như vậy. Cho đến rất lâu sau, cô mới mơ hồ biết được ý nghĩa của giấc mộng này, chẳng qua đây là tiềm thức nói cho cô biết, Lục Nhãn Đông sẽ không tha thứ một cách dịu dàng giống như anh đã biểu hiện.

Cũng may ý muốn bảo vệ và độc chiếm của anh đều thuộc về một người, đó chính là Tô Đàm.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Đàm Đàm, anh và mẹ của em cùng rơi xuống nước thì em cứu ai trước?

Tô Đàm: Anh.

Lục Nhãn Đông: Nếu như có người đưa cho em một trăm triệu ép em chia tay với anh thì em làm thế nào?

Tô Đàm: Không chia tay.

Lục Nhãn Đông: Đứa trẻ khó sinh thì khó nuôi hay dễ nuôi?

Tô Đàm: ???

Chương 41: Anh trai

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Bầu trời trong vắt, nước hồ gợn sóng lăn tăn.

Du thuyền hình dạng cổ điển vô cùng độc đáo, ngồi trong khoang thuyền vừa thưởng thức thức ăn ngon vừa nghe nghệ sĩ biểu diễn đàn, rất có phong cách cổ xưa.

Các món ăn ở đây cũng khá đặc sắc, được bày biện đầy tinh tế trên bàn phía sau, có rất nhiều món mà Tô Đàm không thể nhận ra. Nhưng Lục Nhẫn Đông chỉ cần nếm thử một lần là có thể nói rõ tên nguyên liệu và cách thức nêm nếm gia vị.

Thức ăn ở trước mặt nên Lục Nghiên Kiều nói rất ít, một lòng thưởng thức mỹ vị.

Sau khi cơm no rượu say, bốn người tìm một nơi yên tĩnh trong khu sinh thái. Lục Nhẫn Đông mượn được cần câu và mồi, tại nơi gió thổi phất phơ liễu rủ, anh khoan thai nhẹ nhàng thả dây câu cá.

Tô Đàm không biết gì về câu cá, kể cả cách đặt cần câu cũng vừa mới học được, nhưng cô cũng thật may mắn, mồi vừa thả xuống đã câu được một con cá to.

“Có cá! Có cá.” Nhìn thấy cá mắc câu, Tô Đàm hơi sợ, vội quay đầu nhìn Lục Nhẫn Đông.

Lục Nhẫn Đông cười: “Em đừng vội thu dây, nếu không cá sẽ trượt ra đấy.” Anh đứng lên từ từ đi đến sau lưng Tô Đàm, ôm cô từ phía sau, vươn tay nắm lấy tay Tô Đàm, hướng dẫn cô thu dây.

Nhiệt độ cơ thể Lục Nhẫn Đông cao hơn Tô Đàm rất nhiều, lồng ngực của anh dán sát vào phía sau lưng Tô Đàm, nhiệt độ nóng hồi truyền qua lớp áo mỏng đến người Tô Đàm, cô bị anh ôm vào trong ngực càng làm tôn lên dáng người nhỏ nhắn xinh xắn. Tô Đàm hết sức chăm chú nhìn dây câu trên tay, nhất thời không để ý đến không khí mập mờ giữa hai người.

Lục Nghiên Kiều và Hứa Lăng Duệ ngồi bên cạnh ai oán ăn thức ăn cho chó.

Chú cá mắc câu là một con cá chép có cái đuôi xinh đẹp, cuối cùng Lục Nhẫn Đông cũng dùng lưới bắt nó lên, anh cười: “Vận may của em không tệ, đây là một con cá chép to, loại này rất khôn, bình thường khó bắt lắm đấy.”

Tô Đàm ngồi xồm ở bên cạnh, hai mắt tỏa sáng, vươn tay chọc chọc lên thân con cá, ngại ngại cười: “Là em câu được.”

“Đúng vậy, do em câu.” Lục Nhẫn Đông bỏ cá vào trong sọt, rửa tay rồi nhẹ nhàng véo lên mặt Tô Đàm, “Để tối làm món cá giấm đường cho em ăn.”

Tô Đàm vui vẻ gật đầu.

Tính tình Lục Nghiên Kiều nóng nảy nên không thích hợp câu cá, cả buổi trưa đều không có thu hoạch gì, cuối cùng dứt khoát tìm cái ghế ngồi phịch lên ngủ trưa. Chờ đến khi cô ấy tỉnh lại, sọt cá của bọn họ đã có thêm vài con cá nữa. Xem ra buổi tối hôm nay không phải lo rồi.

Khác với Lục Nghiên Kiều, Tô Đàm lại rất thích câu cá, cô và Lục Nhẫn Đông im lặng ngồi bên bờ hồ, không nói chuyện phiếm cũng không cảm thấy có gì lúng túng.

Lục Nhẫn Đông: “Người thích câu cá mà anh quen không nhiều lắm, đại đa số đều thích các hoạt động sôi nổi.” Càng không nói đến Tô Đàm chỉ là cô gái mới hơn hai mươi tuổi, anh vốn nghĩ rằng nếu Tô Đàm cảm thấy nhàm chán thì sẽ đưa cô đi chơi chỗ khác, không ngờ Tô Đàm thích câu cá đến như vậy.

Tô Đàm: “Không đâu, rất thú vị.” Biểu cảm của cô vô cùng nghiêm túc, không giống với lời nói lấy lệ của Lục Nhẫn Đông.

“Thật không?” Lục Nhẫn Đông nở nụ cười: “Em thích thì tốt rồi.”

Bữa ăn tối là món cá chép giấm đường, tay nghề bếp núc của Lục Nhẫn Đông vẫn rất tốt, thậm chí Tô Đàm cảm thấy không kém đồ ăn trên du thuyền lúc ban ngày chút nào. Có lẽ lo lắng ngày mai Hứa Lăng Duệ phải ngồi máy bay trở về nên bữa cơm này Lục Nhẫn Đông làm đặc biệt phong phú, Tô Đàm ăn đến nổi no căng bụng.

Hôm nay ra ngoài chơi không dẫn theo Khoai Tây, chú chó lớn ở nhà một mình hơi tủi thân, ăn hết phần thịt bò Lục Nhẫn Đông làm, lại để cho

Tô Đàm vượt bụng mới miễn cưỡng tha thứ cho việc “vứt bỏ” nó của chủ nhân.

Tô Đàm muốn giúp Lục Nhẫn Đông rửa bát nhưng anh nói không cần, cứ để ở đó cho dì giúp việc đến giải quyết, vì vậy cô liền ngồi trên ghế sofa vuốt ve Khoai Tây, hoặc là bị Khoai Tây sờ lại.

Ngày mai Hứa Lăng Duệ phải đi rồi, không biết bao giờ mới có thể quay lại. Thấy bầu không khí thân mật giữa Lục Nhẫn Đông và Tô Đàm, tâm trạng cậu hơi phức tạp. Cậu vui mừng vì cuối cùng Tô Đàm đã có người chăm sóc, nhưng lại hơi buồn phiền và chán nản, có thể là vì bông hoa mà mình dồn hết tâm tư đã bị người khác lấy đi mất, mặc dù biết rõ bông hoa ở chỗ người khác sẽ được chăm sóc rất chu đáo, cũng có thể là vì sắp phải chia tay bông hoa nên chua xót trong lòng.

Đến tối, Lục Nhẫn Đông đưa Tô Đàm trở về trường học, Khoai Tây thấy Tô Đàm phải rời đi, tâm trạng sa sút sụp đầu xuống, miệng ngậm chiếc giày của Tô Đàm, nó không nỡ xa cô.

Tô Đàm cứu giày của mình ra từ trong miệng Khoai Tây, giày đã trở nên ẩm ướt, cô lại không nỡ mắng Khoai Tây nên đành phải nắm lấy cái tai to của nó véo hai cái: “Ồ chó xấu xa.”

Khoai Tây đáng thương than thở.

Lục Nhẫn Đông không tham dự vào, chỉ đứng ở bên cạnh cười.

Tô Đàm quay đầu: “Anh còn cười, sao anh không nói với nó đi.”

Lục Nhẫn Đông: “Nói cũng vô ích, trước giờ nó không nghe anh.”

Tô Đàm: “Sao nó không giấu giày của anh?”

Lục Nhấn Đông bình tĩnh giải thích: “Nó chê hôi.”

Tô Đàm: “...” Cô thấy mình không nói nên lời.

Lục Nhấn Đông lại rất nghiêm túc nói với Khoai Tây: “Được rồi, được rồi... Khoai Tây, đừng liếm nữa, đầu lưỡi con thô như vậy, nếu mà làm xước da đóa hoa nhỏ nhà bố thì coi chừng bố đánh con đấy.”

Khoai Tây cắn chặt ống quần Lục Nhấn Đông, tỏ vẻ mình không gánh nổi việc này.

Tô Đàm dở khóc dở cười.

Lúc đưa Hứa Lăng Duệ về nhà, cậu như có lời muốn nói với Tô Đàm, Lục Nhấn Đông chủ động lánh đi, để hai chị em lại trong phòng nói chuyện với nhau.

Hứa Lăng Duệ: “Chị à, sau này nếu chị gặp phải chuyện gì thì nhất định phải gọi điện thoại cho em nhé.”

Tô Đàm khẽ gật đầu.

Hứa Lăng Duệ chần chừ nhìn ra ngoài cửa, cậu hạ giọng: “Nếu như anh Lục làm chuyện gì có lỗi với chị, chị phải nói với em, em chắc chắn sẽ đến đòi lời giải thích cho chị.”

Tô Đàm thờ dài trong lòng, cô chẳng phải là người không có tình cảm thì không thể sống, hiện tại đang ở bên Lục Nhãn Đông thế này, nhưng nếu không có anh, Tô Đàm cũng không cảm thấy cuộc sống có gì khác biệt. Chỉ cần không vượt quá giới hạn, cho dù hiện tại Lục Nhãn Đông đòi chia tay, có lẽ Tô Đàm vẫn có thể坦然 chấp nhận.

“Em không cần lo lắng cho chị.” Tô Đàm nói: “Em phải quay về trường học đi, đừng có lén lút chạy tới đây nữa.” Mỗi khi Hứa Lăng Duệ tới, Tô Đàm đều phải nhận điện thoại của mẹ cô, hai bên đều cảm thấy hết sức khó xử.

Hứa Lăng Duệ gật đầu.

Tô Đàm: “Chị đi đây, ngày mai cùng nhau ra sân bay nhé.”

Hứa Lăng Duệ nói cô về cẩn thận, cậu nhìn bóng dáng Tô Đàm biến mất sau ngưỡng cửa, vẻ mặt toát ra chút cô đơn.

Hứa Lăng Duệ đi rồi, Tô Đàm bắt đầu công việc tại quán trà sữa ở trường học. Tuy rằng Lục Nhãn Đông hoàn toàn có điều kiện lại sẵn lòng cung cấp tiền sinh hoạt cho Tô Đàm sống tốt hơn, nhưng anh không nói ra bởi vì biết rõ Tô Đàm sẽ không chấp nhận, hơn nữa đề nghị như vậy ngược lại sẽ khiến hai người trở nên lúng túng.

Lục Nhãn Đông nghĩ đúng, Tô Đàm không từ bỏ cuộc sống của mình vì tình yêu, trung tâm của thế giới không phải là tình yêu, Tô Đàm còn rất nhiều chuyện muốn làm, giấc mơ của cô không phải làm một con chim hoàng yến mỏng manh yếu ớt.

Bình thường, lúc quán trà sữa bận rộn nhất là từ chạng vạng 7 giờ đến 10 giờ tối, trong khoảng thời gian này các sinh viên sau khi ăn cơm tối xong sẽ hẹn hò, tụ tập ở quán trà sữa nói chuyện phiếm.

Chương trình học của sinh viên đại học năm thứ ba thoải mái hơn nhiều, mà đa phần chỉ cần học ban ngày, buổi tối có thể không cần học thêm gì.

Chẳng qua, điều không tốt khi làm việc tại quán trà sữa chính là sẽ gặp được vài người quen, trong đó người Tô Đàm không muốn gặp nhất là Vương Miện Quân.

Mỗi ngày Vương Miện Quân đều chạy tới uống trà sữa, còn thuận tiện dắt theo đủ kiểu cô gái xinh đẹp, hôm nay tóc ngắn ngày mai tóc dài, ngày tiếp theo tóc xoăn, vài ngày sau là tóc thẳng. Nói tóm lại, nếu Tô Đàm không biết được thân thế Vương Miện Quân từ Lục Nhãn Đông thì chắc chắn cô sẽ nghĩ rằng người này chuyên bán hàng đa cấp.

Lúc đầu, Vương Miện Quân chỉ tính chào hỏi thăm dò, thấy sắc mặt Tô Đàm vẫn không có gì thay đổi, biểu hiện của anh ta trở nên phức tạp. Anh ta cho rằng, có lẽ Lục Nhãn Đông biết rõ sự thật nhưng không nói thân phận của anh ta cho Tô Đàm biết nên cô mới có thái độ như thế với anh ta. Thật tình anh ta không biết, cho dù Tô Đàm đã biết tình hình cụ thể thì vẫn cứ thờ ơ như thế.

Vương Miện Quân đến liên tục vài ngày, có mấy lần còn gặp Lục Nhãn Đông khi anh đến đón Tô Đàm tan làm.

Lục Nhãn Đông dứt khoát làm như không quen biết anh ta, đi đến trước mặt Tô Đàm cười nói: “Em sắp tan ca chưa? Anh có mua trái cây cho em đây.”

Tô Đàm: “Vâng, vẫn còn một lúc nữa.”

Vương Miện Quân yên lặng nhìn Tô Đàm chăm chăm, trong lòng giống như bị mèo cào.

Tô Đàm và Lục Nhẫn Đông đều chú ý đến phản ứng của Vương Miện Quân nhưng hai người làm như không nhìn thấy gì, cùng nhau rời khỏi quán trà sữa mà không thay đổi sắc mặt.

Cho đến khi ngồi vào trong xe Tô Đàm, Lục Nhẫn Đông mới nở nụ cười: “Anh thật sự sợ rằng cậu ta sẽ đột nhiên xông tới.”

Tô Đàm: “Xông tới đây làm gì anh?”

Lục Nhẫn Đông: “Gào lên anh ta là anh trai của em.”

Tô Đàm ăn nho mà Lục Nhẫn Đông mang đến cho cô, khẽ lẩm bẩm: “Nếu không phải anh nói rõ tình huống cho em, em còn nghĩ anh ta là kẻ lừa đảo. Bọn họ tìm em làm gì?” Cô không tin Vương Minh Chí đột nhiên tìm thấy lương tâm.

Lục Nhẫn Đông suy nghĩ một lát mới nói: “Sau đó anh có điều tra một chút, chắc là ông ta muốn nhận lại em.”

Tô Đàm nghi ngờ: “Vì sao?”

Lục Nhẫn Đông: “Đột nhiên hối hận chẳng?” Giọng của anh dường như mang theo sự trào phúng. “Hiện tại cuộc sống của ông ta không tệ, ông ta mở vài cửa hàng 4S (1) trong thành phố, còn kinh doanh bất động sản nữa.”

(1) Cửa hàng 4S: cửa hàng có dịch vụ 4S bao gồm sự hài lòng, tốc độ, dịch vụ và sự chân thành.

Tô Đàm nhú mào.

Lục Nhãn Đông: “Ban đầu anh cũng nghi ngờ ông ta sinh bệnh nên cần thứ gì đó, nhưng sau khi điều tra thì không phải tình huống này.” Vì vậy, khả năng còn lại có thể là một người đàn ông trung niên sống giàu có dư giả, sau khi nhìn thấy Tô Đàm, ông ta đột nhiên nhớ lại những việc tồi tệ mình đã làm lúc trẻ, bây giờ ông ta muốn đền bù cho Tô Đàm.

Tô Đàm lạnh lùng nói: “Ông ta cũng thật thú vị.”

Lục Nhãn Đông im lặng rồi đưa tay sờ sờ đầu Tô Đàm: “Không sao, có anh ở đây.” Nói xong, lại đút quả nho vào miệng Tô Đàm.

Tô Đàm nhắm nháp vị ngọt của quả nho, âm ờ: “Em muốn để ông ta kìm nén, xem ông ta chịu đựng được bao lâu.”

Lục Nhãn Đông cười: “Trước đây tại sao anh không phát hiện em xấu tính như vậy nhỉ?”

Tô Đàm đắc ý ưỡn ngực: “Em xấu xa lắm đấy.”

Lục Nhãn Đông nghiêng người hôn lên mặt cô, thấp giọng nói: “Đúng đúng, Đàm Đàm nhà anh bị làm hư rồi, em có muốn làm điều gì đó tồi tệ hơn không?” Anh chậm chậm đưa tay ra kéo tay Tô Đàm đặt lên chiếc eo gầy mảnh mẽ của mình.

Nhìn bộ dạng như thế của Lục Nhãn Đông, Tô Đàm lại không có tiền đồ
đỏ mặt, có điều nói đi cũng phải nói lại, eo của Lục Nhãn Đông... sờ đúng
là thích thật.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Đàm Đàm có muốn làm điều gì tệ hơn không?

Tô Đàm: Muốn.

Lục Nhãn Đông: Tới đây, tới đây.

Tô Đàm: Chúng ta chia tay đi.

Lục Nhãn Đông: ... Em thật xấu xa.

Chương 42: Đi cùng

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Tô Đàm quả thực không vội nhưng Vương Miện Quân không kiên nhẫn được như vậy. Liên tục hơn mười ngày nay, mỗi ngày anh ta đều đến quán trà sữa ít nhất một lần, khiến cho ông chủ trẻ tuổi của quán trà sữa hay nói đùa với Tô Đàm rằng dường như người này có ý với cô.

Nếu Tô Đàm không biết rõ thân phận của Vương Miện Quân, có lẽ cũng nảy sinh nghi ngờ như vậy, nhưng Lục Nhẫn Đông đã sớm tiêm mũi thuốc dự phòng cho cô nên sắc mặt cô vô cùng bình thản: “Em không cảm thấy anh ta thích em.”

“Tại sao lại không cảm giác được?” Ông chủ cười: “Mỗi ngày đều thấy ánh mắt anh ta dính chặt lên người em đó.”

Tô Đàm cười: “Em lại cảm thấy anh ta thích trà sữa ở quán này đấy.”

Ông chủ tức giận: “Thích trà sữa như thế sao không nhìn chăm chăm vào anh, công thức pha trà sữa do anh nghĩ ra đó...”

Tô Đàm cười, không nói chuyện nữa.

Vào buổi chiều thứ sáu ngày nào đó, Vương Miện Quân thật sự không thể nhịn được nữa đi tới trước mặt Tô Đàm, dịu dàng nói: “Tô Đàm, ngày mai sau khi tan làm, em dành cho tôi chút thời gian nhé?”

Tô Đàm đang cúi đầu rửa cốc, nghe Vương Miện Quân nói vậy cũng không ngẩng đầu lên: “Anh có việc gì à?”

Wương Miện Quân: “À...Tôi có chút việc muốn nói với em.”

Tô Đàm thản nhiên: “Được thôi.”

Wương Miện Quân nhẹ nhàng thở ra.

Mấy hôm nay đúng dịp Lục Nhẫn Đông đi công tác ở nơi khác, không thể đến đón Tô Đàm nhưng mỗi ngày không thiếu một cuộc điện thoại. Hôm nay cũng không ngoại lệ, Lục Nhẫn Đông hỏi: “Em tan làm rồi hả?”

Tô Đàm vâng một tiếng.

Lục Nhẫn Đông nghe giọng Tô Đàm có vẻ không vui, gần như trong phút chốc đoán được Tô Đàm xảy ra chuyện gì, anh hỏi: “Wương Miện Quân lại làm em khó chịu à?”

Tô Đàm: “Không phải, ngày mai anh ta muốn nói chuyện rõ ràng với em.”

Lục Nhẫn Đông: “Thế ngày mai anh đặt vé may bay về với em nhé?”

Tô Đàm: “Không cần đâu anh, một mình em cũng không có vấn đề gì, nói hay không nói rõ ràng cũng chẳng ảnh hưởng gì đến em.” Ít nhất sau

khi nói rõ, có thể khiến Vương Miện Quân dừng giống như tên biển thái đeo bám cô mỗi ngày như vậy phải không?

Lục Nhẫn Đông nói chuyện với Tô Đàm một lúc, cuối cùng Tô Đàm thấy đến lúc tạm biệt nên đề nghị cúp máy.

Lục Nhẫn Đông đồng ý, cuộc gọi kết thúc, anh nhìn màn hình điện thoại tối đi mà khẽ thở dài. Đồng nghiệp bên cạnh anh cười hỏi: “Này, có chuyện gì vậy? Bạn gái không nỡ cúp máy à?”

Lục Nhẫn Đông cười khố: “Không nỡ? Cô ấy còn mong tôi cúp máy sớm.”

Đồng nghiệp lộ vẻ kinh ngạc.

Lục Nhẫn Đông bỏ di động vào túi quần, bất đắc dĩ nói: “Lúc này, người thấy không nỡ chính là tôi.”

Ngày hôm sau, vốn Vương Miện Quân định hẹn gặp Tô Đàm ở quán cà phê, nhưng thấy Tô Đàm có bóng ma tâm lý với địa điểm của quán cà phê này nên cuối cùng đổi thành quán ăn nhỏ bên cạnh trường học.

Vương Miện Quân chọn vài món ăn, thấy Tô Đàm ngồi yên không động đũa thì mới hỏi: “Thế nào, không thích đồ ăn ở đây sao?”

Tô Đàm lắc đầu: “Tôi không đói, có việc gì anh nói thẳng đi.”

Vương Miện Quân liếm môi, hơi khó khăn mở lời: “Tô Đàm... em, em còn nhớ bố của em không?” Anh ta biết hỏi như thế sẽ làm Tô Đàm không vui nên giọng điệu cẩn thận từng li từng tí.

Sắc mặt Tô Đàm bình thản: “Bố sao? Không nhớ rõ.”

Tuy sớm đoán trước đáp án của Tô Đàm nhưng Vương Miện Quân càng thêm khẩn trương, tay cầm chặt đôi đũa, thậm chí giọng nói có hơi khàn, anh ta nói: “Tô Đàm... thật ra... tôi... là anh trai của em.”

Nhưng điều làm Vương Miện Quân thất vọng chính là thái độ của Tô Đàm vẫn không có gì thay đổi.

Vương Miện Quân: “Anh trai cùng cha khác mẹ.”

Tô Đàm nghe đến đây, cuối cùng cũng có phản ứng, chỉ là phản ứng này như giội một thùng nước lạnh lên đầu Vương Miện Quân, cô hỏi: “Cho nên?”

Vương Miện Quân: “Thế nên... Tình trạng nhà chúng ta hiện nay rất tốt, em...có muốn trở về không?”

Tô Đàm nở nụ cười, cô đáp rằng: “Trở về? Tôi chưa bao giờ ở đó, tại sao lại phải trở về?”

Vương Miện Quân bối rối: “Tô Đàm, hiện tại điều kiện nhà chúng ta tốt rồi, nếu em trở về thì không cần đi làm thêm ở quán trà sữa nữa. Chúng ta có thể cung cấp tiền sinh hoạt cho em, kể cả học phí và...” Anh ta nhìn biểu hiện của Tô Đàm, lại không thể nói thêm được lời nào tiếp theo.

Biểu hiện của Tô Đàm quá bình tĩnh, hoàn toàn không giống như người nghe được tin tức có tính chất bùng nổ này.

Vương Miện Quân: “Chẳng lẽ em đã biết rồi...” Anh ta nhớ đến người đàn ông đưa Tô Đàm về ký túc xá, mặc dù anh ta nghi ngờ người kia nói với Tô Đàm chuyện này, nhưng Tô Đàm luôn không có phản ứng gì khiến anh ta gạt bỏ suy nghĩ này, mà biểu hiện của Tô Đàm lúc này lại làm cho anh ta có một suy nghĩ khó tin.

Tô Đàm gật đầu: “Đúng, tôi đã biết rồi.”

Mắt Vương Miện Quân trợn tròn.

Tô Đàm: “Tôi muốn nói với anh điều này, tôi cũng không muốn có quan hệ với gia đình của anh. Các người đã làm gì mấy chục năm qua thì hãy tiếp tục làm như vậy trong tương lai. Hãy đối xử với tôi như một người xa lạ.”

Vương Miện Quân: “Nhưng mà Tô Đàm... em là em gái của tôi!”

Tô Đàm nói: “Tôi hy vọng là không phải.”

Trái tim Vương Miện Quân giống như có một bàn tay bóp chặt, anh ta nghĩ tới đủ loại phản ứng của Tô Đàm, thậm chí còn nghĩ đến tình huống Tô Đàm không kiềm chế được mà đánh rồi mắng anh ta, nhưng Tô Đàm trước mặt làm cho anh ta hoàn toàn không kịp trở tay.

Tô Đàm mỉm cười, cô nhìn Vương Miện Quân, trong mắt lộ ra chút thương hại, “Có phải Vương Minh Chí bảo anh tới không? Tuổi trung niên đã thành đạt rồi, nhớ tới lúc trẻ đã làm việc vô liêm sỉ nên áy náy đến nỗi ngủ không yên? Vì thế muốn bù đắp để bản thân yên tâm? Trên thế giới này đâu có chuyện tốt như vậy.”

Vương Miện Quân cắn chặt răng.

Giọng nói Tô Đàm lạnh nhạt, cảm xúc không nhiều lắm nhưng từng từ từng chữ lại sắc như dao đâm thẳng vào tim: “Bà nội tôi chết trong nhà hơn mười ngày mà không ai phát hiện, thi thể biến đổi đến nỗi không thể nhận ra, tôi thật sự muốn cho ông ta xem những tấm ảnh kia, để hằng đêm ông ta không ngủ được.”

Sắc mặt Vương Miện Quân trắng bệch.

Tô Đàm nói xong thì đứng dậy gật đầu chào Vương Miện Quân: “Tạm biệt.”

Vương Miện Quân không ngăn cản, anh ta nói không nên lời, thậm chí thân thể còn hơi run rẩy. Cho đến khi Tô Đàm đã rời đi lâu rồi, anh ta như mới tỉnh lại từ trong mộng, hồn bay phách lạc nhìn những món ăn hầu như chưa động đũa trước mặt.

Tô Đàm rời khỏi quán ăn thì trở về phòng ngủ một mình. Cô nhìn sắc mặt Vương Miện Quân trắng bệch nhưng không cảm thấy thoải mái, chỉ thấy phiền chán.

Cuộc sống sau này của Tô Đàm không để lại bất kỳ không gian nào cho người gọi là bố kia, từ khi còn bé cô đã hận ông ta, nhưng khi trưởng thành thì nỗi hận này đã bị thời gian mài mòn không ít. Cô đã không còn hận, thậm chí không quan tâm ông ta ở đâu, sống như thế nào, ngay cả khi Vương Miện Quân đột nhiên xuất hiện, Tô Đàm cũng chỉ thấy khó chịu vì cuộc sống của cô bị quấy nhiễu.

Thời điểm này đã bắt đầu vào mùa hè, thiếu đi sự mát mẻ của mùa xuân, hơi nóng bắt đầu lên men bốc hơi vào trong không khí. Bên đường là hàng cây với cành lá rậm rạp, lúc này vừa qua chín giờ tối, có thể nhìn thấy ven đường là tốp năm tốp ba sinh viên hoặc các đôi tình nhân đang nói cười với nhau.

Tô Đàm bỗng nhiên hơi nhớ Lục Nhẫn Đông, cảm giác này khiến cô thấy rất mới lạ, bởi vì sau khi bà nội qua đời, cô rất ít khi có loại cảm xúc này.

Tô Đàm tản bộ về đến cầu thang lên phòng ngủ, đang định quẹt thẻ lên tầng thì bỗng có người nắm lấy tay cô.

“Tô Đàm.” Giọng nói của người vốn nên ở thành phố khác - Lục Nhẫn Đông vang lên. Anh ôm chặt lấy Tô Đàm, cảm tựa lên đỉnh đầu cô, anh hỏi: “Đóa hoa nhỏ nhà anh sao lại rầu rĩ thế này?”

Tô Đàm ngạc nhiên: “Sao anh đã về rồi?”

Lục Nhẫn Đông: “Muốn nhìn thấy em, nhớ em vô cùng, anh lén trở về đây, sáng sớm mai phải quay lại rồi.”

Trái tim Tô Đàm bỗng chốc nóng lên, “Anh đấy...”

Lục Nhẫn Đông: “Em có đi với anh không?”

Tô Đàm gật đầu.

Hai người lại lên xe, sau khi Tô Đàm bước vào trong xe, cô người thấy trong không khí có mùi hương cam mát lạnh, mùi này cũng không gọi là nữ

tính, có một chút đắng chát trong sự nhẹ nhàng, đặc biệt thích hợp cho mùa hè nóng nực.

Cảm xúc của Tô Đàm hoàn toàn bình tĩnh lại, cô không hỏi Lục Nhẫn Đông dẫn cô đi đâu, cũng không hỏi mùi hương đó là gì, dù sao anh cũng sẽ cho cô tất cả câu trả lời.

Chiếc xe tiến về phía trước, ra khỏi thành phố đi về hướng nhà Lục Nhẫn Đông.

Lục Nhẫn Đông lên tiếng: “Ban đầu định dẫn em đi ngắm sao, nhưng bây giờ là tháng sáu rồi...”

Tô Đàm hỏi: “Tháng sáu thì sao ạ?”

Lục Nhẫn Đông bất đắc dĩ đáp: “Tháng sáu có muỗi, nếu chưa chuẩn bị kỹ càng mà đã đi thì chắc chắn chúng ta sẽ bị đốt đến nổi nở hoa.”

Tô Đàm cười ha ha.

Lục Nhẫn Đông: “Mà đâu được lãng mạn như trong phim, không chừng còn gặp rắn nữa.”

Tô Đàm lên tiếng: “Nếu lỡ gặp rắn thì chúng ta làm sao bây giờ?”

Lục Nhẫn Đông: “Anh là thành viên hiệp hội bảo vệ động vật đấy, nếu thật sự gặp, anh sẽ bắt nó lại rồi làm món ngon nào đó.”

Tô Đàm tiếp tục cười.

Xe dừng lại, Lục Nhẫn Đông không vội vã xuống xe, anh quay đầu nhìn Tô Đàm, âu yếm ngắm đóa hoa nhỏ nhà anh.

Ánh đèn trong xe hơi tối, chiếu lên người Tô Đàm làm cho khí chất của cô càng thêm dịu dàng, mắt cô đầy mờ mịt, cần cổ trắng nõn nhỏ nhắn hơi nghiêng, ánh mắt nhìn anh như muốn hỏi Lục Nhẫn Đông đang làm gì.

Lục Nhẫn Đông gọi: “Đàm Đàm.”

Tô Đàm đáp: “Dạ?”

Lục Nhẫn Đông chậm rãi áp sát, hôn vào tai Tô Đàm, giọng anh trầm thấp lại từ tốn, dịu dàng say lòng người, anh thầm thì: “Anh muốn ăn hết cả người em quá.”

Lỗi tai Tô Đàm nóng lên, hơi thở của Lục Nhẫn Đông làm cho cô có một cảm giác như say rượu, cô cảm thấy cánh tay Lục Nhẫn Đông ôm lấy cô ngày càng chặt, sau đó là một nụ hôn rơi xuống môi cô.

Lục Nhẫn Đông hôn cẩn thận giống như đối xử với món đồ sứ dễ vỡ, anh nhắm mắt lại, tưởng tượng ra dáng vẻ của Tô Đàm lúc này, gò má nhàn nhạt như được nhuộm hồng, lông mi rung lên như cánh bướm, màu hồng trên má lan đến vành tai trắng nõn.

Tô Đàm hơi khó thở, đây là nụ hôn thứ hai sau khi xác định quan hệ với Lục Nhẫn Đông, sâu hơn nụ hôn đầu, cũng càng thêm cẩn thận, thế nên khiến đầu óc của cô choáng váng, không biết nên phản ứng thế nào.

“Thở đi em, đồ ngốc.” Giọng nói Lục Nhẫn Đông vang lên mang theo ý cười.

Tô Đàm mở mắt ra thì thấy con người màu đen của Lục Nhãn Đông.

“Cô gái gốc của anh.” Lục Nhãn Đông vuốt ve khuôn mặt cô, khẽ thờ dài: “Em khiến anh không cách nào bỏ được em.” Bất kể Tô Đàm gặp chuyện gì, anh đều muốn ở bên cạnh cô.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Hôm nay lại hôn Đàm Đàm, hôn lần thứ hai giữ được 55 giây, lần sau phải tranh thủ hôn suốt một phút đồng hồ mới được! *nắm tay*

Lục Nghiên Kiều: Rõ ràng là chú út không kiên trì được một phút đồng hồ còn gì.

Lục Nhãn Đông: ???

Chương 43: Đùi gà

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Hai người ngồi trong xe nghỉ ngơi yên tĩnh một lát rồi cùng nhau xuống xe.

Lúc này sắc trời đã tối, thời tiết cũng không được coi là quá tốt, những đám mây dày đặc che phủ bầu trời đầy sao, chỉ có thể nhìn thấy mặt trăng một cách mơ hồ.

Lục Nhẫn Đông và Tô Đàm người trước người sau bước vào phòng, Tô Đàm tưởng rằng sẽ trông thấy chú chó Khoai Tây, không ngờ sau khi bước vào, cả căn nhà hoàn toàn yên ắng, hiển nhiên là nó không có ở nhà.

Lục Nhẫn Đông nhìn thấy biểu cảm của Tô Đàm thì mỉm cười giải thích: “Anh đi công tác hơn mười ngày, nó ở nhà một mình sẽ phá căn nhà đến nổi bừa bãi nên anh tạm thời đưa nó sang nhà em trai vài hôm.”

Tô Đàm gật đầu, không hiểu sao cảm thấy trong lòng hơi mất mát.

Lục Nhẫn Đông thấy vậy thì véo nhẹ má cô một cái: “Anh đang ở cùng em đây này, thế mà còn muốn Khoai Tây!”

Tô Đàm khẽ lẩm bẩm một câu.

Tuy cô nói rất nhỏ nhưng Lục Nhẫn Đông vẫn nghe được rõ ràng. Tô Đàm nói rằng: sờ Khoai Tây rất thích...

Lục Nhẫn Đông cười như không cười: “Đàm Đàm, lần trước em sờ eo của anh cũng không nói như vậy.”

Mặt Tô Đàm lập tức đỏ ửng.

Từ lâu Lục Nhẫn Đông đã biết Tô Đàm là người da mặt mỏng, bởi vì nguyên nhân này mà anh có thể làm nhiều việc đặc biệt thú vị, nhưng làm gì cũng phải có chừng có mực, nếu quá thật làm cho Tô Đàm thẹn quá hóa giận thì người cuối cùng chịu tội không phải là bản thân anh sao.

Lục Nhẫn Đông đi đến phòng khách mở TV và bật điều hòa, rồi để Tô Đàm ngồi trên ghế sofa, hỏi cô có muốn ăn gì không.

Tô Đàm: “Bất cứ món gì cũng được.”

Lục Nhẫn Đông: “À, mặc dù ăn nhiều calo vào ban đêm không tốt nhưng hôm nay phá lệ một bữa.” Anh nói xong thì quay người đi vào trong bếp.

Tô Đàm cầm điều khiển từ xa, hơi nhàm chán đổi kênh TV. Cô cho rằng Lục Nhẫn Đông vào bếp chỉ làm ít đồ ăn nhẹ, không ngờ trong chốc lát phòng bếp truyền ra mùi thức ăn thơm phức.

Tô Đàm hít hít mũi, chạy chậm vào trong phòng bếp.

Trên người Lục Nhẫn Đông buộc tạp dề, đang cúi đầu làm việc, anh nghe tiếng bước chân Tô Đàm thì quay đầu lại nói: “Xong ngay đây.”

Tô Đàm đứng ở cửa ra vào hỏi: “Anh đang làm món gì vậy?”

Lục Nhẫn Đông: “Trong tủ lạnh có sẵn đùi gà, anh làm đùi gà rán cho em ăn.”

Tô Đàm rất ít khi ăn đồ ăn vặt, một là không thèm lắm, hai là cô cũng không có tiền dư giả. Cô ngửi thấy mùi hương đùi gà rán thơm phức thì đi đến bên cạnh nhìn Lục Nhẫn Đông đang đảo đùi gà trong nồi, tâm trạng chột tốt lên rất nhiều.

“Ngon không anh?” Tô Đàm hỏi.

Lục Nhẫn Đông cười: “Rất ngon.”

Đùi gà không lớn, luộc khoảng 10 phút thì đã hoàn toàn chín, lúc này Tô Đàm vẫn đứng cạnh Lục Nhẫn Đông, bộ dạng nhìn chăm chăm vào đùi gà làm Lục Nhẫn Đông không nhịn được bật cười, anh nói: “Ngoan, còn chưa chín đâu. Em đến tủ lạnh lấy nước đá và coca đi.”

Tô Đàm: “Không uống rượu ạ?”

Lục Nhẫn Đông nghiêm túc đáp: “Không được, chúng ta cô nam quả nữ, anh sợ không khống chế được ăn cả em với đùi gà luôn.”

Tô Đàm nghe Lục Nhẫn Đông nói xong thì đi lấy cốc, bỏ đá vào rồi đổ coca, sau đó trở lại phòng bếp chờ Lục Nhẫn Đông rán đùi gà.

Lục Nhẫn Đông rất thất vọng khi thấy sự quyến rũ của anh không lớn bằng đùi gà trong chảo. Anh chưa bao giờ thấy Tô Đàm tập trung như vậy.

Khi lấy đùi gà ra khỏi chảo, Lục Nhẫn Đông ra vẻ chính trực nói với Tô Đàm: “Đàm Đàm, anh hỏi em nhé, nếu tối nay em ăn một cái đùi gà thì phải nói chuyện với anh ít nhất một tiếng...”

Anh còn chưa nói xong, đóa hoa nhỏ của anh đã hết sức tội nghiệp hỏi: “Em có thể gói đùi gà mang đi, anh đưa em về kí túc xá được không?”

Lục Nhẫn Đông: “... Không được.”

Tô Đàm: “... Lúc em ăn xong đùi gà thì cũng đến giờ đi ngủ rồi.”

Lục Nhẫn Đông nhìn chăm chăm vào đĩa đùi gà nóng hổi trên tay, bỗng nhiên cảm thấy một nỗi bi thương khó diễn tả thành lời. Cho dù nói cho người khác nghe, có lẽ cũng không có người nào tin, Lục Nhẫn Đông cũng có một ngày ghen với đùi gà.

Lục Nhẫn Đông thở dài, đi ra phòng khách, đặt đĩa đùi gà xuống rồi véo lên mặt Tô Đàm một cái cho hả giận, giọng điệu đầy bất đắc dĩ: “Em ăn đi.”

Cuối cùng Tô Đàm cũng được như ý ăn món đùi gà mà cô thèm muốn.

Tay nghề nấu nướng của Lục Nhẫn Đông thật sự không thể chê được, đùi gà bên ngoài giòn bên trong mềm, cô cắn miếng da giòn bên ngoài, ngon nhất chính là nước thịt rất nhiều, kết hợp với coca lạnh thật sự khiến cho người ta hạnh phúc đến nỗi nổi bong bóng luôn.

Tô Đàm ăn vô cùng vui vẻ, mắt nhìn chăm chăm đùi gà trên tay không lệch sang chỗ nào khác.

Lục Nhấn Đông tùy tiện chọn một bộ phim điện ảnh để xem, anh cũng ăn một cái đùi gà. Nhưng anh không thích loại thực phẩm này nên chỉ ăn qua loa rồi dừng lại, thời gian còn lại chỉ nhìn Tô Đàm từ từ ăn hết.

Tướng ăn của Tô Đàm cũng không tệ, cái miệng nhỏ của cô gặm đùi gà giống như con thỏ gặm củ cà rốt lớn, ngay cả người chỉ nhìn cô ăn cũng cảm thấy ngon miệng.

“Buổi tối em chưa ăn cơm à?” Lục Nhấn Đông hỏi cô.

Tô Đàm lắc đầu, sau khi nuốt hết thịt trong miệng mới trả lời: “Chưa ạ.” Cô không muốn lấy bất cứ thứ gì của Vương Miện Quân, ngay cả cơm anh ta mời cô cũng không muốn ăn.

Lục Nhấn Đông: “Ừ, vậy ăn đi, cũng đúng lúc.” Tuy rằng nhà anh chuẩn bị những thứ này quanh năm là để cho thể hệ trẻ như Lục Nghiên Kiều. Ừ, dù sao bây giờ phải chuẩn bị nhiều hơn rồi vì đóa hoa nhỏ nhà anh cũng rất thích. Tuy biểu hiện của Tô Đàm rất già dặn, trưởng thành nhưng thực tế vẫn là đứa trẻ chưa va chạm ngoài xã hội, chỉ là cô không có người yêu thương vậy nên cũng sẽ không làm nũng. Hiện tại, Lục Nhấn Đông đặt cô vào lòng mình, sẵn sàng bổ sung những gì cô còn thiếu.

Ăn hết năm cái đùi gà, uống một cốc coca, những cảm xúc tiêu cực trong cơ thể đều bốc hơi theo sự ngon miệng. Tô Đàm dựa người trên ghế sofa, thỏa mãn sờ lên cái bụng tròn vo của mình.

Lục Nhấn Đông hỏi cô: “Em ăn no rồi à?”

Tô Đàm gật đầu.

Lục Nhấn Đông: “Có mệt không?”

Tô Đàm lắc đầu.

Lục Nhấn Đông: “Chúng ta nói chuyện nhé.” Anh bắt đầu nói về vài điều thú vị mình gặp được khi tham gia quân ngũ.

Tô Đàm lắng nghe rất nghiêm túc, nghe đến đoạn Lục Nhấn Đông bị các sĩ quan huấn luyện tóm lấy để dạy bảo, cô nghi ngờ hỏi: “Vì sao anh lại đi lính?”

Lục Nhấn Đông cười mỉa: “Bố anh tham gia quân ngũ, anh trai anh cũng là sĩ quan, khi còn nhỏ sức khỏe của anh không tốt. Gia đình lại rất nuông chiều anh, kết quả lúc học trung học suýt thì anh đã đi lệch hướng.”

Tô Đàm nhắc lại: “Đi lệch hướng?”

Lục Nhấn Đông: “Lúc anh học trung học giống hệt Lục Nghiên Kiều bây giờ, cái gì anh cũng chơi, suýt thì động đến chất gây nghiện.” May mắn thay, thời điểm đó anh còn hiểu được không thể vượt qua ranh giới này, nếu không sẽ không có Lục Nhấn Đông của ngày hôm nay.

“Bố anh đánh anh một trận rồi ném anh vào quân đội.” Lục Nhấn Đông nói: “Nếu Lục Nghiên Kiều không phải là con gái, không chừng con bé cũng phải vào.”

Tô Đàm dờ khóc dờ cười: “Cái gì mà phải vào chứ, giống như đi tù vậy...”

Lục Nhẫn Đông: “Còn không phải sao, các sĩ quan huấn luyện không thích anh, đến hai cái đùi gà nhỏ cũng không có mà ăn.”

Tô Đàm cười không ngừng: “Em còn tưởng là cuộc đời anh xuôi chèo mát mái chứ.”

Lục Nhẫn Đông nhìn Tô Đàm, thấp giọng nói: “Không có ai cả đời đều xuôi chèo mát mái cả, cũng như không có ai cả đời đều gian khổ lận đận.”

Tô Đàm cup mắt nhìn xuống, giống như đang nghĩ đến điều gì đó về bản thân mình. Cô biết rõ, Lục Nhẫn Đông nói nhiều như vậy là muốn mở lòng với cô. Nhưng có nhiều việc, không phải cứ mở miệng ra là nói được.

Trong hơn hai mươi năm cuộc đời, Tô Đàm không có ký ức sâu sắc nào, nỗi đau khổ mà người khác tưởng như không thể vượt qua thì đối với cô nó thật tầm thường. Trong trí nhớ của cô, không có gì đặc biệt hạnh phúc, cũng không có gì đặc biệt đau khổ, ngoại trừ cảnh bà nội qua đời, còn những câu chuyện lúc nhỏ của Tô Đàm đều rất mơ hồ, không thể nhớ được.

Giống như người bị bắt ăn hạt sen đắng từ lúc còn nhỏ, cô không biết cái gì gọi là ngọt ngào nên cũng không thấy cảm thấy quá nhiều đau khổ, khi người khác tỏ ra đồng cảm sẽ làm cho cô cảm thấy bối rối.

Tô Đàm: “Em... có vẻ như không có ký ức gì đặc biệt.” Cô chậm rãi nói, “Rất bình thường, đến trường, đi thi, đến trường, đi thi... Sau đó, sau đó là đến bây giờ.”

Lục Nhẫn Đông nhìn vẻ mặt mờ mịt của Tô Đàm, trái tim bỗng nhiên thắt lại, anh khẽ gọi: “Đàm Đàm.”

Tô Đàm: “Dạ?”

Lục Nhẫn Đông mấp máy môi, cuối cùng cũng không nói ra lời trong lòng, có mấy lời khi nói ra thì trọng lượng không nặng như để ở trong lòng, anh lên tiếng: “Muộn quá rồi, chúng ta đi ngủ thôi.”

Tô Đàm ngáp một cái rồi gật đầu.

Tô Đàm ngủ ở phòng dành cho khách, Lục Nhẫn Đông tìm cho cô bộ đồ ngủ mới và đồ dùng rửa mặt, Tô Đàm tắm rửa sạch sẽ, sau khi thay đồ ngủ, Lục Nhẫn Đông mới phát hiện quần áo của anh quá lớn so với cô, có thể xem như đang mặc váy.

Lục Nhẫn Đông: “Nó rộng thế à?”

Tô Đàm đang cúi đầu xắn tay áo, lẩm bẩm: “Vâng, quần kéo lê trên mặt đất rồi.” Cô vừa dứt lời thì Lục Nhẫn Đông đã trực tiếp bế cô lên

Lục Nhẫn Đông cười: “Để xem em béo hay gầy nào.” Cô gái cao 1m60, nặng chưa tới 50kg, Lục Nhẫn Đông dễ dàng bế cô lên tầng hai.

Tô Đàm xấu hổ hỏi: “Anh làm cái gì vậy...”

Lục Nhẫn Đông đáp: “Bế vợ anh.”

Anh đi lên tầng hai, sau đó đặt Tô Đàm lên giường trong phòng cho khách rồi sáp lại gần: “Hôn một cái, anh sẽ đi ngay.”

Tô Đàm trợn mắt nhìn anh.

Lục Nhẫn Đông xấu xa bất động: “Anh cũng đâu tranh giành đùi gà với em.”

Hiển nhiên hai chữ đùi gà tác động đến Tô Đàm, cô hơi do dự một chút rồi cúi đầu xuống, cẩn thận từng chút dùng môi của mình chạm vào môi Lục Nhẫn Đông. Làm xong việc này, Tô Đàm trực tiếp chui vào trong chăn, buồn bực hờn dỗi: “Anh đi đi, em mệt rồi.”

Vốn dĩ Lục Nhẫn Đông muốn Tô Đàm hôn mặt anh, không ngờ chiếm được món hời lớn, anh nhìn Tô Đàm đang nằm đắp chăn, khẽ thăm thì: “Được rồi, anh đi đây, bảo bồi ngủ ngon.”

Tô Đàm: “Ngủ ngon.”

Lục Nhẫn Đông sờ môi của mình, đứng dậy đi ra khỏi phòng, lúc chuẩn bị khép cửa phòng thì anh nhắc cô: “Em có việc gì thì gọi anh, anh ở ngay bên cạnh.”

Tô Đàm không lên tiếng.

Cạch một tiếng, cửa phòng đóng lại. Tô Đàm vuốt mặt của mình, má đỏ đến mang tai, chậm rãi vươn mặt ra khỏi chăn.

Giường rất êm, chăn và gối nằm khá thoải mái. Ngủ ở chỗ lạ nhưng không ngờ Tô Đàm lại cảm thấy cực kỳ yên tâm, mí mắt ngày càng nặng, cô nhẹ nhàng đi vào giấc mơ ngọt ngào.

~~~ *Tác giả có chuyện muốn nói:*

Lục Nhãn Đông: Giữa anh và đùi gà, em chỉ có thể chọn một. Vậy em định làm thế nào đây?

Tô Đàm: Em chọn anh.

Lục Nhãn Đông: Thật sao???

Tô Đàm tội nghiệp: Anh nữ không cho em ăn đùi gà à?

Lục Nhãn Đông: ... Đến đây nào, chân của anh đều cho em ăn hết.

Tô Đàm: ...

Chương 44: Mâu thuẫn

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Một đêm ngủ không mộng mị.

Ngày hôm sau, Tô Đàm ăn bữa sáng tình yêu Lục Nhẫn Đông đích thân làm.

Lục Nhẫn Đông ngồi đối diện Tô Đàm, cười nói: “Em ăn đi, ăn xong thì anh đưa em đi học.”

Tô Đàm: “Tại sao đột nhiên em cảm thấy anh như phụ huynh của em vậy...”

Lục Nhẫn Đông giả vờ nghiêm túc: “Một người chăm sóc hoa nhỏ cũng miễn cưỡng được coi là phụ huynh nhỉ?”

Tô Đàm khẽ cười.

Chuyến bay của Lục Nhẫn Đông cất cánh lúc mười giờ sáng, sau khi đưa Tô Đàm đến trường thì liền chuẩn bị rời đi. Trước khi đi, anh cúi đầu giống như đêm qua: “Hoa nhỏ của anh, tới hôn anh một cái nào, còn mười mấy ngày nữa không gặp đó.”

Tô Đàm kiễng chân hôn lên mặt Lục Nhẫn Đông một cái, gò má phiếm hồng, dặn dò anh: “Anh nhớ chú ý an toàn.”

Lục Nhẫn Đông xoa đầu cô, khẽ lên tiếng: “Em cũng vậy, có chuyện gì thì gọi cho anh, đừng khó chịu một mình.”

Tô Đàm đồng ý.

Lục Nhẫn Đông xoay người rời đi, Tô Đàm nhìn theo bóng lưng của anh cho đến khi khuất hẳn mới chậm rãi quay người đi về trường học.

Cuộc nói chuyện hôm qua với Vương Miện Quân kết thúc không vui, Tô Đàm tưởng rằng qua mấy ngày nữa anh ta mới tới quấy rầy mình, nhưng không ngờ ngày hôm sau Vương Miện Quân lại xuất hiện.

“Tô Đàm.” Không hiểu làm sao anh ta biết được thời khóa biểu của Tô Đàm, sau giờ học Vương Miện Quân chặn cô lại, khẽ hỏi: “Chúng ta nói chuyện một lần nữa được không?”

Lúc này mọi người xung quanh đều nhìn hai người với ánh mắt khác thường, Tô Đàm thản nhiên nói: “Hôm qua không phải tôi với anh đã nói xong rồi sao?”

Vương Miện Quân muốn nói lại thôi: “Tôi...”

Tô Đàm: “Nếu như anh thật sự muốn tốt cho tôi, biện pháp tốt nhất là đừng quấy rầy cuộc sống của tôi.” Cô nói vô cùng nghiêm túc, “Hiện tại tôi sống rất tốt, không cần thêm anh trai hay người bố nào hết.”

Vương Miện Quân hỏi: “Em thật sự sống tốt chứ?”

Tô Đàm trịnh trọng gật đầu.

Vẻ mặt Vương Miện Quân đầy đau khổ, anh ta hỏi: “Nếu em sống tốt, tại sao còn làm thêm ở quán trà sữa?”

Tô Đàm khó hiểu: “Tôi không ăn trộm, ăn cướp, sống nhờ sức lao động của bản thân thì có vấn đề gì? Chẳng lẽ anh muốn cả đời tôi sống nhờ vào tiền của người khác?”

Lời nói của cô làm Vương Miện Quân không thể phản bác, hiển nhiên chỉ vì những chuyện mà Tô Đàm đã trải qua trong quá khứ đã khiến anh ta cho rằng cô là một kẻ đáng thương. Cũng đúng, bắt đầu từ năm nhất Tô Đàm đã đi làm thêm, không giống như cuộc sống nhẹ nhàng của đại bộ phận sinh viên, thậm chí còn liên quan đến vụ án giết người.

“Tô Đàm.” Một giọng nói đột ngột vang lên, Tô Đàm quay đầu lại, thấy phía trước là Chu Nịnh, người từng kết thù với cô bởi vì chơi mạt chược.

“Có chuyện gì à?” Tô Đàm hỏi.

Chu Nịnh nhìn Vương Miện Quân và Tô Đàm, trên mặt nở nụ cười khác thường, hiển nhiên cô ta hiểu lắm cái gì rồi, vờ vĩnh hỏi: “Lại cãi nhau với bạn trai à? Sáng sớm hôm nay không phải tôi thấy bạn trai cậu đưa cậu về trường học sao, cậu còn hôn anh ta một cái nữa.”

Vương Miện Quân nghe vậy thì nhú mày.

Trong chớp mắt Tô Đàm hiểu được dụng ý của Chu Nịnh. Cô tỏ vẻ lạnh nhạt, nhìn Chu Nịnh từ trên xuống dưới, cuối cùng bật ra một câu: “Liên

quan gì đến cậu?”

Sắc mặt Chu Ninh lúc đen lúc trắng, giọng nói của cô ta càng lớn hơn, hiển nhiên là muốn mọi người xung quanh chú ý: “Tô Đàm, tôi chỉ không muốn nhìn thấy cậu bắt cá hai tay thôi.”

Tô Đàm không thèm để ý đến cô ta, lạnh lùng hỏi lại: “Cậu có lòng quan tâm đến tôi thế sao? Chân bị gãy do nhảy lầu đã lành chưa?”

Chu Ninh cắn chặt môi, tức giận đến nỗi cả người run lên, biết không thể chiếm được lợi ích gì từ Tô Đàm liền quay đầu nhìn Vương Miện Quân: “Này, bạn gái anh hôm qua ở bên ngoài, đến sáng sớm hôm nay còn thân mật với người đàn ông khác trước công trường đó...”

Nhưng cô ta chưa kịp nói hết lời, chợt nghe Vương Miện Quân giận dữ, lớn tiếng mắng: “Cô, anh ta. Mẹ kiếp...”

Trong lòng Chu Ninh mừng thầm, phản ứng đầu tiên của Vương Miện Quân là tức giận với Tô Đàm, nào ngờ câu tiếp theo của Vương Miện Quân làm cô ta ngẩn người.

Vương Miện Quân chỉ vào mũi cô ta mắng: “Em gái ruột của ông đây yêu đương với ai liên quan quái gì đến cô, cần cô đến kêu gào không đứng đắn hả? Cút ngay cho tôi, nếu cô không phải là con gái thì con mẹ nó tôi sẽ đánh cô đến nỗi mẹ cô cũng không nhận ra.”

Tô Đàm trợn mắt há hốc mồm, bình thường thấy Vương Miện Quân là người điềm đạm nho nhã, không ngờ khi tức giận lại khủng bố đến như vậy.

Chu Nịnh cũng không ngờ mọi chuyện phát triển như thế này, hai mắt mở lớn, toàn thân run rẩy. Một số sinh viên xung quanh bắt đầu thì thầm bàn tán, cô ta nước mắt lưng tròng xoay người bỏ chạy, để lại bóng lưng hết sức thảm hại.

Tô Đàm bất đắc dĩ: "... Cô ta bị anh mắng đến nỗi bật khóc rồi kìa."

Vương Miện Quân cười mỉa: "Nếu cô ta là đàn ông thì tôi đánh cho khóc luôn ấy chứ."

Tô Đàm: "Tôi đi trước đây."

Vương Miện Quân vội vã gọi: "Tô Đàm..."

Tô Đàm quay đầu lại.

Vương Miện Quân: "Thực ra, thực ra... Tôi..." Trên mặt anh ta thoáng chút vẻ xấu hổ, "Tôi cũng không đồng ý với cách làm của bố."

Tô Đàm không biết phải nói gì, cô thở dài một hơi: "Ừ."

Vương Miện Quân muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói ra được lời nào, thần thờ nhìn theo bóng lưng Tô Đàm rời đi.

Sinh viên vốn nhàn rỗi, có drama gì cũng lan truyền rất nhanh chóng, chuyện vừa xảy ra với Tô Đàm buổi sáng, buổi tối Đường Tiểu trốn học đi chơi cũng biết. Khi cô ấy trở về phòng ngủ, vẻ mặt đầy khiếp sợ hỏi: "Đàm Đàm, Vương Miện Quân là anh ruột của cậu?"

Đúng lúc Tô Đàm vừa đi làm thêm về, đang ngồi trên ghế đọc sách, nghe vậy quay đầu thắc mắc: “Sao cậu biết?”

Đường Tiểu: “Toàn bộ lớp chúng ta đều biết hết rồi.”

Tô Đàm: “...”

Đường Tiểu: “Thật hay giả thế?”

Tô Đàm khẽ vuốt cằm.

Đường Tiểu nhanh như chớp chạy đến trước mặt Tô Đàm: "Trời ơi, chuyện này như thế nào vậy?"

Tô Đàm đơn giản nói lại cho Đường Tiểu nghe quan hệ của mình với Vương Miện Quân, Đường Tiểu nghe xong càng khiếp sợ hơn: “VẬY mà anh ta dám xuất hiện? Không sợ cậu bê ghế chiến đấu với anh ta một mất một còn sao?”

Tô Đàm: “... Nhưng mấy ghế trong phòng học được gắn cố định.”

Đường Tiểu lạnh trí nhắc cô: “Ghế của giáo viên có thể di chuyển đấy.”

Tô Đàm: “...”

Đường Tiểu lại hỏi thêm một số chi tiết, cuối cùng cảm khái: “Cô gái Chu Ninh này, mặc dù sinh ra có đôi chân đẹp nhưng có vẻ đầu óc hết thuốc chữa rồi.”

Tô Đàm hơi nghi ngờ: “Tại sao cô ta ghét tớ quá vậy?” Cô rất hiếm khi tham gia vào các hoạt động trong lớp, càng không có cơ hội gặp gỡ Chu Nịnh, cô hoàn toàn không hiểu tại sao Chu Nịnh lại có thái độ thù địch với cô đến thế.

“À, tớ có hỏi thăm rồi.” Tin tức của Đường Tiểu từ trước đến giờ vô cùng nhanh nhạy, lần này cũng không ngoại lệ, cô ấy nói: “Lúc học năm thứ hai, không phải có xét chọn học bổng sao? Thành tích của cô ta cũng tốt, nhưng học phần thấp hơn cậu, dù số điểm trong lớp của cô ta cao hơn cậu, kết quả vẫn bị cậu giành học bổng cao nhất, cô ta không phục, còn đi tìm giáo viên hướng dẫn nữa.”

Tô Đàm: “Ồ?”

Đường Tiểu: “Giáo viên hướng dẫn nói thẳng rằng điểm trên lớp chỉ để tham khảo, học phần mới là điểm quan trọng để cân nhắc. Cô ta đã rất tức giận.”

Tô Đàm hoàn toàn không nhớ chuyện này, vẻ mặt mông lung.

Đường Tiểu: “Thôi được, không đề cập đến cô gái ngu xuẩn kia nữa, về chuyện của Vương Miện Quân, cậu định thế nào?”

Tô Đàm im lặng một lúc mới nhẹ giọng nói: “Ừ, tớ sẽ nói chuyện rõ ràng với anh ta.”

Vài ngày sau khi sự việc âm ỉ kia xảy ra, Vương Miện Quân đã không đến tìm Tô Đàm nữa nhưng gần như toàn bộ khoa đều biết Tô Đàm là em gái của Vương Miện Quân, câu lạc bộ kịch của Vương Miện Quân vô cùng

nổi tiếng trong khoa. Đôi khi Tô Đàm còn có thể nghe tiếng xì xào khi đi trên đường, họ chỉ trỏ bảo cô là em gái của Vương Miện Quân.

Cũng may Tô Đàm đã học năm ba rồi, thời gian học trong trường cũng không nhiều lắm, nếu không sợ rằng với những lời bàn tán đầy có lẽ cô sẽ phiền không chịu nổi mất.

Lục Nhẫn Đông đi công tác đã trở về, ngày đầu tiên quay lại thì đến trường gặp Tô Đàm, còn hỏi Tô Đàm có nhớ anh không.

Tô Đàm: “Em có nhớ.”

Lục Nhẫn Đông: “Vậy bình thường tại sao em không gọi điện cho anh?”

Tô Đàm: “Gọi đi xa quá, cước đắt lắm.”

Thế mà Lục Nhẫn Đông lại tỏ ra vô cùng ấm ức trách móc, nói từ trước đến nay em chưa từng quan tâm anh sống có tốt không.

Mặc dù biết Lục Nhẫn Đông cố ý diễn trò, Tô Đàm vẫn thấy vô cùng lúng túng, nhanh chóng an ủi Lục Nhẫn Đông vài câu, kết quả một lát sau Tô Đàm thấy dường như có điều gì đó sai sai... Có phải Lục Nhẫn Đông đã cướp lời thoại của cô rồi không?

Lục Nhẫn Đông thấy Tô Đàm bị ép đến khờ rồi, không biểu lộ căng thẳng nữa, cười một hồi mới nói: “Hoa nhỏ của anh rất đáng yêu.”

Tô Đàm: “... Anh lại trêu chọc em!”

Lục Nhẫn Đông gấp vài món ăn vào bát Tô Đàm rồi hỏi Tô Đàm chuyện của Vương Miện Quân.

Tô Đàm lắc đầu: “Gần đây anh ta không đến tìm em nữa, nhưng lại giống như hồn ma, không kịp để ý lại bất ngờ xuất hiện bên cạnh em... Đợi một chút, người sau lưng anh hình như là Vương Miện Quân thì phải.”

Lục Nhẫn Đông: “Không phải đâu...” Anh đón Tô Đàm ra ngoài ăn cơm, tuy ở gần trường học nhưng không lẽ Vương Miện Quân cũng đi theo tới đây?

Tô Đàm quan sát một lát, cuối cùng khi đối mắt với người nọ, vẻ mặt cô rất bất đắc dĩ: “Đúng thật rồi.”

Lục Nhẫn Đông: “...”

Vương Miện Quân biết bản thân đã bị phát hiện nên dứt khoát đứng lên đi về phía bên này chào hỏi Tô Đàm. Thái độ của Tô Đàm không có gì thay đổi so với mấy ngày trước, vẫn vô cùng lạnh nhạt, Lục Nhẫn Đông thì dùng ánh mắt như đang thăm vấn nhìn Vương Miện Quân.

Vương Miện Quân gật đầu chào Lục Nhẫn Đông: “Xin chào, tôi là... bạn học của Tô Đàm.” Anh ta rất muốn nói là anh trai, nhưng ngại vì Tô Đàm vẫn chưa thừa nhận thân phận của anh ta.

“Tôi là bạn trai của cô ấy.” Lục Nhẫn Đông bắt tay Vương Miện Quân, “Có thể mạo muội hỏi cậu một câu, cậu theo dõi chúng tôi đến đây sao?”

Mặt Vương Miện Quân lộ vẻ lúng túng: “Tình cờ, tình cờ gặp thôi!”

Lục Nhẫn Đông: “Ồ, thật khéo làm sao.”

“Hai người ăn đi, đừng để ý đến tôi.” Vương Miện Quân sờ mũi.

Lục Nhẫn Đông gật đầu, cũng không hề có ý muốn giữ Vương Miện Quân lại, hôm nay vất vả lắm mới từ nơi khác trở về, còn chưa ở chung với Tô Đàm bao lâu, nào có hứng thú quan tâm đến Vương Miện Quân. Huống chi Lục Nhẫn Đông biết rõ hoàn cảnh gia đình Tô Đàm, cũng không định quyết định thay cô.

Vương Miện Quân tiệc nuôi rời đi. Tô Đàm nói: “Em tưởng rằng anh sẽ giữ anh ta ở lại cùng nhau ăn chứ.”

Lục Nhẫn Đông không hiểu: “Tại sao?”

Tô Đàm chống cằm đáp: “Bởi vì anh là kiểu người trông rất lý trí.”

Lục Nhẫn Đông: “Cho nên đây là lý do mà hoa nhỏ không chịu gọi điện thoại cho anh sao...”

Tô Đàm: “...” Vừa mới không dễ dàng dỗ dành anh xong, sao giờ lại quay về đề tài này nữa rồi?

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhẫn Đông: Ngày đầu tiên xa Tô Đàm, nhớ cô ấy. Ngày thứ hai xa Tô Đàm, nhớ cô ấy, nhớ cô ấy. Ngày thứ ba xa Tô Đàm, nhớ cô ấy, nhớ cô ấy, nhớ cô ấy.

Tô Đàm: Nói tiếng người.

Lục Nhẫn Đông: Không hôn một cái, anh không tha cho em.

Tô Đàm kiểng chân hôn Lục Nhẫn Đông hai cái: Xong rồi nhé?

Chương 45: Thương lượng

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Tuy rằng Tô Đàm không muốn có quan hệ gì với gia đình Vương Miện Quân. Nhưng mỗi ngày bị anh ta đi theo làm phiền như vậy cũng không phải là cách, Tô Đàm tự hỏi trong lòng, Lục Nhẫn Đông như nhìn thấu suy nghĩ của cô, mở miệng nói: “Có cần anh giúp đỡ em không?”

Tô Đàm hỏi: “Chuyện gì ạ?”

Lục Nhẫn Đông cười, nhìn Tô Đàm, giọng nói tràn đầy sự động viên: “Nói rõ ràng cũng tốt, anh sẽ luôn ở bên cạnh em.”

Tô Đàm hơi do dự: “Em, em không thật sự muốn...”

“Anh biết.” Lục Nhẫn Đông nắm tay Tô Đàm, anh không dùng nhiều sức nhưng lại nắm trọn cả bàn tay Tô Đàm, chờ cô bình tĩnh lại rồi nói: “Không sao đâu, có anh ở đây, cho dù lựa chọn của em như thế nào, bọn họ đừng hòng ức hiếp được em.”

Tô Đàm gật đầu.

Lục Nhẫn Đông: “Ngoan, chúng ta không sợ.” Anh nói xong thì hôn nhẹ lên mu bàn tay Tô Đàm.

Mu bàn tay Tô Đàm hơi ngứa, trong mắt thấp thoáng chút ngượng ngùng: “Vâng, ngày mai em sẽ nói chuyện rõ ràng với Vương Miện Quân.”

Lục Nhẫn Đông nở nụ cười.

Ngày hôm sau, Vương Miện Quân nhìn thấy Tô Đàm đột nhiên đến tìm anh ta, trong lòng vô cùng kích động, thậm chí suýt thì gọi hai chữ “em gái”, may mà anh ta cũng nhận ra ánh mắt lạnh lùng của Tô Đàm nên kìm lại được.

“Tô Đàm, cuối cùng em cũng chịu đi gặp bố rồi phải không?” Vương Miện Quân cẩn thận xác nhận lại đề nghị của Tô Đàm, anh ta lo lắng mình hiểu nhầm ý của cô.

Tô Đàm trả lời phải rồi cô nhìn Vương Miện Quân, khẽ hỏi: “Không phải anh đã nói ông ta rất muốn gặp tôi sao?”

Wương Miện Quân xúc động gọi: “Tô Đàm...”

“Vậy thì gặp nhau một lần đi.” Sắc mặt Tô Đàm thản nhiên, giống như đang nói chuyện bình thường nào đó.

Sau niềm vui mừng khôn xiết, Vương Miện Quân mới chú ý tới cảm xúc của Tô Đàm, trong lòng anh ta cảm thấy hơi không ổn nhưng sâu trong nội tâm vẫn tràn ngập hy vọng.

Wương Miện Quân hy vọng, Tô Đàm có thể chấp nhận ý tốt của bố anh ta, cũng hy vọng mình có thể danh chính ngôn thuận che chở cho cô em gái này.

Tô Đàm thông báo thời gian và địa điểm gặp mặt xong bèn đứng dậy rời đi.

Vương Miện Quân gọi Tô Đàm lại, khẽ nói xin lỗi.

Biểu cảm của Tô Đàm giống cười mà như không phải cười, cô nói: “Người có lỗi với tôi không phải anh, vậy anh xin lỗi tôi là sao?”

Vương Miện Quân không trả lời được.

Tô Đàm nói tạm biệt một lần nữa rồi rời đi không quay đầu lại.

Đến ngày hẹn, Tô Đàm và Lục Nhẫn Đông cùng nhau xuất hiện ở quán trà.

Lục Nhẫn Đông nắm tay Tô Đàm, anh nghĩ rằng Tô Đàm sẽ hơi xúc động, nhưng không ngờ hoa nhỏ nhà mình lại rất bình tĩnh, thậm chí biểu cảm của cô không có sự thay đổi nào.

Tô Đàm không thay đổi sắc mặt đi lên tầng, điềm tĩnh mở cửa phòng riêng, thấy bố con hai người đang ngồi đợi trong phòng.

“Tô Đàm!” Người đầu tiên kích động đứng lên là bố Tô Đàm - Vương Minh Chí. Mặc dù ông đã gần 50 tuổi nhưng trên người không thấy một chút sa sút tinh thần lẫn bề dẫu của tuổi trung niên, ngược lại chỉ trông như ngoài 30, nhìn tình hình này thì chắc mấy năm rời xa Tô Đàm, người đàn ông này sống thật sự rất tốt.

Tô Đàm không đáp, cô ngồi xuống chỗ đối diện, Lục Nhãn Đông vẫn nắm tay cô như cũ.

“Xin chào.” Tô Đàm mở miệng hỏi: “Ông là Vương Minh Chí à?”

Vương Minh Chí nghe Tô Đàm gọi cái tên này, vẻ mặt hơi không tự nhiên, ông ta đáp: “Đúng vậy, bố... hơn mười năm trước có sửa lại tên...”

Tô Đàm gật đầu, tâm trạng của cô cũng không có gì xúc động, giống như lần đầu tiên biết Vương Miện Quân là anh trai mình vậy, biểu hiện của cô phần nào làm cho Vương Minh Chí không kịp trở tay.

Vương Minh Chí cho rằng cô sẽ giận dữ, sẽ chửi bới... Nhưng những phản ứng như vậy không hề xảy ra. Nhìn cô gái tuổi còn rất nhỏ trước mặt, vẻ mặt bình tĩnh còn có phần lạnh lùng. Đối mặt với người bố đã vứt bỏ cô, trong ánh mắt chưa từng có chút dao động nào, giống như đang nhìn một người qua đường nào đó vậy.

“Ông là bố ruột của tôi đúng không?” Tô Đàm hỏi.

Vương Minh Chí hơi bối rối gật đầu.

Tô Đàm: “Nếu như ông thấy mắc nợ tôi, vậy hãy đồng ý với một yêu cầu của tôi đi.”

“Yêu cầu gì?” Vương Minh Chí thoáng ngạc nhiên, rõ ràng không nghĩ tới Tô Đàm vừa đến sẽ đưa ra yêu cầu, “Con nói đi, chỉ cần nằm trong phạm vi năng lực của bố, bố sẽ đồng ý với con.”

Ông ta nói rất tha thiết, Tô Đàm nở nụ cười, người trước mặt quả nhiên không hổ danh là dân buôn bán, ngay cả khi hứa hẹn điều gì đó, đầu tiên đều phải lý trí đưa ra điều kiện giới hạn: trong phạm vi năng lực.

Tô Đàm cầm tách trà lên, từ từ nhấp một ngụm rồi lên tiếng: “Làm ơn, ông và cả con trai ông hãy tránh xa cuộc sống của tôi. Hiện nay tôi sống rất tốt, không cần anh trai cũng không cần bố.”

Biểu cảm trên mặt Vương Minh Chí như bị đóng băng.

Tô Đàm bình thản: “Đây là yêu cầu của tôi. Nếu như ông không đồng ý với điều kiện này thì tôi sẽ không tin tưởng ông nữa.”

Lục Nhấn Đông im lặng ngồi bên cạnh nhưng trong lòng thầm vỗ tay cho cô gái của mình. Tô Đàm đi nước cờ này quá đỉnh, trực tiếp tiêu diệt Vương Minh Chí. Nếu Vương Minh Chí không đồng ý với Tô Đàm, chứng minh ông ta là một người nói không giữ lời, làm sao khiến Tô Đàm tin tưởng được đây? Nếu đồng ý thì coi như ý muốn được hòa thuận với Tô Đàm đều đổ sông đổ biển.

Vương Minh Chí nhíu mày: “Đàm Đàm, bố thật sự đã hối hận, con...”

Tô Đàm: “Hối hận? Ông không cần hối hận.”

Vương Minh Chí sững sờ.

Tô Đàm: “Chuyện ông thật sự nên hối hận đã không thể nào bù đắp được.” Cô lạnh lùng nở nụ cười, nụ cười khiến Vương Minh Chí cảm thấy đau lòng. Tô Đàm khẽ hỏi: “Ông có biết bà nội ra đi như thế nào không?”

Vương Minh Chí xấu hổ lắc đầu: “Mẹ không tha thứ cho bố...”

“Vậy xin ông cứ đối xử với tôi như khi đối xử với bà nội đi.” Tô Đàm nói, “Nếu ông muốn được tha thứ để trong lòng được yên ổn, tôi có thể nói cho ông biết, tôi tha thứ cho ông rồi.”

Vương Minh Chí mở to miệng nhưng không nói được nên lời.

“Tô Đàm...” Sắc mặt Vương Miện Quân trắng bệch, rõ ràng không ngờ sự việc phát triển như vậy.

Tô Đàm uống một hơi hết sạch tách trà, gạt đầu với Vương Miện Quân: “Nếu anh muốn có em gái, tôi đề nghị mẹ anh nên sinh thêm bởi vì tôi không cần anh trai, anh chỉ làm phiền tôi thôi.”

Vẻ mặt Vương Miện Quân đầy đau khổ.

“Đi thôi.” Tô Đàm đứng dậy.

Lục Nhẫn Đông đưa tay ôm lấy bả vai Tô Đàm, anh hơi nghiêng đầu ghé vào tai Tô Đàm nói nhỏ: “Cô gái của anh giỏi quá.”

Tô Đàm mỉm cười, không lên tiếng, rời khỏi quán trà với Lục Nhẫn Đông, để lại hai bố con đang hồn bay phách lạc.

“Bố...” Vương Miện Quân khó khăn nói: “Chuyện gì đã xảy ra với bà, bà nội vậy ạ?”

Vương Minh Chí không trả lời, ông ta mơ hồ cảm nhận được cái gì đó, hiện tại cơ thể dường như bị đóng băng, miệng cứng ngắc không thể nói

nên lời.

Sắc mặt của Tô Đàm khi đi vào quán trà thế nào thì khi rời khỏi cũng không có gì khác biệt, cho đến khi ngồi vào vị trí ghế lái phụ trên xe, trên mặt cô mới lộ ra chút mệt mỏi.

Trong lòng Lục Nhãn Đông không chịu nổi, anh hôn nhẹ lên tóc Tô Đàm rồi hỏi: “Em có mệt không?”

Tô Đàm: “Hơi hơi ạ.”

Lục Nhãn Đông gật đầu: “Em đừng lo, mọi việc rồi sẽ ổn thôi.” Nếu như Vương Minh Chí chưa từ bỏ ý định, tiếp tục để Vương Miện Quân quấy rầy Tô Đàm, vậy đừng trách anh không khách khí.

Tô Đàm dựa đầu vào cửa sổ xe, nhìn phong cảnh phía trước lao vùn vụt qua, cô im lặng rất lâu mới nói nhỏ một câu: “Anh nói xem, đôi khi con người ta sẽ tham lam thế sao?”

Lục Nhãn Đông hỏi: “Cái gì?”

Tô Đàm: “Rõ ràng ông ấy có mọi thứ, con trai, vợ đẹp, tiền tài... Lại còn mong chờ sự tha thứ của em để có thể tháo gỡ sự hổ thẹn của lương tâm, thật tham lam.”

Lục Nhãn Đông chậm rãi nói: “Có người như vậy đó.”

Tô Đàm: “Thậm chí em còn không hận ông ta, giờ lại muốn em tha thứ cho ông ta?” Bối là một từ vô cùng lạ lẫm đối với cô, ngoại trừ bà nội, bất

cứ người nào khác cũng không khiến cô cảm thấy có ràng buộc huyết thống.

“Không sao, tất cả đều đã qua rồi.” Lục Nhẫn Đông nói.

Tô Đàm không đáp lời, cô không biết Vương Minh Chí đã hết hy vọng chưa, “Nhẫn Đông, cảm ơn anh.”

Lục Nhẫn Đông: “Em khách sáo quá.”

Tô Đàm: “Không phải khách sáo đâu, nếu anh không đi cùng em, em sẽ không dám nói chuyện với bọn họ như thế.”

Lục Nhẫn Đông tò mò hỏi: “Tại sao vậy?”

Tô Đàm cười: “Bởi vì em không đánh lại bọn họ chứ sao.” Hơn nữa, cô lại không biết rõ cuộc tính cách của Vương Minh Chí như thế nào, nếu khiến ông ta tức giận thì có thể cô sẽ bị đánh.

Lục Nhẫn Đông: “Hừ, người nào dám động đến hoa nhỏ của anh, anh vặn tay người đó.” Anh vừa dứt lời đúng lúc đèn đèn đỏ, Lục Nhẫn Đông còn cố ý cởi khuy cổ tay áo sơ mi, để lộ cánh tay rắn chắc và thon dài.

Tô Đàm duỗi đầu ngón tay chọc chọc vào cánh tay anh, lên tiếng cảm thán: “Cứng ghê.”

Lục Nhẫn Đông nghiêm túc nói: “Chỗ này không được coi là cứng rắn, còn có chỗ cứng hơn...”

Tô Đàm trừng mắt: “Đồ lưu manh.”

Lục Nhấn Đông giả vờ vô tội: “Bảo bối, oan uổng cho anh rồi, anh muốn nói đến cơ bụng cơ, em có muốn sờ thử không?”

Tô Đàm: “Em không thèm...”

Lục Nhấn Đông: “Cảm giác tốt hơn khi sờ eo của anh đấy.”

Tô Đàm: “...” Anh nhắc đến từ “eo” này làm Tô Đàm thật sự hơi chần chừ.

Lục Nhấn Đông nhìn vẻ mặt của Tô Đàm thì nhin cười: “Thật sự đấy, chúng ta về nhà thử xem, cam đoan sẽ làm cho em hài lòng.”

Một lát sau Tô Đàm mới kịp phản ứng, phát hiện mình bị Lục Nhấn trêu, cô cười mắng: “Điều Hóa!”

Lục Nhấn Đông bật cười ha ha.

Cho dù nói như thế, đêm đó Tô Đàm vẫn ở lại nhà Lục Nhấn Đông. Anh đã dụ dỗ Tô Đàm bằng cái eo gầy và cơ bụng tiêu chuẩn của mình.

Tô Đàm sờ soạng một lát rồi cảm khái: "Em cảm thấy dường như anh lợi dụng nhan sắc của mình quyến rũ hoàng đế không thể lên triều, là yêu phi (1) đấy."

(1) Yêu phi: ý chỉ những phi tần hồng nhan họa thủy.

Lục Nhẫn Đông cắn lên tai Tô Đàm một cái, khi vành tai trắng trắng mềm mềm hiện rõ dấu răng, anh nghiêng răng nói: “Đã được sàm sờ người ta còn nói anh là yêu phi, không sợ anh hiện nguyên hình nuốt em sao...”

Tô Đàm hét lên: “Khoai Tây! Hộ giá!”

Khoai Tây vốn đang chơi đùa bên cạnh, nghe Tô Đàm gọi tên mình thì chạy đến như một làn khói, sau đó cắn chặt ống quần của Lục Nhẫn Đông.

Lục Nhẫn Đông dở khóc dở cười: “Khoai Tây, đồ phản bội!”

Tô Đàm cũng nở nụ cười.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhẫn Đông: Không biểu hiện cho tốt thì anh sẽ ăn tươi nuốt sống em.

Tô Đàm: Nếu biểu hiện tốt thì sẽ không bị ăn ạ?

Lục Nhẫn Đông: Sẽ ăn bằng cách khác.

Tô Đàm: ...

Chương 46: Cuộc thi

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Kể từ lần gặp mặt đó, Vương Miện Quân không xuất hiện trước mặt Tô Đàm bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu như trước kia nữa. Tô Đàm cũng không nghe về Vương Minh Chí trong một thời gian dài, cô nghĩ rằng vấn đề này đã trôi qua, cho đến kì nghỉ hè hai tháng sau, cô nhận được cuộc điện thoại từ mẹ mình.

Mẹ của Tô Đàm là một người phụ nữ rất bình thường, nếu nói có điều gì đặc biệt, có lẽ chính là bà ta đối xử với Tô Đàm hết sức lạnh nhạt.

Hầu hết mọi người khi đứng trước những người khác nhau thì sẽ đối xử khác nhau. Mẹ Tô rất lạnh lùng và cứng rắn với Tô Đàm, nhưng với con trai Hứa Lăng Duệ, bà ta lại là một người mẹ dịu dàng.

Cũng may sau khi Tô Đàm lên cấp hai đã không còn hi vọng xa vời vào bất cứ thứ gì nữa, vì không có hi vọng thì sẽ không thất vọng. Đối với thái độ lạnh lùng của mẹ, mãi rồi cô cũng quen.

Mẹ Tô gần như không gọi điện thoại cho Tô Đàm, cô thậm chí nghi ngờ rằng, ngay cả khi bà ta chết cũng sẽ không hoan nghênh cô xuất hiện tại tang lễ của bà ta.

Vì vậy khi nhận được điện thoại, Tô Đàm hơi ngạc nhiên: “Có chuyện gì ạ?”

Mẹ Tô im lặng một lúc rồi nói với giọng khó hiểu: “Bố con đã về rồi.”

Tô Đàm yên lặng.

Mẹ Tô: “Tô Đàm, con có hận mẹ không?”

Tô Đàm rất dứt khoát: “Không hận.”

Mẹ Tô: “Thật sự không hận ư?”

Tô Đàm vâng một tiếng, cô thẳng thắn: “Con không có nhiều sức lực để hận.” Hận và yêu đều là tình cảm mãnh liệt, khi bạn cố chấp hận một ai đó sẽ khiến bạn không thể ngủ nổi, thậm chí toàn bộ suy nghĩ đều về người đó, Tô Đàm không phải là người có tình cảm nồng nhiệt như vậy.

Mẹ Tô: “Ông ta trở về rồi, còn đưa theo con trai đi cùng, mẹ cảm thấy thật buồn nôn khi nhìn thấy ông ta. Nhưng bình tĩnh suy nghĩ thì ông ta cũng không phải người lạ.”

Tô Đàm nhú mày, cô không hiểu ý nghĩa cuộc gọi này của mẹ mình.

Mẹ Tô: “Được rồi, không nói nữa, con lo giữ gìn sức khỏe cho tốt. Tô Đàm, mẹ thật sự xin lỗi.”

Tô Đàm trả lời rồi nghe tiếng mẹ Tô cúp máy. Cô cúi đầu nhìn màn hình điện thoại trong tay, vẻ mặt đầy nghi ngờ, mẹ cô gọi cuộc điện thoại này chẳng lẽ do lương tâm đột nhiên trở dậy?

Câu trả lời chính xác cho câu hỏi này, Tô Đàm chắc chắn sẽ không tìm thấy được, nhưng cô cũng không quan tâm quá nhiều. Chẳng qua là sau lần đó, mẹ Tô không ngăn cản Hứa Lăng Duệ đến gặp Tô Đàm nữa, xem như bà ta đã chấp nhận hành động thân thiết với Tô Đàm của con trai.

Không có Vương Minh Chí, không có Vương Miện Quân, cuộc sống của Tô Đàm lại trở nên yên tĩnh.

Lúc này, kỳ nghỉ hè sắp đến, không khí trong trường học căng thẳng vì các cuộc thi trước mắt. Ngay cả Đường Tiểu - cô gái luôn chạy ngoài đường mỗi ngày cũng bắt đầu xuất hiện ở phòng tự học hàng đêm, vẻ mặt đầy đau khổ nhai nuốt những cuốn sách giáo khoa không quen thuộc.

Việc ôn tập này là sở trường đối với Tô Đàm, thế nên cô cũng dành chút thời gian giúp đỡ Đường Tiểu ôn tập.

Ngày mùa hè nắng chói chang, những chú chim trên ngọn cây phát ra tiếng kêu đinh tai. Thời gian này, Lục Nhẫn Đông lại rảnh rỗi, khi không có việc sẽ chạy ngay tới trường học.

Bây giờ, anh đã thay trang phục mùa hè, vì anh có dáng người đẹp nên càng làm cho người ta nhìn không sót chỗ nào, vai rộng eo hẹp, lại còn có đôi chân dài thẳng tắp, đi đến đâu là hấp dẫn ánh mắt mọi người đến đó, ngay cả Tô Đàm đôi khi cũng thầm than một tiếng trong lòng rồi nhìn anh thêm vài lần.

Tất nhiên, sau đó tình huống này bị Lục Nhẫn Đông phát hiện ra, anh chỉ vào mũi Tô Đàm, chế nhạo cô là đồ háo sắc.

Tô Đàm ngưỡng ngùng giải thích: “Không phải tại vì anh đẹp trai sao?”

Lục Nhẫn Đông cười mà như không cười: “Thế sao người đẹp trai nấu ăn cho em, em không chịu ăn thêm vài miếng nữa?” Vì thời tiết quá nóng, khẩu vị của Tô Đàm không được tốt, Lục Nhẫn Đông thấy đau lòng nên mỗi buổi tối anh đều đến trường kéo Tô Đàm về nhà ăn cơm. Bây giờ đã gần đến ngày thi cuối kỳ, các lớp học của trường gần như đã kết thúc, chỉ còn lại bài thi cuối cùng.

“Đàm Đàm, hôm nay em muốn ăn gì nào?” Sau khi Lục Nhẫn Đông đón được Tô Đàm thì lập tức mở miệng dò hỏi.

Hôm nay Tô Đàm mặc bộ váy liền áo màu trắng, làn da của cô vốn trắng, lúc này ngồi ở ghế lái phụ với dáng vẻ rầu rĩ, ỉu xiu, thật sự giống bông hoa trắng nhỏ không có tinh thần.

“Món nào cũng được ạ.” Tô Đàm dựa đầu vào cửa xe, giọng nói yếu ớt vang lên. Cô thật sự không thích mùa hè, tuy rằng trời đã về chiều nhưng khí nóng bốc lên từ mặt đường làm cho cô có cảm giác như bị nướng đến khô. Nếu không phải mỗi ngày Lục Nhẫn Đông ép cô ăn cơm, cô đoán rằng mình sẽ ăn uống tùy tiện gì đó để giải quyết bữa tối.

“Ăn mì lạnh đi. Anh đã nhờ dì mua ngày hôm qua rồi.” Lục Nhẫn Đông nói trong khi lái xe, “Vương Miện Quân không quấy rầy em nữa chứ?”

Tô Đàm lắc đầu.

Lục Nhẫn Đông nhìn về phía trước, mỉm cười: “Anh đoán là họ quá bận.”

Ban đầu Tô Đàm không hiểu Lục Nhẫn Đông nói vậy là có ý gì, mãi về sau cô mới mơ hồ nhận ra, việc Vương Minh Chí và Vương Miện Quân không tiếp tục liên lạc với cô nữa có sự nhúng tay của Lục Nhẫn Đông. Còn rốt cuộc có chuyện gì xảy ra thì Tô Đàm cũng không đi tìm hiểu.

Chiếc xe đi về phía trước, mười mấy phút sau thì đến nhà Lục Nhẫn Đông.

Bởi vì thời tiết nóng, Khoai Tây cũng không có sức sống, thế nên biến thành Tô Đàm và Khoai Tây ủ rũ nằm bò trên ghế sofa, Lục Nhẫn Đông nấu ăn xong thì gọi cả người và chó tới ăn.

Bữa tối rất đơn giản, cháo, bánh bao và một ít salad trộn, nói chung là thành phần dinh dưỡng tương đối đầy đủ.

Lục Nhẫn Đông làm món mì lạnh khá ngon, sợi mì trộn mượt, nêm nếm cũng hợp với khẩu vị thích ăn cay của Tô Đàm, bên trên còn bỏ thêm không ít dưa muối, khi ăn rất ngon miệng.

Tô Đàm ăn đầy thỏa mãn, hai mắt híp lại.

Lục Nhẫn Đông nhìn dáng vẻ cô như thế, không nhịn được vươn tay véo mặt của cô rồi cười: “Tại sao lại giống con mèo vậy?”

Tô Đàm lườm bâu: “Đừng véo, anh véo đến nổi biến dạng thì làm sao bây giờ?”

Lục Nhẫn Đông: “Nếu biến dạng thì anh cho em véo lại một cái.”

Ăn tối xong, Tô Đàm rửa bát, sau đó cô mở sách ra bắt đầu ôn thi. Lục Nhẫn Đông điều chỉnh ánh sáng ngọn đèn phòng khách dịu đi để Tô Đàm đọc sách thuận tiện hơn.

Trong phòng trở nên yên tĩnh, Lục Nhẫn Đông ngồi bên cạnh Tô Đàm bắt đầu xử lý công việc của mình, không khí giữa hai người vô cùng hài hòa.

Đến khoảng 9 giờ, Lục Nhẫn Đông đưa Tô Đàm về trường học.

Lúc trên xe, Tô Đàm do dự nói: “Đợi đến khi nghỉ hè, em sẽ về quê một chuyến.”

Lục Nhẫn Đông hỏi: “Em về làm gì?”

Tô Đàm cụp mắt xuống, thấp giọng đáp: “Đưa bà nội đến đây.”

Lục Nhẫn Đông đã hiểu Tô Đàm muốn làm gì, anh không an ủi, cuối cùng chỉ để lại một câu: “Chúng ta cùng về.”

Tô Đàm không nói chuyện.

Lục Nhẫn Đông dịu giọng: “Hãy cho bà nhìn thấy bạn trai của cháu gái để bà yên tâm, cháu gái ngoan của bà sẽ không bị người ta bắt nạt nữa.”

Tô Đàm đưa tay sờ lên cửa kính bên cạnh, đầu gật nhẹ đến mức gần như không thể nhận ra.

Lục Nhẫn Đông nhìn thấy được, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn.

Tiếp theo là một tuần thi vội vã. Thi cử cộng với thời tiết nóng bức luôn làm người ta thấp thỏm không yên.

Hầu hết phòng học trong trường đều được trang bị quạt máy, nhưng với nhiệt độ cao đến gần 38 độ mà nói thì quả thật chỉ như muối bỏ biển.

Tô Đàm ngồi trong phòng thi, nghiêm túc viết bài thi trước mặt, mồ hôi trên chóp mũi đã tụ lại thành những giọt nước nho nhỏ, cô cầm khăn giấy lên lau nó đi rồi bắt đầu làm bài tiếp theo.

Số báo danh của Đường Tiểu ở phía sau Tô Đàm, lúc này cô ấy đang than thở, không biết là bị kẹt ở câu nào.

Mười mấy phút sau, tiếng chuông kết thúc bài thi vang lên, trong phòng bắt đầu kêu rên. Đường Tiểu cảm thán: “Đàm Đàm à, nếu không có cậu, có lẽ tớ không lấy được học phần này.”

Tô Đàm cười: “Đâu có nghiêm trọng đến vậy.”

Đường Tiểu: “Thật mà, nếu cậu không đánh dấu những điểm chính cho tớ, tớ chắc chắn sẽ phải học lại môn này.” Tô Đàm là trùm học giỏi của khoa các cô, điểm số có thể được đứng đầu trong khoa, quan trọng nhất là đoán đề rất chính xác.

Tô Đàm lau mồ hôi: “Đi thôi, về phòng ngủ đi, nóng quá.”

Đường Tiểu đồng ý.

Môn thi lần này, nói chung đề ra hơi khó, đa số sinh viên khi thi xong đều kêu rên thảm thiết nói tiêu đời rồi, thảm nhất là giáo viên môn này thật

sự nghiêm khắc, không đạt là không đạt, thiếu một chút giáo viên cũng không cho qua.

Tuy nhiên, tuần thi chỉ vừa mới bắt đầu, còn vài môn nữa đang chờ ở phía sau.

Một tuần thi cử nhoáng một cái trôi qua, Tô Đàm sứt mất ba cân, cái cằm chột trở nên nhọn hoắt. Lục Nhẫn Đông nhìn mà đau lòng khủng khiếp, anh liền nghĩ cách giúp Tô Đàm bồi bổ cơ thể.

Hôm nay, sau khi thi xong môn cuối cùng, Lục Nhẫn Đông đến trường đón Tô Đàm, nhìn thấy cô gái của mình thì lập tức nhíu mày, “Tại sao lại gầy thế này, mau đến đây cho anh ôm một cái.”

Tô Đàm bước tới liền bị Lục Nhẫn Đông trực tiếp bế ngang người lên.

Tô Đàm không ngờ Lục Nhẫn Đông thật sự bế cô, cô kêu "A" một tiếng, hơi xấu hổ: “Có nhiều người xung quanh kìa anh!”

Lục Nhẫn Đông thả Tô Đàm xuống, lông mày nhíu lại: “Có phải lại sứt thêm hai lạng không?”

Tô Đàm bất đắc dĩ: “Đâu có chính xác đến vậy...”

Ai ngờ khi về nhà đứng lên cân, đúng thật là cô gầy đi, không nhiều không ít, vừa đúng hai lạng.

Tô Đàm nhìn chăm chăm vào con số hiển thị, hơi chột dạ, khẽ lẩm bẩm: “Có thể do cân không chuẩn.”

Lục Nhấn Đông nghiêng rặng: “Không chuẩn chỗ nào, em có uống bát canh tối qua không đấy?”

Tô Đàm ngoan ngoãn đáp: “Có uống ạ.”

Lục Nhấn Đông: “Thật sự uống rồi chứ?”

Tô Đàm nhanh chóng gạt đầu, bát canh kia rất ngon, cô thật sự đã uống.

Lục Nhấn Đông quét mắt nhìn Tô Đàm từ trên xuống dưới, ánh mắt của anh làm Tô Đàm hơi sợ hãi, mặt anh không biểu cảm nói: “Gầy đến nỗi đem bán cũng không ai mua.”

Tô Đàm ngược mắt nhìn Lục Nhấn Đông: “Anh cũng không cần sao?”

Lục Nhấn Đông cắn lên cằm cô một cái, giận dữ nói: “Em là của anh mà, người nào dám lấy, không làm cho em trở thành miếng thịt ngon, anh sẽ không ăn.”

Tô Đàm nhỏ giọng: “Thế thì cứ gầy đi...”

Lục Nhấn Đông nghe vậy thì trực tiếp vác cô lên cầu thang, rồi ném cô xuống giường ở tầng hai, tiếp đó mở khuy tay áo, cười mỉa: “Nếu em tiếp tục gầy thêm nữa, để xem hôm nay anh dạy dỗ em thế nào.”

Tô Đàm hét chói tai: “Cứu mạng...”

Lục Nhấn Đông bắt đầu cù lét Tô Đàm.

Tô Đàm cười đến chảy cả nước mắt, mở miệng cầu xin tha thứ, không chú ý đến ánh mắt của Lục Nhẫn Đông đã trở nên sâu thẳm, lúc nhìn cô càng dịu dàng thêm vài phần.

“Tô Đàm.” Động tác của Lục Nhẫn Đông đột nhiên dừng lại, anh tiến lại gần Tô Đàm, hôn lên môi cô, thăm thò: “Em đoán xem bây giờ anh đang nghĩ gì?”

Trong mắt Tô Đàm chứa đầy nước, cô mờ mịt lắc đầu.

Lục Nhẫn Đông luồn tay vào trong tóc Tô Đàm, anh nói: “Anh đang nghĩ đến lúc em mặc áo cưới.”

Mặt Tô Đàm dần đỏ ửng lên, ánh mắt cũng hơi không tự nhiên.

Lục Nhẫn Đông dùng trán của mình đè lên trán Tô Đàm, ép cô phải nhìn anh: “Lúc đó chắc chắn em sẽ rất đẹp.”

Tô Đàm cắn môi dưới, cô hỏi: “Sẽ có một ngày như vậy sao?”

Lục Nhẫn Đông trịnh trọng đáp: “Tuyệt đối sẽ có.”

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhẫn Đông: Thật ra là anh đã nghĩ đến chuyện khác...

Tô Đàm: Chuyện gì ạ?

Lục Nhân Đông: A a a tôi muốn ăn Đám Đám của tôi nhưng lại sợ dọa cô ấy chạy mất, phải chịu đựng thôi!

Về mặt Tô Đám ngỡ ngác.

Chương 47: Tương lai

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Sau khi một tuần thi cử kết thúc, các sinh viên nghênh đón kỳ nghỉ hè mong đợi đã lâu.

Tô Đàm thực sự không thích mùa hè, khi Lục Nhãn Đông đến tìm, cô đang ở trong phòng học có quạt, dán mặt lên mặt bàn để hưởng thụ nhiệt độ mát mẻ.

Lục Nhãn Đông bước vào phòng, từ từ đi đến trước mặt Tô Đàm, anh với tay véo nhẹ vào cái gáy mảnh khảnh của Tô Đàm.

Tô Đàm bị véo một phát thì tỉnh dậy ngay lập tức, ngẩng đầu nhìn thấy Lục Nhãn Đông đang cười vui vẻ bên cạnh thì bất đắc dĩ: “Người em toàn là mồ hôi, anh không sợ ướt tay à?”

Lục Nhãn Đông lại véo một cái đến nỗi in cả dấu đỏ trên mặt cô, anh nói: “Anh cũng không biết phải làm sao, bởi vì không nhịn được.”

Tô Đàm trừng mắt, cũng may mà Lục Nhãn Đông nói những lời này một cách đứng đắn.

Vào mùa hè, mặt trời lặn rất muộn. Đã gần 7 giờ mà vẫn chưa thấy hoàng hôn buông xuống.

Khi Tô Đàm đi ra cổng trường, lúc thì cô đi bên này, lúc thì cô đi bên kia, Lục Nhẫn Đông nhìn theo cô một lát mới phát hiện thì ra cô đang trốn ánh nắng mặt trời, anh không kìm được bật cười, móc chiếc khăn vuông từ trong ngực ra đưa cho Tô Đàm, hỏi cô: “Lau mồ hôi đi, em sợ nóng à?”

Tô Đàm cầm lấy chiếc khăn, lườm lên tiếng: “Em ghét nhất là mùa hè.”

Lục Nhẫn Đông lên tiếng: “Nhà em ở bên kia chắc là nóng hơn so với ở đây hả?”

Tô Đàm đáp: “Đúng vậy, khi trời bắt đầu nóng thì muỗi xuất hiện nhiều hơn, thức ăn cũng không giữ được lâu, bây giờ em vẫn nhớ, em còn dự trữ mấy cái bánh bao hồng ở nhà đấy...”

Ý cười trên mặt Lục Nhẫn Đông giảm đi hẳn, không muốn cô thấy tâm trạng của mình thay đổi, anh hỏi: “Dự trữ bánh bao?”

Tô Đàm lau mồ hôi, biểu cảm phờ phạc: “Trước cổng trường có bà cụ bán bánh bao vừa rẻ lại rất ngon, nhưng dăm ba ngày bà mới tới bán một lần, em thích quá nên có dự trữ lại một ít... Ừm, lần này về có thể đi xem thử.” Khi cô nói những lời này thì vẻ mặt rất bình thản, rõ ràng không cảm thấy có gì đặc biệt.

Lục Nhẫn Đông không nói thêm gì, anh ấn đầu Tô Đàm một cái, khẽ gọi: “Cô bé à.”

Tô Đàm đáp lại.

Lục Nhẫn Đông: “Tối nay ăn canh cá nhé.”

Khóe mắt Tô Đàm cong lên, nói vâng.

Thành phố này khác với quê hương của Tô Đàm, khí hậu tương đối khô, cùng với cái nóng mùa hè oi bức, ăn quá nhiều ớt sẽ làm tổn thương gan. Lục Nhẫn Đông thường kiểm soát lượng ớt trong chế độ ăn của Tô Đàm, nhưng tối nay anh lại vì Tô Đàm mà cố ý làm một bữa ăn lớn đầy ớt.

Tô Đàm ăn một phát hết hai bát cơm, Lục Nhẫn Đông bất đắc dĩ phải nhắc cô ăn chậm lại.

“Em rất thích ăn cay.” Bờ môi của cô đỏ bừng vì cay, nước mắt chảy ròng ròng, nhưng Tô Đàm vẫn chưa chịu ngừng đĩa.

Lục Nhẫn Đông ăn hết phần rau trộn dưa leo thanh đạm rồi cất lời: “Anh đặt vé máy bay rồi, sáng sớm ngày 13, sẵn dịp trời mát mẻ, chúng ta sẽ đi sớm.”

Tô Đàm âm ờ: “Anh về chung với em sẽ không ảnh hưởng đến công việc chứ?”

Lục Nhẫn Đông đáp nhẹ nhàng như không: “Không có gì, thời gian đó trời nóng, người ta không thích đi ra ngoài, tỉ lệ phạm tội không cao.”

Tô Đàm hỏi: “Có cách giải thích như vậy nữa sao?”

Lục Nhẫn Đông nghiêm túc nói: “Đúng vậy.”

Lúc đầu Tô Đàm còn tin tưởng lời nói của Lục Nhẫn Đông, sau này nghĩ lại, Lục Nhẫn Đông toàn dùng dáng vẻ nghiêm chỉnh nói mấy câu vớ vẩn. Làm gì có chuyện trời nóng thì không có tội phạm, nếu theo logic này thì lúc mừng năm mới, chắc tội phạm đều đi nghỉ đông hết rồi? Chẳng qua chờ Tô Đàm phát hiện ra thì đã quá muộn, ván đã đóng thuyền rồi.

Có lẽ vì ăn quá nhiều ớt nên buổi tối Tô Đàm hơi đau bụng, cô cũng không nói ra, khi cô và Lục Nhẫn Đông đang ngồi trên ghế sofa cùng nhau xem tivi thì người hơi co lại, nhưng lại bị Lục Nhẫn Đông nhìn ra.

“Có phải dạ dày không thoải mái không?” Lục Nhẫn Đông đột nhiên hỏi.

Tô Đàm hơi kinh ngạc: “Làm sao anh biết?”

Lục Nhẫn Đông thở dài: “Bình thường em sợ nóng nên luôn nằm thẳng chân khi mở điều hòa, hôm nay lại nằm cuộn tròn như vậy.” Anh nói xong đứng dậy đi khỏi phòng khách, mấy phút sau trở lại với cốc nước ấm và vài viên thuốc dạ dày, “Em uống đi.”

Tô Đàm ngoan ngoãn uống thuốc rồi bị Lục Nhẫn Đông kéo vào trong ngực.

“Em đó...” Lục Nhẫn Đông dùng tay nhẹ nhàng xoa bụng Tô Đàm, “Em nói anh nghe, sau này em muốn tinh thần vui vẻ hay thân thể vui vẻ? Muốn cái nào?”

Tô Đàm nằm trong lòng Lục Nhẫn Đông, nhìn khuôn mặt anh, khẽ lâu bầu: “Tại sao một việc bình thường mà anh nói xong hình như đã bị thay đổi nhỉ?”

Lục Nhẫn Đông: “Thay đổi cái gì?”

Tô Đàm: “Thành đôi trụy ấy...”

Lục Nhẫn Đông cười như không cười: “Nếu anh muốn đôi trụy, em chịu được sao?”

Tô Đàm: “Đôi trụy như thế nào ạ?”

Lục Nhẫn Đông không lên tiếng, anh cúi đầu liếm tai Tô Đàm, khẽ nói: “Đừng đùa giỡn với anh, đàn ông không chịu được mấy kiểu trêu chọc đâu.”

Tô Đàm lập tức ngừng lên tiếng, mặt cũng đỏ lên, bởi vì cô cảm thấy phía sau lưng có gì đó là lạ chạm vào người cô.

Lục Nhẫn Đông cũng không dám tiếp tục trêu chọc, vì mùa hè nên mặc ít, Tô Đàm dán sát vào người anh nhưng anh không nỡ dùng phương thức qua loa để ăn cô gái của mình.

Thuốc dạ dày nhanh chóng có tác dụng, sau khi cơn đau dạ dày của Tô Đàm dịu đi, cô bắt đầu thấy mệt mỏi và buồn ngủ, thế là cô đi ngủ sớm. Nhưng cô lại không biết, suốt đêm đó, Lục Nhẫn Đông cười khổ hút thuốc ngoài ban công, còn chạy vào nhà vệ sinh hai lần, có điều anh làm gì trong đấy thì không ai biết được.

Kỳ nghỉ hè của năm ba, nhà trường sắp xếp cho sinh viên đi thực tập. Nhưng giáo viên hướng dẫn cân nhắc đến tình huống đặc biệt của Tô Đàm

nên cũng không bắt buộc cô đi thực tập vì hầu hết các nơi trường sắp xếp thực tập đều không có lương, chỉ đi để tăng thêm kiến thức thôi.

Thời gian cuối kỳ, Tô Đàm gửi mấy bảng sơ yếu lí lịch đến các công ty gần trường, cô muốn chuẩn bị để thi nghiên cứu sinh nên việc thực tập cũng không vội vàng, chỉ muốn tạm thời tìm việc để trang trải học phí và tiền sinh hoạt.

Lục Nhẫn Đông biết rõ việc này, cũng không ngăn cản Tô Đàm, chỉ nói rằng nếu anh tìm được công việc thích hợp thì hy vọng Tô Đàm có thể suy nghĩ. Tô Đàm đồng ý, bảo rằng sau khi trở về sẽ suy nghĩ cẩn thận.

Vào ngày thứ ba của kỳ nghỉ, hai người ngồi máy bay về quê.

Ngày đó bầu trời vẫn trong xanh như thường lệ, vừa mới 6 giờ mà trời đã trong vắt.

Máy bay cất cánh lúc 9 giờ 20, Lục Nhẫn Đông lái xe ra sân bay cùng Tô Đàm.

Lúc Tô Đàm ổn định chỗ ngồi trên máy bay, cô hơi lo lắng: “Đây là lần đầu tiên em đi máy bay, có cần chú ý gì không anh?”

Lục Nhẫn Đông: “Chú ý đừng ném rác ra ngoài cửa sổ.”

Tô Đàm hỏi: “Ồ, còn có thể mở cửa sổ ạ?”

Lục Nhẫn Đông nghiêm túc nói: “Đúng đấy, nếu em mở cửa sổ ra sẽ phát hiện...”

Tô Đàm háo hức muốn thử: “Phát hiện cái gì?”

Lục Nhẫn Đông lại gần bên tai cô, nhỏ giọng nói: “Phát hiện chúng ta sẽ bị tiếp viên hàng không đuổi xuống.”

Tô Đàm: “...” Lúc này cô thật sự muốn đuổi Lục Nhẫn Đông xuống.

“Được rồi, ngoan, không có gì phải sợ.” Lục Nhẫn Đông nói: “Giống như em ngồi tàu hỏa thôi, ngủ một giấc là tới.”

Tuy nói thế nhưng Tô Đàm vẫn bị thu hút bởi phong cảnh bên ngoài cửa sổ khi máy bay cất cánh, trên bầu trời rải rác những đám mây, từ cửa sổ nhìn xuống, những công trình kiến trúc có thể nhìn rõ ràng trên mặt đất từ từ nhỏ lại, cuối cùng tất cả hòa thành một khoảng xanh biếc.

Tay Tô Đàm được Lục Nhẫn Đông nắm lấy, cô không thấy hoảng sợ như mình nghĩ, chỉ cảm giác một lực khổng lồ kéo thân máy bay to lớn rời khỏi mặt đất, tầm nhìn cùng với trái tim cô cũng bay lên theo bầu trời bao la.

Chuyến bay kéo dài trong hai tiếng, Tô Đàm ra khỏi sân bay, thời gian đã trôi qua lâu lắm rồi, đây là lần thứ hai cô về quê hương của mình.

Hai người đến nơi vừa đúng giữa trưa, mặt trời chiếu ánh nắng gay gắt xuống mặt đất, nhiệt độ lên tới 40 độ, Lục Nhẫn Đông nhìn dự báo thời tiết, tặc lưỡi lấy làm lạ, hỏi cô: “Đàm Đàm, nóng thế này sao lúc nhỏ em chịu được vậy?”

Tô Đàm suy nghĩ một lát mới nói: “Em không nhớ nữa, khi đó cũng không có gì đặc biệt khó khăn, dường như lên đại học em mới phát hiện ra mình không chịu được mùa hè.”

Lục Nhẫn Đông cười nói một câu em thật kỳ lạ.

Lần này Tô Đàm trở về, ngay cả Hứa Lăng Duệ cũng không biết, vốn kế hoạch của cô là hôm sau đến nghĩa trang lấy tro cốt rồi rời đi. Nhưng Lục Nhẫn Đông nói anh cũng đã tới đây rồi, cô nên dẫn anh đi tham quan nơi cô từng sinh sống.

Cuộc sống thời trung học của Tô Đàm cực kỳ tẻ nhạt, suy nghĩ nát óc, cuối cùng cô quyết định dẫn anh đến thăm trường cấp ba của mình. Lục Nhẫn Đông vui vẻ đồng ý, hơn nữa anh tỏ ra rất tò mò về cuộc sống cấp ba của Tô Đàm.

Vì vậy, hai người nghỉ ngơi ở khách sạn một đêm, hôm sau cùng đi đến trường cấp ba của Tô Đàm.

Trở về chốn cũ, nhiều nơi đã thay đổi kha khá. Nhà trường mới sửa chữa lại lớp học và bể bơi, còn xây thêm một căn tin nữa. Lúc hai người đến, học sinh lớp 12 vẫn còn ở lại học thêm, mặc dù là giữa trưa nhưng số người ở lại trường cũng khá nhiều.

Lục Nhẫn Đông và Tô Đàm mỗi người gọi một bát mì nhỏ, ngồi ở căn tin bắt đầu ăn.

Lục Nhẫn Đông thật sự không thể ăn được một tí nào, trước mặt anh là một bát canh, nhưng sau khi ném một miếng của Tô Đàm, anh bắt đầu ho khan không ngừng, cả khuôn mặt đỏ bừng lên.

Tô Đàm nhanh chóng đưa cho Lục Nhẫn Đông một bát canh ngọt để anh đỡ cay.

“Không ăn được, hoàn toàn không thể ăn được.” Lục Nhẫn Đông vừa ho vừa hỏi: “Cay như thế làm sao em ăn được nhỉ?”

Tô Đàm không hiểu: “Cái này đâu có cay...”

Lục Nhẫn Đông: “Thế này còn chưa cay?”

Tô Đàm: “Buổi tối em mời anh ăn lẩu ở đây...”

Lục Nhẫn Đông nhanh chóng xua tay: “Không được, anh sẽ bị sặc chết.”

Tô Đàm cười: “Chính là ở cổng trường, không cay đâu, em gọi lẩu uyên ương, sẽ không cay lắm.”

Lục Nhẫn Đông trông có vẻ nghi ngờ.

Tô Đàm ngang nhiên lại gần hôn lên khóe môi Lục Nhẫn Đông: “Anh tin em đi.”

Lục Nhẫn Đông lập tức tước vũ khí đầu hàng, nghĩ thầm đừng nói là ăn lẩu, cho dù uống cả nồi lẩu anh cũng phải nhắm mắt mà nuốt xuống.

Ăn uống xong, ban đầu Tô Đàm muốn đi thăm những thầy cô đã từng dạy mình, nhưng các giáo viên không thuộc tổ tổ lớp 12 nên hầu hết đã nghỉ hè rồi, đây là điều tiếc nuối mà cô chưa hoàn thành được.

Sau khi Tô Đàm và Lục Nhẫn Đông đi một vòng trong trường thì tìm quán trà sữa ở cổng trường ăn kem, Tô Đàm chọc thìa vào ly kem tươi, nói:

“Hồi xưa em rất thích ăn món này, cả món bánh mì kẹp lạc xưởng ở công trường và món bún cay thập cẩm...”

Lục Nhẫn Đông: “Không sao, chúng ta từ từ ăn hết.”

Tô Đàm cười lắc đầu: “Hãy, nhưng đã không còn hương vị như ngày xưa nữa rồi.” Thức ăn trong ký ức luôn rất ngon, cô chưa bao giờ rời khỏi căn tin trường trong 3 năm học trung học, may mà hồi trung học nhà trường yêu cầu học sinh phải mặc đồng phục, nếu không thì quần áo cũng là vấn đề lớn đối với cô.

Nhưng những ký ức đó, Tô Đàm nhớ lại mà không thấy cay đắng chút nào, cô nhìn Lục Nhẫn Đông, lại ăn chút kem, mỉm cười nói: “Em tuyệt đối sẽ không hoài niệm về ngày xưa.” Bởi vì cô biết, tương lai của mình sẽ ngày càng tốt đẹp hơn. Tương lai có Tô Đàm kiên cường vượt qua sóng gió, cũng sẽ có một người tên Lục Nhẫn Đông, người đàn ông cực kỳ ấm áp khi cười.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhẫn Đông: Nếu như anh và Khoai Tây, em chỉ có thể chọn một...

Tô Đàm: Em sẽ chọn...

Lục Nhẫn Đông: Nói phải chú ý một chút, nếu không buổi tối ăn thịt chó sẽ hơi tanh đấy.

Tô Đàm: Em chọn anh.

Lục Nhân Đông: Ngoan lắm.

Khoai Tây: Gâu gâu gâu???

Chương 48: Nghĩa trang

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Mặc dù Tô Đàm luôn miệng nói món lẩu mà Lục Nhãn Đông ăn buổi tối sẽ không cay, nhưng vì cẩn thận, Lục Nhãn Đông đã gọi nồi lẩu uyên ương. Sự thật chứng minh anh đã đúng, vì cái gọi là không cay rõ ràng nói dối, anh đã nếm thử một miếng, mặc dù khi ăn vào không lập tức ho khan liên tục giống như bữa trưa nhưng anh vẫn không chịu được vị cay nóng của nó.

Tô Đàm thực sự cảm thấy không cay, ngay cả môi của cô cũng không bị đỏ, cô liếm đôi đũa, nhìn chằm chằm vào đáy nồi một lúc, nhận định rằng Lục Nhãn Đông hoàn toàn không thể ăn cay.

Lục Nhãn Đông thở dài hỏi: “Anh có nên nói là do sức mạnh của gen không?”

Tô Đàm mỉm cười: “Được rồi, anh uống nước dùng đi, quán này làm nước dùng rất ngon.”

Ở đây, ngay cả ăn rau xào đều phải dặn ông chủ đừng bỏ hạt tiêu vào, nếu không Lục Nhãn Đông sẽ gặp không ít vất vả. Cũng may Tô Đàm không có ý định ở chỗ này lâu dài, nếu như Tô Đàm tốt nghiệp xong muốn về quê thì có lẽ Lục Nhãn Đông cũng phải bịt mũi chấp nhận, dù sao ăn cay có thể luyện tập được, còn Tô Đàm thì không có người thứ hai.

Sau một đêm ở khách sạn, sáng sớm ngày hôm sau, Lục Nhẫn Đông và Tô Đàm đi đến nghĩa trang ở ngoại thành.

Lúc Tô Đàm học lớp 12, giá đất xây mộ đã bắt đầu tăng lên, Tô Đàm hoàn toàn không thể gánh nổi. Vì vậy, đến tận khi Tô Đàm học đại học năm thứ ba sắp tốt nghiệp rồi, cô mới khó khăn gom được một khoản tiền mua miếng đất xây mộ ở nghĩa trang gần đại học của thành phố.

Khu mộ đó không lớn, vô cùng giản dị, Lục Nhẫn Đông đi chọn cùng cô.

Hai người đi xem toàn bộ nghĩa trang, cuối cùng quyết định chọn khu này.

“Bà nội chắc chắn sẽ thích ở đây.” Lúc chọn xong khu mộ, Tô Đàm nhận xét, “Ánh sáng ở đây tốt, cây cối sum suê...”

Lục Nhẫn Đông cười: “Em thích, bà nội nhất định cũng sẽ thích.”

“Đúng vậy.” Tô Đàm liên tục gật đầu, cười vô cùng hạnh phúc, cô nói: “Bà nội rất thương em.”

Sau khi tìm được khu đất tốt, lại tìm người làm bia mộ theo yêu cầu, bố trí xong những việc này, Tô Đàm trở về quê, đi tới nơi gửi tro cốt của bà để lấy lại chiếc hộp gỗ luôn quanh quẩn trong tâm trí cô.

Hũ cốt cũng là loại giá rẻ nhất, Tô Đàm lấy khăn tay, nghiêm túc lau bụi trên chiếc hộp, mỉm cười: “Bà nội, cháu trở về đón bà đây... Sau này chúng ta sẽ ở cùng một nơi, cháu có thể thường xuyên đến thăm bà rồi.”

Cô quay đầu lại nhìn Lục Nhẫn Đông, giọng nói hơi ngượng ngùng: “Đây là bạn trai cháu, anh ấy tên là Lục Nhẫn Đông, anh ấy rất tốt với cháu.”

Lục Nhẫn Đông nói: “Cháu chào bà nội, cháu sẽ chăm sóc Tô Đàm thật chu đáo.”

Sau khi vào đại học, cô gần như chưa bao giờ trở về vì phải tiết kiệm tiền. Mà lúc này, cô mơ hồ cảm giác được rằng mình sẽ không bao giờ quay lại nữa. Thành phố này không có bất kỳ nơi nào khiến cô lưu luyến cả, nhưng thứ liên quan đến nơi đây đều rất mờ lung trong trí nhớ của cô, dường như bởi vì để tránh loại tâm trạng nào đó mà đã vô thức quên đi.

Trên đường về, Tô Đàm kể lại sự việc xảy ra năm lớp 12, cô kể rất đơn giản, giọng cũng bình tĩnh, nhưng nghe thế trái tim của Lục Nhẫn Đông lại nhói đau.

“Lúc đó em nghĩ, nếu em quay về gặp bà sớm hơn thì mọi chuyện có lẽ sẽ không xảy ra thế này.” Tô Đàm nói: “Vốn bà nội bị bệnh nhưng lại không có tiền uống thuốc, em thật vô dụng, không làm được gì hết.”

Lục Nhẫn Đông ôm vai Tô Đàm, an ủi, “Đàm Đàm, em đã làm rất tốt rồi.”

Tô Đàm thở dài lắc đầu: “Trong một thời gian dài, em không thể tin được rằng bà nội đã mất, ngay cả thời điểm cử hành tang lễ cũng vẫn ngỡ ngác, cảm thấy mình như đang mơ một giấc mơ dài vậy.” Nói là tang lễ, chẳng qua chỉ là nhà tang lễ đem thi thể đi hỏa táng, sau đó Tô Đàm gửi cốt vào kho, cả quá trình Tô Đàm đều một mình xử lý tất cả mọi việc, trong vài

ngày mà cô gầy đi gần mười cân. Hơn nữa, lúc đó đã gần đến kỳ thi đại học, thời gian chỉ còn hơn một tháng.

Mặt trời chiếu sáng rực rỡ bên ngoài cửa sổ, Tô Đàm tựa vào vai Lục Nhẫn Đông, cô nói: “Nhưng bây giờ dường như em có một giấc mơ mới.”

Lục Nhẫn Đông im lặng, anh hôn lên tóc của Tô Đàm, cười hỏi: “Anh có ở trong ở trong giấc mơ này à?”

Tô Đàm: “Vâng... Nhưng giấc mơ của em có thể cay đắng, anh chịu được không?”

Nhắc đến cay, Lục Nhẫn Đông liền thấy đau đầu, anh hỏi: “Không thể là giấc mộng có nước canh thôi sao?”

Tô Đàm nghiêm túc nói: “Cái này tùy thuộc vào biểu hiện của anh.”

Lục Nhẫn Đông cười to.

Lấy tro cốt vào buổi chiều xong, Lục Nhẫn Đông và Tô Đàm bay trở về ngay trong đêm. Trời vẫn còn nóng như vậy nhưng khung cảnh xung quanh bất ngờ khiến Tô Đàm cảm thấy đáng yêu hơn một chút.

Lục Nhẫn Đông lái xe chở Tô Đàm về nhà.

“Ngày hạ táng anh đã tìm người tính rồi.” Lục Nhẫn Đông ngồi ở ghế lái nói: “Đó là một ngày tốt.”

Tô Đàm đồng ý, thực tế cô không biết gì về những ngày này, nếu không phải Lục Nhẫn Đông đã chọn ngày thì cô sẽ đi thẳng đến nghĩa trang rồi đặt

bà vào khu đất vừa mới mua. Suy cho cùng, chôn cất sớm cũng khiến Tô Đàm yên tâm hơn.

Tối hôm ấy, lúc trên đường về, không biết làm sao mà Hứa Lăng Duệ lại biết tin, biết đúng là Tô Đàm trở về, cậu nhanh chóng gọi điện thoại hỏi cô: “Chị ơi, chị về quê lúc nào sao không cho em biết?”

Tô Đàm đang làm tổ trong phòng gặm chân gà Lục Nhãn Đông làm, cô hơi ngạc nhiên khi nhận điện thoại của Hứa Lăng Duệ, khẽ nói: “Ừ, vì chuyến đi hơi gấp nên không nói với em.”

Hứa Lăng Duệ: “Chị... Chị đưa bà đi rồi ạ?”

Tô Đàm: “Ừ.”

Hứa Lăng Duệ: “Chị, chị thật sự không quay về nữa à?”

Tô Đàm thở ra một hơi, đáp: “Không quay về nữa.”

Hứa Lăng Duệ đã hỏi Tô Đàm rất nhiều lần về vấn đề này, nhưng chỉ lần này cậu mới hoàn toàn chắc chắn, Tô Đàm sẽ không trở về quê cũ nữa. Tâm trạng của cậu như đang rơi xuống đáy, không biết phải nói gì.

“Hứa Lăng Duệ, đừng nghĩ cho chị nữa.” Tô Đàm nói, “Hãy sống cuộc sống của em cho tốt.”

Rất lâu sau đó, Hứa Lăng Duệ mới nói một tiếng vâng.

Tô Đàm cúp điện thoại.

Lục Nhẫn Đông ở bên cạnh lắng nghe, anh hỏi: “Hứa Lăng Duệ làm sao thế em?”

Tô Đàm lắc đầu: “Không có gì đâu, giận dỗi thôi.”

Lục Nhẫn Đông dăm chiêu suy nghĩ, nhưng anh không xen vào việc này, dù sao quan hệ giữa Tô Đàm và Hứa Lăng Duệ cũng không phải là chị em bình thường, những ân oán khúc mắc của đời trước làm cho hai người không thể nào hòa bình chung sống.

“Em rất biết ơn Hứa Lăng Duệ.” Dường như Tô Đàm cũng hơi buồn rầu, “Nhưng...”

Lục Nhẫn Đông hỏi: “Không thể đáp lại sự nhiệt tình của cậu ấy?”

Tô Đàm gật đầu: “Em không thể dành quá nhiều tình yêu cho người khác.”

Lục Nhẫn Đông hiểu được suy nghĩ của Tô Đàm, tính cách Tô Đàm có vẻ dịu dàng, sự thật là lễ nghĩa phù hợp nhưng xa cách, rất khó cho cô để thể hiện cảm xúc của mình như Hứa Lăng Duệ.

“Thuận theo tự nhiên đi.” Lục Nhẫn Đông nói, “Có một số việc, muốn gặp cũng không được.”

Tô Đàm chỉ có thể nói vâng.

Vào đêm trước khi hạ táng bà, trời mưa to như trút nước, nhiệt độ giảm xuống còn 28 độ.

Lục Nhẫn Đông và Tô Đàm dậy sớm, sau khi rửa mặt thì nhanh chóng đi đến nghĩa trang.

Môi trường ở nghĩa trang rất tốt, có những cây thông cao lớn xanh um, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng chim hót. Tô Đàm cầm hũ cốt, cùng với nhân viên nghĩa trang đến khu đất đã chọn cho bà.

Lục Nhẫn Đông đi phía sau Tô Đàm, lúc đi xuống cầu thang, thỉnh thoảng anh còn đưa tay ra đỡ cô.

Ngôi mộ đã được quét dọn sạch sẽ, trên bia mộ cũng khám một bức ảnh đen trắng của bà.

Các nhân viên đặt hũ cốt vào rồi dùng xi măng lấp lại. Tô Đàm ở bên cạnh quan sát, chờ đến khi mọi việc hoàn tất liền móc khăn đã chuẩn bị sẵn ra, lau sạch sẽ cát bụi còn sót lại trên ngôi mộ.

“Bà ơi, nếu bà có việc gì cần thì hãy báo mộng cho cháu biết nhé.” Tô Đàm quỳ trước ngôi mộ, dập đầu lạy ba cái rồi nói, “Cháu sẽ thường xuyên đến thăm bà.”

Lục Nhẫn Đông cũng đứng trước mộ vái ba cái.

Tô Đàm sờ tay lên bức ảnh trắng đen trên bia mộ, chậm rãi đứng dậy: “Chúng ta về thôi.”

Lục Nhẫn Đông: “Được.”

Vướng bận trong lòng cuối cùng cũng được giải tỏa. Tô Đàm nhẹ nhõm thở dài một hơi, lúc lên xe lập tức ngủ thiếp đi. Lục Nhẫn Đông tắt nhạc để

cô được yên tĩnh ngủ một lúc.

Không biết mơ thấy điều gì, trong khi ngủ Tô Đàm khẽ nhếch khóe miệng, còn bĩu môi.

Lục Nhẫn Đông nhìn cô, trong mắt tràn ngập vui vẻ, đường núi uốn lượn, anh nhẹ giọng hát, đưa cô gái của mình về nhà.

Sau khi Tô Đàm tỉnh lại, Lục Nhẫn Đông hỏi cô mơ thấy gì.

Tô Đàm mơ mơ màng màng, buồn ngủ trả lời bừa: “Em mơ thấy mình được ăn món canh cá anh làm.”

Lục Nhẫn Đông cười hỏi: “Ngon không?”

Tô Đàm: “Ngon lắm.”

Lục Nhẫn Đông lên tiếng: “Đồ ngốc, ngủ chảy cả nước dãi này, còn không mau lau đi.”

Bây giờ Tô Đàm mới tỉnh táo, vươn tay xoa xoa miệng, cảm thấy mình thật sự chảy nước dãi, mặt cô đỏ bừng lên: “Sao anh không nhắc em?”

Lục Nhẫn Đông đáp: “Vì anh sợ quấy rầy em ăn canh cá.”

Tô Đàm không còn lời nào để nói.

Lục Nhẫn Đông: “Được rồi, được rồi, chảy chút nước dãi thì có làm sao, sau này em làm gì anh cũng có thể nhìn thấy hết, nhìn em chảy nước dãi

đáng thương như vậy, buổi tối chúng ta...”

Trong đôi mắt Tô Đàm hiện lên những vì sao lúc ẩn lúc hiện, tâm trạng của Lục Nhẫn Đông rất tốt, anh nói: “Buổi tối chúng ta ăn cháo.”

Tô Đàm: “...”

Lục Nhẫn Đông véo mặt cô một cái, hỏi: “Vẫn không thích à? Trời nóng như vậy mà ăn đồ cay thì gan phải làm sao?”

Tô Đàm lẩm bẩm: “Gan không ảnh hưởng, nó không phải thận.”

Động tác xuống xe của Lục Nhẫn Đông khựng lại một chút, anh cười: “Thận? Cuối cùng là em hao phí thận hay anh bị hao phí thận đây...” Trời nóng khô hanh thế mà cô gái nhỏ này còn trêu chọc anh, không sợ khiến anh bùng nổ ư?

“Anh hao phí, anh hao phí.” Tô Đàm nhanh chóng nhận sai, cô không muốn lại bị Lục Nhẫn Đông ném lên giường cù lét nữa.

Rõ ràng đặc tội đầu bếp trong nhà là một hành vi không khôn ngoan, buổi tối là món cháo rau củ và vài món ăn nhẹ dễ tiêu, tuy rằng hương vị vẫn ngon như cũ nhưng Tô Đàm ỉu xiu như quả cà, mềm oặt nằm bò ở trên bàn, còn phàn nàn với Khoai Tây là Lục Nhẫn Đông bắt nạt cô.

Khoai Tây nghe cái hiểu cái không, đem cục xương đang gặm tới, ý bảo Tô Đàm đừng buồn.

Tô Đàm xoa đầu Khoai Tây: “Chỉ có em là tốt...”

Lục Nhẫn Đông nhìn một lớn một nhỏ, thật sự vừa bực mình vừa buồn cười, anh cắn một cái lên mặt Tô Đàm, để lại dấu răng rõ ràng trên đó rồi nói: “Em đấy!”

Kết quả, Tô Đàm còn chưa nói gì, Khoai Tây không liên quan nhìn về phía Lục Nhẫn Đông sủa gâu gâu.

Lục Nhẫn Đông tức giận nói: “Còn kêu thì ngày mai cùng nhau ăn cháo đi!”

Khoai Tây lập tức im lặng, Tô Đàm với chó lớn nhìn nhau, âm thầm lo sợ.

Chương 49: Đi công tác

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Sau khi thu xếp xong chuyện cho bà nội, Tô Đàm nghỉ ngơi vài ngày rồi lên kế hoạch đi thực tập. Cô gửi vài bản hồ sơ đều có phản hồi, hầu hết trong đó là làm trợ lí cho các công ty nhỏ, lương không cao nhưng có thể học hỏi được chút gì đó.

Lục Nhẫn Đông nói rằng công ty của bạn anh đang tuyển thực tập sinh về mảng tài vụ, mức lương cao hơn công việc trợ lí của Tô Đàm, lượng công việc cũng không nhiều, công ty lại gần chỗ anh ở, anh muốn Tô Đàm suy nghĩ việc này.

Tô Đàm hơi lưỡng lự, Lục Nhẫn Đông lại nói: “Hơn nữa anh chắc chắn sẽ đi công tác trong kỳ nghỉ hè này, nếu em không ở đây, anh phải gửi Khoai Tây ở ngoài, nó lại buồn bực.”

Khoai Tây không biết rằng bố nó lại bán đứng nhan sắc mình, nó đứng ngoe nguẩy đuôi, nhét cái mặt to lớn của mình vào bát thức ăn, ăn lấy ăn để món thịt bò Lục Nhẫn Đông nấu.

Lục Nhẫn Đông thấy sắc mặt Tô Đàm hơi thả lỏng, anh bèn tiếp tục thêm lửa: “Ở ngoài người ta nuôi Khoai Tây bằng thức ăn cho chó, mỗi lần trở về nó đều gầy đi mấy cân.” Anh nói điều này thật sự có hơi phóng đại,

ông chủ chỗ anh gửi nuôi rất nhẹ nhàng, nhưng bởi vì Khoai Tây quá bám người, không nhìn thấy chủ nhân thì nó sẽ không vui.

Đối với chuyện của Khoai Tây, Tô Đàm luôn không có biện pháp gì, cô nói: “Thôi thì thế cũng được.”

Lục Nhẫn Đông nở nụ cười.

Mặc dù cô đã đồng ý thực tập bên công ty Lục Nhẫn Đông giới thiệu, nhưng sau khi vào công ty làm một thời gian, Tô Đàm mới phát hiện người mở công ty không phải bạn bè gì của anh mà là người có duyên gặp mặt hai lần với cô, em trai Lục Nhẫn Đông, Lục Thiên Nhật.

Nội dung thực tập khá đơn giản giống như lời Lục Nhẫn Đông nói, ba ngày một tuần, từ 9 giờ sáng đến 5 giờ chiều, chỉ cần sắp xếp một số tài liệu, giúp đỡ chạy việc vặt, mặc dù lương không cao nhưng Tô Đàm có nhiều thời gian hơn để ôn tập chuẩn bị cho cuộc thi nghiên cứu sinh.

Tuy Lục Nhẫn Đông rất mong đợi có thời gian riêng với Tô Đàm nhưng không biết tại sao đám tội phạm không đi nghỉ hè, ở thành phố A bên cạnh liên tục xuất hiện các vụ án có tính chất tồi tệ nào là hãm hiếp, giết người, Lục Nhẫn Đông phải nhanh chóng sang đó xử lý.

Trước khi đến đó, Lục Nhẫn Đông và Tô Đàm cùng nhau ăn một bữa cơm, trên bàn cơm anh dặn dò Tô Đàm đừng nhớ đến anh.

Tô Đàm đang ăn xương sườn, nghiêm túc nói: “Được, em không nhớ.”

Lục Nhẫn Đông nghe vậy thì vẻ mặt hơi phức tạp, anh hỏi: “Thực sự không nhớ hả?”

Tô Đàm hoàn toàn không hiểu: “Không phải anh bảo em đừng nhớ sao?”

Lục Nhẫn Đông: “Anh bảo em không nhớ thì em không nhớ, bây giờ anh muốn em hôn anh một cái thì sao?”

Tô Đàm bẹp một cái, dùng cái miệng bóng nhẫy của mình đóng dấu lên mặt Lục Nhẫn Đông: “Hôn rồi nhé!”

Lục Nhẫn Đông: “... Ngoan lắm.”

Những lần yêu đương trước đây, mỗi khi anh đi công tác sẽ hơi rắc rối, bởi vì các cô gái trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt thường rất bám người, hầu như mỗi ngày đều gọi điện kiểm tra anh vài lần. Nhiều lúc Lục Nhẫn Đông bận rộn, công việc căng thẳng, không có thời gian quay về sẽ bị giết bởi các cuộc gọi đoạt mạng. Mặc dù Lục Nhẫn Đông hiểu được tâm trạng của bạn gái nên cố gắng xoa dịu cô ấy, nhưng anh cũng cảm thấy mệt mỏi. Bây giờ anh yêu Tô Đàm, Lục Nhẫn Đông bắt đầu lo lắng về những chuyện khác, anh mãnh liệt nghi ngờ rằng bản thân đang mê muội cô gái như chiếc xương sườn này của mình. Sau khi anh đi, cô sẽ sống vui vẻ và hạnh phúc với Khoai Tây, hơn nữa giống như anh yêu cầu: không thêm nhớ anh dù chỉ một chút.

Tô Đàm thấy ý cười trên mặt Lục Nhẫn Đông từ từ biến mất, không hiểu sao thấy lạnh cả người, cô hỏi: “Sao vậy anh?”

Lục Nhẫn Đông: “Không có gì.”

Mặc dù Tô Đàm chậm chạp nhưng cũng không cho rằng Lục Nhẫn Đông thật sự không có gì, cô suy nghĩ, có lẽ vừa rồi mình đồng ý quá thoải mái

làm Lục Nhẫn Đông mất hứng. Tô Đàm nói: “Được rồi, em sẽ nhớ anh, thật sự đấy! Em bảo đảm!”

Lục Nhẫn Đông nghi ngờ: “Thật sao?”

Tô Đàm gật đầu như già tỏi.

Lục Nhẫn Đông: “Em hãy suy nghĩ cách để thể hiện đi.”

Tô Đàm: “Mỗi ngày em sẽ...” Cô mới nói tới đây thì lại thay đổi ý định, “Anh bận rộn như vậy, nếu gọi điện mỗi ngày sẽ quấy rầy anh, hai ngày... Hai ngày sẽ gọi điện thoại cho anh một lần nhé.”

Lục Nhẫn Đông bực bội nở nụ cười, anh véo khuôn mặt mềm mại của Tô Đàm, kéo mặt của cô ra hai bên, mặt Tô Đàm rất mềm, anh không dùng nhiều sức nhưng vẫn kéo to ra được. Lục Nhẫn Đông nghiêng rằng: “Mỗi ngày! Buổi tối! Tám giờ. Nhất định phải gọi điện thoại cho anh.”

Tô Đàm mơ hồ: “Ờ...”

Lục Nhẫn Đông hỏi: “Có nghe thấy không đồ gốc gác?”

Khuôn mặt Tô Đàm đã bị biến dạng: "Anh đừng véo nữa, nhão thành bùn đến tận nách bây giờ..."

Bây giờ Lục Nhẫn Đông mới buông tay, còn tiện tay xoa xoa mặt cô.

Tô Đàm uất ức: “Em không nói sẽ không gọi điện cho anh, anh bận rộn như vậy, nghe điện thoại không phải sẽ quấy rầy mạch suy nghĩ của anh sao?” Tô Đàm không ngại sống cách xa Lục Nhẫn Đông, tính chất công

việc của Lục Nhẫn Đông là như thế, nếu bọn họ thực sự muốn ở bên nhau, còn rất nhiều năm tháng phải kề vai sát cánh. Nếu cả điều này cũng không vượt qua thì tương lai càng không thể nào nói tới.

Lục Nhẫn Đông phát hiện, ngay cả lúc yêu đương Tô Đàm cũng lí trí đến đáng sợ, rõ ràng là vẻ mặt đang chìm đắm trong tình yêu nhưng lại có tính cách thế này, anh thấy xúc động cũng khá tự hào. Cô gái đặc biệt như vậy chỉ thuộc về anh mà thôi.

Cuối cùng, hai người cũng đạt được hiệp ước chung trên bàn cơm, Lục Nhẫn Đông lùi một bước, nói sẽ chủ động gọi điện cho Tô Đàm, như vậy sẽ không sợ mạch suy nghĩ bị rối loạn.

Tô Đàm: “À, nếu hôm nào anh quên không gọi, em sẽ nhắn tin cho anh, anh xem rồi trả lời là được.”

“Được.” Lục Nhẫn Đông cười.

Vài ngày sau, Lục Nhẫn Đông bay đến tỉnh Lâm, để lại Tô Đàm và Khoai Tây ở cùng với nhau.

Tô Đàm ngồi trên ghế sofa xem TV, Khoai Tây ngồi dưới đất, đầu đặt lên đùi Tô Đàm. Cô nói: “Khoai Tây à, bố của em đi rồi.”

Khoai Tây: “Gâu gâu.”

Tô Đàm dở khóc dở cười: “Em vui như thế làm gì, anh ấy đi rồi, không ai nấu đồ ăn ngon cho chúng ta đâu.”

Khoai Tây chớp đôi mắt to, vẻ mặt đầy vô tội nhìn Tô Đàm.

Tô Đàm nhìn bầu trời bên ngoài, cảm thấy sức nóng mùa hè đã giảm xuống, vì thế cô đi lên tầng thay áo T-shirt, dắt Khoai Tây ra ngoài tản bộ. Chó đều là loài thích vận động, bình thường khi dắt Khoai Tây ra ngoài đều là Lục Nhẫn Đông hoặc hai người cùng đi, Tô Đàm rất hiếm khi một mình đưa Khoai Tây đi dạo.

Lục Nhẫn Đông sống ở vùng ngoại thành, cây xanh xung quanh vô cùng xanh tốt, vấn đề an ninh của khu nhà cũng được quản lý rất nghiêm ngặt, từ khi các hộ gia đình vào ở cho đến nay cũng không xảy ra vụ án nào. Tô Đàm dắt Khoai Tây đi theo lộ trình Lục Nhẫn Đông thường đi, tản bộ một vòng. Chờ đến khi Khoai Tây thở phì phò, cô mới dắt nó về.

Trên đường đi, Tô Đàm gặp vài cư dân sống gần đó đi dạo. Có người biết Lục Nhẫn Đông nên cũng biết Tô Đàm, họ còn cười chào hỏi cô: “Ồ, sao hôm nay vị kia nhà cô không đi cùng?”

Tô Đàm: “Anh ấy bận đi công tác ạ.”

“Ồ.” Bác gái chào hỏi gật đầu, “Đi làm sao quan trọng bằng bạn gái, cô phải nói với anh ấy như thế.”

Tô Đàm mỉm cười, không trả lời rồi dắt Khoai Tây rời đi. Những lời như thế cô chỉ nghe vậy thôi, cũng không để trong lòng, cuộc sống là của mình, mỗi người uống nước, ấm lạnh tự biết.

Khi Lục Nhẫn Đông đến nơi liền gọi cho Tô Đàm báo bình an, vài ngày tiếp theo, đúng 8 giờ anh đều gọi điện về, hai người nói chuyện phiếm một lúc, Lục Nhẫn Đông hỏi Tô Đàm việc thực tập có thuận lợi không.

“Rất tốt.” Tô Đàm nói, “Các đàn anh ở văn phòng đều quan tâm em... Có phải anh nói trước với bạn của anh về em rồi không?”

Lục Nhẫn Đông hỏi: “Hừ, anh là loại người đi cửa sau như thế sao?”

Tô Đàm: “Anh đúng là người như vậy mà.”

Lục Nhẫn Đông: “...” Được rồi, anh là người như vậy thật.

Giọng của Tô Đàm lộ ra sự vui vẻ: “Được rồi, anh làm việc cho tốt đi, không cần lo cho em, em ổn lắm, Khoai Tây cũng ngoan ngoãn.”

“Ừ, vậy em nhớ ngủ sớm một chút.” Lục Nhẫn Đông nói: “Đàm Đàm, chúc ngủ ngon.”

Tô Đàm: “Chúc anh ngủ ngon.” Cô cúp điện thoại.

Giường thật mềm mại, lại còn vương mùi hương của ánh nắng mặt trời, như đang nằm trên một đám mây rất lớn vậy. Mắt Tô Đàm chậm rãi nhắm lại, giữa cơn buồn ngủ, cô như xuất hiện ảo giác, cô cảm thấy có một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên trán mình giống mọi ngày.

“Ngủ ngon, Đông Đông.” Cô mơ hồ nói một câu rồi ngủ thiếp đi.

Bởi vì nhiệm vụ của Lục Nhẫn Đông hoàn toàn được giữ bí mật nên Tô Đàm không biết tiến độ của anh như thế nào, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy một ít tin đồn hoặc tin tức trên internet về các vụ án.

Vụ án kia dường như vô cùng phức tạp, người chết ngoại trừ cô gái còn có đàn ông trưởng thành, hung thủ gây án với thủ đoạn cực kỳ tàn bạo.

Vụ án giết người này nếu không phá được thì toàn bộ cục cảnh sát không có cách nào thoái mái. Bây giờ truyền thông phát triển, một số việc một khi đã bị phát tán thì giống như đổ nước vào chảo dầu sôi, hoàn toàn không có cách nào lắng lại.

Tô Đàm ăn sáng xong thì ngồi xe buýt đến công ty. Tô Đàm thực tập tại công ty gần khu nhà, đi xe buýt khoảng năm phút là tới. Công ty này là công ty kế toán nổi tiếng trong thành phố, mặc dù nó không lớn bằng bốn công ty hàng đầu nhưng cũng được coi là tinh anh trong nghề của địa phương.

Tô Đàm là người mới, chuyện có thể làm không nhiều lắm, lại có Lục Nhẫn Đông bí mật chăm sóc, vì vậy công việc hầu như không có áp lực gì.

Sau khi thực tập được nửa tháng, Tô Đàm gặp Lục Thiên Nhật ở căn tin của công ty, hay còn gọi là ông chủ Lục Thiên Nhật.

Sau khi Lục Thiên Nhật nói chuyện với trưởng phòng xong, anh ta bê đồ ăn đến bàn Tô Đàm cười nói: “Ở đây có quen không?”

Tô Đàm đầy ngạc nhiên: “Đây là công ty của anh à?”

Lục Thiên Nhật hỏi: “Anh trai tôi cũng có cổ phần, anh ấy lại đi công tác hả?”

Tô Đàm gật đầu: “Đi lúc đầu tháng.”

Lục Thiên Nhật cười: “Vậy cô có nhớ anh ấy không?”

Ban đầu Tô Đàm muốn lắc đầu, nhưng chợt nhớ đến biểu hiện của Lục Nhẫn Đông khi anh đề cập đến vấn đề này nên nhanh chóng nói dối: “Nhớ, tôi có nhớ.”

Lục Thiên Nhật như có điều suy nghĩ, anh ta hỏi: “Rất khó chịu phải không?”

Tô Đàm không hiểu: “Hả?”

Lục Thiên Nhật thở dài, nói như an ủi Tô Đàm: “Tính chất công việc của anh tôi chính là như vậy, lúc rảnh thì rất rảnh rỗi, lúc bận rộn thì nhìn không thấy người đâu, nếu cô thực sự muốn ở bên anh ấy thì phải quen với chuyện này.”

Tô Đàm bối rối, tại sao cô luôn ảo giác mình nhận được sự đồng tình nào đó từ Lục Thiên Nhật.

Nhưng sau này cô mới biết, điều này không phải ảo giác. Vì mấy cô bạn gái trước đó của Lục Nhẫn Đông, mỗi lần không tìm được Lục Nhẫn Đông đều gọi điện thoại cho Lục Thiên Nhật, Lục Thiên Nhật bị quấy rầy thành quen nên cũng xếp Tô Đàm vào chung với kiểu người như vậy.

Tô Đàm biết không thể giải thích được, nghĩ thầm không có Lục Nhẫn Đông thì làm sao, có Khoai Tây ở với cô không phải rất tốt sao?

Không biết nếu Lục Nhẫn Đông biết Tô Đàm nghĩ gì, có phải lại giận dữ để lại mấy dấu răng trên mặt Tô Đàm, sau đó ép Tô Đàm dùng giọng điệu ghen ngào nói nhớ anh không nữa.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Tô Đàm: Em rất nhớ anh...

Lục Nhãn Đông: Lại đây anh hôn một cái nào!

Tô Đàm: Nấu cơm...

Lục Nhãn Đông: Ăn cháo nửa năm nhé.

Tô Đàm: Lão đại, em sai rồi!!

Chương 50: Bất ngờ

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Việc Lục Nhãn Đông đi công tác thực ra không ảnh hưởng gì nhiều đến cuộc sống của Tô Đàm. Vài năm trở lại đây, cô đều sống như vậy, huống chi trong nhà còn có Khoai Tây vừa bám người vừa nghe lời.

Khoai Tây khá kén ăn, nó thích ăn thịt bò và xương to nên trước khi đi Lục Nhãn Đông đã chuẩn bị rất nhiều thức ăn cho nó, Tô Đàm chỉ cần lấy đồ ăn trong tủ lạnh ra hâm nóng là có thể cho Khoai Tây ăn được rồi. Bằng không thì cô sẽ lo lắng không biết trình độ nấu nướng của mình có bị nó chê không nữa.

Đầu bếp trong nhà đi rồi, tiêu chuẩn ẩm thực của Tô Đàm cũng bắt đầu hạ xuống. Dù sao trong nhà chỉ có một mình cô, chẳng muốn bày vẽ nấu nướng cho phức tạp, cô quyết định đi siêu thị bên cạnh mua Lão Kiên Mụ (1) để ăn cơm trộn hoặc ăn mì.

(1) Lão Kiên Mụ: Tên một loại tương ớt của Trung Quốc.

Tô Đàm ăn mì của mình, nhìn Khoai Tây ăn thịt bò với cà rốt, trứng gà, cô với tay dí lên đầu nó một cái: “Sao chị thấy đồ ăn của em còn ngon hơn của chị nhỉ?”

Khóe miệng Khoai Tây còn dính một ít thịt bò, vui vẻ gâu gâu vài tiếng, cọ đầu vào lòng bàn tay Tô Đàm.

Ăn được một nửa thì tiếng chuông cửa reo lên, lúc đầu Tô Đàm còn tưởng đó là tiếng chuông của nhà hàng xóm. Nhưng khi cô nhìn từ mắt mèo ra ngoài thì thấy một gương mặt cực kỳ xa lạ.

Đứng ngoài cửa là một cô gái trẻ có khuôn mặt xinh đẹp, cô ta mặc bộ váy lụa màu trắng, trên mặt thấp thoáng nụ cười, khí chất tao nhã, thuộc loại người đi trên đường sẽ có nhiều người quay đầu lại nhìn cô ta.

Tô Đàm không mở cửa ngay, cô đứng bên trong hỏi dò ra ngoài: “Xin lỗi, cô tìm ai?”

Cô gái nghe tiếng Tô Đàm, vẻ mặt cứng lại một lát rồi lên tiếng: “Tôi tìm Lục Nhẫn Đông.”

Tô Đàm trả lời: “Thật không may, anh ấy đi công tác rồi.”

Nụ cười trên gương mặt cô gái dường như không thể tiếp tục được nữa, cô ta nhíu mày, giọng nói hùng hổ như muốn đe dọa: “Cô là ai, sao lại xuất hiện trong nhà anh ấy?”

Tô Đàm: “Tôi là bạn gái của anh ấy.”

Nghe xong hai chữ bạn gái, cô gái hoàn toàn không cười nổi nữa, cô ta nhìn chăm chăm vào mắt mèo trên cửa, chậm rãi hỏi: “Bạn gái? Lục Nhẫn Đông có bạn gái lúc nào?”

Tô Đàm: “Vừa mới thôi.”

Cô gái thở dài nhẹ nhõm: “Tên tôi là Tào Khê, là một người bạn của Lục Nhẫn Đông, tôi sống gần đây.”

Tô Đàm nghe vậy thì trong lòng thấy hơi buồn cười, từ những lời nói và hành động của cô gái, cô có thể đoán được quan hệ giữa cô ta và Lục Nhẫn Đông. Có lẽ cô gái này có cảm tình với Lục Nhẫn Đông, nếu không vì sao nghe chữ “bạn gái” lại có phản ứng mạnh đến vậy.

Tô Đàm nghĩ đến đây thì chậm rãi mở cửa.

Tào Khê nhìn thấy Tô Đàm phía sau cửa, ánh mắt đầy thù địch.

Tô Đàm cúi đầu nhìn bản thân mình, lập tức hiểu được vì sao Tào Khê lại có biểu cảm như vậy. Để thuận tiện, cô hay dùng áo T-shirt của Lục Nhẫn Đông mặc ở nhà, người Lục Nhẫn Đông lại cao nên áo cô mặc hầu như che khuất quần đùi cô mặc bên trong. Nhìn cách mặc đồ có vẻ rất mờ ám, lại để người thăm mện Lục Nhẫn Đông nhìn thấy, sắc mặt tốt mới là lạ.

Tào Khê cố cười hỏi: “Một mình cô ở đây à, không sợ sao?”

Tô Đàm: “Không sợ, có Khoai Tây ở cùng tôi mà.”

Khoai Tây ở trong phòng nghe Tô Đàm gọi tên nó thì liền chạy ra ngoài.

Dường như Tào Khê hơi sợ chó, thấy Khoai Tây thì lùi về sau vài bước, cô ta hỏi: “Khi nào Lục Nhẫn Đông về?”

Tô Đàm: “Tôi không biết, anh ấy không nói thời gian cụ thể, có lẽ chờ đến khi vụ án kết thúc mới về được.”

Tào Khê: “À, tôi biết rồi.” Cô ta gật đầu chào Tô Đàm một cái rồi nói: “Vậy tôi đi trước, tạm biệt.”

Tô Đàm cũng vẫy tay chào lại cô gái.

Đến tối, Tô Đàm kể chuyện này cho Lục Nhẫn Đông nghe, bên kia điện thoại Lục Nhẫn Đông im lặng một lát mới cất tiếng: “Cô ta là em gái của Tào Tử Húc, tính cách khá cố chấp, nếu sau này cô ta có liên lạc với em thì em cũng đừng để ý đến.”

Tô Đàm nói: “Vâng.” Cô không hỏi anh giữa bọn họ xảy ra chuyện gì.

Lục Nhẫn Đông lại tỏ ra uất ức: “Em không tò mò chuyện gì xảy ra sao? Em không thèm để ý đến anh chút nào...”

Tô Đàm dở khóc dở cười, nhanh chóng hỏi: “Được, được, được. Anh nói mau, rốt cuộc chuyện là thế nào?”

Lục Nhẫn Đông: “Cô ấy thích anh! Anh không thích cô ấy! Nhưng cô ấy cứ bám lấy anh!”

Tô Đàm hỏi: “Hết rồi?”

Lục Nhẫn Đông: “Hết rồi.”

Tô Đàm vốn muốn nói rằng chuyện này có gì to tát đâu, nhưng xét thấy Điều Hóa kiêu ngạo nhà cô sẽ buồn bực cho nên vẫn an ủi hồi lâu.

Lục Nhấn Đông cảm thấy hài lòng, dặn dò Tô Đàm đừng để ý đến Tào Khê rồi mới yên lòng cúp điện thoại.

Tô Đàm thật sự không để chuyện này trong lòng, kết quả là cô gặp lại Tào Khê vào ngày hôm sau, WeChat của cô nhận được lời mời kết bạn của cô ta.

Việc này, nếu là người bình thường sẽ không vượt qua được tò mò mà nhanh chóng nhấn đồng ý. Nhưng Tô Đàm thờ ơ lãnh đạm với sự hiếu kỳ, lại đặc biệt ngại phiền toái nên cô thấy lời mời kết bạn cũng không từ chối mà yên lặng không thèm chú ý đến.

Nào ngờ Tào Khê không chịu bỏ cuộc, liên tiếp gửi mấy lời mời kết bạn, cuối cùng còn kèm thêm một câu: *Cô không muốn biết quá khứ của anh ấy sao?*

Tô Đàm nghĩ thầm, cô gái này quả nhiên vô cùng cố chấp, lần này cô cương quyết lựa chọn từ chối, còn xấu xa bỏ lại một câu: *Không biết có lẽ thích hợp hơn, cô biết rõ quá khứ của anh ấy còn thích anh ấy đến như vậy, tôi sợ nếu biết rõ rồi sau này không rời xa anh ấy được nữa.*

Cô nhắn xong, Tào Khê ở đầu bên kia im lặng một thời gian dài, có lẽ bị đánh bại bởi logic của Tô Đàm. Nhưng đúng như Lục Nhấn Đông nói, cô ta là một người cố chấp. Vì vậy trước khi tan làm, Tô Đàm nhận được một email có vài bức ảnh chụp của Lục Nhấn Đông.

Ban đầu, Tô Đàm nghĩ rằng quá khứ bí ẩn của Lục Nhấn Đông trong miệng Tào Khê chính là lịch sử đen tối của anh như căn thuốc các thứ... Không ngờ chỉ là hình Lục Nhấn Đông nắm tay các cô gái khác nhau mà

thôi. Một tấm trong số đó cô còn nhận ra là bạn gái trước của Lục Nhãn Đông.

Tô Đàm xem ảnh một lúc, cảm thấy Lục Nhãn Đông cũng có thời thanh xuân tươi đẹp như vậy.

Bên dưới email Tào Khê có viết dòng chữ: *Anh ấy đã chia tay tất cả bọn họ, cô nghĩ rằng mình có thể kéo dài được bao lâu?*

Sau khi xem xong, Tô Đàm xóa thư rồi trả lời Tào Khê một câu: *Không sao, đến lúc đó tôi đã ngán thân thể của anh ấy rồi.*

Tào Khê gửi tới vài dấu chấm hỏi thật lớn.

Tô Đàm thu dọn đồ đạc, vui vẻ tan tằm. Trước khi về nhà, cô còn ghé siêu thị mua xương lớn mà Khoai Tây thích nhất để làm món canh xương hầm.

Tào Khê không ngờ Tô Đàm có lối suy nghĩ kỳ lạ như vậy, trong lúc nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Sau khi tan tằm, Tô Đàm tự mình làm bữa tối, cô nằm co người trên ghế sofa, vừa hát khe khẽ vừa vuốt ve mặt Khoai Tây, cuộc sống mỹ mãn, không bị Tào Khê làm ảnh hưởng một chút nào.

Kết quả buổi tối Tô Đàm định đi ngủ thì Lục Nhãn Đông gọi điện thoại tới, giọng điệu dờ khóc dờ cười, anh hỏi: “Đàm Đàm, em lại có thể nói đến mức khiến Tào Khê khóc luôn ư?”

Tô Đàm nằm trên giường ngáp: “Anh trách em à?”

Lục Nhẫn Đông: “Anh trách em? Bây giờ anh chỉ ước có thể quay về để hôn em thôi.”

Tô Đàm dụi mắt: “Cô ấy có chuyện gì vậy anh?”

Lục Nhẫn Đông: “Không sao cả, chỉ là cô ta kể lể khóc lóc với anh rằng em vô tình vô nghĩa thế nào, chủ yếu là em không yêu anh.”

Tô Đàm ngăn người, cô sững sờ: “Còn có thể tố cáo như vậy sao?”

Lục Nhẫn Đông: “Anh chưa kịp nghe xong thì có việc phải tắt máy, mau nói cho anh biết câu chuyện thế nào vậy?” Cô nàng Tào Khê này vô cùng khó đối phó, bởi vì cô ta mà Lục Nhẫn Đông phải chuyển nhà mấy lần, kết quả cô ta đều có thể tìm ra. Anh cũng đã tìm cô ta nói chuyện, thậm chí còn nói chuyện này với Tào Tử Húc, mặc dù có hiệu quả nhưng vẫn không ngăn được cô ta lén chuồn mất dưới mắt Tào Tử Húc.

Tô Đàm không để ý chút nào, kể lại toàn bộ lại chuyện xảy ra hồi chiều cho anh.

Sau khi Lục Nhẫn Đông nghe xong thì cảm thán: “Thật tốt khi anh không phải ngồi làm việc như nhân viên văn phòng nặng 90kg.”

Tô Đàm trừng mắt: “Nặng 90kg? Vậy anh sẽ không có eo!”

Lục Nhẫn Đông mỉm cười: “Em yêu à, eo quan trọng đến vậy sao?”

Tô Đàm do dự nói: “Em không phải là người nông cạn như thế, eo là cái gì...”

Lục Nhẫn Đông: “Hả?”

Tô Đàm chỉ có thể nói: “Eo gì gì đó chắc chắn không quan trọng bằng anh rồi!”

Lục Nhẫn Đông cười to: “Được rồi, không đùa với em nữa, ngoan ngoãn ở nhà, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh, ngủ ngon nhé.”

Tô Đàm ngoan ngoãn: “Anh ngủ ngon.” Cô cúp điện thoại, không đến năm phút liền ngủ thiếp đi.

Lục Nhẫn Đông còn phải thức cả đêm, anh xoa xoa khóe mắt, cúi đầu thở dài. Đồng nghiệp bên cạnh hỏi: “Thế nào? Bạn gái nhớ cậu sao?”

Lục Nhẫn Đông cười khổ đáp: “Cô ấy đâu thèm nhớ tôi, là tôi nhớ cô ấy mới đúng.”

Đồng nghiệp hỏi: “Ồ, mặt trời mọc ở đằng Tây à, cũng có ngày cậu quên quít bạn gái sao?”

Lục Nhẫn Đông nhắm mắt lại, thực sự thừa nhận: “Đúng vậy.”

Đồng nghiệp kinh ngạc trợn tròn mắt.

Lục Nhẫn Đông mở mắt, ánh mắt khôi phục lại sự bình thản ban đầu, anh nói: “Tôi thật sự hơi sợ.”

Đồng nghiệp hỏi Lục Nhẫn Đông sợ cái gì, nhưng Lục Nhẫn Đông không trả lời câu hỏi của anh ta. Một Tô Đàm độc lập như vậy rất hấp dẫn, nhưng khi ở bên cạnh cô, trong lòng Lục Nhẫn Đông lại nảy sinh cảm giác lo được lo mất. Anh bắt đầu không phân biệt được, rốt cuộc Tô Đàm có yêu anh không hay chỉ chìm đắm trong cảm giác ấm áp mà anh mang đến.

Lục Nhẫn Đông muốn trở thành người yêu của Tô Đàm chứ không phải người thân.

Tô Đàm cũng không biết được suy nghĩ trong lòng Lục Nhẫn Đông, cô vẫn sống theo quy luật thường ngày của bản thân. Thực tập, đọc sách, dẫn Khoai Tây đi tản bộ, cuộc sống yên tĩnh và bình thản là điều mà Tô Đàm yêu thích.

Vào tháng tám, thời tiết nóng đến đáng sợ. Vì sợ Khoai Tây bị cảm nắng, Tô Đàm đưa Khoai Tây đến cửa hàng thú cưng mà Lục Nhẫn Đông thường tới để tĩa lại bộ lông dài.

Khoai Tây đổi sang quần áo mùa hè, Tô Đàm thì ngồi lì trong nhà. Ngoại trừ có việc quan trọng cần đi ra ngoài, nếu không cô cũng không muốn bước ra khỏi phòng một bước. Thời tiết năm nay nóng bất thường, trong thành phố thậm chí có vài người chết vì bị cảm nắng.

Ban đầu Lục Nhẫn Đông muốn Tô Đàm tạm dừng công việc thực tập nhưng Tô Đàm không đồng ý. Từ nhà đến công ty không xa, giờ làm việc của cô cũng không phải khoảng thời gian nóng nhất, tuy cô sợ nóng nhưng cũng không yếu ớt như Lục Nhẫn Đông nghĩ. Anh đã khuyên nhiều lần nhưng cô đều tỏ thái độ kiên quyết nên Lục Nhẫn Đông cũng chỉ có thể từ bỏ.

Hiện vụ án giết người anh đang theo có bước đột phá, đã khoanh vùng được kẻ tình nghi. Chỉ cần một ít thời gian thu thập chứng cứ, xác định mục tiêu cuối cùng thôi.

Sau đó anh có thể về nhà và ôm cô gái mà anh luôn nhớ nhung.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Lục Nhãn Đông tốt lên rất nhiều, thậm chí cả sự khó chịu do thời tiết nóng nực cũng biến mất.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Em yêu cơ thể của anh hay tâm hồn của anh?

Tô Đàm: Nếu là cơ thể thì được chạm vào eo không ạ?

Lục Nhãn Đông: Không thể!

Tô Đàm: Em là người nông cạn như vậy sao? Chắc chắn là em yêu tâm hồn anh rồi!

Lục Nhãn Đông tức giận ôm hôn Tô Đàm đến nỗi cô ngất luôn.

Chương 51: Lâu dài

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Sau đó, Tào Khê còn quấy rầy Tô Đàm mấy lần nhưng đều bị Tô Đàm gạt gài đánh trả lại. Lần cuối cùng, cô nàng trực tiếp chạy đến công ty tìm Tô Đàm, hai người gặp nhau nói chuyện trong quán trà bên cạnh công ty.

Tô Đàm gọi trà xanh, vừa uống vừa nghe Tào Khê khóc lóc kể lể.

Tào Khê nói rằng đã thích Lục Nhẫn Đông nhiều năm rồi, còn nói Lục Nhẫn Đông nhất định không đáp lại tình cảm của cô ta, bạn gái lại thay đổi nhiều người như vậy... Có lẽ do muốn thử thách cô ta.

Tô Đàm nhìn Tào Khê, nghĩ thầm, người trước mặt thật đúng là người bị hại trong tiểu thuyết ngôn tình máu chó.

Tào Khê: “Cô còn cười tôi, chờ đến lúc anh ấy chia tay cô, để xem cô còn cười được không!”

Tô Đàm nghĩ thầm, cô đã rất cố gắng kìm nén không cười rồi, chẳng ngờ Tào Khê lại nhìn ra suy nghĩ của mình, cô nói: “Không phải tôi cười cô, tôi chỉ cảm thấy cô thật đáng yêu.”

Vẻ mặt Tào Khê đầy khiếp sợ.

Tô Đàm nói tiếp: “Cô nhìn lại mình xem, cô xinh đẹp như vậy, khi khóc cũng rất đáng yêu, tại sao lại cứ cố chấp với Lục Nhẫn Đông thế?”

Lần đầu tiên Tào Khê được tình địch khích lệ như vậy, cô ta ngập ngừng hai câu không nói được nên lời. Trước kia, Tào Khê cũng đã làm loại chuyện như thế này, kết quả hoặc là bị bạn gái Lục Nhẫn Đông châm chọc, khiêu khích, hoặc chửi ầm lên, thậm chí vì chuyện này mà tạo ra khoảng cách với Lục Nhẫn Đông. Nhưng Tô Đàm như miếng vải bông vậy, bao nhiêu sức lực đánh vào cũng như không.

“Cho dù chia tay thì cũng không có gì to tát lắm.” Tô Đàm nói, “Trong thời gian yêu đương với Nhẫn Đông, chúng tôi có nói với nhau, yêu đương chỉ là quá trình tìm hiểu lẫn nhau, nếu phát hiện đối phương có nhiều điểm mà bản thân không chấp nhận được thì chia tay cũng là việc bình thường.”

Tào Khê tròn tròn đôi mắt: “Cô không đau khổ khi chia tay với Lục Nhẫn Đông sao?”

Tô Đàm cúi đầu nhìn nước trà trong suốt trong tách, cười vô cùng dịu dàng, cô đáp: “Có lẽ sẽ cảm thấy nuối tiếc.”

Tào Khê yên lặng, đôi mắt cô ta đầy vẻ không thể tin nổi, miệng mấp máy, không biết nói thế nào cho thích hợp.

Tô Đàm cười: “Ngoại trừ tình yêu, cô không có mong ước gì khác muốn thực hiện sao?”

Tào Khê thật sự choáng váng, luôn cảm thấy chủ đề đi chệch hướng:
“Tôi, tôi thích vẽ tranh...”

“Cô rất giỏi đấy.” Tô Đàm luôn có sự ngưỡng mộ sâu sắc đối với sinh viên mỹ thuật, “Tôi cũng rất thích vẽ tranh nhưng mà không có thiên phú, cũng không có điều kiện để học.”

Tào Khê nâng tách trà lên, uống một ngụm hết cả tách trà.

Ngày hôm đó, hai người nói chuyện rất nhiều, cuối cùng khi Tào Khê rời đi, ánh mắt đã không còn phần nộ lẫn oán hận như lúc đến.

Tô Đàm nhìn theo Tào Khê đến khi khuất hẳn rồi gọi điện cho Lục Nhẫn Đông.

Tiếng của Lục Nhẫn Đông ở đầu kia điện thoại hơi mệt mỏi, anh hỏi cô:
“Có chuyện gì vậy bảo bối?”

Tô Đàm: “Không có chuyện gì thì không thể gọi điện cho anh hả?”

Lục Nhẫn Đông vừa mừng vừa lo trả lời: “Không có, không có, anh hạnh phúc nhất luôn ý!”

Tô Đàm: “Không có gì, chỉ là nhắc anh chú ý sức khỏe, nhanh chóng quay về. Được rồi, không có việc gì thì em cúp máy đây.”

Lục Nhẫn Đông còn chưa kịp phản ứng, Tô Đàm đã cúp máy. Anh sững sờ nhìn điện thoại một lúc mới kịp phản ứng hình như Tô Đàm điều tra hành tung của anh qua điện thoại... Đàm Đàm nhà anh cũng biết kiểm tra

anh rồi sao? Việc này có tính là tiến bộ không nhỉ? Lục Nhẫn Đông thở dài, cảm thán rằng cô gái nhà anh cuối cùng cũng mở mang đầu óc rồi.

Mùa hè đã trôi qua một nửa, hai người xa nhau đã hai mươi ba ngày.

Thời gian này Lục Nhẫn Đông vẫn luôn nhớ kỹ, anh dựa vào điều này hỏi Tô Đàm có nhớ anh không, còn nói rằng vụ án sắp kết thúc, khoảng chừng hai ngày nữa là có thể trở về.

Tô Đàm đang ăn, ậm ờ: “Có nhớ, có nhớ.”

Lục Nhẫn Đông cười: “Ngoan, đợi anh về nhé.”

Tô Đàm đáp vâng.

Giữa tháng tám, cuối cùng Lục Nhẫn Đông cũng kết thúc chuyến công tác dài ngày. Tô Đàm xem bản tin buổi sáng, thấy một ít chi tiết về vụ án. Hung thủ giết người có năng lực phản trình sát rất mạnh khiến cho việc phá án và điều tra vô cùng khó khăn, may mà cuối cùng cũng thuận lợi kết thúc vụ án.

Nếu vụ án được phá, Lục Nhẫn Đông cũng nên trở về.

Buổi chiều ba ngày sau, Lục Nhẫn Đông về đến nhà thấy Tô Đàm đang ngồi trên ghế sofa, ngâm bút đọc sách.

Cô gái của anh vẫn đáng yêu như vậy, gò má dường như gầy đi một chút, có lẽ không có anh ở nhà nấu nướng nên ăn cơm không ngon miệng.

“Anh đã về rồi!” Tô Đàm ngẩng đầu, vui vẻ nói.

“Ừ.” Lục Nhãn Đông bị bao phủ trong cái nóng mùa hè. Anh nói: “Anh đi tắm đây.”

Tô Đàm gật đầu.

Lục Nhãn Đông đi vào phòng tắm, lúc trở ra thân trên đẫm trần, những giọt nước trên tóc đang nhỏ từng giọt xuống dưới. Làn da của anh cũng hơi đen đi, khí chất nhìn có vẻ càng thêm hoang dã. Anh đi đến bên cạnh Tô Đàm rồi ngồi xuống: “Mau tới đây cho anh nhìn xem có gầy đi chút nào không.”

Tô Đàm lẩm bẩm: “Không gầy mà.”

“Không tin.” Lục Nhãn Đông nói, “Qua đây cho anh nhìn một lúc.”

Tô Đàm định từ chối thì bị Lục Nhãn Đông trực tiếp bế ngang người lên, cô hét lên một tiếng, trong mắt hơi hoảng sợ: “Em thật sự không gầy mà...”

Lục Nhãn Đông hừ lạnh một tiếng: “Không gầy thì em sợ cái gì?”

Anh ôm Tô Đàm đến chỗ cân, đặt cô lên đó rồi nhìn chăm chăm vào con số hiển thị, nở nụ cười: “Đây gọi là không gầy sao?”

Tô Đàm rụt người lại trên cân như con chim cú.

Lục Nhãn Đông nắm lấy khuôn mặt của Tô Đàm, nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh rất vất vả nuôi em béo lên mấy cân để khi chuẩn bị đón năm mới sẽ ăn em, em lại để anh thấy gầy như thế này hả?”

Tô Đàm giải thích: “Em ăn cơm ngon lắm mà!”

Lục Nhẫn Đông: “Vậy tại sao lại gầy?”

Ánh mắt Tô Đàm phiêu du một lúc, thông minh đột xuất bật ra: “Do nhớ anh đó.”

Lục Nhẫn Đông nghe vậy, giống như cười mà không phải cười: “Ồ, còn biết nịnh hót nữa, em cho rằng làm thế anh sẽ hết tức giận sao?”

Tô Đàm lại gần, kiễng mũi chân hôn một cái lên cằm Lục Nhẫn Đông, “Đừng giận được không, anh không những gầy mà còn đen nữa kìa...”
Chẳng qua, ngược lại vòng eo càng thêm hấp dẫn...

Lục Nhẫn Đông nắm lấy chóp mũi của Tô Đàm: “Em đang nhìn đi đâu thế?”

Tô Đàm nhanh chóng ra vẻ nghiêm túc: “Đâu có đâu, em chỉ lo lắng cho anh thôi.”

Lục Nhẫn Đông hỏi: “Lo lắng cho anh hay lo lắng cho eo của anh?”

Tô Đàm cọ cọ: “Eo của anh chẳng phải thuộc về anh sao?”

Lục Nhẫn Đông phát hiện mình không có cách nào phản bác, anh cảm thấy rất bất đắc dĩ: “Thôi được rồi, trời tối không kịp làm cơm, chúng ta ra ngoài ăn. Đúng rồi, Tào Khê còn quấy rầy em không?”

Tô Đàm: “Không ạ, hôm qua cô ấy còn đưa bức tranh cô ấy vẽ cho em đây.”

Lục Nhẫn Đông hơi kinh ngạc, rõ ràng anh không hiểu sao chuyện này lại phát triển thành như vậy, anh muốn nói lại thôi, cuối cùng thật sự không nhìn được: “Em và cô ta nói chuyện gì vậy?”

Tô Đàm kể lại toàn bộ việc cô khuyên Tào Khê như thế nào cho Lục Nhẫn Đông, sau khi nghe xong anh liền thở dài, sờ đầu Tô Đàm, không nói gì.

Ăn cơm tối xong, hai người hưởng thụ thời gian thoải mái ở bên nhau.

“Đàm Đàm.” Lục Nhẫn Đông hỏi, “Ngày mai em có rảnh không?”

Tô Đàm: “Dạ có.” Cô tính toán, “Ngày mai là thứ năm, em không cần đi làm.”

“Vậy được.” Lục Nhẫn Đông nói, “Đi theo anh đến chỗ này.”

Tô Đàm cho rằng Lục Nhẫn Đông sẽ dẫn cô đi đến nơi có phong cảnh đặc biệt nào đó, bởi vì biểu cảm của Lục Nhẫn Đông khá nghiêm túc. Kết quả ngày hôm sau khi cô đến nơi cần đến, sau khi vào nhà liền sợ hãi.

Trong phòng có một đôi vợ chồng đang ngồi, ngoại hình của họ có phần tương tự với Lục Nhẫn Đông, mà em trai của anh - Lục Thiên Nhật đang nói chuyện phiếm với họ. Mặc dù Tô Đàm không biết họ nhưng cũng không làm khó cô đoán được thân phận những người này, bọn họ hẳn là bố mẹ của Lục Nhẫn Đông.

Quả nhiên, bác gái với gương mặt hiền lành gọi: “Nhẫn Đông, bọn con đã về rồi.” Bà ấy nhìn thấy Tô Đàm cũng không ngạc nhiên, chắc là Lục

Nhấn Đông đã đánh tiếng trước rồi, bà ấy mỉm cười nói: “Cháu gái đừng sợ, đến bên này ngồi đi.”

Tô Đàm nhìn Lục Nhấn Đông một cái, anh nói: “Đừng sợ, đi đi.”

Tô Đàm chậm rãi đi đến bên cạnh ghế sofa ngồi xuống, cô không bao giờ nghĩ tới Lục Nhấn Đông sẽ dẫn cô đi gặp người nhà anh.

“Cháu là Tô Đàm phải không, Nhấn Đông đã nói về cháu với chúng ta rất nhiều lần rồi.” Có thể thấy tính tình của mẹ Lục rất tốt, vô cùng dịu dàng, nếu chỉ nhìn vào mà nói thì tuổi tác khoảng chừng bốn mươi, còn tuổi thật là bao nhiêu thì không biết được.

“Vâng thưa bác gái.” Đối với trường hợp này Tô Đàm không có kinh nghiệm nên cô hơi thận trọng.

“Ngoan lắm!” Mẹ Lục có vẻ rất hài lòng với Tô Đàm, còn trừng mắt với bố Lục có vẻ mặt nghiêm túc bên cạnh, “Anh không thay đổi được vẻ mặt sao? Làm con gái nhà người ta sợ thì làm sao bây giờ? Sao không chào hỏi nữa?”

Trong mắt bố Lục toát ra vẻ bất đắc dĩ: “Chào cháu.”

Tô Đàm vừa mừng vừa lo: “Cháu chào bác trai.”

Mẹ Lục: “Tô Đàm, cháu đừng để ý nhé, ông ấy là mặt gỗ, đối xử với ai cũng như thế cả.”

Lục Nhấn Đông vén tay áo lên nói: "Mẹ, con đi làm cơm đây."

“Thôi, bảo em con nấu cơm đi, con ở lại đây trò chuyện với chúng ta.”
Mẹ Lục nhận ra Tô Đàm không được tự nhiên nên giữ Lục Nhẫn Đông ở lại nói chuyện.

Lục Nhẫn Đông cười: “Mẹ để cô ấy vào nấu cơm giúp con đi.”

Mẹ Lục trừng mắt: “Con nghĩ hay quá nhỉ, mẹ còn muốn trò chuyện thêm một lát với cô gái đáng yêu này đây.”

Lục Nhẫn Đông: “...”

Mẹ Lục lại phàn nàn thêm vài câu, nói rằng bà muốn sinh con gái, kết quả mang thai ba lần đều là con trai.

Nói chuyện phiếm với mẹ Lục một lúc, Tô Đàm dần cảm thấy thoải mái. Có lẽ do chuyện xảy ra lúc còn bé để lại di chứng cho cô, thật ra đối với chuyện gặp mặt người lớn, trong lòng cô tràn đầy cảm giác sợ hãi.

Cũng may tính cách mẹ Lục hiền hòa, không tạo áp lực cho Tô Đàm, bà giống như một trường bối hiền lành trò chuyện với Tô Đàm chút chuyện linh tinh không quan trọng vậy.

Lục Nhẫn Đông ngồi bên cạnh Tô Đàm, nắm tay cô, cảm giác được cơ thể của cô từ căng cứng dần dần thả lỏng.

Bữa trưa là do Lục Thiên Nhật làm, không thể không nói đến tay nghề nấu nướng của người nhà họ Lục đều làm cho người ta kinh sợ, màu sắc với hương vị so với đầu bếp nhà hàng thì chỉ có hơn chứ không kém.

Mẹ Lục: “Nhấn Đông, con thực sự không định đổi công việc hả? Ba ngày hai bữa lại đi công tác, Tô Đàm chịu được nhưng mẹ thấy đau lòng quá.”

Lục Nhấn Đông còn chưa trả lời, Tô Đàm nhẹ giọng nói: “Bác gái, cháu không ngại anh ấy đi công tác đâu.”

Mẹ Lục hơi ngạc nhiên, bà cũng biết trước đó Lục Nhấn Đông có vài cô bạn gái đều xảy ra mâu thuẫn vì chuyện này, anh rất thích công việc tư vấn của mình. Mẹ Lục luôn suy nghĩ, phải có tình cảm nhiều như thế nào mới khiến cho Lục Nhấn Đông xem xét để từ bỏ công việc đó.

Lục Nhấn Đông nhìn Tô Đàm, nhưng lại mỉm cười, nói một câu mà không ai nghĩ anh sẽ nói: “Con đang suy nghĩ về điều này.”

Tô Đàm và mẹ Lục đều lộ vẻ kinh ngạc.

Lục Nhấn Đông: “Ai bảo em không chịu ăn uống đàng hoàng lúc anh đi công tác.”

Tô Đàm: “Em ăn rất ngon miệng mà.”

Lục Nhấn Đông: “Ăn ngon tại sao lại gầy đi?”

Tô Đàm thanh minh: “Mùa đông không phải sẽ béo trở lại sao, còn mấy tháng nữa là sang năm mới rồi.”

Nhìn hai người đối đáp, trong mắt mẹ Lục toát ra chút vui vẻ.

~~~ **Tác giả có chuyện muốn nói:**

Lục Nhãn Đông: Gặp bố mẹ xong có thể kết hôn rồi...

Tô Đàm: Ở kìa???

Chương 52: Hôn nhân

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Tính cách mẹ Lục vui vẻ hiền hòa khiến cho Tô Đàm cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, không thấy gò bó như lúc cô mới đến.

Cơm nước xong xuôi, mẹ Lục bảo Lục Nhẫn Đông đi rửa bát, Tô Đàm tưởng rằng bà có chuyện riêng gì cần nói với cô. Nào ngờ khi Lục Nhẫn Đông vừa đi vào phòng bếp, mẹ Lục liền lấy ra một cuốn album.

“Đến đây, lại đây xem này cháu.” Mẹ Lục nhỏ giọng, “Đừng để cho nó nhìn thấy.”

Tô Đàm đi qua ngòai xuống, mẹ Lục lật trang thứ nhất của cuốn album ra.

“Đây là?” Tô Đàm nhìn trang đầu tiên của album là hình một bé gái nhỏ mặc váy màu hồng, cô không thể tin được nói, “Em bé này không phải là...”

“Chính là Điều Hóa của bác đấy.” Giọng mẹ Lục trong veo, mang theo ý cười, “Không phải lúc nhỏ sức khỏe nó không tốt sao? Người xem bói nói là bác sẽ có con gái, lúc đó bác thật sự cũng rất thích con gái nên chuẩn bị vài bộ váy cho nó.”

Tô Đàm mỉm cười.

“Đây là lịch sử đen tối của nó.” Mẹ Lục nói, “Tất cả đều bị nó giấu hết rồi, may mà bác giữ lại được tấm hình này.”

Tô Đàm nhin cười đến nỗi run cả vai, trong hình vẽ mặt Lục Nhẫn Đông thật ngây thơ và hồn nhiên. Không thể nào tưởng tượng được đây là Lục Nhẫn Đông lúc nhỏ.

“Sức khỏe của nó không tốt.” Mẹ Lục chỉ vào tấm ảnh thời thiếu niên của anh, người gầy như cọng giá, “Sau này nó nhập ngũ mới khỏe mạnh hơn chút, khi đó bác luôn lo lắng nó không lớn được.”

Tô Đàm sờ tấm hình, cảm thán: “Quả thật rất khác so với bây giờ.”

“Đúng vậy.” Mẹ Lục nói, bà nghe tiếng nước trong phòng bếp hình như ngừng lại, nhanh chóng cất cuốn album đi, tiện tay đẩy đĩa hạt dưa ra, giả vờ như đang tán gẫu với Tô Đàm.

Lục Nhẫn Đông từ trong phòng bếp đi ra, thấy hai người đều có ý cười nhẹ nhàng trên môi, đặc biệt là Tô Đàm, cô nhìn anh với ánh mắt tràn ngập tình mẫu tử.

Anh nhíu mày, nghi ngờ hỏi: “Hai người nói chuyện gì vậy?”

Mẹ Lục trả lời: “Chỉ nói một chút về việc nhập ngũ của con thôi, sao thế?”

Lục Nhẫn Đông không tin, anh hỏi: “Thật không?”

Tô Đàm ở bên cạnh cũng gật đầu tiếp lời: “Đúng vậy đó anh.”

Lục Nhẫn Đông thả ống tay áo đang kéo lên xuống, ánh mắt anh nhìn một vòng trong phòng khách, cuối cùng dừng lại chỗ ngăn tủ mẹ Lục giấu cuốn album. Anh híp mắt lại: “Trong hai người ai động vào tủ sách? Vừa rồi lúc con đi vào, rượu để trên tủ không phải vị trí này.”

Tô Đàm yên lặng, không ngờ trí nhớ của Lục Nhẫn Đông tốt đến thế.

Mẹ Lục không hề luống cuống, bà nói: “Bố con động vào đấy, con hỏi ông ấy đi.”

Dường như Lục Nhẫn Đông hơi nghi ngờ, mẹ Lục lại nói tiếp: “Mẹ nói này, con bỏ bê vợ con ở đây chỉ để nghiên cứu cái tủ sách kia, tặc xấu gì đây hả?”

Lời này vừa nói xong, Lục Nhẫn Đông mới buông tha việc chú ý đến ngăn tủ, anh quay đầu nhìn Tô Đàm rồi đi đến bên cạnh cô, ngồi xuống nói: “Đi thôi, chúng ta về.”

“Các con không ăn cơm tối à?” Mẹ Lục hỏi.

“Không ăn đâu mẹ.” Lục Nhẫn Đông nói.

Mẹ Lục cũng không ngăn cản mà thoải mái tạm biệt. Sau khi hai người ra đến cửa, bà mới thở dài.

Lục Thiên Nhật ở bên cạnh hỏi: “Mẹ than thở chuyện gì vậy?”

Ánh mắt mẹ Lục thoáng buồn, bà nói: “Lần này Nhẫn Đông có thể xác định quan hệ thì tốt rồi, Tô Đàm là một cô gái tốt.”

Lục Thiên Nhật như có điều suy nghĩ: “Cô gái này thật sự không tệ.”

Mẹ Lục: “Ừ, con nhớ nói vài câu với anh con, đừng để nó vì công việc mà bỏ quên con dâu, thời điểm yêu đương nồng nhiệt ai mà chịu được phải xa nhau đến cả tháng trời chứ.”

Lục Thiên Nhật gật đầu.

Lục Nhẫn Đông lái xe về nhà, lúc ngồi trên xe, anh hỏi Tô Đàm: “Không làm em sợ chứ?”

Tô Đàm lắc đầu: “Lúc đầu có hơi sợ, sau đó thì không sợ nữa, mẹ anh rất tốt.” Cô tương đối nhạy cảm với người có cảm xúc tiêu cực, thật sự là dễ gần hay giả vờ dịu dàng, cô tự tin có thể phân biệt được.

Ngón tay Lục Nhẫn Đông gõ gõ lên tay lái, lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

Tô Đàm thấy vậy thì nghi ngờ hỏi anh đang nghĩ gì thế.

Lục Nhẫn Đông buột miệng: “Em thích hôn lễ kiểu truyền thống Trung Quốc hay kiểu Tây?”

Tô Đàm: “... Hả?”

Lục Nhẫn Đông lập tức hoàn hồn, nghiêm túc giải thích: “À, anh chỉ muốn hỏi em một chút vậy thôi.”

Nhắc tới hai chữ hôn lễ, Tô Đàm cảm thấy đề tài này cách mình rất xa, cô lắp bắp: “Em, em chưa định sẽ nhanh như vậy...”

Lục Nhẫn Đông thừa dịp đèn đỏ, một tay nắm chặt lấy tay Tô Đàm: “Không cần vội, anh chỉ hỏi vậy thôi, em đừng suy nghĩ nhiều.”

Tô Đàm nuốt một ngụm nước bọt, yếu ớt hỏi: “Thật sao?”

Lục Nhẫn Đông gật đầu, lúc này Tô Đàm mới nhẹ nhàng thở ra, cô cảm thấy nói đến vấn đề hôn nhân lúc này thật sự quá sớm, hướng hồ đối với Tô Đàm, hôn nhân cũng không phải là sự kiện đáng để vui mừng, ngược lại còn làm cô vô cùng sợ hãi.

Lục Nhẫn Đông thấy phản ứng của Tô Đàm, trong lòng thầm thở dài một cái. Rốt cuộc anh có ý này không, e là chỉ trong lòng Lục Nhẫn Đông mới hiểu rõ.

Sau mỗi lần Lục Nhẫn Đông kết thúc chuyến công tác đều sẽ nghỉ ngơi một khoảng thời gian rất dài.

Vì vậy, trong mười ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè, anh và Tô Đàm đều ở bên nhau. Tô Đàm sợ nóng, nhìn trời bên ngoài nắng gắt như đổ lửa nên ngoại trừ đi làm cô đều không tình nguyện ra ngoài.

Lục Nhẫn Đông cũng không miễn cưỡng, chỉ cố gắng làm nhiều loại món ăn khác nhau cho Tô Đàm mỗi ngày, cố gắng để cho cô gái của anh đừng gầy quá như vậy.

Nào biết được kỳ nghỉ hè sắp kết thúc mà Tô Đàm lại sụt thêm một cân nữa, Lục Nhẫn Đông nhíu mày nhìn chăm chăm vào số kg trên cân.

Tô Đàm đáng thương nói: “Em thật sự ăn cơm rất ngon miệng mà, cái cân này có vấn đề rồi.”

Lục Nhẫn Đông: “Anh cân cũng không có vấn đề, chỉ có thể là em có vấn đề, đúng không?”

Tô Đàm không phản bác được.

Vì vậy, đêm đó Tô Đàm phải uống thêm một cốc sữa trước khi đi ngủ, Lục Nhẫn Đông nhìn cô uống xong rồi mới cầm cốc rời đi.

Lần đầu tiên Tô Đàm cảm thấy oan ức không thể giải thích được, sau khi uống sữa xong liền lằm bằm chui vào trong chăn. Lục Nhẫn Đông nhìn thấy thì vừa buồn cười lại vừa đau lòng, tóm lấy cô: “Đồ ngốc, em còn chưa đánh răng đấy.”

“Không đánh!” Tô Đàm nói, “Em đã nói rồi, mùa hè như vậy là bình thường... Năm ngoái em gầy chỉ còn 40kg thôi đấy!”

Lục Nhẫn Đông: “Với chiều cao của em mà nặng 40kg thì chỉ có xương mà thôi!”

Tô Đàm: “Trên người em tất cả đều là thịt nhé.”

Lục Nhẫn Đông: “Nếu cân nặng chưa tới 50kg, không phải ngực phẳng thì nhất định là lùn...”

Tô Đàm cúi đầu nhìn xuống ngực mình, mặt đỏ tới tận mang tai, giận dữ nói: “Của em là cup C đó!”

Lục Nhẫn Đông: “...”

Tô Đàm: “Hừ, còn lớn hơn anh đó!”

Lục Nhẫn Đông nghẹn một lúc rồi không thể kìm nén được nữa mà bật cười thành tiếng, anh cúi đầu xuống hôn Tô Đàm một cái, cười nói: “Nếu em còn nhỏ hơn anh thì quá nguy hiểm rồi!”

Tô Đàm tự biết mà im lặng, giấu mình vào trong chăn không chịu nói tiếp nữa.

Lục Nhẫn Đông cũng không tiếp tục trêu chọc cô, chỉnh điều hòa lên 28 độ rồi quay người ra khỏi phòng.

Nói tóm lại, mùa hè này không tìm được phương pháp giải quyết vấn đề cân nặng của Tô Đàm.

Nhờ vào phúc của Tô Đàm, đồ ăn của Khoai Tây trở nên vô cùng phong phú, Lục Nhẫn Đông làm thịt thì nhất định cho nó một phần, cân nặng của nó cũng dần dần tăng lên.

Lục Nhẫn Đông nhíu mày nhìn thẳng, nói rằng làm đồ ăn để cho cô tăng cân mà cuối cùng số cân nặng đó đều tăng trên người của Khoai Tây.

Tô Đàm vuốt bộ lông xù trên cái mặt to của Khoai Tây, khẽ hỏi: “Nói mau, nói mau, có phải em lấy hết thịt trên người chị rồi không?”

Vẻ mặt Khoai Tây tràn đầy vô tội, rõ ràng nó không hiểu hai người này đang nói cái gì.

Sau ngày khai giảng, việc thực tập của Tô Đàm cũng sắp hoàn thành. Kết thúc kỳ thực tập, Lục Thiên Nhật hỏi Tô Đàm rằng sau khi tốt nghiệp có suy nghĩ đến đây làm việc không.

Tô Đàm hỏi: “Anh định mở cửa sau cho tôi hả?”

Lục Thiên Nhật cười nói: “Cửa sau chỗ nào, cô xem tôi có hỏi bạn gái khác của anh tôi vấn đề này không?”

Tô Đàm: “VẬY TẠI SAO ANH LẠI HỎI TÔI?”

Lục Thiên Nhật lên tiếng: “Bởi vì cô đáng yêu.”

Tô Đàm nghe vậy thì im lặng một lúc: “Thật ra...”

Lục Thiên Nhật hỏi: “Sao vậy?”

Tô Đàm do dự một lát, khó khăn nói: “Tôi muốn hỏi, tại sao tên của anh lại là... Thiên Nhật?”

Thiên Nhật, Thiên Nhật, đọc không đúng liền biến thành ngày nợ nần.
(1)

(1) Thiên Nhật (𠄎 日) có phát âm gần giống với ngày nợ nần (欠 日).

Vẻ mặt Lục Thiên Nhật lập tức cứng ngắc, một lúc lâu sau mới trở lại bình thường, anh ta buồn bã nói: “Không đề cập đến tên, chúng ta còn có thể làm bạn bè.” Anh ta thở dài một hơi, giọng nói tràn đầy bi thương và

thất vọng, “Mẹ tôi thích hoa, anh cả tôi tên Lục Văn Tâm, anh hai tên là Lục Nhẫn Đông, tới tôi...”

Tô Đàm muốn cười, lại cảm thấy lúc này mà cười dường như không thích hợp lắm...

Lục Thiên Nhật: “Hoa lan vũ nữ, hoa kim ngân, hoa cúc bách nhật.” (2)
Anh nhìn Tô Đàm: “Cô muốn cười thì cười đi.”

(2) Phiên âm Hán Việt của ba loại hoa lần lượt là Văn Tâm, Nhẫn Đông, Thiên Nhật.

Tô Đàm: “Ha ha ha ha ha.”

Lục Thiên Nhật: “...” Cô còn cười thật à?

Tối hôm đó, lúc Lục Nhẫn Đông đến đón Tô Đàm về nhà, thấy Lục Thiên Nhật uể oải như quả bóng xì hơi. Anh chào hỏi Lục Thiên Nhật rồi nói: “Sao vậy Thiên Nhật? Có chuyện gì mà ủ rũ thế?”

Lục Thiên Nhật kiên cường nói: “Không có việc gì, rất tốt.”

Tô Đàm hơi áy náy, cô nói với Lục Nhẫn Đông là mình hỏi nguồn gốc tên tuổi của anh ta.

Lục Nhẫn Đông rất thông cảm: “Sau này anh nhất định phải chuẩn bị sẵn hai cái tên, đừng lười giống mẹ anh...” Dù sao con gái đặt tên các loài hoa cũng cảm thấy hài hòa.

Tô Đàm vừa gật đầu đã cảm thấy Lục Nhẫn Đông nói điều này dường như có chỗ nào không đúng, cô hỏi: “Hả, sau này chuẩn bị hai cái tên?”

Lục Nhẫn Đông không cảm thấy có vấn đề gì: “Không thể đặt tên con gái bằng cái tên Lục Thiên Nhật này được. Tên con trai thì còn đỡ, tên con gái thì làm sao đây?”

Vẻ mặt Tô Đàm mờ mịt đồng ý: “Đúng vậy nhỉ...”

Lục Nhẫn Đông nhìn dáng vẻ này của cô, không nhịn được phì cười, quay đầu hôn cô một cái, thấp giọng nói: “Nếu em không thích trẻ con cũng không sao, chúng ta có thể nhận con nuôi.”

Tô Đàm đúng là rất thích trẻ con, nhưng mà vấn đề bây giờ là nhận con nuôi hay không nhận con nuôi sao? Cô dừng lại một lúc mới phát hiện Lục Nhẫn Đông đào hố cho cô.

“Còn chưa kết hôn kia mà, sao anh đã nói chuyện con cái rồi!” Tô Đàm trừng mắt

Đã sắp về đến nhà rồi Tô Đàm mới kịp phản ứng, Lục Nhẫn Đông cười ha ha, “Đúng đúng đúng, không thể chưa kết hôn mà đã bàn chuyện con cái, nếu không hay là mình xử lý chuyện kết hôn trước nhé.”

Tô Đàm: “...” Vì sao cô có cảm giác nhảy ra khỏi cái hố này lại tiếp tục rơi xuống một cái hố khác vậy?

Lục Nhẫn Đông nhìn thấy biểu hiện rối rắm của Tô Đàm, trái tim như tan chảy, sau khi xuống xe, anh ôm chặt lấy Tô Đàm và nói: “Đi nào, ôm nàng dâu của chúng ta đi kết hôn.”

Tô Đàm cắn một cái lên bả vai Lục Nhãn Đông, kết quả bả vai của tên gian xảo Lục Nhãn Đông vô cùng cứng rắn, làm cô đau cả răng.

Lục Nhãn Đông còn lưu manh đùa: “Cắn ở đây này, chỗ này mềm lắm.”

Tô Đàm ngại ngùng nói: “Không biết xấu hổ!”

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Còn có chỗ mềm hơn miệng nữa đấy, em đoán xem ở đâu?

Tô Đàm: Không đoán, cú!

Lục Nhãn Đông: QAQ

Chương 53: Giáo dục

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Sau khi gặp người lớn, Tô Đàm lại lần lượt gặp rất nhiều bạn bè của Lục Nhẫn Đông.

Trong đó có giáo sư Dư Khởi Nhiên, người giới thiệu Tô Đàm cho anh, sau khi biết mối quan hệ giữa Tô Đàm và Lục Nhẫn Đông, anh ta đã đánh lên vai Lục Nhẫn Đông một cái, tức giận nói: “Lục Nhẫn Đông, tôi biết ngay cậu sẽ ra tay với học trò của tôi mà...”

Lục Nhẫn Đông: “Tôi cũng không thể khống chế được.”

Dư Khởi Nhiên nhìn Tô Đàm cười dịu dàng, khẽ thở dài: “Cậu theo đuổi cô bé này thế nào vậy?” Tô Đàm chăm chỉ hiếu học, mỗi năm trong tay đều là học bổng cấp quốc gia, cộng thêm bối cảnh gia đình đặc biệt, các giáo sư trong khoa đều có ấn tượng tốt đối với cô.

“Hây.” Lục Nhẫn Đông thở dài, “Đây cũng không phải là việc dễ dàng, đã sử dụng rất nhiều cách, cuối cùng phải lợi dụng cơ thể của tôi...”

“Cơ thể?” Dư Khởi Nhiên yên lặng.

“Tô Đàm thích eo nhỏ, Nhẫn Đông đành nhịn đói.” Lục Nhẫn Đông buông tay.

Dư Khởi Nhiên cười mắng vài câu, giọng điệu như đang nói đùa nhưng nội dung lại mang vài phần nghiêm túc: “Lục Nhẫn Đông, Tô Đàm là cô gái tốt, cậu đừng làm gì có lỗi với người ta.”

Lục Nhẫn Đông lạnh nhạt hỏi: “Có lần nào mà người có lỗi là tôi không?”

Dư Khởi Nhiên vừa muốn phản bác nhưng cẩn thận nghĩ lại có vẻ như cũng hơi đúng, ít nhất là người ngoài bọn họ nhìn vào, anh chàng bạn trai Lục Nhẫn Đông này ngoại trừ lúc công tác có bận rộn một chút, còn bình thường vẫn tương đối đáng tin cậy.

Dư Khởi Nhiên rơi vào trầm tư, hỏi: “Vậy tại sao tôi lại cảm thấy cậu đào hoa nhỉ?”

Lục Nhẫn Đông uống một ngụm rượu: “Chúng ta có thể không nói đến điều này được không?”

Dư Khởi Nhiên gật đầu: “Được, không nói vấn đề này nữa.”

Rốt cuộc Lục Nhẫn Đông có bao nhiêu bạn gái, Tô Đàm cũng không hỏi, nhưng cô không hỏi không có nghĩa là không biết.

Khi cô bé mê muội Tào Khê từng không ngừng quấy rối Lục Nhẫn Đông, Tô Đàm không làm gì cả nhưng gần như đã hiểu thêm kha khá về anh.

Nguyên nhân chia tay bạn gái trước, bạn gái trước trước, bạn gái trước trước trước, Tô Đàm đều biết khá rõ ràng. Thậm chí, lúc cô và Tào Khê nói chuyện phiếm, cô ta còn kích động lấy album ảnh ra, bên trong có vài tấm ảnh, cô ta nói với Tô Đàm: “Những cô gái này không có ai xứng với Nhẫn Đông cả.”

Tô Đàm nói tiếp: “Bây giờ cô còn thích anh ấy không?”

Tào Khê suy nghĩ sâu xa, rồi nói: “Bây giờ sao, hiện tại tôi đang do dự xem có nên buông bỏ không...”

Tô Đàm bật cười, tiếp xúc nhiều, cô phát hiện tính cách Tào Khê cũng không xấu, hơn nữa nói cô ta có tình cảm với Lục Nhẫn Đông nhưng thật ra đó giống như một sự sùng bái thần tượng hơn. Fan chứng kiến thần tượng kết hôn, dĩ nhiên sẽ có cảm giác mất mát, tính cách Tào Khê lại cố chấp, vì vậy trực tiếp đi theo con đường si mê không có lối về này. Cũng may anh trai cô nàng là cảnh sát, bằng không đoán chừng đã sớm là khách quen của trại tạm giam rồi.

“Buông bỏ là tốt.” Tô Đàm khích lệ cô nàng, “Tìm bạn trai phù hợp với mình đi.”

Tào Khê vỗ lên bàn một cái: “Chị Tô Đàm, chị đáng yêu hơn Lục Nhẫn Đông rất nhiều đó!”

Tô Đàm: “... ???”

Ngày đó, Tô Đàm chỉ muốn nói chuyện phiếm với Tào Khê, không hiểu sao thu hoạch được một cô em gái mê muội. Sau này, khi Tào Khê biết rõ thân thế Tô Đàm thì lại càng nhìn cô với cặp mắt khác xưa, nói rằng nếu

đổi lại là cô ta lớn lên trong hoàn cảnh như vậy thì đã sớm lấy dao đâm chết cặp bố mẹ đáng trách này, sau đó đến đồn cảnh sát đầu thú rồi.

Tô Đàm cảm thấy Tào Khê quả thật rất đặc biệt...

Người ta nói tình yêu là quá trình hòa nhập lẫn nhau, người nào hòa nhập tốt thì sẽ gắn bó với nhau suốt đời, nếu không hòa nhập tốt sẽ thì sẽ hoàn toàn cách xa. Tô Đàm và Lục Nhẫn Đông yêu nhau vô cùng thuận lợi, đối với hầu hết sự việc, hai người bọn họ đều rất hòa hợp, rất ít khi xảy ra mâu thuẫn.

Tô Đàm chưa yêu đương lần nào nên nghĩ rằng như vậy là bình thường, nhưng Lục Nhẫn Đông ở bên Tô Đàm lại cảm nhận được ý nghĩa của từ định mệnh này. Anh muốn chiều chuộng cô, nhìn cô cười thì tâm trạng của bản thân cũng dần tốt lên.

Nghỉ hè qua đi, Tô Đàm lên năm tư đại học.

Đại học năm tư đối với đa số sinh viên có nghĩa là luận văn, tốt nghiệp, tìm việc làm. Phần lớn thời gian đều tương đối rảnh rỗi, nhưng lại là một năm bận rộn đối với Tô Đàm. Mục tiêu của cô là chiếm được một suất nghiên cứu sinh của đại học Kinh Tế Tài Chính, trường đại học kia lấy điểm rất cao, hơn nữa còn phỏng vấn khá nghiêm khắc, không chuẩn bị tốt là không được.

Năm thứ tư đại học không có lịch học cụ thể, các sinh viên học khá tự do. Có người bắt đầu làm việc part-time, có người chuẩn bị ra ngoài du lịch, có người thì lại vui đầu làm luận văn tốt nghiệp.

Ba bản thảo luận văn Tô Đàm viết trước đó đều được duyệt, hiện tại giáo viên hướng dẫn đã đứng ra nộp bản thảo cho tạp chí học thuật tài chính. Có thể được đăng hay không vẫn còn là một sự việc chưa biết. Tuy nhiên dựa theo lời giải thích của giáo viên hướng dẫn, nếu bài viết được đăng báo sẽ rất có ích cho Tô Đàm trong buổi phỏng vấn kỳ thi nghiên cứu sinh.

Việc học là quan trọng nhưng cuộc sống cũng vẫn phải tiếp tục.

Lúc trước khi mua đất xây mộ cho bà nội đã tiêu tốn phần lớn tiền tiết kiệm của Tô Đàm, thêm vào đó, năm tư đại học yêu cầu phải đóng học phí, trên người Tô Đàm gần như không còn tiền. May mắn là mỗi năm nhà trường có trợ cấp phiếu cơm mấy ngàn tệ cho sinh viên nghèo khó, tuy phiếu cơm chỉ có thể sử dụng ở căn tin hoặc mua đồ trong siêu thị nhưng nó giải quyết được nhu cầu cấp thiết của Tô Đàm.

Chất lượng sinh hoạt của Tô Đàm giảm xuống, Lục Nhẫn Đông không thể chịu đựng được nữa, anh vừa dụ dỗ vừa lừa gạt Tô Đàm đến nhà anh ở. Ban đầu thái độ của Tô Đàm vô cùng cương quyết, nói rằng tạm thời cô không có suy nghĩ này.

Cuối cùng, Lục Nhẫn Đông suy nghĩ đến vỡ đầu mới nghĩ ra biện pháp, nói: “VẬY anh cho em ký giấy vay nợ nhé.”

Tô Đàm: “Hả?”

Vẻ mặt Lục Nhẫn Đông khá nghiêm túc, anh nói: “Có nhớ lần trước em phát sốt phải vào bệnh viện không? Nếu không được ăn uống, nghỉ ngơi tốt, em lại học với cường độ cao như vậy, nếu bị ốm thì mất nhiều hơn được, em thấy có lí không?”

Đúng là nghe có lí nhưng Tô Đàm lại hơi nghi ngờ, cô cảm thấy Lục Nhẫn Đông đang đào hố cho cô, dù rằng việc cô nhảy hố dường như thành thói quen rồi.

Lục Nhẫn Đông nói tiếp: “Nhà của anh khi anh không ở đây thì cũng là nhà không, bữa cơm làm cho một người cũng không tiện, như vậy đi, tính em 500 tệ mỗi tháng.”

Tô Đàm: “500 tệ?”

Lục Nhẫn Đông lên tiếng: “Đắt à? 400 tệ cũng được.”

Đắt mới lạ, chi phí ăn ở một học kỳ ba tháng ở trường Tô Đàm đã là 1200 tệ, tính bình quân một tháng cũng phải 400 tệ rồi.

Lục Nhẫn Đông: “Em có đến ở không đây, đúng rồi, buổi tối em sẽ được chơi với Khoai Tây!”

Tô Đàm há miệng muốn nói gì đó.

Cuối cùng Lục Nhẫn Đông nói một câu: “Đây là nhượng bộ lớn nhất của anh rồi, nếu em không đồng ý, anh sẽ hôn em ở đây đến khi nào em đồng ý mới thôi.”

Hai người bọn họ đứng cách kí túc xá của trường không xa, xung quanh đều là sinh viên đi đi lại lại, nếu thật sự đứng đây hôn nhau, Tô Đàm vốn nổi tiếng bởi vì Vương Miện Quân chắc chắn sẽ bị người khác vây xem.

“Dù sao thì đến lúc trả tiền sẽ còn tính thêm lãi nữa.” Lục Nhẫn Đông bầm bần tính trong lòng, tiền lãi chính là... mỗi ngày hôn hai cái đi!

Tô Đàm: “... Được rồi.” Cô hiểu ý tốt của Lục Nhẫn Đông, có điều đã đồng ý rồi, sau này sẽ không còn mấy trăm tệ như vậy nữa.

Sau đó Tô Đàm liền tạm thời chuyển ra khỏi kí túc xá. Tuy nói là chuyển đi nhưng cô cũng không mang theo hành lý gì nhiều, chỉ mang theo mấy bộ quần áo và sách vở cần thiết, bất cứ khi nào cũng có thể trở về.

Đường Tiểu biết Tô Đàm dọn đến ở cùng Lục Nhẫn Đông, buổi tối hôm trước khi dọn đi, cô ấy lặng lẽ mò lên giường Tô Đàm, kê vào tai Tô Đàm nói nhỏ: “Đàm Đàm, hai người đã làm chưa?”

Tô Đàm khó hiểu: “Làm?”

Đường Tiểu nhìn dáng vẻ không hiểu gì của Tô Đàm thì đoán rằng Lục Nhẫn Đông còn chưa động tay với Tô Đàm. Không tệ không tệ, Tô Đàm ở bên ngoài nhiều lần như vậy, cũng may mà Lục Nhẫn Đông có thể nhìn được.

Đường Tiểu đưa tay lên diễn tả, ngón trỏ tay trái chọc vào vòng tròn ngón tay phải: “Là cái này!”

Nhận biết về tình dục đối với Tô Đàm rất thấp, bà nội đã lớn tuổi nên không nói vấn đề này với cô, lần đầu tiên đi cả đến thăm cô cũng là do giáo viên chủ nhiệm lớp cấp hai mua hộ băng vệ sinh. Với loại chuyện như thế này, cô chỉ thấy sơ qua trong sách báo, hoàn toàn không biết chi tiết cụ thể thế nào.

“Chuyện này, chuyện này...” Tô Đàm đỏ mặt, “Cậu nói đến chuyện này làm gì?”

Đường Tiểu thấy Tô Đàm then thùng, trong lòng cũng trở nên mềm nhũn, khẽ hỏi: “Cô gái của tôi ơi, cậu đã ngủ với anh ấy chưa?”

Tô Đàm lắc đầu: “Rất ít, thường thì tứ đều ngủ trong phòng cho khách.”

Bỗng nhiên Đường Tiểu cảm thấy vô cùng kính nể người đàn ông Lục Nhẫn Đông này. Nói về nguyên tắc, một nữ sinh như cô cũng thấy rằng Tô Đàm thật mềm mại ngon miệng, quả thực làm khó Lục Nhẫn Đông đã kiên trì không ra tay. Loại tình huống này, hoặc là Lục Nhẫn Đông gay, không có hứng thú với con gái, hoặc anh ấy thật sự yêu Tô Đàm.

“Sao vậy, Tiểu Tiểu, sao cậu đột nhiên hỏi đến chuyện này...” Tô Đàm không thích ứng được với đề tài này.

Đường Tiểu thở dài một hơi, nặng nề vỗ vai Tô Đàm: “Đàm Đàm, cậu như vậy là không được đâu đấy, tuy đáng yêu nhưng rất dễ bị người ta bắt nạt.”

Từ đầu đến cuối Tô Đàm đều ù ù cạc cạc không hiểu gì.

Đường Tiểu: “Chiều mai đã đi rồi, nếu cậu không biết thì sáng mai đừng tự học, tớ cho cậu xem cái này!”

Tô Đàm: “Cái gì?”

Đường Tiểu: “Ôi chao, nhìn thấy sẽ biết thôi.” Việc giáo dục giới tính trong nước bọn họ thật sự phải được phổ cập ngay, dạng như Tô Đàm thế này còn may, đáng sợ nhất là bạn cùng phòng của cô thời cấp ba, buổi tối

khi cô ấy trở về phòng ngủ liền gào khóc, hỏi Đường Tiểu có phải mình mang thai rồi không.

Đường Tiểu hoảng sợ hỏi cô ấy có chuyện gì xảy ra.

Bạn cùng phòng cấp ba khóc như mưa nói: “Tuần trước, tớ và bạn trai ra ngoài dạo phố có nắm tay nhau, hôm nay dì cả còn chưa tới.”

Đường Tiểu trợn mắt há mồm, nếu không phải cô bạn cùng phòng khóc lóc thê thảm như vậy, cô thật sự nghi ngờ cô ấy đang nói đùa.

Cuối cùng, Đường Tiểu chỉ có thể bất đắc dĩ an ủi cô bạn cùng phòng, hơn nữa còn cam đoan với cô ấy nhiều lần là nắm tay sẽ không mang thai... Cô bạn hai mắt đẫm lệ hỏi, vậy như thế nào mới mang thai?

Đường Tiểu suy nghĩ một lát, không nói được lời nào, yên lặng leo lên giường của mình, bới bới móc móc ra một cuốn sách nhỏ, ném xuống cho cô bạn giường dưới.

Bắt đầu từ ngày đó, cô gái nhỏ thuần khiết dường như mở ra cánh cửa bước vào một thế giới mới, biết rằng con người trên đời này không phải cứ nắm tay là có thai được.

Chỉ là Đường Tiểu thật không ngờ, cô như quay về thời thiếu nữ ấy, phở cập kiến thức một lần nữa cho hoa quỳnh nhỏ nhà mình.

Tô Đàm hoàn toàn không biết rốt cuộc Đường Tiểu định cho cô xem cái gì, chủ đề vừa rồi làm cho cô không được tự nhiên, liền lúng túng chui vào trong chăn nói muốn ngủ.

Đường Tiểu nhìn Tô Đàm, buồn bã cảm thán: “Ôi, có vô số chị em như vậy mà tại sao không...”

Tô Đàm: “Mau ngủ đi!”

Đường Tiểu: “Được được được, tớ đi ngủ đây, sáng mai đừng đi tự học nhé, chờ tớ thức dậy đây.”

Tô Đàm buồn bực đồng ý.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Tới đây tới đây nào, chú đưa cháu đi xem cá vàng.

Tô Đàm: Chú là đồ không biết xấu hổ!!!

Chương 54: Vạch trần

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Ngày hôm sau, sau khi hai người bạn cùng phòng ra ngoài, Đường Tiểu thần thần bí bí mở laptop của mình ra, còn kéo rèm cửa sổ phòng ngủ vào.

Cảm xúc của Tô Đàm bị Đường Tiểu ảnh hưởng, không hiểu sao cũng thấy hồi hộp. Chân tay cô luống cuống ngồi bên cạnh Đường Tiểu, thấp giọng hỏi: “Tiểu Tiểu, rốt cuộc cậu cho tớ xem cái gì vậy?”

Đường Tiểu: “Suyt, suyt, cậu nhỏ giọng một chút... Hôm nay! Tại đây! Tớ sẽ bắt đầu giáo dục giới tính cho người trưởng thành!”

Tô Đàm: “...”

Mở laptop lên, Đường Tiểu điều khiển con chuột nhấp vào tập tin “nhỏ dễ thương” trong ổ cứng. Cô nàng hít sâu một hơi, vỗ vai Tô Đàm: “Chuyện tiếp theo sẽ có một chút kích thích, nhưng là việc nhất định phải biết, biết sớm sẽ tốt hơn.” Thời điểm giáo dục giới tính, phụ huynh luôn lo lắng tuổi của đứa trẻ còn nhỏ, nhưng khi người xấu có ý đồ với đứa trẻ sẽ không quan tâm đứa trẻ có nhỏ tuổi hay không, huống hồ Tô Đàm đã hơn hai mươi, bên người còn có lão sói xám đang thềm nhỏ dãi.

Đường Tiểu nhìn Tô Đàm ngỡ ngác trước mặt, bỗng thấy hình tượng của mình đột nhiên nâng lên, cô nàng gánh vác sứ mệnh lớn lao, bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu cũng sẵn sàng dùng hai lòng bàn tay đập chết dững sĩ nào không tốt với công chúa.

“Đến đây đi.” Đường Tiểu ấn mở thư mục, “Chúng ta đến mở ra cánh cửa vào thế giới mới.”

Cô ấy nhấp chuột hai lần, ấn mở file tài liệu trong thư mục...

Ngày hôm đó, thế giới quan của Tô Đàm bị phá vỡ. Thực ra Đường Tiểu cho cô xem loại phim khá là nghệ thuật, nhưng sau khi xem xong, Tô Đàm ngồi im lặng trên bàn rất lâu.

Đường Tiểu thấy bộ dạng ngẩn ngơ của cô, tưởng rằng cô đã bị hút hồn, vội vàng nói: “Làm sao vậy? Có phải Lục Nhãn Đông làm gì cậu không?”

Tô Đàm hoảng hốt lắc đầu, nói câu mà đời này Đường Tiểu không bao giờ nghĩ đến, cô nói rằng: “Chưa, anh ấy không chạm vào tớ, ngược lại tớ đã chạm vào anh ấy rồi...” Lúc Lục Nhãn Đông ở chung với cô thì vô cùng lịch lãm, mặc dù hai người yêu nhau, thân mật nhất cùng lắm chỉ là hôn môi, hơn nữa Lục Nhãn Đông chưa bao giờ chạm vào vị trí riêng tư của cô.

Nhưng Tô Đàm chẳng những sờ soạng eo Lục Nhãn Đông, còn chọc vào thắt lưng của anh, khi rảnh rỗi còn thích xoa xoa nắn nắn, mỗi lần như vậy Lục Nhãn Đông đều không chịu nổi, anh nói: “Em đừng sờ, còn sờ nữa anh thật sự muốn ăn em.”

Khi đó Tô Đàm không biết ý nghĩa cụ thể của chữ “ăn” này, chỉ mơ hồ có chút ấn tượng, hôm nay trải qua giáo dục của Đường Tiểu, cô mới đột

nhiên nhớ lại hành vi của mình... quả thật rất giống nữ lưu manh.

Đường Tiểu nghe Tô Đàm hoảng hốt nói xong thì dở khóc dở cười. “Tớ còn lo lắng cậu bị ăn đậu hũ, nào biết được mỗi ngày cậu đều ăn đậu hũ của người ta chứ.”

Tô Đàm ho khan, khó khăn giải thích: “Cũng, cũng không phải là mỗi ngày đâu.”

Đường Tiểu: “Chặc chặc chặc, tuy nhìn Lục Nhẫn Đông có vẻ khoảng ngoài hai mươi tuổi, nhưng cũng là một người đàn ông trung niên ba mươi rồi, ăn anh ấy không tính là ăn đậu hũ.”

Tô Đàm: “Vậy tính là cái gì?”

Đường Tiểu sờ cằm, bồi đen Lục Nhẫn Đông một phen: “Tính là nhai đậu phụ khô.”

Tô Đàm: “...” Nhưng đậu phụ khô cũng là sản phẩm từ đậu nành mà.

Đường Tiểu nhìn biểu hiện rối rắm của Tô Đàm, thật sự không nhịn được mà ôm cô cười ha hả: “Đàm Đàm à, cậu đừng lo lắng cho anh ấy, đàn ông lớn tuổi như thế, cậu còn có thể bắt nạt được sao? Hôm nay tớ muốn cậu hiểu rõ những điều này, đừng mơ mơ màng màng để bị ăn sạch đó.”

Tô Đàm chân thành gật đầu, tiếp nhận ý tốt của Đường Tiểu.

Lúc này Lục Nhẫn Đông còn không biết rằng, cô gái của anh đang tiếp thu sự giáo dục của Đường Tiểu, anh lái xe đến ký túc xá của Tô Đàm rồi gọi điện bảo cô xuống.

Tô Đàm tạm biệt Đường Tiểu, kéo hành lí đi tới bên cạnh xe. Tuy thời tiết lúc này đã mát hơn nhưng trời vẫn còn chút hơi nóng, Tô Đàm là người sợ nóng, đi vài bước ngẩn ngủ trên đường mà trán cô đã đầy mồ hôi.

Lục Nhẫn Đông đau lòng, mau chóng kéo Tô Đàm vào trong xe hưởng thụ không khí mát mẻ, còn anh cất hành lí ra sau cốp.

“Nóng hả?” Ngồi vào ghế lái, Lục Nhẫn Đông hỏi.

Tô Đàm dùng khăn tay lau sạch mồ hôi trên trán, nhẹ nhàng lên tiếng trả lời anh.

Rất nhanh, Lục Nhẫn Đông phát hiện ra hôm nay dường như Tô Đàm hơi khác so với trước đây. Cô có thái độ trốn tránh, dái tai phiếm hồng, thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào mắt Lục Nhẫn Đông, giống như là... cô đã làm chuyện xấu nào đó vậy.

Lục Nhẫn Đông quan sát biểu cảm nhỏ của Tô Đàm, cười mà như không cười: “Làm sao vậy cô bé, đã làm chuyện gì có lỗi với anh phải không?”

Tô Đàm đang ngây người dựa vào cửa sổ xe, nghe Lục Nhẫn Đông hỏi thì cả người cứng ngắc, cô cười lớn: “Dạ... không, không làm gì mà.” Cô nói xong thì gãi cổ tay của mình.

“Đàm Đàm.” Lục Nhẫn Đông nhìn con đường phía trước, giọng nói khá mềm mại, chỉ là nội dung anh nói làm cho chân tay Tô Đàm càng thêm luống cuống, “Khi một người nói dối sẽ có vài hành động nhỏ, ví dụ như

hay nói vâng, dạ, ặc... Cơ thể cũng có biểu hiện, rõ ràng nhất chính là gãi tay, sờ mũi.”

Tô Đàm: “...”

Lục Nhẫn Đông: “Cho nên bảo bố à, rốt cuộc em đã làm chuyện xấu gì vậy?”

Dù bị nhìn thấu nhưng Tô Đàm vẫn cắn răng không nói gì.

Lục Nhẫn Đông nhìn vẻ đăm chiêu của cô qua kính chiếu hậu, nở nụ cười: “Được được được, em cũng có bí mật nhỏ của mình rồi.”

Tô Đàm nghe xong thì lâu bầu nói một câu: “Anh nói câu này giống như bố em thế.”

Lục Nhẫn Đông giả vờ thờ dài: “Con gái trưởng thành rồi...”

Tô Đàm: “...” Da mặt người này quả thật quá dày.

Lục Nhẫn Đông có thể quan sát người khác vô cùng cẩn thận, tỉ mỉ, cũng chính vì tài năng này mà anh chọn nghề tư vấn. Chuyện bạn gái cũ phản bội, ngay hôm sau anh đã nhận ra rồi, anh muốn biết lòng dạ của Tô Đàm là chuyện vô cùng đơn giản. Tuy nhiên, dù Lục Nhẫn Đông không chủ động tìm hiểu nhưng nghi ngờ của anh đã nhanh chóng có đáp án.

Chuyển vào nhà Lục Nhẫn Đông ngày thứ ba, Tô Đàm đang ngồi đọc sách trong thư phòng. Lục Nhẫn Đông cầm cốc sữa đứng dựa vào cửa chăm chú nhìn Tô Đàm.

Tô Đàm bị Lục Nhẫn Đông nhìn chăm chăm mà cảm thấy không được tự nhiên, cuối cùng cô ngẩng đầu hỏi: “Anh nhìn gì vậy?”

Lục Nhẫn Đông: “Nhìn em.”

Tô Đàm: “Em có gì đẹp mà nhìn?”

Lục Nhẫn Đông cười: “Chỗ nào cũng đẹp.”

Tô Đàm không tin mấy lời ngon ngọt của Lục Nhẫn Đông, mặt cô lộ vẻ nghi ngờ: “Tóm lại là như thế nào?”

Lục Nhẫn Đông đi tới trước mặt Tô Đàm, để cốc sữa trên tay xuống: “Ngoan, em uống trước đi.”

Tô Đàm không thích hương vị sữa bò nhưng vì cô luôn quý trọng đồ ăn, cũng quý trọng lòng tốt của Lục Nhẫn Đông đối với cô nên cô vẫn ngoan ngoãn nâng cốc sữa lên uống một hơi cho đến hết.

Đến khi thấy đáy cốc, trên miệng Tô Đàm phủ một lớp sữa, cô đang định vươn lưỡi ra liếm nhưng bị Lục Nhẫn Đông trực tiếp giữ chặt bờ vai.

Người đàn ông đẹp trai trước mặt mỉm cười, cúi đầu xuống hôn sạch lớp sữa trên môi Tô Đàm.

Trong nháy mắt, tim Tô Đàm đập như đánh trống, cô nhìn gương mặt Lục Nhẫn Đông gần trong gang tấc, gò má vì xúc động mà ửng hồng. Lục Nhẫn Đông rất đẹp trai, Tô Đàm mở to mắt nhìn thấy hàng lông mi dày của anh lúc này đang run nhè nhẹ tựa như cánh ve. Bỗng nhiên, Lục Nhẫn

Đông mở mắt ra, hai người nhìn nhau, Lục Nhẫn Đông cứng chiều nói: “Đồ ngốc này, lúc hôn nhau phải nhắm mắt lại chứ em.”

Tô Đàm đỏ mặt gật đầu.

“Làm lại lần nữa nào.” Bàn tay Lục Nhẫn Đông phủ lên mắt Tô Đàm.

Nụ hôn lần này càng thêm sâu, Tô Đàm được Lục Nhẫn Đông ôm chặt vào trong lòng, cô cảm thấy trái tim mình đập điên cuồng. Trên môi, trên lưỡi, tất cả đều là hương cam nhàn nhạt của Lục Nhẫn Đông, hơi thở này giống như một loại rượu mạnh, làm cho đầu óc của cô choáng váng, không nói nên lời.

Nụ hôn kết thúc, Lục Nhẫn Đông hơi thở dốc, nhìn ánh mắt ướt át của Tô Đàm trước mặt mình, giọng anh hơi khàn, gọi cảm hơn lúc bình thường, xúc động lên tiếng: “Đồ ngốc, bạn cùng phòng đã cho em xem cái gì đó rồi phải không?”

Lúc đầu Tô Đàm còn chưa kịp phản ứng, một lúc sau trong đầu mới nhớ ra bộ phim phổ cập kiến thức Đường Tiểu cho cô xem. Những hình ảnh mập mờ trong ký ức đột nhiên trở nên rõ ràng. Tô Đàm xấu hổ đến nỗi không dám nhìn thẳng Lục Nhẫn Đông.

Lục Nhẫn Đông nắm lấy cằm của cô, nâng mặt cô lên rồi anh hỏi: “Thấy thật rồi hả?”

Tô Đàm cắn môi, cúi đầu đáp vâng.

Mắt Lục Nhẫn Đông trở nên tối lại, “Sợ anh à?” Mấy ngày nay, lúc tắm xong anh cởi trần bước ra, Tô Đàm không còn chạy đến để ăn đậu hũ giống

như trước đây nữa. Từ biểu hiện này, Lục Nhẫn Đông gần như đoán được chuyện gì xảy ra. Có lẽ anh nên vui mừng vì Tô Đàm có người bạn biết suy nghĩ cho cô ấy, nhưng thực tế trong lòng vẫn hơi ghen tị... Hoa nhỏ nhà anh đã nhìn người khác rồi, tóm lại là anh ghen.

“Không sợ.” Tô Đàm nói, “Là do em, em xấu hổ...” Thật sự giống như lời Đường Tiểu nói, khi mở cánh cửa vào thế giới mới, trong đầu xuất hiện nhiều suy nghĩ kỳ lạ. Sự thay đổi này khiến cho Tô Đàm hơi bối rối, cô cảm thấy rằng mình có vấn đề chỗ nào đấy.

Nếu Lục Nhẫn Đông biết suy nghĩ của Tô Đàm, có lẽ sẽ cười nói cô ngốc, đều là người trưởng thành rồi, muốn ở bên cạnh người yêu của mình không có gì là xấu cả.

Lục Nhẫn Đông cụng trán mình vào trán Tô Đàm, chóp mũi hai người chạm nhau, mắt anh như ánh sao lấp lánh: “Đàm Đàm, đừng sợ anh, anh bảo đảm trước khi kết hôn sẽ không chạm vào em.”

Tô Đàm nhìn Lục Nhẫn Đông.

Giọng nói Lục Nhẫn Đông trịnh trọng và nghiêm túc: “Chuyện em không muốn, anh sẽ không làm.” Tô Đàm là cô gái yêu dấu trong lòng anh, anh tôn trọng mỗi lựa chọn của cô.

Tô Đàm không nói chuyện, cô chỉ thò tay ôm lấy eo của Lục Nhẫn Đông. Cô chưa bao giờ yêu đương nhưng mà cô không ngốc, trong quá trình tiếp xúc, cô hoàn toàn cảm nhận được tình yêu mãnh liệt của Lục Nhẫn Đông dành cho cô.

“Đàm Đàm, anh yêu em.” Anh nói lời này bên tai cô.

Cầm Tô Đàm nhẹ nhàng cộ lên vai Lục Nhẫn Đông.

Nhận được sự đáp trả từ Tô Đàm, trái tim Lục Nhẫn Đông dường như có dòng nước ấm chảy qua, anh yên lặng một lát, đột nhiên hỏi: “Cho nên, nếu yêu anh cao nhất là 100 điểm, vậy em cho eo của anh bao nhiêu điểm?”

Tô Đàm thuận miệng trả lời ngay: “99 điểm!”

Lục Nhẫn Đông nhíu mày: “Hả?”

Lúc này Tô Đàm mới kịp phản ứng, Lục Nhẫn Đông đưa thang cho cô leo xuống, cô vội vã bổ sung: “Nếu như nói eo của anh là hai số 0 thì anh chính là số 1 kia, không có anh thì sao được 100 điểm.”

Lục Nhẫn Đông dùng răng cắn lỗ tai Tô Đàm: “Giỏi lắm, lời giải thích bổ sung này khá tốt, hôm nay sẽ không cắn em.”

Tô Đàm: “...” Cho nên thói quen cắn mặt cô của Lục Nhẫn Đông bắt đầu từ khi nào nhỉ, sau này không biết có cơ hội thay đổi không nữa đây?

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhẫn Đông: Bảo bối, sau này nếu em muốn biết về khía cạnh kia thì tới tìm anh, anh sẽ phổ cập giáo dục cho em.

Tô Đàm: Không phải anh nói không chạm vào em sao?

Lục Nhẫn Đông: Không phải còn có Khoai Tây à?

Khoai Tây: ??? (Con chi là con chó lớn đã bị thiến, bố định làm gì con???)

Chương 55: Say rượu

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Mùa hè qua đi nhường chỗ cho thu về.

Sau sự kiện sứt cân của Tô Đàm, cuối cùng cân nặng của cô đã tạm thời ổn định, còn hơi tăng thêm một chút.

Công việc ôn tập trước kỳ thi nghiên cứu sinh không nhẹ nhàng hơn so với học sinh phổ thông chuẩn bị thi đại học là mấy. Không có giáo viên giám sát nên muốn khống chế bản thân mỗi ngày ngồi vào bàn học hoàn toàn dựa vào sự tự giác của mỗi người.

Lúc Đường Tiểu học năm thứ ba đại học cũng hay nói đùa muốn thi nghiên cứu sinh, nhưng khi nhìn thấy bộ sách dày cộm để ôn thi, cô nàng lập tức ỉu xìu, nói không thi cử gì cả, vẫn nên tốt nghiệp đảng hoàng xong đi làm thì tốt hơn. Đối với chuyện đọc sách này thì lúc nào Tô Đàm cũng giữ được thái độ bình tĩnh, hoàn cảnh khó khăn thời cấp hai, cấp ba cô còn chịu đựng được, bây giờ cô đã thoải mái hơn nhiều rồi.

Theo lý thuyết, Tô Đàm đang ở nhà Lục Nhãn Đông, hai người lại đang trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt, vốn nên ngọt ngào như mật, hành hạ chó độc thân mỗi ngày. Nhưng hàng ngày Tô Đàm đắm chìm trong học tập, trừ lúc ăn cơm và buổi chiều dẫn Khoai Tây ra ngoài đi dạo thì sẽ không rời

khỏi phòng đọc sách. Ngay cả Lục Nhãn Đông cũng không thể không bội phục nghị lực của cô.

Cô gái nhà mình chăm chỉ như vậy, bản thân mình không thể kéo chân cô. Vì vậy Lục Nhãn Đông bắt đầu thời kỳ cô đơn lẻ bóng của mình.

Một ngày nọ, Tô Đàm xuống nhà định lấy nước uống, trông thấy Lục Nhãn Đông dựa vào ghế sofa ngủ. TV còn đang mở nhưng mắt anh đã nhắm lại, hơi thở đều đặn, dường như đang ngủ rất sâu.

Trong phòng khách đang mở điều hòa, nhiệt độ hơi thấp. Tô Đàm bước chậm lại, điều chỉnh nhiệt độ điều hòa cao lên một chút, cầm tấm chăn mỏng trên ghế sofa bên cạnh định đắp lên người anh.

Cô hơi cúi người, vừa đến gần thì người đàn ông đáng lẽ đang ngủ say đột nhiên đưa tay ra nắm lấy cổ tay Tô Đàm.

“Đàm Đàm.” Lục Nhãn Đông mở mắt ra, trong mắt còn vương chút mơ màng vì buồn ngủ, nhưng sau khi nhìn thấy người trước mặt, toàn bộ cơn buồn ngủ biến thành nụ cười dịu dàng, anh nói, “Anh mơ thấy em.”

Tô Đàm vuốt ve gương mặt của anh, khẽ hỏi: “Mơ thấy em làm sao?”

“Thấy em cười với anh.” Lục Nhãn Đông nói, “Cười đẹp vô cùng, em có bao giờ mơ thấy anh không?”

Tất nhiên là có, Tô Đàm thỉnh thoảng cũng nằm mơ thấy Lục Nhãn Đông, cô cụp mắt nói: “Thỉnh thoảng.”

Lục Nhẫn Đông cọ cọ gò má Tô Đàm, khẽ lẩm bẫm: “Chỉ thỉnh thoảng thôi à, còn anh mơ thấy em thường xuyên luôn đấy.”

Tô Đàm: “Thường xuyên? Đều mơ thấy em cười với anh hả?”

Lục Nhẫn Đông ranh mãnh cười: “Em đoán xem?”

Tô Đàm nhìn Lục Nhẫn Đông, nhận ra ánh mắt trêu ghẹo của anh thì mắng: “Đồ lưu manh! Năm mơ như thế không thấy xấu hổ hả?”

Mặt Lục Nhẫn Đông đầy vẻ vô tội: “Anh chưa nói gì mà, đó là suy nghĩ của em nhé.”

Tô Đàm: “Em giả vờ tin vậy!”

Hai người nói xong cùng nhìn nhau cười. Lục Nhẫn Đông kéo Tô Đàm đến cạnh ghế sofa, hai người cười đùa ôm nhau lăn một vòng. Lúc đầu, Khoai Tây ngoan ngoãn nằm sấp ở bên cạnh, nhìn thấy cảnh này cũng kích động lao tới, toàn bộ thân hình con chó lớn nặng hơn 45 kg nhảy lên, nhắm thẳng vào sau lưng Tô Đàm đang nằm trên người Lục Nhẫn Đông.

Tô Đàm kêu lên thảm thiết: “Khoai Tây... em muốn đè chết chị à?”

Lục Nhẫn Đông - người đang bị đè ở dưới cùng: “...”

Bình thường Khoai Tây rất nghe lời, lúc này vẻ mày vô cùng ngây thơ, bộ dạng không hiểu các người đang nói gì, trông rất thú vị.

Lục Nhẫn Đông tức giận: “Khoai Tây, tối nay không có xương gặm đâu!”

Khoai Tây nghe vậy, cụp lỗ tai nhảy từ trên người Tô Đàm xuống đất.

Tô Đàm xoa người ngồi dậy, xoa eo: “Mẹ ơi, sao mà nó nặng thế.”

Lục Nhẫn Đông trêu ghẹo: “Không phải sao, nó còn nặng hơn em mấy cân đó, em mà không ăn uống đàng hoàng thì còn thua cả Khoai Tây luôn, lại đây cho anh nhìn xem, có đau chỗ nào không?”

Tô Đàm kéo một góc áo T-shirt của cô lên, lộ ra vòng eo trắng nõn, trên đó thực sự có một vết bầm xanh, tuy có vẻ không nghiêm trọng nhưng Lục Nhẫn Đông vẫn nhíu mày.

“Không có gì, không đau.” Tô Đàm nói.

Lục Nhẫn Đông nhẹ nhàng ấn ngón tay lên: “Nếu ngày mai em vẫn thấy đau thì phải đến bệnh viện, chỗ này là eo, không thể qua loa được.”

Tô Đàm định nói không cần nhưng nhìn nét mặt Lục Nhẫn Đông nên vội gật đầu, coi như đồng ý với anh.

Buổi tối, hung thủ gây ra vết thương - Khoai Tây ủ rũ vì không có xương lớn, Lục Nhẫn Đông còn gõ bát dạy dỗ nó, nói là không được dùng sức nhào lên người Tô Đàm nữa, cơ thể Tô Đàm mỏng manh như vậy, dùng sức quá nhiều sẽ khiến cô ấy bị thương...

Không biết Khoai Tây nghe có hiểu gì không, cuối cùng vẫn cụp đầu chạy đến bên cạnh Tô Đàm liếm chân cô.

“Được rồi, không trách em đâu.” Tô Đàm xoa đầu chú chó to lớn, cười dịu dàng.

Chuyện nhỏ như thế này xảy ra rất nhiều trong quá trình yêu đương của Tô Đàm và Lục Nhẫn Đông. Nháy mắt đã vài tháng trôi qua, mùa thu cũng chuẩn bị qua đi. Học kỳ một năm thứ tư đại học cứ yên bình không sóng gió trôi qua như vậy.

Trong thời gian học năm thứ tư, Tô Đàm rất ít khi trở về trường. Chỉ khi nào Đường Tiểu nói nhớ cô, cô mới quay về trường ở vài ngày.

Mặc dù là sinh viên năm cuối nhưng cũng có nhiều sinh viên xuất sắc đã ký thỏa thuận ba bên. Một số vào công ty lớn, một số thực hiện công việc lý tưởng của bản thân, tất cả mọi người đều tận dụng khoảng thời gian cuối cùng để chạy về phía giấc mơ của mình.

Tô Đàm không dám chạy quá chậm, cô sợ bị tụt lại phía sau.

Khi trận tuyết đầu tiên rơi xuống, giáo sư của Tô Đàm thông báo với cô rằng luận văn của cô đã được đăng. Đây thực sự là tin tốt, sau khi luận văn của cô được đăng báo, chẳng những Tô Đàm được cộng thêm điểm mà còn giúp đỡ nhiều hơn cho việc thi lên nghiên cứu sinh.

Vì điều này, Lục Nhẫn Đông làm một bàn thức ăn ngon để ăn mừng, mời bạn cùng phòng Tô Đàm và Lục Nghiên Kiều đến nhà.

Trên bàn ăn, Lục Nghiên Kiều và Đường Tiểu mới gặp đã thân, uống không ít rượu vang, nếu Lục Nhẫn Đông không ngăn cản, có lẽ hôm nay hai cô nàng sẽ say đến bất tỉnh nhân sự.

Sau khi uống rượu, lá gan của Lục Nghiên Kiều cũng to ra, cô nàng túm lấy Đường Tiểu khóc lóc: “Em rất hi vọng mình là một người đàn ông, như vậy mới có thể tìm một cô gái, chị nhìn chị Đàm Đàm đi, em muốn kết hôn với mẫu người như vậy!”

Đường Tiểu uống một ngụm lớn rồi mơ hồ: “Đúng đúng đúng, vô cùng đáng yêu, trêu một chút là sẽ đỏ mặt.”

Lục Nhẫn Đông ngồi bên cạnh lắng nghe, không nhịn được gõ lên bàn: “Hai người nói đủ rồi đấy.”

Lục Nghiên Kiều: “Không đủ, cháu muốn chuyển nhà, một người bị bệnh thần kinh vừa chuyển đến dưới tầng nhà cháu.”

Tô Đàm hỏi: “Bệnh thần kinh?”

Lục Nghiên Kiều vô cùng tủi thân: “Con vẹt nhà cháu bay vào nhà của anh ta, anh ta không thể nói rằng cháu đùa giỡn lưu manh với anh ta được...”

Tô Đàm có phần tò mò: “Em nuôi vẹt hả?”

Lục Nghiên Kiều: “Trước đây từng nuôi, bởi vì thi trượt nên bố em tịch thu, học kỳ này cuối cùng bố cũng trả lại cho em rồi...”

Lục Nhẫn Đông cười mỉa: “Ai bảo cháu đặt cho nó cái tên kỳ cục như vậy.”

Lục Nghiên Kiều tức giận hỏi: “Ô Quy (1). Tên này kỳ cục lắm sao??”

(1) Ô Quy này có hai nghĩa. Nghĩa thứ một là con rùa đen. Nghĩa thứ hai là chỉ mấy người bị cấm sùng.

Lục Nhẫn Đông: "Haha, không kỳ cục à? Cháu thường gọi nó là gì?"

Lục Nghiên Kiều không lên tiếng.

Tô Đàm suy nghĩ một lát mới nghĩ ra Lục Nghiên Kiều gọi tắt con vẹt của cô ấy là gì, sau khi hiểu ra, cô đột nhiên ngưỡng mộ trí tưởng tượng của Lục Nghiên Kiều. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cô gái Lục Nghiên Kiều này tuy biểu hiện rất ngoan hiền trước mặt bọn họ nhưng hiển nhiên không thật sự ngoan như vậy.

Lục Nghiên Kiều: "Cháu không biết đâu, anh ta trộm chim của cháu, còn mắng cháu lưu manh, cháu ghét anh ta, chú út..."

Lục Nhẫn Đông: "Không được, không quan tâm, không đồng ý."

Lục Nghiên Kiều: "Cháu vẫn chưa nói gì mà..."

Lục Nhẫn Đông mỉm cười: "Nói gì cũng thế thôi."

Lục Nghiên Kiều ỷ vào việc say rượu mà gào khóc, nói mình là bắp cải nhỏ màu vàng nằm trên mặt đất, hai tuổi rồi ba tuổi không còn mẹ nữa. (2)

Lục Nhẫn Đông đợi cô hát xong mới nói: "Đồ đốn, cháu thật sự rất đồ đốn." (3)

(2), (3): Ở cả hai câu đều có chữ 黃, trong câu đầu nghĩa là màu vàng, trong câu sau nghĩa là đồi trụy. Lục Nhẫn Đông đang chơi chữ.

Mọi người đều nói rượu làm tăng thêm can đảm, bị Lục Nhẫn Đông kích thích nên Lục Nghiên Kiều hét lên, tố cáo Lục Nhẫn Đông qua cầu rút ván: “Chú út, chú không nói như vậy lúc chú lợi dụng cháu theo đuổi chị Đàm Đàm.”

Lục Nhẫn Đông nhú mày, không nói chuyện nữa.

Lục Nghiên Kiều: “Còn tặng cháu dây chuyền, cháu không thèm, rõ ràng lén nói với cháu là bạch kim, khi lấy về cháu cầm cắn một cái... là bạc đấy! Cháu không tin chú nữ tặng bạc cho chị Đàm Đàm...”

Trước đây lúc đi ăn cơm, Lục Nhẫn Đông từng tặng dây chuyền hình quyển sách cho Lục Nghiên Kiều, còn tặng cho Tô Đàm dây chuyền hình hoa quỳnh. Vì Lục Nhẫn Đông bảo rằng nó chỉ là bạc thôi nên Tô Đàm mới miễn cưỡng nhận lấy.

Không nghĩ rằng từ lúc đó Lục Nhẫn Đông đã bắt đầu đào hố, còn đào cái hố sâu đến như vậy.

Lục Nghiên Kiều: “Cháu nhất định không phải là cháu ruột của chú...”

Lục Nhẫn Đông: “Nếu cháu còn nói nhảm như vậy nữa, cháu sẽ thấy đến cả chuyện nhật được cũng không phải nữa.”

Lục Nghiên Kiều rầu rĩ uống ngụm rượu, cô ấy dựa lên vai Đường Tiểu khóc ròn: “Chị nhìn chú út của em đi, chú ấy vốn không phải là người, là ma quỷ...”

Đường Tiểu thương tiếc: “Không có gì, tất cả đều đã qua rồi.”

Sau đó, hai con ma men hỗ trợ nhau đọc một bài thơ cổ, ngay cả thơ Lý Bạch tiền Ông Luân, Lục Nghiên Kiều đều say sưa đọc hết.

Tô Đàm không uống nhiều rượu, lúc này vô cùng tỉnh táo nhìn hai người ở bàn đối diện, tâm trạng hơi phức tạp. Thực sự cô rất muốn nghe tiếp chuyện của Lục Nghiên Kiều, nhưng mặt Lục Nhẫn Đông đã đen thui rồi, dĩ nhiên cô ấy không dám tiếp tục sờ đuôi cọp nữa.

Vì vậy, Tô Đàm quay đầu nhìn Lục Nhẫn Đông đang giả vờ nghiêm túc dùng bữa, cô hỏi: “Rốt cuộc trong kế hoạch của anh có bao nhiêu thứ vậy?”

Lục Nhẫn Đông: “Ừ, nhiều lắm.”

Tô Đàm: “Ví dụ như?”

Lục Nhẫn Đông: “Ví dụ như... em có từng nghe đến hiệu ứng cầu treo không?”

Tô Đàm lắc đầu.

Lục Nhẫn Đông: “Khi một người đi qua cây cầu treo, trái tim cô ấy tự nhiên sẽ đập nhanh hơn, nếu ngay lúc đó có người khác phái thổ lộ với cô ấy, cô ấy sẽ tưởng lầm là mình thích người kia.”

Tô Đàm ngẩn người.

Lục Nhẫn Đông khẽ mỉm cười. Anh đưa tay vuốt tóc Tô Đàm, giọng nói đầy dụ dỗ: “Tháp rơi tự do hay chơi đu quay cũng tương tự vậy.”

Tô Đàm khẽ mở miệng, hoàn toàn không thể tin được: “Cái này cũng được nữa sao?”

“Không biết có được không nữa.” Lục Nhẫn Đông chống cằm, chăm chú nhìn Tô Đàm, “Dù sao cũng phải thử mới biết, lần này không được thì lần sau tiếp tục cố gắng vậy.”

Tô Đàm nhìn biểu cảm của Lục Nhẫn Đông, lúc này mới để ý Lục Nhẫn Đông có vẻ hơi say, đôi mắt anh bởi vì rượu mà có vẻ mông lung, nhưng lại vô cùng hấp dẫn người khác.

“Cho nên, Đàm Đàm...” Lục Nhẫn Đông nói, “Bây giờ em không ở trên cầu treo, anh có thể hỏi em lần nữa, em có thích anh không?”

Trái tim Tô Đàm đột nhiên mềm nhũn, cô cảm nhận được một chút lo lắng trong lời nói của Lục Nhẫn Đông. Người đàn ông trước mặt nhìn có vẻ dịu dàng nhưng thực chất bên trong lại rất kiên cường, anh có thể nói ra lời nói có tính chịu thua thế này, quả thật không dễ dàng.

“Thích chứ.” Tô Đàm chậm rãi tiến đến gần, ngẩng đầu hôn lên đôi mắt đang nhắm lại của Lục Nhẫn Đông, cô cảm nhận được nhiệt độ nóng rực qua mí mắt của anh, “Còn thích hơn Khoai Tây nữa cơ.”

Lục Nhẫn Đông nghe vậy thì giơ tay ôm chặt lấy Tô Đàm, anh nói: “Ừ, anh cũng thích em, vô cùng vô cùng thích.”

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhẫn Đông: Hừ, Khoai Tây, nghe thấy chưa, Đàm Đàm thích bố hơn.

***Tô Đàm áy náy: Xin lỗi Khoai Tây, chị chỉ yêu thân thể của anh ấy,
còn chị yêu linh hồn của em...***

Lục Nhãn Đông: ???

Chương 56: Hưng phấn

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Chuyện hạnh phúc nhất trong đời chính là đúng thời điểm gặp được đúng người, người ta yêu mình, mình cũng yêu người ta.

Đường Tiểu và Lục Nghiên Kiều khi say không giống dáng vẻ của con người. Đầu tiên Tô Đàm vác hai người bọn họ lên phòng dành cho khách ở tầng hai. Hai người vừa nằm xuống giường đã lập tức ngủ như chết, nhìn bộ dạng này có lẽ ngày hôm sau vẫn chưa tỉnh lại.

Tô Đàm điều chỉnh nhiệt độ máy điều hòa vừa phải, đắp một tấm chăn mỏng cho bọn họ, sau đó chậm rãi đóng cửa rồi xoay người rời đi.

Lục Nhẫn Đông vẫn còn ngồi uống rượu dưới tầng. Anh chống tay lên cằm nhìn Tô Đàm từ xa, trong mắt còn vương chút men say. Tô Đàm múc một bát canh giải rượu đưa cho Lục Nhẫn Đông: “Anh uống chút đi, nếu không ngày mai sẽ bị đau đầu đấy.”

Lục Nhẫn Đông giơ tay nhận lấy bát canh nhưng lại không uống, anh phản bác: “Anh có say đâu.”

Hình như ai say rượu cũng thích nói câu này thì phải, Tô Đàm ngửi mùi rượu phảng phất trên người Lục Nhẫn Đông rồi ngồi xuống bên cạnh anh:

“Anh không say thật hả?”

Lục Nhẫn Đông lắc đầu.

Tô Đàm giơ ngón tay ra: “Đây là số mấy?”

Lục Nhẫn Đông: “Ba.”

Tô Đàm: “Đây là... A...!” Còn chưa kịp nói câu nào, một nụ hôn nóng bỏng bất ngờ ập đến. Trên môi Lục Nhẫn Đông còn mang theo mùi rượu nhàn nhạt, nhưng mùi hương này cũng không làm cho người ta thấy khó chịu, đầu Tô Đàm bắt đầu choáng váng, mặc dù không dính một giọt rượu nào nhưng cô vẫn có ảo giác mình say rồi.

Nụ hôn kết thúc, Lục Nhẫn Đông dùng chóp mũi cọ cọ vào gò má Tô Đàm, anh nhỏ giọng gọi: “Đàm Đàm...”

Tô Đàm: “Dạ?”

Lục Nhẫn Đông: “Em rất ngọt...”

Gò má Tô Đàm bắt đầu nóng lên, khi say Lục Nhẫn Đông có vẻ lười biếng hơn bình thường, ngón tay anh đặt lên môi Tô Đàm, nói tiếp: “Anh muốn nếm lại một lần nữa...”

Tô Đàm cắn lên ngón tay cái của Lục Nhẫn Đông: “Đừng lộn xộn, anh mau tắm rồi đi ngủ đi, đã muộn lắm rồi.”

Lục Nhẫn Đông: “Anh không muốn ngủ.”

Tô Đàm nhíu mày: “VẬY anh muốn làm gì?”

Lục Nhẫn Đông nghe xong câu này đột nhiên nở nụ cười, anh chậm rãi trả lời: “Cô gái ngốc, dĩ nhiên là em rồi.”

Tô Đàm ngẩn người.

Lục Nhẫn Đông không đợi Tô Đàm kịp phản ứng đã chậm rãi xoay người đứng lên, ngáp một cái nói anh đi tắm. Đợi đến khi có tiếng nước chảy vang lên trong nhà vệ sinh, Tô Đàm mới hiểu lời Lục Nhẫn Đông vừa nói có ý gì, tên này lại trêu chọc cô rồi.

Lần chúc mừng này, cả khách và chủ đều vui vẻ. Chỉ một thứ duy nhất không hoàn hảo đó chính là cơn đau đầu vào ngày hôm sau.

Ba người trong nhà đều như tàn phế, thực ra Lục Nhẫn Đông cũng uống không ít, tuy phản ứng không lớn như hai người kia nhưng sắc mặt của anh trông cũng không tốt lắm.

Tô Đàm chịu trách nhiệm chăm sóc mấy con ma men, nấu không ít canh giải rượu rồi tự tay làm bữa trưa thanh đạm.

Đường Tiểu và Lục Nghiên Kiều yếu ớt nằm bò ra bàn, húp cháo với gương mặt không thể yêu thương nổi. Lục Nhẫn Đông xoa xoa thái dương của mình, hai mắt khép hờ.

“Không uống, không uống nữa.” Lục Nghiên Kiều nửa sống nửa chết, “Nếu còn uống nữa thì em chính là một con ngốc.”

Sắc mặt Đường Tiểu vô cùng khó coi: “Đúng, không uống nữa...”

Tô Đàm nghe mà dở khóc dở cười, nếu ai không biết mà thấy hai người này, có lẽ tưởng rằng họ bị người khác ép uống rượu. Có ai ngờ rằng hôm qua hai người này chơi oẳn tù tì uống rượu vang, còn chê rượu vang uống chán, đòi Lục Nhẫn Đông phải lấy rượu trắng ra thay. Lúc đó Lục Nhẫn Đông nghĩ rằng họ không uống được bao nhiêu nên khui một chai rượu Mao Đài, cuối cùng bọn họ giải quyết hết một chai, say đến bất tỉnh nhân sự.

Tô Đàm không uống rượu, cũng không ai ép cô uống nên cô trở thành người sống sót duy nhất trong nhà.

Kéo dài cho đến nửa ngày sau, hai con ma men mới trở lại bình thường. Lục Nhẫn Đông không dám lái xe trong tình trạng như vậy nên cuối cùng phải gọi xe để tài xế đưa hai người về trường học.

“Anh còn nhớ ngày hôm qua mình nói gì không?” Tô Đàm nhìn Lục Nhẫn Đông đang húp cháo, tò mò hỏi một câu.

Lục Nhẫn Đông: “Nhớ chứ.”

Tô Đàm hỏi: “Thật không?”

Lục Nhẫn Đông gật đầu, giọng điệu đầy vui vẻ: “Không phải hôm qua em hỏi anh muốn làm gì sao...”

Tô Đàm trừng mắt: “Anh không biết ngượng à mà còn nói?”

Lục Nhẫn Đông: “Được được được, anh sai rồi.” Anh ôm chầm lấy Tô Đàm, khẽ rên rỉ, “Đầu còn đau lắm, Đàm Đàm, em xoa bóp đầu cho anh

đi.”

Tô Đàm chậm rãi xoa bóp thái dương của Lục Nhẫn Đông. Không khí giữa hai người ấm áp một cách lạ thường.

Thời gian cứ thế trôi đi.

Tháng 11, trận tuyết đầu mùa đổ xuống như báo hiệu thời tiết đã hoàn toàn sang đông.

Một ngày nào đó Lục Nhẫn Đông đột nhiên tự mình vào bếp, làm một bữa tiệc lớn cho Tô Đàm, sau đó anh dùng giọng điệu đùa giỡn hỏi: “Cô bé, có nhớ hôm nay là ngày gì không?”

Tô Đàm đang gặm xương sườn, hai má phình ra, cô khó khăn nuốt miếng thịt xuống, nâng ly với Lục Nhẫn Đông: “Tròn một năm anh bị gãy chân ạ?”

Lục Nhẫn Đông: “...”

Tô Đàm cúi đầu cười: “Em còn nhớ rõ biểu cảm của anh trong xe lúc đó.”

Lục Nhẫn Đông hỏi: “Anh cũng nhớ rõ nét mặt của em, lúc đó em đang nói chuyện điện thoại với ai thế?”

Tô Đàm: “Hứa Lăng Duệ, nó gọi em về nhà ăn Tết ấy mà.”

Một năm này Tô Đàm thay đổi rất nhiều, Lục Nhẫn Đông cũng thay đổi không ít. Chắc là do ấn tượng đầu tiên tác động nên trong khoảng thời gian

khá lâu, ấn tượng về Lục Nhẫn Đông của Tô Đàm đều là người đàn ông có vẻ mặt lạnh lùng ngồi trên ghế lái. Mặc dù bạn gái khóc lóc thảm thương đến đâu thì vẻ mặt của anh cũng không hề có bất cứ thay đổi nào.

Lục Nhẫn Đông quan sát biểu cảm của Tô Đàm, khẽ thở dài: “Có phải em đã chuẩn bị sẵn sàng để chia tay với anh rồi phải không?”

Tô Đàm chớp mắt, không ngờ Lục Nhẫn Đông lại đột nhiên nói đến chuyện này. Cô hơi do dự nhưng vẫn chậm chạp gật đầu: “Thật ra cũng không tính là chuẩn bị sẵn sàng, em chỉ cảm thấy nếu như anh không thích em nữa, có lẽ em sẽ không... cố gắng níu kéo anh.”

Lục Nhẫn Đông mím môi.

Tô Đàm cup mắt nhìn xuống: “Bởi vì nếu như anh quyết định phải chia tay với em thì hẳn anh cũng có lí do của riêng mình.” Cô sẽ thấy hụt hẫng và tiếc nuối nhưng tuyệt đối không đánh mất lòng tự trọng cầu xin anh quay lại như bạn gái cũ của anh. Tô Đàm vốn lạnh nhạt về khía cạnh tình cảm, không dễ mở lòng với người khác, để có thể ở bên Lục Nhẫn Đông, cô đã rất cố gắng rồi.

Thật ra, Lục Nhẫn Đông có thể hiểu được Tô Đàm. Trong hoàn cảnh gia đình như vậy, Tô Đàm có thể trưởng thành với dáng vẻ và tính cách như bây giờ đương nhiên không dễ dàng gì. Nếu như có thể được trưởng thành dưới ánh mặt trời thì ai lại tình nguyện nếm trải gian khổ cơ cực. Không cần phải cảm ơn đau khổ, thứ cần phải cảm ơn đó là sự cố gắng vượt qua đau khổ của bản thân mình.

Lục Nhẫn Đông chỉ trách mình không gặp được Tô Đàm sớm hơn, không gặp được cô trong lúc cô cần sự giúp đỡ nhất để có thể sưởi ấm cô.

“Anh sẽ không bao giờ chia tay em.” Hai người ngồi trên bàn ăn im lặng một lúc lâu, cuối cùng Lục Nhẫn Đông nghiêm túc nói, “Nếu như em không hài lòng về anh điều gì, xin em nhất định phải nói cho anh biết.”

Tô Đàm cười: “Anh cũng vậy nhé.”

Lục Nhẫn Đông nắm chặt tay Tô Đàm.

Sau đợt tuyết đầu mùa, không quá mấy ngày thành phố của họ nghênh đón luồng không khí lạnh đầu tiên. Chỉ qua một đêm mà mọi nơi trong tầm mắt được bao phủ bởi một màu trắng. Tô Đàm đã đổi sang quần áo mùa đông, Khoai Tây cũng là dạng sợ nóng không sợ lạnh, nó lắc thân thể với bộ lông dày vui vẻ chơi trong tuyết. Lục Nhẫn Đông đe dọa sẽ bắt nó đi tắm rồi mới cho vào phòng.

Thời gian diễn ra kỳ thi nghiên cứu sinh là cuối tháng 12, nhưng tình bên cạnh đột nhiên xảy ra vụ án, chắc là Lục Nhẫn Đông sẽ phải ở đó hết tháng 12, thậm chí qua năm mới cũng có thể không về kịp.

“Nếu không thì anh xin nghỉ nhé.” Thái độ của Lục Nhẫn Đông rất cương quyết, “Dù sao em thi nghiên cứu sinh cũng là việc lớn.”

Tô Đàm lắc đầu: “Không cần đâu, một mình em vẫn ổn mà, anh không cần quá lo lắng cho em.” Đối với việc thi nghiên cứu sinh, cô đã chuẩn bị từ lâu rồi. Tuy không thể chắc chắn mười phần nhưng cũng tự tin đến tám phần. Đề nào nên làm cô đều làm rồi, đã làm hết sức mình, phần còn lại chỉ còn chờ vận mệnh.

Lục Nhẫn Đông xoa xoa ngón tay Tô Đàm, lông mày hơi nhíu lại, một lát sau mới nói: “Được rồi, anh sẽ cố gắng nhanh chóng trở về.”

Tô Đàm gật đầu.

Mỗi năm đến mùa đông ngón tay Tô Đàm đều bị nứt da, nhưng năm nay da tay của cô lại rất tốt. Bởi vì Lục Nhẫn Đông nhờ người ta đem về một loại kem đặc chế, khi trời tối thì xoa đều lên bàn tay, cho nên dù hiện tại trời rét đậm, đôi tay của cô vẫn nhỏ nhắn tinh tế như hành tây, không giống củ cà rốt của mấy năm trước.

“Anh đi đi, đừng lo lắng cho em.” Tô Đàm hoàn toàn không cảm thấy đi thi một mình có vấn đề gì cả. Cô nói: “Đến lúc đó anh gọi điện thoại cho em là được rồi.”

Lục Nhẫn Đông không nói chuyện, cuối cùng đành thở dài. Có vài tài liệu bảo mật nên anh phải trực tiếp đi xem. Vì vậy anh nhất định phải đi công tác ở thành phố khác, nếu không anh sẽ không bao giờ rời khỏi Tô Đàm vào lúc này, chỉ cần Tô Đàm có ý muốn giữ anh lại, anh sẽ không ngần ngại từ chối chuyển công tác.

Tuy nhiên, rốt cuộc Lục Nhẫn Đông vẫn đi, Tô Đàm còn đích thân ra sân bay tiễn anh.

Trước cửa khu kiểm tra an ninh, hai người ôm nhau một lúc lâu. Cuối cùng, Tô Đàm vỗ lên vai Lục Nhẫn Đông một cái: “Được rồi, anh đi nhanh đi, em chờ anh trở về.”

Lục Nhẫn Đông: “Chờ anh trở lại.”

Tô Đàm vâng một tiếng.

Lúc này hai người mới tách ra, Tô Đàm nhìn theo bóng lưng của anh đến khi biến mất trong tầm mắt mới thôi.

Lục Nhẫn Đông đi rồi, trong nhà đột nhiên yên tĩnh hơn rất nhiều, mặc dù chương trình trên TV đang phát nhưng căn phòng vẫn có chút gì đó vắng vẻ.

Tô Đàm ôm Khoai Tây làm tổ trên ghế sofa, ngây người xem TV.

“Khoai Tây à.” Tô Đàm kéo kéo lỗ tai con chó lớn, “Có nhớ bố của em không?”

Khoai Tây sủa hai tiếng.

Tô Đàm vuốt ve cái đầu to của nó, khẽ thở dài: “Anh ấy mới đi được ba ngày, vẫn còn sớm lắm...”

Bên kia, dĩ nhiên Lục Nhẫn Đông cũng rất nhớ Tô Đàm, mỗi ngày đúng tám giờ đều gọi video để nói chuyện phiếm. Lục Nhẫn Đông còn muốn Tô Đàm mở video lên để đó cho anh xem, nói là thích nhìn cô đọc sách.

Lúc đầu Tô Đàm thấy hơi không thoải mái nhưng về sau đã thành thói quen. Có lần Tô Đàm tùy ý nhìn màn hình điện thoại lại phát hiện Lục Nhẫn Đông ở bên kia đang gục đầu trên bàn ngủ thiếp đi.

Chắc là anh ấy mệt lắm rồi, bàn tay Tô Đàm nhẹ nhàng chạm vào màn hình như thể đang chạm vào người yêu ở phương xa, cô không biết nên đánh thức anh dậy hay để anh tiếp tục ngủ nữa.

Lục Nhấn Đông không ở bên cạnh, thậm chí cô còn không thể đắp cho anh một tấm chăn mỏng.

Tối hôm đó, Tô Đàm ngồi thật lâu trước màn hình video chờ Lục Nhấn Đông thức dậy.

Màn đêm ngày càng sâu hơn, Lục Nhấn Đông đang ngủ say đột nhiên tỉnh dậy, phát hiện ra cuộc gọi video không bị ngắt sau khi anh ngủ thiếp đi, anh ngược mắt lên thì thấy Tô Đàm ở đầu bên kia.

Cô gái của anh đang nhìn anh, tuy nhìn trong video không chân thật như nhìn người thật bên ngoài nhưng Lục Nhấn Đông vẫn thấy được ánh sáng dịu dàng trong mắt cô. Trong lòng anh đột nhiên cảm thấy bình yên đến lạ, vào thời khắc này, cuối cùng anh cũng cảm giác mình đã bắt được Tô Đàm, một con điều dưỡng như có thể bay đi bất cứ lúc nào.

“Anh tỉnh rồi.” Tô Đàm nói, “Anh mau rửa mặt rồi ngủ đi.”

Lục Nhấn Đông gật đầu: “Đàm Đàm.”

Tô Đàm đáp: “Dạ?”

Lục Nhấn Đông mỉm cười: “Có thể gặp được em, anh rất hưng phấn.”

Khóe mắt Tô Đàm cong lên: “Em cũng vậy.”

Chương 57

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Tháng mười hai tới, tiết trời đã hoàn toàn vào đông.

Khi thời gian thi nghiên cứu sinh đến gần, tâm trạng của các thí sinh ngày càng trở nên căng thẳng. Đường Tiểu nói đùa rằng mình như cảm thấy không khí của kỳ thi tuyển sinh đại học ở trong trường, còn hỏi Tô Đàm có lo lắng không.

Tô Đàm trả lời: “Không lo lắng.”

Đường Tiểu hơi nghi ngờ: “Thật sự không lo lắng hả? Hai ngày nữa là bắt đầu thi rồi, nếu cậu căng thẳng thì mỗi ngày tớ sẽ kể cho cậu nghe hai câu chuyện cười.”

“Thực sự là tớ không lo lắng đâu.” Tô Đàm nói đầy nghiêm túc, “Tớ rất thích thi cử.”

Nếu người khác nói ra câu này, Đường Tiểu nhất định cho rằng người ta đang nói điêu, nhưng người này lại là Tô Đàm, học bá có điểm học phần gần như tối đa nói, Đường Tiểu bất đắc dĩ: “Được được được, cậu ngoan ngoan thi đi, thi xong tớ mời cậu một bữa tiệc lớn.”

Tô Đàm cười đồng ý.

Suy nghĩ của Lục Nhẫn Đông cũng không khác mấy so với Đường Tiểu, đại loại là lo Tô Đàm bị căng thẳng, anh không bao giờ đề cập đến việc thi cử khi nói chuyện điện thoại với Tô Đàm, mà hôm nào cũng hỏi cô những chuyện sinh hoạt thường ngày.

Tô Đàm cũng thuận theo mấy câu lái nhai của anh, mỗi ngày ngoan ngoãn trả lời những câu hỏi ăn cơm có ngon không, mặc quần áo có đủ ấm không.

Hai ngày trước kỳ thi, Lục Nhẫn Đông thực sự không thể nhịn được, gọi video nhắc nhở: “Đồ cần dùng đã chuẩn bị xong chưa? Thẻ dự thi, chứng minh thư, bút, thước, máy tính...”

Tô Đàm cười: “Em còn tưởng rằng anh sẽ không hỏi chứ.”

Lục Nhẫn Đông nhú mày: “Ngày nào anh cũng muốn hỏi em nhưng chỉ sợ em chê anh phiền.”

Tô Đàm mỉm cười dịu dàng: “Không phải anh vẫn hỏi sao?” Thời điểm gọi video cho Lục Nhẫn Đông thì đúng lúc cô đang đọc sách, nói xong cô liền lấy những đồ dùng từ cặp đựng tài liệu trong suốt đã chuẩn bị ra cho Lục Nhẫn Đông xem, rồi lại bỏ nó vào trong cặp.

Lúc này Lục Nhẫn Đông mới yên tâm, công việc của anh quả thực rất khẩn cấp, hơn nữa còn thuộc loại không thể chậm trễ một giây phút nào, nếu muộn một chút thôi ai đó cũng có thể sẽ bị thương.

“Anh đừng lo.” Tô Đàm an ủi Lục Nhẫn Đông: “Em rất tự tin.”

Rõ ràng là Tô Đàm thi nhưng người được an ủi lại là mình, tâm trạng Lục Nhẫn Đông rất phức tạp, bây giờ anh chỉ muốn chạy thẳng về nhà, sau đó ôm chặt Tô Đàm vào trong ngực, mạnh mẽ giày vò cô một phen.

“Anh làm việc đi, em ngủ đây.” Tô Đàm không muốn làm chậm trễ thời gian của Lục Nhẫn Đông nên kết thúc cuộc gọi.

“Được.” Lục Nhẫn Đông nói, “Hôn một cái nào.”

“Moaaa.” Cách màn hình điện thoại, Tô Đàm quay về phía Lục Nhẫn Đông hôn một cái, anh cũng hôn lại cô, sau đó, trong ánh mắt lưu luyến của anh, Tô Đàm kiên quyết tàn nhẫn cúp điện thoại.

Lần đầu tiên cô phát hiện Lục Nhẫn Đông dính người như vậy, thật là một loại phiền não ngọt ngào, Tô Đàm lật sách vui vẻ nghĩ.

Ngày 28 tháng 12, đối với tất cả thí sinh mà nói đều là một ngày quan trọng.

Để thuận tiện cho kỳ thi, Tô Đàm đã sớm trở lại ký túc xá. Trong phòng ngủ có bốn cô gái thì hai cô đã tìm được công việc ra ngoài thực tập rồi. Hình như Đường Tiểu có ý định tốt nghiệp xong sẽ về công ty của gia đình làm việc nên cô nàng không có gì phải gấp gáp, thậm chí còn đang ung dung lên kế hoạch đi du lịch sau khi tốt nghiệp.

“Đàm Đàm, thi xong cậu có định đi đâu chơi không?” Vốn dĩ kế hoạch của Đường Tiểu là đi chơi với Tô Đàm, nhưng thấy bầu không khí như mật ngọt của Tô Đàm và Lục Nhẫn Đông, cô ấy cảm thấy tốt nhất mình không nên làm bóng đèn.

“Tớ chưa biết nữa.” Luận văn tốt nghiệp của Tô Đàm đã được đăng trên tạp chí học thuật, cô hoàn toàn không phải lo lắng về việc tốt nghiệp, nhưng cô cần phải chuẩn bị phỏng vấn tìm việc trong năm cuối, dù có thi đỗ nghiên cứu sinh thì cô cũng phải tiếp tục kiếm tiền sinh hoạt cho cuộc sống của mình.

“Ừ, không sao, vị kia nhà cậu chắc chắn sẽ có kế hoạch.” Đường Tiểu không tin Lục Nhẫn Đông quay về sẽ không đưa Tô Đàm ra ngoài chơi.

Tuy nhiên, bây giờ mà suy nghĩ mấy chuyện này vẫn còn quá xa, quan trọng là kỳ thi sắp tới.

Một đêm trước ngày thi, Lục Nhẫn Đông gọi điện thoại cho Tô Đàm, anh không đề cập gì đến chuyện thi cử, vẫn nói chuyện phiếm như thường lệ, còn kể hai câu chuyện cười nhỏ.

Tô Đàm đứng trên ban công nhìn tuyết rơi tựa như lông ngỗng bên ngoài cửa sổ, cười hỏi: “Không phải anh đang căng thẳng đấy chứ?”

Lục Nhẫn Đông: “Anh... căng thẳng cái gì?”

Tô Đàm lên tiếng: “Thật sự không à?”

Lục Nhẫn Đông lập tức phủ nhận: “Không nhé.” Nhưng anh im lặng một lát rồi thở dài nói: “Được rồi, cũng có một chút.” Anh cảm thấy mình như thể phụ huynh nhìn con gái vào phòng thi vậy, con gái thì không có phản ứng gì, còn bản thân lại vô cùng căng thẳng.

“Anh đừng lo lắng mà.” Tô Đàm nói, “Đợi tin vui của em nhé.”

Lục Nhẫn Đông hơi kinh ngạc: “Tự tin đến vậy sao?”

“Vâng.” Tô Đàm đứng bên cửa sổ hà hơi một cái rồi vẽ lên đó hình trái tim nhỏ, “Em rất tự tin.”

Lục Nhẫn Đông hiếm khi thấy biểu hiện như thế này của Tô Đàm, trong ấn tượng của anh, Tô Đàm luôn rất dịu dàng mềm mại, nhưng lúc này cô đã cho anh thấy được nội tâm kiên cường của mình. Quả thực một chiến binh đã chuẩn bị xong tất cả thì khi đối mặt với chiến trường sắp phải bước vào, có lẽ cảm xúc trong lòng không phải là sợ hãi mà đang phấn khích.

Sự nỗ lực lâu dài cuối cùng sẽ đạt được thành quả tuyệt vời.

“Anh ngủ đi.” Tô Đàm nói, “Không cần lo lắng cho em, cố gắng làm việc thật tốt để mau chóng trở về nhé.”

Giọng cô mềm mại như nước làm dịu nỗi lo lắng trong lòng anh một cách thần kỳ.

Lục Nhẫn Đông nghe được chút ngưng ngừng trong giọng nói của Tô Đàm ở bên kia điện thoại, giọng cô khá nhỏ nhưng rất rõ ràng: “Em... hơi nhớ anh.”

Nghe xong câu này, Lục Nhẫn Đông kích động đến nỗi suýt thì bóp nát chiếc điện thoại, thậm chí anh chỉ biết hít thật sâu để giữ sự bình tĩnh trong lòng, anh nói: “Ừ, anh cũng vậy.”

Sau đó hai người chúc nhau ngủ ngon, Lục Nhẫn Đông nặng nề vuốt mặt sau khi cúp điện thoại.

Lúc này có một đồng nghiệp tình cờ đi ngang qua chỗ Lục Nhẫn Đông, anh ta tò mò hỏi: “Anh Lục, có chuyện gì vậy? Anh gặp chuyện gì rồi hả?”

Lục Nhẫn Đông móc điều thuốc ra, mờ mịt đáp: “Còn có thể có chuyện gì ngoài nhớ chị dâu cậu đây, đi nào, lật lại bằng chứng một lần nữa, giải quyết vụ án sớm để anh còn nhanh về nhà ăn Tết.” Hoa quỳnh nhỏ của anh vẫn đang đợi anh ở nhà đây này.

Ngày hôm sau, Tô Đàm rất bình tĩnh đến phòng thi.

Khi đề bài được phát xong, Tô Đàm nhìn sơ qua tổng thể liền biết môn này ổn rồi, cô nắm chặt bút, không nhanh không chậm viết lên trên đầu bài thi hai chữ Tô Đàm cân đối thanh tú.

Đề thi nghiên cứu sinh năm nay hơi khó, nhưng rất có lợi đối với những sinh viên xuất sắc. Sau hai ngày thi, bầu không khí vẫn không thoái mái hơn so với thi đại học chút nào. Thậm chí Tô Đàm còn thấy một nữ sinh sau khi thi xong môn toán đã suy sụp khóc lớn, ngất xỉu trong phòng thi. Cuối cùng, giáo viên và giám thị phải rất khó khăn mới đưa được cô ấy ra ngoài.

Trong hai ngày thi này, Đường Tiểu ngoan ngoan vô cùng, ngay cả chuyện cười cũng không dám kể, mỗi ngày đúng 9 giờ tối lên giường, không ngủ được cũng không chơi điện thoại, chỉ sợ làm lỡ việc nghỉ ngơi của Tô Đàm.

Lục Nhẫn Đông cũng giống như Đường Tiểu, mỗi đêm một cuộc điện thoại, thời gian gọi vừa đúng 15 phút.

Sau đó Tô Đàm còn trêu đùa hỏi anh có phải anh đã tính hết rồi không, Lục Nhãn Đông gật đầu nói đúng vậy, có một câu nói không hề khoa học rằng nếu nói chuyện điện thoại quá 15 phút thì sẽ làm tổn thương đầu óc.

Tô Đàm dở khóc dở cười: “Quá không khoa học rồi, tại sao anh có thể bấm đúng thời gian mà ngắt máy như thế?”

Vẻ mặt Lục Nhãn Đông đầy nghiêm túc: “Mặc kệ, anh chỉ sợ nhớ đầu thôi.”

Tô Đàm không còn gì để nói.

Thái độ của những người khác hoàn toàn trái ngược với sự điềm tĩnh của Tô Đàm. Mọi người đều nói rằng, thất bại ở kỳ thi tuyển sinh đại học rất dễ tạo thành bóng ma tâm lý, nhưng Tô Đàm hoàn toàn ngược lại, kể từ lần đó trở đi, cô không còn sợ bất kỳ cuộc thi nào nữa.

Cuối cùng, tiếng chuông kết thúc cuộc thi vang lên, Tô Đàm thu dọn đồ rời khỏi phòng thi.

Dưới tầng, đám người Đường Tiểu nhìn thấy Tô Đàm thì lập tức chạy đến, kích động nói: “Sao rồi? Sao rồi?” Nín nhịn những hai ngày, cô nàng cảm thấy mình sắp ngột ngạt muốn chết rồi.

“Rất tốt.” Tô Đàm cân nhắc dùng từ, “Thi vào trường tớ muốn chắc cũng không thành vấn đề.”

“Quá tuyệt rồi!!! Đi, chúng ta đi ăn thôi!” Đường Tiểu nói, “Lục Nghiên Kiêu đang đợi ở cổng trường, chúng ta đi uống chút rượu, không say không về!”

Tô Đàm trừng mắt: “Không được, từ lượng của các cậu không đủ để đi uống rượu đâu.”

Đường Tiểu giờ trò làm nũng đòi Tô Đàm phải đồng ý.

Thái độ của Tô Đàm vô cùng kiên quyết, cuối cùng Lục Nghiên Kiều đã thuyết phục Tô Đàm, nói rằng sẽ uống rượu ở nhà và gọi đồ ăn bên ngoài. Nếu uống ở nhà thì dù sao cũng sẽ không xảy ra chuyện gì to tát, cuối cùng Tô Đàm cũng mềm lòng. Vì vậy, ba cô gái đi thẳng đến siêu thị mua một thùng bia, lên kế hoạch ăn mừng thật tốt.

Đặt đồ ăn, ướp lạnh bia xong thì cuộc gọi của Lục Nhẫn Đông cũng tới. Tô Đàm chưa kịp mở miệng, anh đã nói trước một câu: “Lục Nghiên Kiều và Đường Tiểu cũng ở đó phải không?”

Tô Đàm hỏi: “Sao anh biết?”

Lục Nhẫn Đông trả lời: “Anh cũng không muốn biết đâu, em bảo bọn họ cười nhỏ tiếng một chút đi.”

Tô Đàm: “...”

“Được rồi, anh sẽ không ngăn các em ăn mừng vì thi xong, chỉ là phải nhớ chú ý an toàn đấy.” Lục Nhẫn Đông dặn dò từng chữ một, “Không được phép đi uống rượu đâu!”

Tô Đàm bật cười, Lục Nhẫn Đông quả thật là chú của Lục Nghiên Kiều, cháu gái nghĩ gì trong lòng đều biết hết.

“Anh không hỏi em thi thế nào sao?” Tô Đàm hơi tò mò.

“Không hỏi, cho dù thi không tốt thì sao chứ?” Bây giờ đã thi xong rồi, thái độ của Lục Nhẫn Đông có vẻ bình tĩnh lại, anh nói: “Anh không tin một sinh viên mỗi năm đều được nhận học bổng cao nhất, lại có kinh nghiệm thực tế phong phú mà không tìm được công việc yêu thích của mình. Cũng không phải chỉ có một con đường thi nghiên cứu sinh, nếu như em không tìm được việc, không phải còn có anh à?”

Tô Đàm: “Cũng đúng.”

Lục Nhẫn Đông ngáp một cái, giọng anh đầy mệt mỏi, cổ họng còn hơi đau, có lẽ do làm việc cường độ cao một thời gian dài, anh nói: “Vụ án đã có tiến triển...”

Tô Đàm hỏi: “Vậy anh có thể quay về ăn Tết không?”

Lục Nhẫn Đông hơi do dự nhưng vẫn trả lời: “Anh không chắc lắm.”

Tô Đàm nói: “Anh không cần quá miễn cưỡng bản thân đâu.”

Hai người tâm sự một lúc thì đồ ăn được giao đến, Lục Nhẫn Đông dứt khoát nói không muốn làm phiền bọn họ ăn uống vui vẻ, lại còn dặn đi dặn lại Tô Đàm chú ý đến hai người kia, bảo bọn họ uống ít rượu thôi.

Tô Đàm vừa mới đồng ý thì đã nhìn thấy Đường Tiểu và Lục Nghiên Kiều uống ừng ực hết một chai bia, rồi nhìn nhau cười ngây ngô.

Tô Đàm: “... Không uống như anh nói đâu. Em đi ăn chút gì đó trước đây.”

Lục Nhấn Đông nói được.

Cúp điện thoại, Tô Đàm vội vàng ngăn cản Đường Tiểu và Lục Nghiên Kiêu, nhưng ngay cả khi cô cố gắng để hai người không quá uống nhiều, kết quả là sau hai tiếng, cô vẫn thu hoạch được hai cô gái say muốn chết.

Tô Đàm thờ dài nhìn bộ dạng họ ngã lên ghế sofa, nghĩ rằng may mà Lục Nhấn Đông không ở đây.

Mười ngày sau kỳ thi nghiên cứu sinh thì cuối năm cũng vội vã đến.

Thời điểm trước Tết, Hứa Lăng Duệ gọi điện cho Tô Đàm như thường lệ, nhưng lần này cậu không bảo Tô Đàm trở về mà chúc cô năm mới vui vẻ qua điện thoại, khéo léo hỏi thăm có phải cô sẽ đến nhà Lục Nhấn Đông ăn Tết không.

Tô Đàm nói thật rằng Lục Nhấn Đông bận đi công tác, nhưng dặn đi dặn lại cậu không cần tới chỗ cô nữa, cô không muốn vì việc này khiến mọi người trở nên khó xử. Giọng Hứa Lăng Duệ nghe hơi suy sụp, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý với cô.

Vương Miện Quân cũng cố gắng tìm Tô Đàm nhưng cô dứt khoát cho số của anh ta vào danh sách đen, cô cũng không thường xuyên đến trường, cuối cùng vẫn là do Đường Tiểu nói với Tô Đàm chuyện Vương Miện Quân đang tìm cô.

Kể từ khi biết chuyện gia đình của Tô Đàm, Đường Tiểu đã hoàn toàn đứng về phía Tô Đàm, cũng không có thái độ tốt lắm với người anh trai chiếm được của hời này. Theo như lời cô ấy nói, chính là nhìn người cũng

ra đáng lắm, kết quả là kiêu người như vậy, nếu cô mà là Tô Đàm, có khi đã đâm chết hai bố con này trả thù cho xã hội rồi.

Tô Đàm chỉ có thể dờ khóc dờ cười vồ về cô nàng.

Hôm giao thừa, Tô Đàm gói sủi cỏ với nguyên liệu mua từ trước rồi nấu thịt bò cho Khoai Tây.

Trong phòng mở máy sưởi ấm áp, trên TV đang phát tin tức, trong lúc ngẩn ngơ, Tô Đàm nảy sinh ảo giác rằng đây là nhà của mình. Ngôi nhà trong ký ức của cô là một tòa nhà cũ kỹ, thấp bé, thậm chí ngay cả lò sưởi cũng không có, khi mùa đông đến, gió lạnh thổi qua cửa sổ cũ nát chen vào bên trong, đôi khi trong phòng còn lạnh hơn cả bên ngoài.

Tiếng chuông lúc 8 giờ vang lên, người dẫn chương trình Xuân Vãn nói lời mở đầu, tiếp theo là một bài nhạc ca múa sôi động.

Tô Đàm lấy điện thoại ra gọi cho Lục Nhãn Đông, sau khi bấm số gọi đi, cô chỉ nghe đầu kia truyền đến âm thanh nhắc nhở không liên lạc được. Lục Nhãn Đông bị làm sao vậy? Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra với anh ấy? Tô Đàm đang ăn sủi cỏ, trong lòng hơi lo lắng, cô do dự buông điện thoại xuống, dự định một lúc sau sẽ gọi lại lần nữa.

Nhưng cô chưa kịp gọi lần thứ hai thì cánh cửa nhà đã bị ai đó đẩy vào, Lục Nhãn Đông người đầy gió tuyết xuất hiện trước cửa, trên đầu và vai anh dính đầy tuyết, thở hổn hển hỏi: “Vẫn kịp chứ?”

Tô Đàm đứng dậy, bước nhanh qua, cô nói: “Tại sao anh đã về rồi...”

Lục Nhẫn Đông im lặng, ôm chầm lấy Tô Đàm, anh dùng cằm cọ lên trán Tô Đàm, khẽ cười: “Anh không nỡ để em đón giao thừa một mình.”

Anh nhớ rõ thời gian này năm ngoái là lúc Hứa Lăng Duệ đã đến thành phố này chơi với Tô Đàm mấy ngày. Năm nay không rõ Hứa Lăng Duệ có tới không, nhưng anh không nỡ để cô gái nhà anh phải lẻ loi trơ trọi ở nhà một mình.

Tô Đàm để cho Lục Nhẫn Đông ôm, cô không biết lúc này mình nên nói cái gì, cô cảm thấy bất kể nói gì cũng sẽ phá hủy bầu không khí.

“Tuy rằng anh rất muốn hôn em ngay tại đây nhưng trời quá lạnh rồi, vẫn nên vào nhà trước thì hơn.” Lục Nhẫn Đông cười nói.

Tô Đàm buông tay ra, cầm lấy áo khoác Lục Nhẫn Đông vừa cởi ra treo lên giá áo bên cạnh. Trên chiếc áo là bông tuyết dày đặc, cũng không biết Lục Nhẫn Đông phải chờ bắt xe ở sân bay bao lâu nữa.

“Em làm sủi cảo hả?” Lục Nhẫn Đông thấy đồ ăn để trên bàn, anh hơi đau lòng, “Tại sao chỉ có sủi cảo thôi, em đấy... lại không chịu ăn uống đầy đủ.”

Tô Đàm không giải thích, đi vào bếp lấy một bát sủi cảo đưa cho Lục Nhẫn Đông, hai người ngồi lên ghế sofa, vừa đúng lúc vở kịch nhỏ đầu tiên của chương trình Xuân Vãn bắt đầu.

Sủi cảo nhân thịt heo bấp cải, hương vị rất ngon. Có lẽ Lục Nhẫn Đông đói bụng, sau khi im lặng ăn hết cả bát, anh thở dài một hơi: “Ngày mai sẽ làm cho em một bữa tiệc lớn.”

“Ngày mai anh không đi sao?” Tô Đàm hỏi.

“Anh nghỉ ba ngày.” Lục Nhẫn Đông sờ đầu Tô Đàm, “Không nỡ để em ở nhà một mình.”

Tô Đàm cảm thấy tay Lục Nhẫn Đông hơi lạnh, cô nắm lấy tay anh, tựa đầu lên vai anh, lúc ấy cô mơ hồ hiểu được tại sao nhiều người mong chờ ăn Tết đến vậy.

Có lẽ là vì người mình hằng nhớ nhưng đang ở bên cạnh nên ngay cả vở kịch trên TV hơi nhàm chán nhưng cô cũng cảm thấy nó thú vị hơn. Trong mắt Tô Đàm ngập tràn niềm vui, Lục Nhẫn Đông thấy vậy thì lòng mềm nhũn, ngón tay của hai người đan vào nhau, anh ung dung sờ ngón tay áp út bên phải của Tô Đàm.

Tô Đàm không phát hiện ra hành động nhỏ này của Lục Nhẫn Đông, cả người cô đều nằm trong lòng Lục Nhẫn Đông, không khí ấm áp như vậy làm cô thấy buồn ngủ.

Kết quả là cô thực sự ngủ thiếp đi.

Đợi đến 12 giờ, Lục Nhẫn Đông gọi cô dậy xem pháo hoa. Ở đây gần ngoại thành nên pháo hoa không bị cấm. Pháo hoa tuyệt đẹp nổ tung trong không trung, bên tai không có âm thanh nào khác ngoài tiếng pháo hoa.

Tô Đàm ngẩng đầu chăm chú nhìn pháo hoa rực rỡ trên bầu trời, trong con ngươi màu đen chỉ toàn những màu sắc sặc sỡ. Lục Nhẫn Đông đứng bên cạnh ôm lấy vai cô, trong mắt đều là vẻ dịu dàng cưng chiều.

Đợi xung quanh dần yên lặng, Tô Đàm đột nhiên kiễng mũi chân hôn lên khóe môi Lục Nhẫn Đông, cô thì thầm: “Cảm ơn anh.”

Lục Nhẫn Đông cúi đầu nhìn cô gái của anh, khẽ nói: “Em không cần cảm ơn.” Anh ôm chặt Tô Đàm rồi hôn cô sâu hơn.

Năm nay là năm có ý nghĩa nhất trong cuộc đời hai mươi mấy năm qua của Tô Đàm.

Mùng 1 Tết, Lục Nhẫn Đông làm một bàn thức ăn thịnh soạn, mùng 2, hai người đi thăm mẹ Lục, mẹ Lục nhìn Tô Đàm rồi bảo cô hãy xem nơi này như nhà mình, đừng ngại ngần gì hết.

Họ hàng nhà họ Lục thật sự rất đông, tuy Lục Nhẫn Đông đã giới thiệu sơ qua một lần nhưng Tô Đàm vẫn không thể nhớ hết. Cũng may thái độ của họ vô cùng lịch sự, còn có Lục Nghiên Kiều hoạt bát bên cạnh nên Tô Đàm cũng không khó chịu chút nào.

Mùng 3 Tết, Lục Nhẫn Đông dẫn Tô Đàm đến một ngôi chùa ở ngoại thành.

Thời điểm này năm ngoái, Tô Đàm và Hứa Lăng Duệ cũng đến chỗ này, cô không tin điều này nên không cầu quẻ bói nào. Lục Nhẫn Đông lại cười nói anh phải đi làm lễ tạ thần.

“Lễ tạ thần?” Tô Đàm hỏi, “Nói chính xác cái gì hả anh?”

Lục Nhẫn Đông mỉm cười thuật lại lời đại sư nói cho Tô Đàm.

“Mây mờ sương mù che khuất con đường phía trước, vạn vật sẽ quy lại giữa tháng...” Sau khi nghe xong Tô Đàm hơi khó hiểu, “Là sao anh? Có liên quan đến em à?”

Lục Nhẫn Đông gật đầu, “Sau đó đại sư nói cho anh biết, trong quẻ bói này có một chỗ, chữ nguyệt không phải là tháng mà thay bằng ngày.”

Tô Đàm vẫn không hiểu.

Lục Nhẫn Đông chạm vào chóp mũi cô, cười nói: “Ngốc ạ, một ngày một mây không phải là chữ Đàm à?”

Lúc này Tô Đàm mới giật mình: “Thì ra là thế...”

Lục Nhẫn Đông gật đầu: “Có một số việc, anh tin là nó có.”

Tô Đàm suy nghĩ một lúc, bật cười không giải thích được. Lục Nhẫn Đông hỏi cô cười chuyện gì, cô nói: “Em nhớ Đường Tiểu có nói một câu: tớ đã từng rất mê tén.” Đường Tiểu rất thích chơi game trên điện thoại, thường xuyên cần rút thẻ, mỗi lần rút thẻ phải đi tắm trước, tắm rửa thay đồ sẽ rút được tên đẹp.

Lục Nhẫn Đông cười ha ha.

Đến chùa, trụ trì của chùa ra tiếp đón hai người.

“Nếu tâm nguyện của anh Lục đã thành thì hãy thắp nén nhang xem như trả lễ đi.” Lục Nhẫn Đông chưa kịp mở miệng, giọng nói của vị trụ trì đã bình thản vang lên.

“Vâng, cảm ơn sư phụ.” Lục Nhẫn Đông nói lời cảm ơn.

Chờ hai người đều dâng hương xong, vị trụ trì định tiễn khách.

Lục Nhẫn Đông tò mò hỏi: “Đại sư phụ, sao ông không hỏi chúng tôi có muốn xin quẻ bói không?”

Trụ trì mỉm cười: “Người muốn xin quẻ bói thì trong lòng đều có việc cần cầu xin. Tôi thấy hai vị đã có cuộc sống mỹ mãn, tất cả đều hướng về một con đường, quẻ bói này không cầu cũng vậy thôi.”

Dường như Lục Nhẫn Đông không ngạc nhiên khi nghe trụ trì nói như vậy, anh thành kính hành lễ tạ ơn một lần nữa rồi đưa Tô Đàm rời khỏi chùa.

Nhưng Tô Đàm lại hơi kinh ngạc, cô nói: “Vị sư phụ này thật lợi hại.”

Lục Nhẫn Đông: “Có một số việc chúng ta tin thì có không tin thì không có, anh cảm thấy sư phụ phát hiện ra em không tin cái này nên mới không để chúng ta xin quẻ bói đấy.”

“Thật vậy sao?” Tô Đàm quả thực không tin điều này, cho dù biết tương lai như thế nào, nếu bây giờ sống không tốt thì dù dùng tương lai để lý giải cũng vô ích.

Thời điểm mừng năm mới, xung quanh chùa miếu đều rất náo nhiệt, Lục Nhẫn Đông mua cho Tô Đàm kẹo mạch nha làm thủ công rất nổi tiếng ở đây, anh nhìn Tô Đàm nướng mỳ liếm cây kẹo màu vàng nhạt.

“Ngon không?” Lục Nhẫn Đông hỏi cô.

“Ngon lắm.” Khóe mắt Tô Đàm cong cong. Thời điểm này năm ngoái, cô đã mua nó cho Hứa Lăng Duệ ăn đấy, không ngờ năm nay lại thành Lục Nhẫn Đông mua cho cô.

“Ừ, em ăn nhiều lên rồi béo một chút.” Lục Nhẫn Đông nói, “Đợi qua năm mới thì...”

“Thì thế nào?” Tô Đàm hỏi.

Lục Nhẫn Đông cười rộ lên: “Thì giết ăn thịt.”

Đông đi xuân đến, bốn mùa trôi qua thật vội vã, trên đường, hoa mai vàng lại phủ lên đầy cành, Lục Nhẫn Đông hái một cành nhỏ cài lên tai Tô Đàm, sau đó nhỏ giọng nói: “Chạy nhanh chạy nhanh.”

Tô Đàm sửng sốt: “Tại sao phải chạy ạ?”

Lục Nhẫn Đông nói: “Hái hoa bừa bãi bị sư phụ nhìn thấy sẽ phạt tiền đấy...”

Tô Đàm: “...” Lục Nhẫn Đông, anh là thằng nhóc ba tuổi sao?

Chẳng qua, hoa đã hái rồi, hối hận hình như cũng đã muộn, Tô Đàm bị Lục Nhẫn Đông nắm tay chạy nhanh như chớp, thở hổn hển xuống núi. Kết quả sau khi xuống đến nơi, Lục Nhẫn Đông chống nạnh cười to.

Tô Đàm thở gấp trợn mắt hỏi: “Anh cười cái gì?”

Lục Nhẫn Đông: “Ha ha ha, sẽ không bị phạt tiền đâu, hoa mai trên ngọn núi này ngày trước đều do mẹ anh tự tay trồng đấy.”

Trực giác của Tô Đàm khẳng định chắc chắn có câu chuyện xưa trong đó, cô hỏi thăm: “Trồng hoa mai ạ?”

“Đúng vậy.” Lục Nhẫn Đông cười nói, “Chuyện là năm đó bố mẹ anh bị gia đình ngăn cấm, mẹ anh muốn xuất gia nhưng chùa của người ta dành cho hòa thượng, làm sao có thể thu nhận ni cô, nên mẹ anh lấy thân phận là khách hành hương ở lại, trong một tháng trồng một vườn hoa mai.”

Tô Đàm hỏi: “Sau này thì sao?”

Lục Nhẫn Đông: “Trồng đủ 5 năm mới được ở bên bố anh.”

Đây chắc chắn là một câu chuyện dài, Tô Đàm không thể hình dung được, đợi chờ một người 5 năm là cảm giác như thế nào. Nhưng cũng may, kết quả cuối cùng vẫn tốt, tất cả nỗ lực đều xứng đáng.

“Cho nên...” Lục Nhẫn Đông phỉ vài cánh hoa trên đầu cô, nhìn Tô Đàm còn xinh đẹp hơn hoa bên cạnh, “Người họ Lục bọn anh rất bướng bỉnh trong chuyện tình cảm, đừng nói là 5 năm, cho dù 15 năm có khi cũng có thể vượt qua.”

Tô Đàm lẩm bẩm: “15 năm, đến đứa trẻ cũng có thể đi mua nước tương được rồi.”

Lục Nhẫn Đông lên tiếng: “Đúng, nói có lý, cho nên anh phải chăm chỉ nỗ lực.”

Tô Đàm: “...” Gì cơ?

Cô đang muốn hỏi thêm nhưng Lục Nhãn Đông lại chuyển đề tài, nói về vụ án mà anh xử lý, Tô Đàm cũng tạm thời quên mất chuyện này.

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Nhãn Đông: Anh có một bí mật nhỏ...

Tô Đàm: Bí mật nhỏ gì?

Lục Nhãn Đông: Em đoán xem?

Chương 58: Cầu hôn

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Sau ba ngày nghỉ phép, Lục Nhẫn Đông lại vội vã đến hiện trường làm việc.

Chuyến đi này kéo dài mười mấy ngày, mãi cho đến giữa tháng hai, khi kỳ thi nghiên cứu sinh của Tô Đàm có kết quả, cuối cùng anh cũng kết thúc vụ án, trở về nhà một lần nữa.

Hai ngày trước khi kết quả công bố, Tô Đàm rảnh rỗi đến nhàm chán, dứt khoát nhận dẫn mấy con chó hàng xóm đi dạo xem như công việc làm thêm. Vì vậy khi Lục Nhẫn Đông trở về liền nhìn thấy cô gái nhà anh buộc mấy sợi dây dẫn chó ngang lưng, mỉm cười tươi rói ở trong khu biệt thự. Dáng vẻ kia của cô không biết là đang dắt chó hay là chó dẫn cô chạy nữa.

Tô Đàm nhìn thấy Lục Nhẫn Đông trở về thì hơi ngạc nhiên: “Anh về sao không nói trước với em một tiếng?”

Lục Nhẫn Đông: “Định làm cho em ngạc nhiên, sao chó nhà hàng xóm ở chỗ này với em vậy?”

Tô Đàm cười: “Đây là em kiếm thêm thu nhập đấy.” Còn có thể tận dụng cơ hội được sờ thêm vài loại chó, như là hai con Husky gốc nghịch, chó

chăn cừu thông minh, còn cả con Corgi, vừa sờ đầu nó đã lắc lắc cái đuôi nhỏ của mình, đây quả thực là thiên đường đối với ai yêu thích chó.

Lục Nhấn Đông: “Bây giờ chúng ta về nhà chứ?”

Tô Đàm lộ vẻ mặt khó xử nhìn mấy chú chó: “Anh về trước đi, em dắt tụi nó đi dạo xong mang trả rồi trở về ngay.”

Lần thứ hai Lục Nhấn Đông lại thua mấy con chó trong việc tranh giành tình cảm, anh trừng mắt nhìn đám chó đang điên cuồng vẫy đuôi, lại không biết phải làm sao. Cuối cùng, anh chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Đàm cười tít mắt dắt đám chó rời đi, còn mình thì kéo hành lý về nhà một mình với vẻ mặt u ám.

Trả đám chó về nhà cho chủ của chúng nó xong, lúc này Tô Đàm mới dắt Khoai Tây về tìm Lục Nhấn Đông.

Kết quả sau khi cô bước vào cửa, vừa mới nghiêng đầu nhìn vào phòng khách đã bị Lục Nhấn Đông trốn ở bên cạnh bế cả người lên.

“Á!” Tô Đàm hét lên.

Lục Nhấn Đông cười mỉa: “Muốn anh hay muốn Khoai Tây?”

Khoai Tây ở bên cạnh sủa gâu gâu góp vui.

Tô Đàm nhanh chóng nhận sai: “Em muốn anh, em muốn anh, anh tốt như vậy, sao em có thể không muốn anh được cơ chứ.”

Lục Nhấn Đông hỏi: “Thật không?”

Tô Đàm: “Vâng vâng, ôi, anh đừng cù em, ngứa quá...”

Nếu hỏi bây giờ Tô Đàm sợ cái gì nhất thì đó chính là Lục Nhẫn Đông mạnh mẽ cù lét cô. Cô cười đến nỗi nước mắt tràn ra đầy vành mắt, không chịu nổi phải cầu xin tha thứ, cuối cùng suýt thì khóc luôn.

Lục Nhẫn Đông nhìn gò má hồng hào của Tô Đàm, trong con người cũng lóe lên chút nước mắt, cuối cùng ánh mắt dịu lại, anh khẽ hôn lên môi Tô Đàm, hỏi: “Nhớ anh không?”

Tô Đàm gật đầu.

Lục Nhẫn Đông hỏi tiếp: “Nhớ nhiều không?”

Tô Đàm vung tay vẽ một vòng tròn lớn: “Nhớ nhiều như thế này này.”

Lục Nhẫn Đông sờ lên gò má cô, nở nụ cười: “Ngoan lắm.”

Về đến nhà rồi, Lục Nhẫn Đông bận rộn suốt hai tháng trời chỉ ước gì có thể dính sát vào hoa nhỏ nhà mình mỗi ngày.

Ngày công bố kết quả, Lục Nhẫn Đông sợ Tô Đàm căng thẳng nên làm một bữa tiệc lớn đầy ắp đồ tươi. Tô Đàm bị cay đến nỗi đầu óc mơ hồ, nước mắt hoen mi, cuối cùng đầu óc tê dại ngồi trước máy vi tính, mở trang web kiểm tra kết quả.

Lục Nhẫn Đông ở bên cạnh nín thở, tập trung nhìn trang web trước mặt đang từ từ thay đổi, anh nhìn thấy con số đặc biệt bắt mắt trên màn hình: “Không hổ là Đàm Đàm.”

Tổng điểm là 500, Tô Đàm thi được 421 điểm, hai môn chuyên ngành đều cao hơn 103 điểm, bất kể là thi vào trường nào thì đây đều là kết quả học tập khá chói mắt.

“Chà, không khác mấy so với dự đoán của em.” Trên mặt Tô Đàm không có nhiều thay đổi, cô vẫn còn tính toán, “Hi vọng em sẽ may mắn khi phỏng vấn.”

Cô nói xong cũng khẽ mỉm cười với Lục Nhẫn Đông.

Học kỳ cuối năm thứ tư đại học là mùa chia ly.

Các sinh viên gấp gáp rời khỏi tháp ngà (1) chạy về phía giấc mộng của bản thân.

(1) Tháp ngà ám chỉ những người tự ẩn mình vào trong viễn cảnh đẹp để đầy lý tưởng do bản thân tạo ra, một mình cô độc sống trong thế giới của mình. Không muốn tiếp xúc với xã hội xấu xí bên ngoài.

Không lâu sau khi Tô Đàm nhận kết quả thi, Đường Tiểu cũng rời trường, dự định thực hiện chuyến du lịch hai tháng sau khi tốt nghiệp.

Lục Nhẫn Đông đang trong kỳ nghỉ cũng bắt đầu lên kế hoạch dẫn Tô Đàm đi chơi. Hầu như Tô Đàm chưa bao giờ đi du lịch, cho nên đi nơi nào, chơi cái gì, tất cả đều nghe theo Lục Nhẫn Đông.

Ban đầu, Tô Đàm muốn nợ lộ phí, nhưng cuối cùng thái độ của Lục Nhẫn Đông rất kiên quyết, bảo không muốn ghi nợ mà đổi thành cái khác. Vì vậy, sau khi chuyến du lịch kết thúc, Tô Đàm đã nợ Lục Nhẫn Đông

mười điều. Lúc này cô vẫn chưa thấy có vấn đề gì, đến tận khi hai người kết hôn, vào đêm tân hôn, tên lưu manh Lục Nhẫn Đông bày từng mảnh giấy ra trước mặt Tô Đàm, nói: “Đến đây nào, Đàm Đàm, lần lượt từng cái một.”

Tô Đàm không có gì để nói, trừng mắt lườm Lục Nhẫn Đông.

Lục Nhẫn Đông cố nhin cười giả vờ nghiêm túc: “Em sẽ không quyệt nợ đấy chứ?”

Tô Đàm chỉ có thể cắn một cái lên vai Lục Nhẫn Đông, tức giận mắng anh không biết xấu hổ.

Chuyến du lịch này, Lục Nhẫn Đông dẫn Tô Đàm ra nước ngoài.

Tháng 3 đang là mùa xuân ở khu vực Bắc bán cầu, vạn vật hồi sinh, cỏ cây xanh um tươi tốt. Bọn họ xuất phát từ phía Nam, thẳng tiến đến thành phố phía Bắc.

Trời đầu xuân mát mẻ, không giá rét giống như mùa đông khiến cho lòng người ta trong veo.

Tại thành phố phía Bắc, lần đầu tiên Tô Đàm nhìn thấy cực quang (2). Đó là một đêm trời quang mây tạnh, cô đang dựa vào trong ngực Lục Nhẫn Đông.

(2) Cực quang: là một hiện tượng quang học được đặc trưng bởi sự thể hiện đầy màu sắc của ánh sáng trên bầu trời về đêm, được sinh ra do sự tương tác của các hạt mang điện tích từ gió mặt trời với tầng khí quyển bên trên của hành tinh. Cực quang rõ nét nhất ở các vĩ độ cao gần các cực từ.

Lục Nhẫn Đông kể một câu chuyện cũ của anh. Trong câu chuyện đó có anh, có đồng đội, có kẻ thù và có cả cái chết. Gió thổi qua, gò má hơi lạnh, Tô Đàm ngẩng đầu nhìn bầu trời tối lại, ánh sáng trên mái vòm cũng dần nhạt đi, cực quang càng lúc càng sáng, cuối cùng tạo thành một dải ruy băng màu xanh lá và xanh biếc hắt lên đôi mắt của Tô Đàm.

“Em thật may mắn.” Lục Nhẫn Đông nói, “Nhiều khi phải đợi mấy đêm mới xem được.”

Tô Đàm ngẩng đầu lên, trong ánh mắt là một bầu trời đầy sao, cô cảm thán: “Đẹp quá đi mất...”

Lục Nhẫn Đông nắm tay Tô Đàm: “Ừ, rất đẹp.” Anh ngập ngừng một chút, đưa tay vào trong ngực lấy ra một cái hộp nhỏ đẹp đẽ.

Tô Đàm để ý tới hành động của Lục Nhẫn Đông, nhưng khi nhìn thấy vật mà Lục Nhẫn Đông lấy ra, cô ngây người, hoàn toàn không biết phải phản ứng thế nào.

“Tô Đàm.” Lục Nhẫn Đông mở cái hộp nhỏ, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương tuyệt đẹp đúng như dự đoán của Tô Đàm. Anh đưa chiếc hộp lên, giọng nói vô cùng nghiêm túc, “Cho anh cơ hội chăm sóc em cả đời, được không em?”

Tô Đàm cúi đầu, không lên tiếng.

Trong lòng Lục Nhẫn Đông hơi suy sụp, tưởng là Tô Đàm sẽ từ chối lời cầu hôn của anh, không ngờ ngay sau đó, Tô Đàm chậm rãi ngược mắt. Đôi mắt đen xinh đẹp đong đầy nước mắt, hai vai cô khẽ run lên như cánh

bướm, Tô Đàm nói: “Em đã cho rằng vĩnh viễn sẽ không có người nào như anh.”

Lục Nhẫn Đông ôm cô thật chặt.

“Lúc bà nội ra đi, em đã nghĩ rằng cả cuộc đời này của mình sẽ cứ trôi qua trong cô độc như vậy.” Tô Đàm nói, “Cũng có người từng cố gắng đến gần em, kết quả bọn họ đều nói trái tim em quá lạnh lẽo.”

Lục Nhẫn Đông mắng thầm: “Đó là bởi bọn họ ngu xuẩn không nhìn thấy được những điều tốt đẹp.”

Tô Đàm khẽ mỉm cười trong làn nước mắt.

Lục Nhẫn Đông hít một hơi thật sâu, hỏi lại vấn đề vừa rồi: “Cho nên em băng lòng chứ?”

Tô Đàm gật đầu: “Em băng lòng.”

Chiếc nhẫn kim cương bằng bạch kim đẹp đẽ chạm rai lồng vào ngón áp út của Tô Đàm, không rộng không chật mà rất vừa vặn. Lục Nhẫn Đông dịu dàng hôn nhẹ lên chiếc nhẫn, anh cười khổ: “Lúc đầu anh định cầu hôn em lúc kết thúc chuyến du lịch, nhưng bầu không khí hôm nay quá tuyệt vời nên anh không nhận được.”

Tô Đàm tựa lên vai Lục Nhẫn Đông, nhìn chiếc nhẫn trên tay, mỉm cười dịu dàng: “Không sao đâu anh, cũng giống nhau cả mà.”

Lục Nhẫn Đông: “Ừ, thật may là em đã đồng ý...”

Tô Đàm tò mò hỏi: “Nếu em không đồng ý thì anh định làm gì?”

Lục Nhẫn Đông giả vờ cười mỉa: “Ha ha, chỗ này là rừng núi hoang vắng đấy, nếu như em từ chối...”

Đôi mắt Tô Đàm tròn tròn.

Lục Nhẫn Đông giữ lấy gương mặt của cô, khẽ cắn một cái: “Vậy cũng chỉ có thể cù em, cù đến khi nào em không chịu nổi phải đồng ý mới thôi.”

Tô Đàm: “...” Điều đó đáng sợ thật đấy.

Sau khi rời khỏi thành phố ở phía Bắc, họ đến thị trấn nhỏ ven biển tương đối ấm áp, ở đó mấy ngày cuối rồi về nước.

Lục Nhẫn Đông nghiên cứu lịch hồi lâu, thề thốt nói rằng anh cảm thấy thứ hai là ngày tốt để đi đăng ký kết hôn. Tô Đàm không tin mấy chuyện hoang đường của anh, cô nói: “Tháng sau hãy đi, đúng dịp 20 tháng 5.”

Lục Nhẫn Đông tủi thân hỏi : “Trong hai tháng em sẽ không bỏ chạy chứ?”

Tô Đàm đáp: “Hừm, cũng không chắc nữa.”

Lục Nhẫn Đông nhú mào: “Không được, em đã sờ eo của anh rồi, em phải chịu trách nhiệm.”

Tô Đàm cười: “Khoai Tây còn quấn lấy chân của anh kia.”

Lục Nhẫn Đông: “...”

Tuy Lục Nhẫn Đông miệng nói không hài lòng nhưng vẫn tôn trọng ý kiến của Tô Đàm, cuối cùng hai người quyết định ngày 20 tháng 5 sẽ đi đăng ký kết hôn.

Sau khi chuyến du lịch kết thúc, Lục Nhẫn Đông không làm phiền Tô Đàm trong suốt thời gian còn lại, để cô tập trung chuẩn bị cho kỳ thi vòng hai.

Thời gian này ngày càng trở nên nóng hơn, cuối tháng tư, Tô Đàm tham gia phỏng vấn cho kỳ thi nghiên cứu sinh.

Lục Nhẫn Đông đến trường thi cùng với Tô Đàm, anh ở bên ngoài đợi hơn 20 phút thì thấy Tô Đàm vui vẻ đi ra cổng trường.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Lục Nhẫn Đông đã hiểu rõ.

“Em cảm thấy không tệ.” Tô Đàm nói, “Sẽ không có vấn đề gì.”

“Ừ.” Lục Nhẫn Đông gật đầu, “Đàm Đàm nhà anh là giỏi nhất mà.”

Ba ngày sau, kết quả phỏng vấn được công bố, tiếp theo là danh sách trúng tuyển. Tô Đàm đổ vào ngành cô chọn mà không có gì bất ngờ.

Mọi nỗ lực đều sẽ được đền đáp.

Vào ngày công bố kết quả, Lục Nhẫn Đông và Tô Đàm đã vui vẻ ăn mừng ở nhà.

Tô Đàm cũng uống chút rượu, cô mềm mại nằm nhoài trên mặt bàn, mặt đỏ bừng, trong mắt thấp thoáng ánh nước, cô gọi: “Nhẫn Đông, Nhẫn Đông...”

Tửu lượng của Lục Nhẫn Đông rất tốt, chỉ hơi ngà ngà say, anh tưởng là Tô Đàm khó chịu trong người, đang định cho cô uống canh giải rượu thì bị Tô Đàm kéo áo.

Tô Đàm kêu lên: “Điều Điều...”

Lục Nhẫn Đông sửng sờ rồi mới hiểu là Tô Đàm gọi anh, anh không cười nổi, cúi xuống hỏi: “Sao vậy em?”

Tô Đàm cắn môi dưới, ngại ngùng một lúc mới thì thầm nói: “Muốn ôm, muốn anh ôm em.”

Nhìn dáng vẻ nũng nịu như vậy của Tô Đàm, Lục Nhẫn Đông suýt thì không nhịn nổi. Nhưng anh lại không nỡ ăn sạch bảo bối nhà mình, chỉ có thể cắn răng kiềm chế: “Ngoan, chúng ta không thể làm vậy được.”

“Anh không thích em sao?” Tô Đàm thì thào, cô rất ít khi uống rượu nên dĩ nhiên là chưa say bao giờ, hiện giờ trong đầu cô cực kỳ hỗn loạn, chỉ còn lại bản năng.

“Thích chứ.” Lục Nhẫn Đông thở dài, “Thích vô cùng, nếu em còn tiếp tục làm nũng như vậy thì anh sẽ không nhịn được mất.”

Dường như Tô Đàm cũng cảm nhận được nguy hiểm, cô then thừng buông tay, lầu bầu: “Đồ nhỏ mọn.”

Lục Nhân Đông: “...” Anh cảm thấy có lẽ kiếp trước tên của mình nhất định là Liễu Hạ Huệ (3), sắc đẹp ở trước mặt thế mà anh vẫn có thể ngồi yên.

(3) Liễu Hạ Huệ, tên thật là Triển Cầm, tên tự là Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Chương 59: Kết thúc

Editor: Bạch Vân

Beta: An Hiên

Đối với nhiều người mà nói, tốt nghiệp đại học chỉ là sự bắt đầu của vận mệnh.

Với Tô Đàm cũng như vậy. Cô đã được nhận vào học nghiên cứu sinh tại trường đại học mà cô yêu thích.

Trong buổi họp mặt cuối cùng của lớp, Đường Tiểu nhào vào lòng Tô Đàm khóc nức nở, cô nàng bảo rằng Tô Đàm nhất định phải gọi cho mình khi kết hôn.

Tô Đàm vỗ nhẹ vào lưng Đường Tiểu, đồng ý tất cả.

Uống rượu, ca hát, khóc lóc. Các sinh viên trút hết cảm xúc của bản thân mình, không muốn rời xa những người bạn cùng lớp, cùng phòng, thậm chí đến cả chú mèo Tabby (1) béo ú của dì quản lý ký túc xá nuôi dưới tầng.

(1) Mèo Tabby: Là giống mèo Trung Quốc rất phổ biến với người dân vì nó có bộ lông đẹp, dày và cơ thể khỏe mạnh, dễ nuôi và rất giỏi bắt chuột.

Sau khi tốt nghiệp, Đường Tiểu phải rời khỏi thành phố này, nghe nói là chuẩn bị du học để học thêm cái gì đó, ngay cả lúc nào trở về cũng chưa

biết được. Đời người không có bữa tiệc nào không tàn, nhưng thời gian là tiêu chuẩn tốt nhất để kiểm tra tình bạn.

Tô Đàm là người cuối cùng rời khỏi phòng ký túc.

Lúc đi, cô cẩn thận dọn dẹp lại phòng ngủ. Tất cả bốn chiếc giường trong phòng đều trống không, vẫn giống như ngày đầu tiên Tô Đàm đến đây, nhưng hình như có gì đó khác hẳn.

Cô ngồi một lúc trong phòng ngủ rồi mới kéo hành lý chậm rãi rời đi. Trong hành lang, nhiều sinh viên đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi nơi mình đã ở suốt bốn năm ròng rã.

Tô Đàm đi rất chậm, cô biết có lẽ đây là lần cuối cùng mình đi xuống những bậc thang này, cũng là lần cuối cùng có thể nhìn thấy cảnh vật nơi đây.

Nhưng dù có đi chậm thế nào thì cuối cùng con đường cũng kết thúc.

Tô Đàm đến cửa ra vào, cô chào tạm biệt dì quản lý ký túc xá, sau đó bước ra khỏi cánh cửa mà cô đã đẩy ra vô số lần. Cô nhìn xuống, thấy Lục Nhẫn Đông đang đứng dưới chân cầu thang.

Ánh mắt hai người giao nhau, trong mắt Lục Nhẫn Đông đầy dịu dàng cùng với nụ cười nhẹ nhàng làm nỗi buồn ly biệt trong lòng Tô Đàm như tan đi. Cô hít một hơi thật sâu, đột nhiên cảm thấy những kỳ vọng về tương lai nảy sinh bên trong sự biệt ly này.

“Đàm Đàm.” Người đợi cô trong tương lai đang gọi tên cô.

Tô Đàm nở nụ cười, cô bước nhanh về phía trước, lao vào vòng tay vững chãi của Lục Nhẫn Đông.

Lục Nhẫn Đông hôn lên đầu Tô Đàm, hỏi thăm: “Sao nào, cô bé nhà anh buồn hả?”

Tô Đàm gật đầu.

Lục Nhẫn Đông: “Vậy tối nay làm cho em bữa tiệc lớn nhé.”

“Vâng.” Tô Đàm đáp.

Ngày 20 tháng 5, Lục Nhẫn Đông và Tô Đàm cùng nhau đi đến cục dân chính lĩnh giấy chứng nhận kết hôn. Trên giấy chứng nhận có dán một tấm ảnh chụp chung của hai người, Lục Nhẫn Đông và Tô Đàm đứng cạnh nhau, trên mặt họ đều là nụ cười ngọt ngào.

Đám cưới được quyết định sẽ tổ chức vào tháng 10, Lục Nhẫn Đông bắt đầu thảo luận với Tô Đàm về đám cưới. Tiệc cưới, áo cưới, du lịch tuần trăng mật, mọi thứ đều được lên kế hoạch.

Hứa Lăng Duệ cũng biết việc Tô Đàm kết hôn. Cậu gửi lời chúc mừng kèm theo chút buồn bã, Tô Đàm gần như có thể hiểu được tâm trạng của cậu.

“Hy vọng em có thể làm phù rể cho chị.” Hứa Lăng Duệ nói, “Em muốn nhìn thấy chị hạnh phúc.”

Tô Đàm im lặng một lúc rồi đồng ý.

Không biết Vương Miện Quân biết được tin tức Tô Đàm kết hôn với Lục Nhẫn Đông ở đâu, nhưng anh ta không được đối xử tử tế như Hứa Lăng Duệ, anh ta không tìm được Tô Đàm, cuối cùng không biết làm sao, anh ta chỉ có thể dùng số lạ gọi điện thoại cho Tô Đàm, hỏi xem mình có thể tham dự hôn lễ không.

Tô Đàm bình tĩnh từ chối: “Nếu anh thật sự có một chút tình thân với tôi, xin hãy coi tôi như người xa lạ.”

Vương Miện Quân không nói nên lời, một lúc sau anh ta mới khó khăn nói: “Bố muốn bày tỏ một chút gì đó...”

“Không cần.” Tô Đàm nói, “Tôi không cần ông ta mà thật ra ông ta cũng không cần tôi, nếu đã như vậy, cần gì phải gặp nhau để càng thêm khó chịu.”

Cuối cùng Vương Miện Quân cũng thỏa hiệp, sự lạnh lùng của Tô Đàm làm anh ta thấy được quyết tâm của cô. Cô không muốn tiếp xúc với người anh trai và người bố như vậy, cô đã từng cô đơn một mình chống chọi nhưng cũng không bị đau khổ hành hạ, bây giờ cô đã có nơi che mưa che gió nên càng không cần phải thỏa hiệp.

“Tô Đàm.” Vương Miện Quân nói, “Nếu sau này anh ta đối xử không tốt với em, có thể gọi điện thoại cho tôi...”

Tô Đàm chậm rãi nói: “Có lẽ mãi mãi tôi sẽ không có cơ hội để gọi cho anh đâu.”

Vương Miện Quân thở dài, nghe thấy tiếng cúp máy.

Thời gian sau đó, quả thật Vương Miện Quân chưa bao giờ nhận được cuộc gọi nào của Tô Đàm, anh ta chỉ biết tin của Tô Đàm qua vài lời đồn. Cuộc sống của cô rất tốt, chồng cô yêu thương cô, hai vợ chồng chung sống hòa thuận, không lâu sau khi kết hôn, một cặp sinh đôi đáng yêu ra đời. Có người chịu đau khổ nửa đời là quá đủ rồi, nửa đời sau cuối cùng ông trời cũng bắt đầu thương xót.

Trước đám cưới, Tô Đàm và mẹ Lục Nhẫn Đông gặp nhau vài lần.

Mẹ Lục hoàn toàn coi Tô Đàm như con gái để yêu thương, Lục Nhẫn Đông hay nói đùa rằng địa vị của anh trong nhà đã giảm xuống.

Mẹ Lục nghe vậy tức giận nói: “Qua vài năm sẽ càng xuống thê thảm hơn nữa đấy.”

Lục Nhẫn Đông lập tức hiểu ý của mẹ Lục, anh cười: “Chuyện này không vội, tất cả đều theo ý của Đàm Đàm.” Hơn nữa bây giờ Tô Đàm vừa mới đi học nghiên cứu sinh, bọn họ vẫn còn trẻ.

Tô Đàm ở bên cạnh nghe vậy thì mỉm cười ngượng ngùng. Cô đang mong đợi rất nhiều về đám cưới nên trong lòng hơi bất an. Lục Nhẫn Đông nhận ra cảm xúc nhỏ này của Tô Đàm, một buổi tối nào đó, anh ôm gối đến phòng Tô Đàm.

“Anh đến đây làm gì vậy?” Tô Đàm bị Lục Nhẫn Đông làm cho sợ hãi.

“Em đoán xem.” Lục Nhẫn Đông cười.

Tô Đàm: “Em không thèm đoán...”

Lục Nhẫn Đông ngồi bên mép giường, xoay người đặt Tô Đàm dưới thân, anh nhìn xuống Tô Đàm từ trên cao rồi cười khẽ với một chút xấu xa: “Bảo bối à, chúng ta đã lấy giấy chứng nhận rồi, em không muốn kiểm tra hàng sao?”

Tô Đàm đỏ mặt nhìn đi nơi khác, mắt tự nhiên hỏi: “Kiểm... kiểm hàng gì?”

Lục Nhẫn Đông đè cả người lên cơ thể Tô Đàm, sau đó cầm tay cô đặt lên vòng eo vừa gầy vừa cường tráng của mình: “Tất nhiên là Điều Hóa (2) rồi.”

(2) Chữ Hóa (货) trong chữ Điều Hóa đồng âm với từ hàng (货)

Tô Đàm không nhịn được mỉm cười. Lục Nhẫn Đông thừa dịp khước mắt cô cong cong thì cúi đầu hôn lên môi cô.

Ngày hôm đó, Tô Đàm bị ép phải kiểm tra hàng, cô chưa bao giờ biết rằng Lục Nhẫn Đông lại có lúc hư hỏng đến vậy.

Ngày hôm sau, cả hai người đều không thể dậy sớm.

Lúc Tô Đàm mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngoài cửa sổ đã sáng rõ, cô mở mắt một cách khó khăn, mơ màng nhìn thấy khuôn mặt Lục Nhẫn Đông với nụ cười vui vẻ đang dịu dàng chăm chú nhìn cô.

Cổ họng Tô Đàm như tắc nghẹn, cô rên lên một tiếng, cảm thấy toàn thân mình vô cùng mệt mỏi: “Anh nhìn gì vậy?”

“Nhìn em.” Lục Nhẫn Đông hôn lên trán Tô Đàm: “Vô cùng xinh đẹp.”

Tô Đàm nằm trong vòng tay Lục Nhẫn Đông tán gẫu với anh vài câu rồi lại tiếp tục ngủ thiếp đi.

Thời kỳ tân hôn, lại đều là người trẻ tuổi, làm bậy một chút cũng coi như là việc bình thường.

Tuy nhiên, bọn họ vẫn còn rất nhiều việc phải làm, dù sao Lục Nhẫn Đông cũng muốn tổ chức đám cưới hoành tráng cho Tô Đàm.

Tô Đàm cũng không mong đợi gì với hôn lễ, thậm chí cô còn cảm thấy rằng cho dù không tổ chức hôn lễ cũng không sao. Cô không còn người thân ở quê, chỉ có bạn bè đến tham dự, số lượng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Tuy nhiên, Lục Nhẫn Đông rất cố chấp về vấn đề này, anh từng nói rằng mình muốn nhìn thấy Tô Đàm xinh đẹp nhất, anh muốn mọi người đều biết rằng Tô Đàm là vợ của anh.

Tháng 10, thời điểm kết hôn đã đến như kế hoạch.

Ngày đó, cả đại sảnh đầy ắp khách mời, Tô Đàm mặc áo cưới trắng tinh đi trên thảm đỏ phủ đầy hoa hồng. Áo cưới được đặt may theo yêu cầu, phần đuôi áo được thêu hoa văn tối màu hình hoa quỳnh, đuôi váy thật lớn kéo dài trên mặt đất, cảm giác rất nặng nhưng lại khiến Tô Đàm an tâm.

Lục Nhẫn Đông đứng bên phải Tô Đàm, tay trái hơi nhấc lên nâng bàn tay cô. Hôm nay anh mặc bộ vest được cắt may rất khéo léo, vẻ mặt anh vô cùng nghiêm túc và trịnh trọng.

Trong tiếng nhạc, hai người đi đến cuối thảm đỏ. Người chủ trì buổi lễ bắt đầu đọc lời chứng hôn.

“Tô Đàm, cô có bằng lòng lấy người đàn ông này làm chồng của mình không? Cho dù nghèo khó hay khỏe mạnh hay bất kỳ lý do nào khác đều sẽ yêu anh ấy, chăm sóc và tôn trọng anh ấy, luôn chung thủy với anh ấy cho đến cuối đời chứ?”

“Vâng, tôi bằng lòng.”

“Lục Nhẫn Đông, anh có bằng lòng lấy người phụ nữ này làm vợ của anh không? Cho dù nghèo khó hay khỏe mạnh hay bất kỳ lý do nào khác đều sẽ yêu cô ấy, bảo vệ và tôn trọng cô ấy, luôn chung thủy với cô ấy cho đến cuối đời chứ?”

“Vâng, tôi bằng lòng.”

“Xin mời hai người đeo nhẫn cho nhau.”

Hai chiếc nhẫn, một lớn một nhỏ, mỗi chiếc được đeo vào ngón tay của hai người. Tô Đàm nín thở tập trung tinh thần, đó là sự căng thẳng không thể diễn tả được, rồi cô nghe người chủ trì hôn lễ nói, bây giờ xin mời chú rể hôn cô dâu.

Sau đó, gương mặt của Lục Nhẫn Đông chậm rãi tiến đến gần.

Đây là nụ hôn giao ước hôn nhân, Tô Đàm nhắm mắt lại, để Lục Nhẫn Đông ôm vào trong lòng.

Nụ hôn kết thúc, lần thứ hai mở mắt, vành mắt cô chất chứa nước mắt, trước đây chưa bao giờ có khoảnh khắc như vậy, Tô Đàm cảm nhận rõ ràng rằng mình đã không còn cô đơn trên cuộc đời này nữa. Nếu cô từng mất đi thứ mà mình yêu thương thì giờ đây ông trời đã dùng cách khác để đền bù cho cô.

“Ngoan, đừng khóc.” Lục Nhẫn Đông dùng tay lau sạch nước mắt trên khóe mắt của cô, anh nói: “Thấy em khóc anh sẽ đau lòng.”

Tô Đàm gật đầu, nụ cười rục rỡ trên khóe môi.

Hôn nhân chỉ là điểm khởi đầu trong cuộc hành trình của Lục Nhẫn Đông và Tô Đàm.

Còn rất nhiều phong cảnh họ muốn xem, mà trên con đường ngắm cảnh này có đối phương bầu bạn, sẽ không còn cảm thấy cô đơn nữa.

Tô Đàm như vậy mà Lục Nhẫn Đông cũng thế.

Đồng hành cùng nhau đến cuối cuộc đời này.

TOÀN VĂN HOÀN

Table of Contents

- [Chương 1: Mới quen](#)
- [Chương 2: Đọc sách](#)
- [Chương 3: Hoa quỳnh](#)
- [Chương 4: Ở chung](#)
- [Chương 5: Giết người](#)
- [Chương 6: Tình tiết vụ án](#)
- [Chương 7: Cuối kỳ](#)
- [Chương 8: Hoa tươi](#)
- [Chương 9: Giao thừa](#)
- [Chương 10: Gia đình](#)
- [Chương 11: Thắp hương](#)
- [Chương 12: Đi ăn](#)
- [Chương 13: Dạy học](#)
- [Chương 14: Chuyện cũ](#)
- [Chương 15: Bóng tối](#)
- [Chương 16: Tên tục](#)
- [Chương 17: Chó lớn](#)
- [Chương 18: Thức ăn cho chó](#)
- [Chương 19: Ăn mạng](#)
- [Chương 20: Mặt trời](#)
- [Chương 21: Lễ tình nhân](#)
- [Chương 22: Bữa ăn](#)
- [Chương 23: Nhan sắc của chó](#)
- [Chương 24: Tọa đàm](#)
- [Chương 25: Manh mối](#)
- [Chương 26: Bị ốm](#)
- [Chương 27: Bệnh viện](#)
- [Chương 28: Người chết](#)
- [Chương 29: Chuyện xưa](#)

[Chương 30: Cuối cùng](#)
[Chương 31: Tình cũ](#)
[Chương 32: Nói rõ](#)
[Chương 33: Đài thiên văn](#)
[Chương 34: Eo nhỏ](#)
[Chương 35: Trong phòng](#)
[Chương 36: Lưu manh](#)
[Chương 37: Bắt người](#)
[Chương 38: Đu quay không lỗ](#)
[Chương 39: Vương Miện Quân](#)
[Chương 40: Vườn](#)
[Chương 41: Anh trai](#)
[Chương 42: Đi cùng](#)
[Chương 43: Đùi gà](#)
[Chương 44: Mâu thuẫn](#)
[Chương 45: Thương lượng](#)
[Chương 46: Cuộc thi](#)
[Chương 47: Tương lai](#)
[Chương 48: Nghĩa trang](#)
[Chương 49: Đi công tác](#)
[Chương 50: Bất ngờ](#)